

Dương
Hành
Triệt

NHỮNG MIỀN LINH ĐỊ

TẬP 1: THÁI LAN

Thúy Hương (dịch)

vh

NHÀ XUẤT BẢN
VĂN HỌC

Mục lục

Đôi Lời Muốn Nói

Lời Giới Thiệu

Cánh Diều Da Người(1)

Cánh Diều Da Người(2)

Cánh Diều Da Người (3)

Cánh Diều Da Người (4)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (1)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (2)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (3)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (4)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (5)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (6)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (7)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (8)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (9)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (10)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (11)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (12)

Chương 1: Sông Nuôi Xác (13)

Chương 2: Nhộng Người (1)

Chương 2: Nhộng Người (2)

Chương 2: Nhộng Người (3)

Chương 2: Nhộng Người (4)

Chương 2: Nhộng Người (5)

Chương 2: Nhộng Người (6)

Chương 2: Nhộng Người (7)

Chương 2: Nhộng Người (8)

Chương 2: Nhộng Người (9)

Chương 2: Nhộng Người (10)

Chương 2: Nhộng Người (11)

Chương 2: Nhộng Người (12)

Chương 3: Cỗ Sói Mất Đồ (1)

Chương 3: Cỗ Sói Mất Đồ (2)

Chương 3: Cỗ Sói Mất Đồ (3)

Chương 3: Cỗ Sói Mất Đồ (4)

Chương 3: Cỗ Sói Mất Đồ (5)

Chương 3: Cỗ Sói Mất Đồ (6)

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (1)

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (2)

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (3)

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (4)

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (5)

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (6)

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (1)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (2)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (3)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (4)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (5)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (6)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (7)
Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (8)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (1)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (2)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (3)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (4)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (5)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (6)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (7)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (8)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (9)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (10)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (11)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (12)
Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (13)
Thông Báo

...

Chương 7: Ma Cỏ (1)
Chương 7: Ma Cỏ (2)
Chương 7: Ma Cỏ (3)
Chương 7: Ma Cỏ (4)
Chương 7: Ma Cỏ (5)
Chương 7: Ma Cỏ (6)
Chương 7: Ma Cỏ (7)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (1)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (2)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (3)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (4)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (5)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (6)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (7)
Cúc Cúc Cu
Gru Gru Gru <3
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (8)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (9)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (10)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (11)
Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (12)
Chương 9: Chiếc Thất Lũng Xương Người (1)
Chương 9: Chiếc Thất Lũng Xương Người (2)
Chương 9: Chiếc Thất Lũng Xương Người (3)
Chương 9: Chiếc Thất Lũng Xương Người (4)

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (5).
Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (6).
Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (7).
Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (8).
Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (9).
Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (10).
Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (11).
Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (1).
Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (2).
Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (3).
Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (4).
Chương 11: Kuma Thong (1).
Chương 11: Kuman Thong (2).
Chương 12: Quyền Thủ Ma (1).
Chương 12: Quyền Thủ Ma (2).
Chương 12: Quyền Thủ Ma (3).
Chương 12: Quyền Thủ Ma (4).
Chương 12: Quyền Thủ Ma (5).
Lạy Chúa!
Kết Mở
Hóng
[♡☘♡]
Thông Báo Cuối
Thông Báo Khẩn

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Đôi Lời Muốn Nói

Trước khi đọc truyện thì mình chỉ nhắc vài câu truyền thống thôi.

Thứ nhất: truyện mình đăng CHƯA CÓ SỰ CHO PHÉP CỦA TÁC GIẢ HAY NGƯỜI DỊCH nên xin các bạn không mang đi nơi khác.

Thứ hai: mình đăng truyện để chia sẻ với các bạn những điều thú vị và không mang tính chất thương mại nhưng nếu có phản hồi tố cáo về bản quyền của tác giả hay người dịch thì mình sẽ lập tức dừng đăng truyện và xem xét XÓA TRUYỆN.

Nếu bạn là người thích đọc sách, truyện hẳn đã biết điều này. Mỗi khi có một quyển sách mà bạn thấy thích và muốn đọc nhưng rồi bạn nhận ra dù có tìm lời cả hai con mắt cũng không thấy đăng trên các trang web truyện nào.

Lúc đó hẳn là thất vọng và buồn lắm.

Mình cũng như các bạn đọc sách vẫn chủ yếu đọc Free trên mạng, không có thì đành cắn răng tiếc nuối.

Mà khổ nỗi những truyện mình thích đều có số tiền khá cao

Mình đã tốn một khoản tiền lớn để mua series tranh thám của Chu Hạo Huy và Lôi Mễ

Có vài quyển của Quỷ Cổ Ngủ.

.....

Thật sự mà nói mình cũng không tính đăng quyển "Những miền linh dị" này đâu.

Chỉ là do thấy trên mạng không có mà mình nghĩ chắc cũng rất có nhiều người như mình muốn đọc nhưng nhìn ví thì "lực bất tòng tâm"😁😁😁

Vậy nên mình đành bấm bụng đi mua và đăng lên đây cho mọi người cùng thưởng thức.

Thôi thì một người vì mọi người, đam mê là để chia sẻ 😁😁😁

Nói nhiều như vậy thì chắc mọi người cũng đã rõ ràng mong muốn của mình rồi chứ gì.

Mình nhắc thì cứ nhắc vậy, nếu mà trong quá trình đăng truyện mà bạn nào phát hiện có "thích khách: tha truyện mình đăng thì báo cho mình một câu nhé.

CHÚC MỌI NGƯỜI ĐỌC TRUYỆN VUI VẺ😁😁😁😁

NHỮNG MIỀN LINH ĐỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Lời Giới Thiệu

Tôi từng là sinh viên trao đổi, học ở Thái Lan một năm. Trong khoảng thời gian đó, tôi đã gặp rất nhiều sự việc kì bí và rùng rợn, phủ định triệt để thuyết vô thần mà tôi từng tin tưởng tuyệt đối.

Vì sao đất nước Thái Lan lại có mối nhân duyên sâu đậm với loài rắn? Thuật Gong Tou là gì?

Có phải Kuman Thong chứa đựng linh hồn của trẻ sơ sinh chết yếu?

Dầu cúng đựng trong những lọ hũ bầy la liệt tại các chùa chiền là dầu thơm hay là mỡ người chết?

Những trải nghiệm của tôi, có lẽ đã giải đáp được!

Cứ mỗi đêm khuya thanh vắng, những kí ức kinh hoàng lại luôn lách vào trong trí óc tôi tựa như những âm hồn, đâm chích vào những dây thần kinh của tôi khiến tôi không tài nào ngủ nổi. Tôi chỉ biết ngồi cố thủ trước màn hình máy tính bọt bọt, lọ mọ gõ từng chữ trên mặt bàn phím.

Những gì tôi viết, là ảo giác của tôi, hay chính là sự thực, tôi vẫn không thể nào khẳng định. Bởi tôi không biết, trở thành sinh viên trao đổi là trùng hợp ngẫu nhiên, hay là sự an bài của số mệnh.

Lẽ nào có một bàn tay vô hình đang âm thầm thao túng cuộc đời tôi?

Tuy nhiên, đây chỉ là sự khởi đầu cho cuộc đời đầy rẫy những chuyện ly kỳ.

Đúng, đây chỉ là...

... SỰ KHỞI ĐẦU!

Hehehe, nghe cốt truyện hấp dẫn chưa nà! 😊😊😊

Đọc đi, đảm bảo sẽ khiến bạn phải móc tiền ra mua tập 2 😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH ĐỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Cánh Điều Da Người(1)

Ngồi trên máy bay tới Thái Lan, vốn sẵn chứng sợ độ cao, tôi cảm nhận rất rõ mặt sàn khoang máy bay đang đẩy tôi lên mãi, trong khi trọng tâm cơ thể không ngừng dồn xuống. Cảm giác chông chênh khiến tôi đầu vác mắt hoa.

Trong tiếng động cơ ù ù, con chim sắt đã chở theo cả đám hành khách bay tít lên mây, ổn định độ cao ở khoảng cách gần mặt trời nhất rồi bay tà tà về phía Thái Lan. Qua ô cửa sổ, tôi nhìn thấy lớp lớp mây trắng đã từng xa ngoài tầm với giờ đang khép nép dưới chân, sức nhớ ra mình đang lơ lửng cách mặt đất hơn chục nghìn mét, lơ mơ sơ sẩy, cả tấm thân này sẽ tanh bành như cám, tôi bắt giác rung mình ớn lạnh, vội cực lực tìm cách xua tan ý nghĩ này.

Đáng lẽ còn có một cậu bạn cùng sang Thái Lan du học với tôi, chúng tôi đã hẹn gặp nhau ở sân bay, nhưng mai chả thấy nó đến, gọi điện thì ngoài vùng phủ sóng, không biết đã xảy ra chuyện gì. Đến sát giờ cất cánh, tôi đành phải lên máy bay mà trong lòng tràn đầy hụt hẫng...

Tôi khép hờ hai mắt, thấp thỏm tưởng tượng về kỳ học kéo dài một năm trên đất nước Thái Lan sắp tới. Đất nước thần bí và mang đậm sắc thái Phật giáo này hiện đại và lạc hậu, giàu có và nghèo nàn, ma túy và chuyển giới, bao nhiêu sắc thái hoàn toàn trái ngược

tập hợp trong cùng một nước khiến tôi cảm thấy rất đối hiếu kỳ, lòng bàn tay rịn cả mồ hôi vì hưng phấn.

"Lần đầu tiên đến Thái Lan à?" Cô gái xinh đẹp ngồi bên cạnh hỏi tôi bằng thứ tiếng Hán lơ lớ.

Lúc vừa lên máy bay, tôi đã chú ý đến cô gái rất xinh đẹp và toát ra vẻ quý phái này. Làn da màu đồng khỏe khoắn, mái tóc ánh nâu đỏ dài như thác trên khuôn ngực kiêu hãnh, đôi mắt to tuyệt đẹp khảm trên gương mặt trái xoan thanh tú, bên dưới sống mũi dọc dừa là đôi môi nhỏ xinh đỏ mọng, tuyệt vời nhất là khi cô cười, bên má trái còn thấp thoáng lúm đồng tiền nhỏ xíu, đua sắc với hàm răng trắng bóng như men sứ. Khi cô ngồi xuống bên tôi, trái tim vô dụng của tôi bỗng nhảy lên thùm thụp. Khi len lén nhìn trộm vào mắt cô, có điều gì đó gờn gợn, nhưng tôi lại không thể nói rõ gờn gợn là thế nào.

Cô đã chủ động bắt chuyện, tôi cũng chẳng thể vờ như không nghe thấy, vả lại này giờ tôi cũng đang rình chờ cơ hội bắt quen, thế là tôi vội vã gật đầu đánh rụp.

Cô nở một nụ cười nồng nhiệt: "Đến chỗ nào ở Thái?"

Tôi thấy mặt mình nóng ran, thầm nghĩ cô gái này thật mạnh bạo, bèn lúng túng đáp: "Chiang Mai."

"Ồ?" Cô nhướn mày, có vẻ hào hứng. "May quá cùng đường, tôi cũng tới Chiang Mai."

Sự may mắn tình cờ và bất ngờ này đã khiến tôi lâng lâng vui sướng, đang vắt óc nghĩ xem nên nói câu gì cho hợp tình cảnh thì

cô chợt chuyển chủ đề: "Chiang Mai có nhiều truyền thuyết lắm, anh biết chứ?"

Khi vừa hay tin sắp được sang Thái Lan theo chương trình giao lưu sinh viên, tôi đã cấp tốc bổ sung cho mình ồi kiến thức về Thái Lan (nói ra thật xấu hổ, đều là tìm trên mạng hết), cũng biết sơ sơ một vài truyền thuyết của Thái. Nhưng nghe cô hỏi vậy, tôi cũng không dám đáp bừa, ngộ nhỡ nói sai thì còn đâu mà thể diện?

Cô gái có vẻ rất hứng thú với đề tài này, sôi nổi nói tiếp: "Truyền thuyết nổi tiếng nhất Chiang Mai có tên 'Cánh điều da người', anh có muốn nghe không?"

Cánh điều da người?

Tôi vốn chẳng to gan lớn mật gì cho cam, nên vừa nghe thấy cái tên này, một cơn lạnh toát bỗng chạy dọc sống lưng. Nhưng trước mặt con gái, kiểu gì tôi cũng không thể to ra nhát sợ được, đành nghiêng răng gật đầu phứa đi.

Sau đây là lời kể của cô

Chiang Mai là một thành phố cổ kính có lịch sử lâu đời. Ngay từ thế kỉ XIII, vua Mengrai đã định đô ở đây, và trong suốt một thời gian dài sau đó, nơi đây vẫn luôn là kinh đô của vương triều đầu tiên trong lịch sử nước Thái - Vương triều Lan Na.

Tương truyền vua Mengrai là một ông vua tàn ác và biến thái, ông ta nghĩ ra mọi thủ đoạn khó tưởng tượng nhất để hành hạ, tra tấn tù binh và phạm nhân. Ví dụ như đóng đinh vào đỉnh đầu cho thùng lỗ, rồi rưới dầu sôi vào trong; móc con người ra rồi thả dòi vào

nuôi trong hốc mắt đầm máu; xuyên thanh sắt nung đỏ từ lỗ tai bên này sang lỗ tai bên kia...

Cô kể tới đâu, trong não tôi đầy ắp hình ảnh tới đấy, nhưng chưa thấy có gì đặc biệt rung rợn, chỉ thấy ghê sợ kinh khủng. Tôi không thể nào hiểu nổi, một cô gái xinh đẹp thế kia sao lại đi kể về những chuyện như thế này, lại cứ thản nhiên như không vậy.

Rồi đến một ngày, tất cả các hình phạt tàn khốc mà vua Mengrai nghĩ ra được đều đã sử dụng hết, chẳng còn trò gì mới mẻ nữa, nên ông ta suốt ngày bức bối không vui.

Bên cạnh bạo chúa đương nhiên luôn có rất nhiều nịnh thần và tiểu nhân. Thấy vua Mengrai rầu rĩ vì không nghĩ ra được hình phạt tàn khốc nào mới mẻ, những kẻ này nhận ra cơ hội thăng quan phát tài đã tới, bèn vắt óc đủ mọi kiểu cách giết người biến thái nhất có thể.

Cuối cùng, có một nịnh thần tên là Khadi đã nảy ra một ý: Hắn làm ra mười que thăm đặc biệt bằng tre, bỏ vào trong cái thùng lớn, tất cả mọi nhà ở Chiang Mai đều phải rút thăm, nhà nào rút trúng thăm phải dâng lên một thiếu niên nam nữ, mang trói ở trước cửa hoàng cung phơi nắng ba ngày ba đêm, sau đó lại đốt lửa hong cho đến khi toàn bộ nước và mỡ trong cơ thể đều khô kiệt, chỉ còn bộ da lỏng thông nhão. Lúc này, sẽ rạch từng chỗ da trước trán, liên tục đổ dầu thông trơn tuột vào trong, tiếp đó lấy dao rạch từ sau gáy xuống dọc theo xương sống, lột ra một bì da người nguyên vẹn.

Sau các công đoạn sấy khô, cán phẳng, bộ da người trở thành một tấm da mỏng tanh, gần như trong suốt, mang làm thành điều, giao cho mười nhà rút trúng thăm thả lên trời, điều nhà nào bay thảo nhất thì nhà đó sẽ phải gánh chịu đủ loại nhục hình tàn khốc.

Hơn nữa, tất cả các quá trình lột da, gia công, làm điều, đều phải do chính người thân thiết nhất của nạn nhân thực hiện.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Cánh Diều Da Người(2)

Vua Mengrai nghe thấy ý này thì vô cùng khoái chí, trọng thưởng cho Khadi, lập tức ban bố mệnh lệnh khắc Chiang Mai.

Mệnh lệnh vừa ban, toàn thể dân chúng đương nhiên oán thán dậy trời, đua nhau bỏ trốn, nhưng lại bị binh lính đuổi theo bắt lại, trói vào sau ngựa kéo lê về mang rong khắp kinh thành để thị uy, cho tới khi da thịt rách tươm, máu me trộn lẫn đất bùn, chết trong đau đớn. Khắp nơi trong cả nước, dân chúng đua nhau nổi lên làm phản, nhưng đều bị vua Mengrai cất quân đàn áp dã man, những người khởi nghĩa đều phải chịu những hình phạt thảm khốc khó lòng tưởng tượng.

Vũ lực chính là thứ tôn giáo tốt nhất! Dần dần, các hộ dân ở Chiang Mai đều phải chấp nhận pháp lệnh tàn khốc này, chỉ còn biết âm thầm cầu xin Phật Tổ phù hộ cho mình đừng bốc phải một trong mười thể thảm đáng sợ.

Vào ngày rút thăm, đương nhiên vạn nhà sung sướng, mười nhà đau thương, nhà nào không rút trúng thăm thì reo hò hoan hỉ, cảm tạ trời đất, mừng rỡ kéo nhau ra về. Còn những nhà rút trúng thăm, nhà thì gào khóc vật vã, nhà thì thần thờ như mất hồn, nhà thì cười sằng sặc như phát điên... Trớ trêu thay, que thăm đặc biệt thứ mười

vẫn chưa xuất hiện, toàn bộ người có mặt nhìn thấy hai người chưa rút thăm cuối cùng mà không khỏi ngậm ngùi thương xót.

Hai người này một nam, một nữ, đều là trẻ mồ côi, người con trai tên Thoki, người con gái tên Suchin, là một cặp thanh mai trúc mã. Thokai là chàng trai tuấn tú nhất Chiang Mai, còn Suchin là cô gái xinh đẹp nhất Chiang Mai.

Chỉ vài hôm nữa thôi sẽ là ngày kết hôn của hai người họ, rất nhiều người tốt bụng đã không cầm nổi nước mắt mà khóc thương cho cặp tình nhân xấu số.

Nhưng chẳng ai biết được, trên đài giám sát thật cao cách đó không xa, trên mặt Khadi lại lộ ra một nét cười thâm hiểm.

Thokai và Suchin biết được rằng trong hai người sẽ có một người phải chết để làm ra cánh điều da người ghê rợn thì ôm nhau khóc nức nở. Thokai khóc còn thảm thiết hơn cả Suchin, còn Suchin lại tỏ ra kiên cường hơn, nàng gạt nước mắt, nói với Thokai "kiếp sau gặp lại", rồi bước tới định rút lấy thẻ thăm sinh tử.

Thokai vội kéo Suchin lại, bước lên trước rút lấy một thẻ thăm, rồi chạy thẳng lên đài đặt vào tay Khadi.

Khadi nhận lấy thẻ trúc trong tay, nhìn một lát rồi tuyên bố Thokai không rút trúng, mà người cuối cùng bị mang đi làm cánh điều da người là Suchin!

Kể tới đây, cô đưa mắt to thăm thẳm nhìn tôi chăm chú, nở nụ cười tươi rói, hỏi: "Có biết cái kết thế nào không?"

Trước ánh nhìn chăm chú của cô, tôi vô thức rùng mình một cái, toàn thân ớn lạnh, cảm thấy từng sợi lông đang theo nhau dựng

đứng, trong lòng khó chịu không sao tả nổi. Ngồi trên máy bay nghe một câu chuyện tàn nhẫn biến thái thế này, rõ ràng chẳng phải là một trải nghiệm dễ chịu. Thế nhưng truyền thuyết này vẫn cứ thu hút tôi. Nghe cô hỏi, tôi nghiêm túc ngẫm nghĩ một lát rồi đáp: "Họ cùng chết vì tình?"

"Không!" Giọng cô gái bỗng trở nên trống rỗng và bi thiết. "Thokai đã cưới con gái Khadi."

"Gì cơ?" Tôi buột miệng kêu lên. Nghe tới đây, tôi đã tưởng tượng ra vô vàn cái kết, nhưng tuyệt đối không thể ngờ được kết cục thật sự lại thế này.

"Bất ngờ phải không?" Cô khẽ thở dài. "Con gái của Khadi là một quái thai!"

Vợ của Khadi là em họ của lão. Khi con gái họ chào đời, nghe nói đã khiến bà đỡ sợ đến hóa điên. Chưa ai nhìn thấy đứa bé, nhưng sau này, theo lời người hầu kể lại, khi đứa bé ra đời, trên trán đã có một cục bướu đỏ bầm che lấp một con mắt, cằm nhọn hoắt đến bất thường, cái đầu chỉ còn một nửa, sau gáy phẳng lì cứ như thể bị một nhát dao phạt đôi, cánh tay trái nối liền với thân mình bởi một lớp màng mỏng, hai chân dính chặt vào nhau thành một cục thịt tròn xoe như cái đuôi cá heo, khắp người phủ kín một lớp vảy li ti, trông chẳng khác nào một con rắn biến dạng.

Khadi nổi cơn thịnh nộ, muốn giết quái thai này, nhưng dù sao cũng là máu thịt đứt ruột đẻ ra, người vợ vật vã cầu xin, nói rằng Phật Tổ đã cho đứa trẻ chào đời, đương nhiên nó có lý do để sống.

Thế là đứa trẻ luôn bị nhốt kín trong phòng chẳng khác gì con chó, không được gặp ai, hàng ngày chỉ có người mẹ mang cơm vào cho

nó, nó chỉ có thể nhìn thấy thế giới bên ngoài rục rờ qua ô cửa sổ.

Tình yêu của người mẹ dù có vĩ đại đến như thế nào, nhưng đôi lúc, bà vẫn cứ vô tình để lộ vẻ chán ghét đối với con mình, điều này khiến cô bé bị tổn thương trầm trọng. Tuy nhiên, bé gái lại được trời phú cho một giọng hát trong vắt và một trí tuệ thông minh lạ thường. Song, lớn lên trong miệt thị và ghẻ lạnh, quanh năm suốt tháng bị giam cầm trong phòng kín, cũng hình thành trong cô một trái tim độc ác, độc địa hơn cả loài rắn rết. Trong gian phòng tối tăm ẩm thấp phủ kín rêu xanh thường xuyên xuất hiện những giống trùng độc như rắn, rết, nhện, cóc. Đôi khi quá đói, cô trườn đi quanh phòng như loài rắn, bắt trùng độc để ăn. Cho tới một lần, khi đuổi bắt một con chuột, cô đã vô tình phát hiện ra một cuốn sách rách nát bên trong hốc tường. Cuốn sách không có chữ, chỉ toàn những hình vẽ kì dị. Vốn thông minh hơn người, chỉ nhìn hình vẽ, cô đã hiểu được ý nghĩa của cuốn sách.

Cuốn sách viết về cổ thuật*!

(*) Một loại vu thuật độc địa trong truyền thuyết. Người thực hiện vu thuật thường nuôi dưỡng những loài trùng độc như rắn, rết, sâu, nhện, bọ cạp, ếch,... bằng những biện pháp đặc biệt, yểm bùa vào chúng, dùng chúng để giết hại hoặc điều khiển người khác

Một hôm, qua ô cửa sổ, cô nhìn thấy Thokai tuần tú và Suchin xinh đẹp đưa hoa hồng tới phủ. Cô như mất hồn trước vẻ đẹp tuần tú của Thokai và cũng nảy sinh lòng ghen tuông cuồng dại đối với Suchin.

Cô sực nhớ tới một cổ thuật chép trong cuốn sách, sau đó, cô đã tìm được cơ hội để chuyển lời với cha mình. Thế là trò chơi "cánh điều da người" ra đời.

Vẫn chưa có ai đọc truyện làm mình buồn quá men☹☹☹

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Cánh Điều Da Người (3)

Họ đã làm trò với những que thăm, hai que thăm cuối cùng là những que thăm đặc biệt. Khi Thokai rút lấy que thăm đặc biệt chạy lên đài cao, tình yêu của anh ta đã bị đánh gục bởi nỗi khiếp sợ và khát vọng sinh tồn. Khadi thì thăm với Thokai, anh ta sẽ được sống nếu từ bỏ Suchin và cưới con gái lão. Sau chốc lát do dự, Thokai đã chấp nhận.

Quá trình chế tạo cánh điều da người vô cùng tàn nhẫn mới chỉ là một bước của cổ thuật.

Sau khi cánh điều da người được thả lên trời, hấp thụ dương khí của mặt trời, nó sẽ hoàn tất trình tự cuối cùng của cổ thuật này - đổi da! Con cái của chín hộ gia đình còn lại và toàn bộ thành viên trong nhà người thả điều thấp nhất chỉ là vật hi sinh cho âm mưu ghê rợn này.

Chính Thokai đã tự tay lột da của Suchin. Nghe nói khi làm việc này, anh ta tỏ ra vô cùng đau khổ. Trong cơn hấp hối, Suchin gắng gượng mở to đôi mắt xinh đẹp, thều thào với Thokai "kiếp sau gặp lại". Thokai hai mắt đầm lệ hứa với nàng. Vào ngày hôm đó, gần như tất cả những người cha phải lột da con mình đều đã hóa điên, duy chỉ có Thokai vẫn thản nhiên vô cảm. Bởi tham sống sợ chết, trái tim anh ta đã trở nên tà ác và tàn nhẫn.

Sau khi màn thả điều kết thúc, cánh điều da người được đưa vào trong phủ.

Qua trình đổi da, không ai biết đến, nhưng khi Thokai nhìn thấy con gái của Khadi, anh ta không còn dám tin vào mắt mình. Anh ta có nghe nói vị hôn thê của mình là một quái thai, nên cũng thấp thỏm sợ hãi lắm. Cho đến khi tận mắt nhìn thấy một cô gái giống Suchin như tạc xuất hiện ngay trước mắt mình, lại ngửi thấy một làn hương ma quái, anh ta bỗng thấy đầu óc mụ mị, say đắm như kẻ mất hồn.

Anh ta đâu có biết, con gái của Khadi đã xúc lên người thứ nước hoa si tình được chế từ mỡ người chết, khiến cho người đàn ông mình yêu phải mê mẩn tâm thần, cho dù trước mặt có là một con lợn nái thì anh ta cũng lập tức yêu đến si cuồng điên dại.

Mỡ người chết để cô ta dùng, được tinh luyện từ cơ thể của mười con người đã bị sấy khô trên lửa nóng.

Kể tới đây, cô gái bưng cốc nước lợ lên nhấp một ngụm nhỏ. Còn tôi trong lòng nhộn nhạo đủ thứ cảm xúc đan xen, không biết phải nói gì.

Vào ngày hôn lễ, mọi người lũ lượt tới chúc mừng gia đình Khadi. Khi những người chúc mừng nhìn thấy cô dâu xinh đẹp giống hệt Suchin, ai cũng vô cùng sửng sốt, nhưng ngay sau đó, họ chỉ còn biết mê mải với vô số sơn hào hải vị la liệt trên bàn.

Còn Thokai chỉ ngồi ngây như phỗng, thơ thẩn nhìn cô dâu.

Không một ai nhận ra cô dâu tuy miệng cười tươi rói, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy bi thương và hừng hực oán hận. Trên bàn

tiệc, một vị cao tăng đức cao vọng trọng tay chấp trước ngực, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, tĩnh tại không nói.

Thái Lan là quốc gia Phật giáo, cực kì kính trọng tăng lữ, trước mặt cao tăng ngôn ngôn của ngon vật lạ, nhưng cao tăng lại không hề động đũa.

Hôn lễ đã được nửa chừng, khi cô dâu chú rể tới bàn cao tăng kính rượu, cao tăng nhìn chăm chăm vào cô dâu, đổ chén rượu chay xuống đất, chỉ để lại một câu : "Kiếp là kiếp, báo là báo, da người bọc tim rắn, hoạn nạn hết chân tình!"

Bao nhiêu khách khứa đang xúm xít vây quanh bàn tiệc, không ai quan tâm cao tăng nói gì, chỉ hỉ hả cầm cốc ăn uống.

Đệ tử của cao tăng cũng nhanh chóng theo ông bỏ đi, đi rất xa rồi mới hỏi tại sao. Cao tăng thở dài một tiếng: "Người chỉ đam mê dục vọng của lưỡi miệng, đâu biết rằng đã trúng phải cổ thuật âm tà! Uống cho người theo ta đã nhiều năm, mà vẫn như đám phàm phu tục tử, chỉ sống vì lục dục."

Đệ tử nghe mà bàng hoàng. Cao tăng lấy từ trong ngực áo ra một ống trúc nhỏ, bỏ nút, từ bên trong bò ra một con rắn nhỏ màu xanh lục. Cao tăng thành linh bóp mạnh vào hai má đệ tử, nhét con rắn nhỏ vào trong miệng anh ta.

Người đệ tử còn chưa kịp hoàn hồn, con rắn đã trườn ngay xuống họng chui tọt vào trong bụng. Chốc lát sau, đệ tử mặt mày đau đớn, lăn lộn dưới đất, khắp người co giật rồi "ọe" một tiếng, nôn thốc nôn tháo. Bãi nôn nhầy nhụa nhớp nháp, nào có phải sơn hào hải vị gì, mà lúc nhúc hàng đồng cóc nhái, rắn rết, nhện nhện...

Cao tăng đưa ánh mắt bi thiết nhìn về phía tòa trạch phủ đằng xa nói: "Da người đổi thân thể, mỡ người chế nước hoa, cổ trùng làm yến tiệc, mê hoặc khắp người ta. Thuật ma cổ hubg tàn thế này suốt bao năm qua chưa từng xuất hiện, không hiểu tại sao ả lại học được? May thay, ả vẫn chưa biết cách trừ bỏ oan hồn trong da người và mỡ người, chưa đầy một khắc nữa ắt sẽ bị ác ma báo thù."

Đệ tử thất kinh, vội vã lau miệng, đang định hỏi tiếp nhưng nhìn thấy đám độc trùng dưới đất lại kinh tởm nôn ọe liên hồi. Cao tăng bấm đốt ngón tay nhẩm tính nói: "Muộn mất rồi, ác ma đã thành hình, khí hung sát không thể ngăn cản được nữa!"

Lời vừa dứt, người đệ tử nhìn về phía tòa trạch phủ bỗng thấy mấy âm hồn màu trắng bay lên không trung, vắn vít vào nhau, hội tụ lại thành một ác ma khổng lồ, lơ lửng như hình dáng Suchin. Ác ma đưa ánh mắt âm u nhìn đăm đăm xuống toàn trạch phủ, hai tay từ từ giơ cao. Một tiếng con gái rú lên thảm thiết, vang động cả bầu trời. Một tấm da người rùng rùng những máu bay vọt lên trời, như một cánh điều phát phơ giữa không trung.

Ác ma bật lên một tiếng cười rùng rợn âm trầm, đôi mắt trống rỗng và lạnh lẽo nhìn xuống tòa trạch phủ. Từ bên dưới liên tiếp vọng lên đủ mọi tiếng gào rú thê thảm. Cánh điều da người kia khác nào vật sống, chấp chới lên xuống giữa không trung và tòa trạch phủ. Cứ mỗi lần hạ xuống, lại vọng lên tiếng gào rú thê thiết hơn nữa và tiếng la hét ồn ào hơn nữa.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Cánh Diều Da Người (4)

Cao tăng đã nhập định, luôn miệng tụng niệm những câu thần chú lạ lùng. Đệ tử từ xa nhìn lại, qua cánh cổng trạch phủ mờ rộng thấy tấm da người liên tục chụp xuống đầu đám đông hoảng loạn. Cứ chụp xuống đầu ai, kẻ đó liền bị tấm da quấn chặt rồi "roạt" một tiếng tấm da bay lên, kẻ kia tựa như bị lột da sống chỉ còn trơ lại một khối thịt đỏ chằng chịt những mạch máu tím xanh bò ngoằn ngoèo như giun. Sau khi chạy được vài bước liền lão đảo gục ngã, đau đớn co giật quệt xuống mặt đất từng vệt máu rừng rợn.

Vô số người đang điên cuồng đổ dồn ra cổng phủ nhưng thật lạ lùng, cổng phủ vẫn mở toang nhưng cứ như bị chắn ngang bởi một bức tường vô hình, rõ ràng chẳng thấy gì cả nhưng không một ai chạy nổi ra ngoài. Người đệ tử căng mắt nhìn thật kĩ mới phát hiện ra có vài con ma đang đứng chắn trước cổng ngăn đám người chạy trốn.

Chẳng mấy chốc, gần như toàn bộ đám đông đã trở thành những cái xác đầm máu, tòa trạch phủ như đã biến thành địa ngục Tu La nồng nặc máu tanh. Những cái xác bị lột da chìm ngụp trong vũng máu lầy nhầy đất bụi, dáo dềnh, dáo dềnh.

Chỉ có một người vẫn ngồi đờ đẫn như kẻ mất hồn trong vũng máu, ngẩn ngơ nhìn cảnh tượng thảm khốc chưa từng.

Người đó là Thokai.

Cánh điều da người pháp phối bay đến trước mặt anh ta, hạ xuống trong tay anh bật lên tiếng khóc nghẹn ngào. Ác ma trong không trung bỗng cất lên tiếng thở dài não ruột.

"Suchin, anh sai rồi!" Thokai nâng tấm da trên tay thì thầm.

Ác ma bỗng biến mất giữa không trung, tấm da người bay lên khỏi tay Thokai rơi xuống đất biến thành Suchin hình hài trần trụi với mái tóc đen óng chảy dài che khuất đôi gò ngực, cặp mông tròn trịa sáng lên loá lóa dưới trăng.

"Giờ mới biết sai, ích gì? Bộ da Suchin khẻ thở dài, nâng cầm Thokai lên hôn thật dịu dàng "Chàng còn yêu em không?"

Thokai rùng mình một cái, say đắm ngắm nhìn thân thể của Suchin "Yêu!"

"Haha" Giọng Suchin bỗng trở nên sắc lạnh, "Yêu? Người vẫn còn mặt mũi để nói yêu ta ư? Nếu yêu thì biến thành ta đi!"

Lời vừa dứt, bộ da Suchin bỗng rách toạc từ trước trán lại biến thành một tấm da người mỏng tanh, úp chụp lên cơ thể Thokai.

Người đệ tử trợn mắt chết lặng nhìn cảnh tượng diễn ra trước mắt, cao tăng vẫn luôn miệng niệm thần chú.

Thokai giờ đã mang hình dạng của Suchin, thần thờ dẫm lên những xác người và máu đọng bước ra khỏi phủ. Khi đi ngang qua chỗ cao tăng bỗng chấp tay nói: "Đa tạ đại sư!"

Cao tăng chợt mở choàng đôi mắt, nghiêm giọng quát lên: "Đây là số kiếp! Ta không thể ngăn cản, mong người tự mình định liệu!"

Thokai trong hình hài Suchin đã biến mất trong màn đêm. Cao tăng đi về phía trạch phủ nói với đệ tử: "Theo ta tới đó thanh trừ"

Một canh giờ sau, phủ đệ nguy nga đã biến thành biển lửa cháy đỏ rực nửa bầu trời đêm. Bên rìa đám cháy, hai thầy cho cao tăng âm thầm tiến về phía màn đêm.

"Sư phụ, con thấy một cái xác trông giống rắn lắm."

"Ừm"

"Sư phụ, đây là tà thuật gì mà sao ghê gớm đến thế?"

"Thứ gì không nên biết thì không biết sẽ tốt hơn, hà tất phải thắc mắc?"

"Vâng" Đệ tử không hỏi gì nữa, làm bộ thu vén quần áo, thụt lại sau sư phụ vài bước rồi nhặt lấy một cuốn sách rách nát lem đầy vết máu nhét vào trong ống quần...

Kể tới đây, cô gái im lặng hồi lâu. Tôi vẫn chìm đắm trong câu chuyện hồi tưởng lại từng tình tiết, tuy lạnh gáy nhưng quả thực rất hấp dẫn sinh động. Tôi buột miệng hỏi: "Vậy là kết thúc rồi à? Thế Thokai biến thành Suchin rồi sao nữa? Người rắn kia là thế nào? Ma cỏ là gì? Cuốn sách mà người đệ tử giấu vào ống quần có phải là cuốn sách mà con gái lão nịnh thần tìm được trong hốc tường không?"

Cô nhìn mây trắng bồng bềnh ngoài cửa sổ, giọng nói bỗng khàn đi: "Sau khi biến thành Suchin, Thokai cứ lan thang khắp mọi nơi

trên thế giới, không ai biết anh ta là cái xác bị bọc trong da người, cũng không ai biết được anh ta đang tìm kiếm thứ gì."

Nói xong, cô vươn vai một cái, tôi loáng thoáng nghe thấy tiếng gì như tiếng vải rách. Cô vuốt lại mái tóc rồi đứng dậy đi về phía nhà vệ sinh.

Tôi nhắm mắt, hầu như lại từng chi tiết trong truyện thuyết vừa rồi sau đó ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Máy bay lắc khế một cái, tôi giật mình bần thần. Giọng nữ tiếp viên hàng không vang lên dịu dàng: "Kính thưa quý khách, máy bay sắp sửa hạ cánh xuống sân bay quốc tế Bangkok, xin quý khách thắt dây an toàn. Khi máy bay hạ cánh, quý khách sẽ có cảm giác hơi khó chịu, quý khách hãy thả lỏng cơ thể và hít thật sâu..."

Tôi vội vàng thắt dây an toàn, lúc này mới phát hiện ra ghế bên cạnh trống trơn. Tôi nhớ rõ cô gái đã đi vào nhà vệ sinh, sao lâu thế mà vẫn chưa thấy quay lại?

Tôi vội vàng bấm chuông. Cô tiếp viên hàng không bước lại, khẽ cúi người xuống lịch sự hỏi: "Thưa anh, xin hỏi anh có gì cần giúp đỡ?"

Tôi khẽ hỏi: "Xin hỏi, cô gái vừa nãy ngồi bên cạnh tôi đi đâu rồi?"

Cô tiếp viên hàng không nghi hoặc nhìn tôi, gương mặt thoáng qua một tia kinh hãi: "Thưa anh, từ lúc lên máy bay, ghế bên cạnh anh làm gì có ai ạ?"

Tôi giật mình sửng sốt: "Gì cơ? Sao lại thế được?"

Những hành khách xung quanh nghe được đoạn đối thoại giữa tôi và cô tiếp viên đều tròn mắt nhìn tôi như nhìn thấy ma, từ trong mắt họ tôi đã đọc được ra thông tin "chính xác là chẳng có ai ngồi cạnh anh hết."

Cô gái mà tôi vừa nhìn thấy là ai? Chẳng lẽ là ma? Truyền thuyết cô ta vừa kể có ý nghĩa gì? Là tôi gặp ma hay chỉ là ảo giác?

Những luồng suy nghĩ rối bời và cơn kinh hãi khó tả đã bóp nghẹt thần kinh não bộ khiến tôi choáng váng cả đầu óc. Cô tiếp viên hàng không hỏi: "Anh không sao chứ? Anh thấy không khỏe ở đâu à?"

Tôi vội vã xua tay cười ngượng nghịu đáp: "Thật ngại quá, vừa nãy tôi ngủ mơ, đầu óc vẫn chưa tỉnh táo"

"Thưa anh, ở trên máy bay thường xuyên có hành khách gặp ảo giác, đây được gọi là hội chứng ám ảnh sợ hãi do chứng sợ độ cao kết hợp với không gian kín gây ra. Anh có thể dịch chuyển sức chú ý, thả lỏng tinh thần sẽ thấy đỡ hơn."

Lời nói của cô tiếp viên khiến tôi vững tâm đáng kể.

"Chỗ ngồi bên cạnh anh vốn là của một nam hành khách khác nhưng không hiểu vì sao anh ấy lại không lên máy bay." Cô tiếp viên cười nói. "Tôi nhớ hình như anh ấy tên là Thokai, nghe tên có lẽ là người Thái lan."

"Thokai!" Một cơn ớn lạnh thấu xương bỗng túa ra khỏi tim tôi từ từ lan tỏa làm đông cứng toàn bộ cơ thể và mạch máu. Tôi quay đầu, cần cổ kêu răng rắc, tôi nhìn sang phần ghế trống trơn bên cạnh, tưởng như trông thấy một hồn ma trắng toát đang chễm chệ ngồi đó, chậm rãi vờn nghịch tấm da người héo hắt trên tay.

Càng tưởng tượng tôi lại càng ớn lạnh, vội vã di chuyển ánh nhìn ra ngoài khung cửa sổ. Máy bay đã xuyên qua những tầng mây, các tòa nhà cao ốc ở Bangkok nằm san sát như những quân bài Domino như thể đẩy khẽ một cái là đổ nhào cả loạt.

Dưới bầu trời quang đãng thành phố Bangkok xanh rờn sắc lá, cảnh sắc tuyệt đẹp khiến tâm trạng của tôi nhẹ nhõm hơn nhiều. Thậm chí tôi cũng đã tin rằng chuyện vừa nãy hẳn là ảo giác do chứng sợ độ cao gây ra, có lẽ chỉ là một giấc mơ, một giấc mơ quá sức sinh động.

Trong không trung bỗng có một thứ lướt qua, vụt cái băng ngang khung cửa sổ rồi lại bị một cơn gió cuốn ngược trở lại. Tôi đưa mắt nhìn kĩ. Trôi nổi giữa không trung là một cánh điều da người vàng úa.

Đọc xong phần này có lẽ éo dám đi máy bay nữa, dù mòe 😊😊

Trước xem nhiều phim Mỹ thấy máy bay rơi như mưa đã sợ bĩnh ra quần giờ đọc thêm cái này chắc phải nói lời goodbye với con trym sát rồi 😊😊

....

Nói thế thôi chứ mình không có sợ đâu, thật đấy 😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (1)

Thái Lan nổi tiếng thế giới nhờ ngành du lịch phát triển sôi động, nền văn hóa đậm chất Phật giáo, phong tục tập quán đặc sắc. Bên cạnh đó, các loại bùa ngải ma thuật cũng nổi tiếng không kém, bởi thế đã thu hút đông đảo khách ngoại quốc đến với vùng đất này.

Thế nhưng, du khách không thể ngờ rằng, ngay khi đặt những bước chân đầu tiên lên xứ sở huyền bí này, ma lực của cổ thuật đã có thể ngấm ngấm reo rắc vào cơ thể...

1 ☆

Xuống máy bay rồi, tôi vẫn chưa hết bàng hoàng vì sự việc rùng rợn vừa mới xảy ra bởi vì tất cả đều quá chân thực, chân thực tới mức cứ nghĩ đến những hình phạt tàn khốc trong đó là tôi lại sờn hết gai ốc cộng thêm sự mất tích bí ẩn của cô gái lại càng khiến tôi không thể nào phân biệt được rằng đó chỉ là một giấc mơ hay là chuyện có thực rành rành trong thế giới này. Chính vì thế mà đầu óc tôi cứ hoang mang bấn loạn cho tới khi ra khỏi sân bay tôi mới định thần trở lại, quyết chí vứt nó ra khỏi đầu, cố gắng không nghĩ đến nó thôi cứ coi như là giấc mơ đi.

Tôi vô thức nhìn vào vách kính bên cạnh, trong đó phản chiếu bóng tôi lơ mờ. Sau lưng tôi, người qua lại tấp nập với đủ loại sắc thái cảm xúc trên khuôn mặt, không một ai chú ý đến tôi. Bỗng dưng, tôi cảm thấy cô đơn vô hạn cứ như trên thế giới này chỉ còn lại một mình tôi, tôi đang tàng hình và không ai nhìn thấy tôi hết.

Cảm giác này bắt nguồn từ một bí mật của tôi, một bí mật mà tôi không thể tiết lộ với bất kì ai.

Tôi thờ dài, xốc lại ba lô, lại hòa vào dòng người hối hả, bước đi vô định.

Cánh điều da người, Suchin, Thokai vẫn cứ luẩn quẩn trước mắt tôi như những âm hồn không thể xua tan. Sao tôi lại gặp phải chuyện quái gở như thế nhỉ? Chẳng lẽ lại có liên quan đến bí mật mà tôi đang giấu kín?

Tôi nhìn lên bầu trời bên ngoài cửa kính, bầu trời đất Thái trong trẻo hơn hẳn bầu trời quê tôi. Lúc này đã kaf đêm khuya nhưng sắc trời vẫn xanh thăm thẳm như một viên đá Sapphire trong vắt, nào đâu có bóng dáng của cánh điều da người...

Tôi lơ mờ dự cảm rằng kì học ở Thái sẽ không mấy thuận buồm xuôi gió nhưng đã tới đây rồi, kiểu gì cũng phải chấp nhận thôi! Tôi ngẩng đầu, tìm kiếm cửa ra của sân bay.

Bangkok có hai sân bay, sân bay Don Mueang và sân bay quốc tế Suvarnabhumi. Sân bay Don Mueang chỉ phục vụ các chuyến bay nội địa, đương nhiên là tôi đáp xuống sân bay Suvarnabhumi. Đáng ngại nhất là tới Bangkok đã hơn mười một giờ đêm rồi, nơi đất khách quê người lạ lẫm, tiếng Anh không mấy lưu loát, ngộ nhỡ gọi taxi lại bị "chặt chém" mất toi tám trăm, một nghìn Baht hoặc bị

người ta chở tới nơi nào đó chuốc thuốc mê phẫu thuật thành Kathoey* thì đúng là "Ra quân chưa đánh đã toi, khiến cho anh kiệt lệ rơi dầm dề"

(*) người chuyển giới từ nam thành nữ.

Thế là tôi theo kế hoạch đã vạch sẵn, quyết định nghỉ lại ở sân bay đợi trời sáng sẽ bắt xe bus tuyến AE4 của sân bay tới thẳng ga tàu Hua Lamphong, Bangkok, dọc đường còn có thể ngắm tượng đài Chiến Thắng. Đến nhà ga xong mua vé tàu, tôi sẽ đi thăm quan khu vực hoàng cung cả ngày rồi đến tối đáp tàu hỏa đi Chiang Mai sau. Vừa tiết kiệm thời gian, lại bớt được tiền thuê khách sạn.

Có lẽ đường đi mệt mỏi quá nên tôi vừa lấy điện thoại ra chơi trò "Temple Run" được một chốc thì ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Giật mình tỉnh giấc, đã thấy nắng tung bừng bên ngoài, ngo ngác mắt một lúc mới nhớ ra mình đang ở Thái Lan. Tôi vỗ đùi đánh đét, vội vàng chạy thực mạng tới ga tàu. Kết quả không cần nói cũng biết, tuy chưa tới giờ tàu chạy nhưng vé đã bán hết sạch rồi.

Tôi tính toán thời gian đăng kí nhập học, thấy rằng nếu đợi chuyển tàu ngày mai thì lỡ việc mất nên đành giờ bản đồ tìm bến xe khách đường dài, kịp bắt chuyến cuối cùng đi Chiang Mai. Mua được vé rồi mới thấy vững tâm phần nào, ở bến xe ăn nháo ăn nhào cho xong món cà ri cua kiểu Thái nghe nói nổi tiếng lắm nhưng mà tôi lại chẳng thấy có gì đặc biệt mà chỉ thấy con cua có vị là lạ, chắc chẳng được tươi.

Truyện này dịch thì hay nhưng công đoạn soạn thảo làm bê tha quá☹☹☹

Dấu chấm dấu phẩy ngắt câu cứ loạn xạ hết cả lên cứ như kiểu thích phẩy chỗ nào thì phẩy. 😊😊😊

Mình đã lược bỏ khá nhiều dấu phẩy và thay thế một số từ cũng như dấu chấm cho mạch văn nó hợp lý hơn nên nếu ai đã từng đọc mà thấy vài từ khác so với trong truyện thì thông cảm nhé!!! 😊😊😊😊
😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (2)

1☆☆

Trong phòng chờ xe, nhìn các hàng khách túi lớn túi nhỏ chất chồng như núi, tôi chẳng trông đợi gì vào chất lượng dịch vụ của những chuyến xe khách đường dài vào buổi tối. Tưởng tượng ra cảnh nhồi nhét chật cứng ngột ngạt cộng thêm việc trên nóc xe không biết chừng còn chẳng buộc hàng đóng hàng lý nhí nhấc như thuốc nổ... Khu xe tới, tôi bật cười tự chế nhạo mình, hóa ra là loại xe bus hai tầng hiện đại có nhiều người Tây khoác balo đã ngồi sẵn bên trong. Điều hòa trên xe rất mạnh, may mà nhà xe có phát chăn len.

Sau khi yên vị, tôi bắt đầu lơ đãng nhìn khắp xe. Có lẽ vì là chuyến xe cuối cùng, lại chạy vào ban đêm nên cả xe chỉ có hơn chục người. Hình như tôi cảm thấy có cái gì đó không được hợp lý cho lắm nhưng lại nhất thời không nghĩ ra được bèn thôi chẳng buồn nghĩ nữa.

Cô nhân viên phục vụ xinh đẹp phát nước và đồ ăn cho mọi người, màn hình trên xe đang chiếu bộ phim "Thấy rõ tương lai" do Nicolas Cage sắm vai chính. Hành khách còn được phục vụ cả cà phê nóng, đại loại là còn vượt xa cả tưởng tượng của tôi. Có lẽ đêm qua đã ngủ một giấc dài ở sân bay, cũng có lẽ là do tác dụng của cà

phê nên đầu óc tôi tỉnh như sáo không thể ngủ được. Trong phim, Nicolas Cage vào vai một thầy phở thủy có tài tiên tri. Bộ phim này tôi đã xem rồi, kết thúc rất kinh điển nên xem lại vẫn thấy rất thú vị.

Xe đã rời khỏi thành phố lúc nào không hay tiến vào đoạn đường núi hun hút. Tôi hơi ngạc nhiên vì trong các chương trình giới thiệu về du lịch đều có kèm theo bản đồ chi tiết nhưng hình như không có giới thiệu gì về đường núi cả. Có điều những chương trình này chỉ để tham khảo, "mọi con đường đều dẫn tới thành Rome", vậy thì hẳn là không chỉ có một con đường có thể đi tới Chiang Mai không chừng đây là đường tắt cũng nên.

Tôi cũng chẳng lấy làm bận tâm, ngắm nghía cảnh núi rừng đêm tối bên ngoài cửa sổ. Có vẻ như xe đã đi sâu vào vùng núi, xung quanh dày đặc những loài thực vật á nhiệt đới cao lớn. Ánh trăng hòa lẫn bóng lá rợp rạp loang lổ chạy vùn vụt trên cửa kính. Tán lá rung lên xào xạc theo gió đêm như những cỗ xác đứng trên cành mà chao lắc. Trên những thân dừa thẳng tắp treo lủng lẳng những chùm dừa mà từ chỗ của tôi nhìn lên, trông như những tán dù khổng lồ treo đầy đầu lâu.

Vừa bắt đầu tiết mục liên tưởng, tôi đã cảm thấy toàn thân ớn lạnh. Hành khách xung quanh đều đã ngủ say sưa, tiếng ngáy ào ào vang lên khắp xe. Tôi dèm lại mép chăn định cố gắng ép mình vào giấc ngủ thì đột nhiên tiếng phanh xe rít lên chói tai, quán tính cực mạnh xô tôi lao về phía trước, trán đập đánh bốp vào thành ghế đau điếng.

Toàn bộ mọi hàng khách trên xe đều giật mình choàng tỉnh, tiếng chửi rủa vang lên bằng đủ các loại ngôn ngữ.

Tôi ôm đầu, bực bội không thể tả, vừa ngẩng mặt lên lại thấy cô nhân viên phục vụ mặt mũi hốt hoảng, hai tay chấp trước ngực đang làm rằm gì đó. Gã tài xế vất vẻo điều thuốc chẳng nói chẳng rằng, mặt mũi tái xang tái xám nhìn trân trân về phía trước.

Tôi ngồi ở hàng ghế sau không nhìn rõ lắm, chỉ loáng thoáng trông thấy hình như có thứ gì đó chặn trước đầu xe. Tôi dụi mắt thật mạnh rồi nhồm dậy nhìn cho kĩ thì bỗng nhiên tóc gáy rào rài dựng ngược.

Dưới ánh trắng trắng toát, có hai con người đứng thừng thững giữa đường chiếu về phía chúng tôi ánh nhìn lạnh lẽo.

Bật mí cho các bạn điều này là mình chưa hề đọc hết quyển truyện này. Mới đập hộp bèn ngớ ngẩn đăng lên chia sẻ luôn😊😊😊

Mình vừa đọc vừa nhập nội dung vào Wattpad đây😊😊😊

.....

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (3)

2☆

Phần lớn hành khách trên xe đều nhìn thấy hai người đó. Có lẽ cảnh tượng quá mức rùng rợn nên đã có người rú lên thất thanh, trong xe ngày càng âm ỉ nhốn nháo. Tôi thấy cổ họng mình khô khốc, cố nhìn kĩ lại lần nữa thì nổi kinh hoàng càng bành trướng. Thậm chí tôi còn nghe thấy tiếng rú của linh hồn thẳm sâu trong cơ thể.

Không phải hai con người mà là pho tượng gỗ hình người sống động như thật.

Nếu đây là hai con người bằng xương bằng thịt thì cùng lắm tôi cũng chỉ giật mình một cái chứ không đến nổi kinh hãi đến thế. Nhưng sâu tít trong vùng núi trập trùng heo hút, chính giữa con đường núi vắng vẻ ngoằn ngoèo, giữa đêm hôm khuya khoắt lại gặp hai pho tượng gỗ như thế này thì đó không phải là một sự rùng rợn bình thường.

Tôi liên tưởng tới đầy những truyền thuyết ma quái của đất nước Thái Lan mà trong lòng ớn lạnh, chân tay lạnh toát. Chẳng lẽ tôi đã gặp phải cổ chú?

Trong cơn hãi hùng bao phủ, cả xe dần yên ắng trở lại, có thee nghe thấy tiếng những nhịp tim đập thùm thụp và cả những tiếng thì thào cầu nguyện. Tôi nhìn khắp lượt mọi người bỗng nhiên choàng tỉnh, cuối cùng thì tôi đã hiểu cảm giác bất thường lúc mới lên xe là ở đâu ra.

Trên xe khách, ngoại trừ tài xế và cô nhân viên phục vụ là người Thái Lan ra thì toàn bộ hàng khách đều là người nước ngoài.

Tuy đất nước Thái Lan nổi tiếng nhờ du lịch nhưng nguyên một chiếc xe khách toàn người nước ngoài thì xác suất hẳn là cực kì hiếm.

Những hành khách khác có lẽ không phát giác ra điều này, tôi bắt đầu thấp thỏm không yên. Trước khi tới đây tôi đã từng xem một bộ phim ma của Thái Lan nói về một ngôi làng nhỏ ở vùng núi có một thứ thuật truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác. Cổ thuật này mang lại cho người trong làng một năng lực đặc biệt. Sau khi họ chết đi, thi thể được mang bỏ lại vào trong quan tài nhưng không đem đi chôn mà vứt xuống một cái hồ lớn lúc nhúc đủ các loại rắn khác nhau. Hằng ngày, người ta rưới xuống hồ loại mỡ được rút từ người sống để nuôi rắn độc và để cho lũ rắn tự do chui ra chui vào thi thể đủ bốn mươi chín ngày thì bắt hết rắn độc bỏ vào trong chum lớn giã nát như rồi lấy chính thứ thịt rắn giã nát trét kín những cái lỗ mà rắn đã cắn xé ra trên thi thể sau đó mới bỏ nắp đậy quan tài mang thả xuống sông ngâm chín ngày rồi lại vớt lên. Khi mở nắp quan tài, thi thể đã biến mất, thay vào đó là một đứa trẻ sơ sinh nằm trong tầng tầng lớp lớp thịt nát da vụn.

Đứa trẻ sơ sinh đó chính là người chết đã được tái sinh nhờ vào cổ thuật, hơn nữa, còn lưu giữ được toàn bộ ký ức từ kiếp trước.

Bộ phim này không xuất hiện trên tất cả các trang mạng ở trong nước do các trường đoạn quá ư máu me rùng rợn, hình ảnh lại quá tả thực đã khiến tôi gặp ác mộng triền miên suốt mấy ngày liền. Sở dĩ tôi nhớ tới bộ phim này là vì trong phim, để tìm được người sống chế luyện mỗi người, người trong trong làng sẽ đóng giả làm tài xế chuyên chở những vị khách du lịch ngoại quốc không biết nội tình mang ếm bùa mê hoặc bắt cóc về.

Sao tình cảnh lúc này lại giống nhau đến thế?

Hơi thở của tôi càng thêm dồn dập, dường như từng thước phim đang lần lượt diễn ra với chính tôi. Tôi joang mang nhìn ra ngoài cửa sổ, may sao ngoài hai pho tượng gỗ thì không thấy có gì khác thường.

Đột nhiên hai mắt tôi đau nhói như thể trong không khí vừa mọc ra hai mũi kim chọc thẳng vào mắt, xuyên suốt ra tận sau gáy. Nước mắt tôi ứa ra giàn giụa, trước mắt nhòe nhoẹt. Tôi đã hiểu ra cơn đau đón từ đâu mà tới: hai con người gỗ đang nhìn tôi chăm chăm.

Từ trong mắt người gỗ rọi ra những tia xanh lét, rạch thành một vệt sáng thẳng tắp trong đêm tối xuyên qua cửa kính xe và cơ thể các hành khách khác, đâm thẳng vào mắt tôi.

Cơn đau đón kịch liệt khiến tôi khẳng định đây là tuyệt đối không phải là ảo giác do sợ hãi quá độ. Tôi nhắm nghiền mắt lại, trước mắt vẫn đọng lại hình ảnh rùng rợn về con người gỗ mà tôi vừa liếc thấy: một bộ mặt dài ngoằng ngoằng gần như chiếm đến một phần ba chiều dài cơ thể, trên thân mình ngắn ngủn quắt queo chạm khắc đủ loại hoa văn kì dị, hai tay buông thõng chấm đất, hai chân ngắn chỉ bằng tay trông giống hệt như hai con đười ươi biến dạng.

Cảm giác nhói nhói trên mí mắt cho tôi biết chúng vẫn đang tiếp tục nhìn tôi. Tôi muốn giãy thoát nhưng tôi nhận ra cơ thể cứng đờ không tài nào nhúc nhích, óc tôi đau buốt như bị một sợi dây thép nung đỏ chọc ngoáy. Tai tôi ù đặc, chỉ nghe thấy tiếng máu ràn rạt đổ dồn lên não dưới sức ép của con tim sắp sửa bùng nổ.

Không biết bộ phim mà tác giả nói có thật không nhỉ?😊😊😊

"[>~<]"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (4)

2☆☆

Trong xe bỗng nhiên vụt sáng, có vẻ như tài xế vừa bật đèn. Nhưng ngay sau đó, trước mặt lại tối sầm, hình như có ai đó đứng lên che khuất ánh sáng. Cơn đau trên mí mắt vụt biến mất, thay vào đó là một cơn tê nhức lan khắp mình mẩy do cơ bắp toàn thân buông chùng sau cơn căng thẳng quá độ.

Tôi mở choàng mắt. Ở hàng ghế trước có một người bước lại, ngồi xuống bên cạnh tôi. Tôi rất không thích người lạ ở quá gần nên dịch vào bên trong một quãng.

"Anh là người Trung Quốc?" Người vừa ngồi xuống là một anh Tây tóc vàng kim rất điển trai, xem ra chỉ tầm tuổi tôi, hai con ngươi màu xanh lam nhạt đến mức gần như hòa lẫn vào tròng trắng, cực kì nổi bật.

Tôi khẽ gật đầu thay cho câu trả lời. Trong bầu không khí thế này, quả thực tôi chẳng muốn nói năng gì hết. May sao tia ánh sáng xanh trong mắt người gỗ đã biến mất, đó, tôi nhận ra những người khác chẳng ai làm sao cả, ngoại trừ tôi. Rốt cuộc là thế nào?

"Tôi là Jack, người Canada, tới Thái Lan du học. Tôi rất thích văn hóa phương Đông nên các ngôn ngữ châu Á tôi đều biết một ít."

Jack tóc vàng tự giới thiệu về mình rất lưu loát.

Vì phép lịch sự, tôi đáp lại: "Tôi là Khương Nam, mọi người hay gọi tôi là Bí Ngô."

"Ồ! Thật thú vị!" Mái tóc vàng kim của Jack sáng lên quynh rũ dưới ánh trăng, ánh mắt tràn đầy vui vẻ. "Bố mẹ cậu chắc là uyên bác lắm đây!"

Câu này đã rạch trúng vết thương đau đớn nhất trong sâu thẳm tâm hồn tôi: "Tôi chưa nhìn thấy bố mẹ bao giờ cả."

"Ồ... xin lỗi!" Lời an ủi lịch sự của Jack không thể làm giảm bớt nỗi đau đớn trong lòng tôi. Ai có thể hiểu được sự ghẻ lạnh mà một đứa trẻ mồ côi phải chịu đựng từ nhỏ cho tới lớn cũng như nỗi buồn tủi trong những buổi họp phụ huynh? Sau mỗi cuộc họp phụ huynh, có đến chín mươi phần trăm học sinh bị mắng chửi nhưng đó lại là ước mơ cháy bỏng của tôi. Có cha mẹ để mắng chửi cũng là một điều hạnh phúc.

"Chúng ta đang gặp nguy hiểm!" Hẳn là Jack cố tình chuyển chủ đề để lấp liếm sự ngượng ngùng.

Tôi chỉ khẽ "ừm" một tiếng, cũng thấy hơi ngạc nhiên vì không hiểu tại sao Jack lại tìm tôi để nói về chuyện này. Nhớ lại lúc tôi nhắm mắt, anh ta đã giúp tôi che chắn tia ánh sáng xang rọi ra từ mắt người gỗ, lẽ nào chỉ là trùng hợp? Hay là anh ta đã biết được gì?

Tôi bất giác nhìn vào đôi mắt màu xanh lam nhạt đến gần như ngả trắng của anh ta, xung quanh con ngươi không có gì bất thường, chắc là không phải đeo kính áp tròng.

"Trước khi mọi việc sáng tỏ, tốt nhất đừng nên xuống xe." Jack cười, cứ như đã biết tôi đang tìm kiếm thứ gì.

Tôi lại càng cảm thấy sự xuất hiện bất ngờ của Jack rất bí hiểm, anh chàng Tây trẻ măng này có vẻ biết rõ một số việc không nên biết, hơn nữa, hình như rất hiểu tôi...

"Nếu cứ xuống thì sao?" Tôi liếc đôi môi khô khốc.

Jack sầm ngay mặt xuống, trên mặt toát ra một vẻ lạnh lẽo âm u: "Thì cậu sẽ biến thành xác sống!"

Tôi rung mình ớn lạnh, không biết nên đối đáp thế nào đành quay mặt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ngoài kia, cơn trùng rỉ rả, ánh trắng hắt qua kẽ lá. Ngoài trừ hai con người bằng gỗ thì mọi thứ đều rất đổi bình thường.

Hành khách ít nhiều đã lấy lại bình tĩnh, thúc giục tài xế tiếp tục lên đường. Có vài người còn bàn nhau xuống xe chụp vài kiểu ảnh kỉ niệm với người gỗ rồi sẽ khiêng chúng sang vệ đường.

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà nghe họ nói, đầu nặng trĩu như đồ chì. Gã tài xế nói vài câu tiếng Thái với cô nhân viên, có vẻ vì thấy trên xe toàn người ngoại quốc nên họ thấy rất tự tin là không ai hiểu nên cứ nói oang oang. Tôi nghe thấy họ nhắc đi nhắc lại hai âm tiết, hai âm tiết đó, tôi đã nhiều lần nghe thấy trong các bộ phim Thái có phụ đề có nghĩa là ma cỏ!

Người dân tộc Miêu thường gọi "cỏ" (trùng độc*) là "ma cỏ". Tương truyền trùng độc sống kí sinh trên cơ thể phụ nữ, gây hại cho người khác. Những người phụ nữ có trùng độc sống kí sinh bị gọi là "bà ma cỏ"

(*) Trùng độc hay cổ trùng được tạo ra bằng cách thu gom các loài vật có độc như rắn, rết, bọ cạp, nhện, cóc, nhái,... đem cho vào một cái hũ hoặc một cái hố sâu để cho chúng tự cắn giết lẫn nhau. Con vật sống sót duy nhất sẽ trở thành cổ trùng. Người bị cổ trùng sống kí sinh, sức khỏe sẽ ngày càng sa sút đến một thời điểm nhất định. Trùng độc sẽ cắn phá cơ thể chui ra ngoài. À.. ừm...theo một nguồn tin không rõ thực hư thì người bị cổ trùng kí sinh hoàn toàn có thể được chữa khỏi nếu ta tìm được cổ vương. Cho cổ vương hút máu rồi đập chết lấy máu của cổ vương nấu thuốc rồi cho người bệnh uống. Nhưng mà cổ vương không dễ tìm đâu nha😊😊 mà làm thì phức tạp lắm!!!

Theo truyền thuyết, phương pháp nuôi "cổ" thông thường như sau: bắt thật nhiều trùng độc như rắn, rết, bọ cạp, thằn lằn, cóc nhái bỏ vào trong cùng một cái lọ cho chúng tàn sát, ăn thịt lẫn nhau. Con trùng độc duy nhất sống sót chính là cổ. Cổ có nhiều loại như: xà cổ (rắn), khuyển cổ (chó), miêu quỷ cổ (mèo), hạt cổ (bọ cạp), cáp mô cổ (cóc nhái), trùng cổ (sâu)... Người nuôi cổ có thể yểm cổ thuật khiến đồ phương bị bệnh, thậm chí tử vong. Đầu tiên, cổ thuật thịnh hành trong khu vực người Miên, sau đó không hiểu tại sao lại lưu truyền sang Thái Lan, phát triển mạnh mẽ và trở thành một kì thuật bí hiểm nhất ở nước này.

Nhưng vào lúc này, tại sao họ lại nhắc đến ma cỏ?

Đúng lúc tôi đang băn khoăn, chiếc xe bỗng lắc lư dữ dội, trong xe vọng ra những tiếng "lộc cộc" trầm đục giống như có thứ gì đó va đập vào thành xe. Xe chao đảo mỗi lúc một dữ dội trong khi chúng tôi đều nhìn thấy rõ bên ngoài không có bất cứ thứ gì.

Hành khách vừa mới bình tâm chút ít đã lại kinh hãi trước sự cố bất ngờ. Tiếng gõ đập mỗi lúc một dồn dập, chiếc xe ngã nghiêng

đến bốn mươi lăm độ sang hai bên giống như con thuyền nhỏ đang vật lộn với sóng dữ. Tất cả mọi người đều hoảng hốt bám chặt vào thành ghế. Trong cơn hỗn loạn, tôi nhìn thấy rõ gã tài xế bình thản đến lạ lùng. Hắn hét lên vài câu với cô nhân viên phục vụ, cô ta có vẻ không bằng lòng lắc đầu quầy quậy.

Gã tài xế tức tối gầm lên mấy tiếng, cô nhân viên phục vụ mới miễn cưỡng rời khỏi chỗ ngồi kéo mở nắp ngăn đựng đồ ở gần cửa xe lôi ra một cái lồng bên trong có nhốt một con gà trống đen sì.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (5)

3☆

Gã tài xế giật phắt lấy cái lồng, mở cửa xe lao vọt ra ngoài, rút từ thắt lưng ra một con dao găm rồi lôi con gà trống ra, tay giữ lấy đầu, phạt một nhát đứt rời cần cổ.

Máu từ cổ phun ra thành vòi, mình gà rơi phịch xuống đất, hai cánh đập phành phạch, hai chân đạp loạn xạ, toàn thân co giật dữ dội, máu vẫn bắn ra loang lổ sau đó thì nằm bất động. Chứng kiến cảnh tượng tàn nhẫn này, rất nhiều du khách nước ngoài kinh hoàng bùng chặt lấy mắt.

Và lúc này, chuyện khó tưởng tượng nhất đã xảy ra.

Cái đầu gà trong tay gã tài xế vẫn dáo dác ngó nghiêng khắp phía, chốc chốc lại há mỏ kêu lên "cục cục". Thân gà lại đứng dậy, bước từng bước vững chãi. Cảnh tượng ma quái đã khiến tất cả du khách bàng hoàng chết lặng, quên cả la hét, đờ đẫn đứng nhìn.

Gã tài xế cầm cái đầu gà quệt máu vào mắt hai người gỗ, sau đó lại quệt túi bụi lên xe. Hai tay và mình mẩy gã bê bết máu gà trông rất rùng rợn. Còn cái thân gà không đầu cứ lững thững đi vào rừng cây. Chiếc xe từ từ ổn định trở lại, những tiếng "lộc cộc" cũng từ từ biến mất, chỉ còn lại mùi máu tanh lờm sực sủa trong không khí.

Cô nhân viên phục vụ tỏ ra rất kích động, mở cửa xe đi tới trước mặt gã tài xế, chỉ vào chúng tôi trên xe, lại chỉ vào cánh rừng cách đó không xa, hai tay khua khoáng loạn xạ. Gã tài xế nhìn chúng tôi bằng ánh mắt âm u, nhếch miệng cười, nói vài câu gì đó với nhân viên phục vụ. Cô ta có vẻ đã bình tĩnh lại nhưng ánh mắt lại trở nên đờ đẫn giống hết đám du khách trên xe, cứ đứng ngây ra như khúc gỗ.

Bắt đầu từ giây phút đó, Jack không nói thêm lời nào nữa, chỉ rít thuốc liên hồi và còn dúi vào tay tôi một điếu.

Tôi cũng thuộc dạng nghiện thuốc nhưng lại chẳng mấy thích thú mùi vị của thuốc lá ngoại. Hơn nữa, thuốc mà Jack phả ra lại có một thứ mùi quái lạ rất khó diễn tả, lại đang ở trong hoàn cảnh thế này đúng là chả có hứng thú gì mà hút nên tôi tiên tay cài luôn điếu thuốc lên vành tai.

Cô nhân viên phục vụ quay trở lại lên xe, cơ thể ngay đuồn, dáng đi nặng nề như vịt bầu. Cô không nói năng gì mà chỉ đưa mắt nhìn khắp lượt mọi người.

"Bắt chước bộ dạng của toàn bộ hành khách!" Jack hạ giọng thì thào.

Vừa nãy tôi cứ ngỡ các du khách do kinh hãi quá mức nên mới trở nên đờ đẫn. Giờ nghe Jack nói vậy, tôi mới thấy đúng là rất bất thường, dường như tất cả mọi người đều đã mất đi ý thức. Không kịp nghĩ ngợi nhiều, tôi cũng ngồi đực ra, cố gắng để ánh mắt trở nên đờ đẫn nhưng tim tôi cứ đập thành thịch khiến hơi thở như không theo kịp, mỗi lúc một dồn dập.

Cô nhân viên tuôn ra một tràng những âm thanh đều đều rỉ rả nghe cứ như tụng kinh.

Vừa dứt lời, đám hành khách liền dờ dỗi đứng dậy bước xuống xe, dáng đi cứng nhắc giống hệt cô ta.

Còn gã tài xế không biết đã biến mất từ lúc nào.

"Đừng sợ, có tôi đây!" Jack cũng đứng dậy. "Họ bị điều khiển rồi! Xuống xe theo họ!"

"Chuyện gì thế?" Tôi vô cùng kinh hãi, không biết sẽ còn phải đối mặt với những chuyện quái quỷ gì. Giờ chỉ còn có tôi và Jack là tỉnh táo. Nỗi căng thẳng khủng khiếp đã phá vỡ giới hạn tâm lý của tôi. Tôi bắt đầu cảm thấy thà tôi mất hồn như mấy ông Tây kia cho xong, chí ít họ cũng không phải gồng mình lên gánh chịu nỗi kinh hoàng đang bóp nghẹt lấy cơ thể.

Đôi lúc, không biết gì còn nhẹ nhõm hơn nhiều so với gì cũng biết.

Jack vẫn phì phèo điếu thuốc, đầu thuốc lập lòe trong khói thuốc chờn vờn, không phải màu đỏ thường thấy mà xanh lét âm u...

"Chúng ta đã gặp cổ xác, gần đây có lẽ có một con sông nuôi xác."

Cổ xác? Sông nuôi xác?

Anh đẹp trai hay chị đẹp gái luôn là nhân vật xuất hiện vào lúc nhân vật chính bế cmn tắc dù bất kể là trong truyện kinh dị hay

truyện ngôn tình.

Cơ mà sì poi cho các bạn biết anh Jack tóc vàng, mắt xanh đẹp
lồng lộn sắp ngỏm củ tỏi rồi..... hehehe do mình có tò mò quá nên lỡ
đọc hết chương I rồi mới đăng 😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (6)

3☆☆

Đúng là tôi đã đụng độ cổ độc Thái Lan ư? Tôi kinh hoàng quá đỗi nhưng những gì diễn ra trước mắt buộc tôi phải chấp nhận sự thực khủng khiếp này.

"Cô nhân viên cũng bị gã lái xe kiểm soát rồi" Jack đi sát sau lưng tôi. "Tôi không có thời gian giải thích nhiều nhưng cậu đừng sợ, cứ đi theo họ, tôi phá cổ độc đã rồi sẽ đuổi theo."

Tôi đang nhắm tính, xuống xe một cái sẽ chạy ngay, đã biết là chỗ chết mà cứ đâm đầu vào thì có mà điên.

Ngoài xe, ánh trăng vàng vạc, bầu không khí trong mát ẩm ướt nơi rừng núi ùa vào trong phổi khiến tôi tỉnh táo hơn hẳn. Nếu không phải đang đối đầu với nguy hiểm khó lường thì đây đúng là một nơi nghỉ chân lý tưởng.

Bước trên mặt đường ẩm ướt, tôi cũng hơi bình tâm lại, kín đáo đưa mắt quan sát. Tôi thấy cô nhân viên đang dẫn theo đoàn khách bắt đầu tiến vào trong rừng. Tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy Jack vừa lẩn ra sau xe bus.

Tôi thầm rửa xả mình ngu đần, Jack đã chạy rồi mà tôi còn đứng đây làm gì? Quyết định là thế, tôi ngoắt người toan chạy nhưng phát hiện ra mình không thể chạy được nữa. Hàng người kia giống như một thỏi nam châm khổng lồ hút chặt lấy tôi khiến tôi không thể nào vùng ra được. Tôi gồng mình kìm bước chân lại, ngả người về phía sau nhưng lực hút vẫn cứ kéo tôi đi khiến tôi loạng choạng. Như thể có một sợi sắt vô hình đã ràng chặt chúng tôi vào nhau, lôi thẳng chúng tôi về phía khu rừng.

Tôi gắng gượng ngoảnh đầu lại, giận dữ nhìn về chỗ Jack vừa lui mất, thầm nghĩ: "Tao có làm ma cũng không tha cho mày!" Lại nghĩ không biết lát nữa sẽ phải đối mặt với chuyện gì, bỗng thấy trấn tĩnh hơn nhiều. Tuy tôi nhát gan nhưng được cái gặp phải nguy hiểm thực sự thì lại trở nên bình tĩnh. Đây chính là ưu điểm của một đứa trẻ mồ côi từ bé.

Trước mũi xe không còn nhìn thấy hai người gỗ đầu nữa. Vừa nãy Jack nói đi phá cổ độc, hay là không phải anh ta bỏ trốn mà là đang nghĩ cách giải cứu chúng tôi? Nghĩ là vậy, tôi bỗng thấy hơi xấu hổ. Tuy chân tôi vẫn bước đi một cách mắt kiểm soát nhưng cơn sợ hãi đã lắng xuống. Tôi âm thầm quan sát xung quanh và bắt đầu nhằm tính cách thoát thân.

Cánh rừng này trông thì không thấy gì là rậm rạp nhưng bước vào rồi mới thấy cây cỏ mọc rậm rì, bước đi rất khó khăn. Chẳng mấy chốc, chiếc áo thun của tôi đã bị đám cành cây chằng chịt cào rách vài chỗ, lá khô và sỏi đá chui đầy vào trong giày, đâm vào chân đau nhói.

Mỗi người cách nhau khoảng một mét. Từ góc độ của tôi không thể nhìn thấy cảnh tượng phía trước mà chủ có thể nghe thấy tiếng

nước chảy róc rách, có lẽ sắp đến một con sông. Chẳng lẽ chính là sông nuôi xác mà Jack vừa nhắc tới?

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy tiếng hò hét của gã lái xe vọng lại cách đó không xa kèm theo tiếng chuông đồng chói gắt. Đám người vô thức kia hình như bước nhanh hơn, tiếng chân bước vang lên dồn dập.

Tôi chợt nhớ một truyền thuyết ở Tương Tây. Người ta bảo đi đường đêm mà gặp phải đoàn người hàng ngũ chỉnh tề lầm lũi bước đi, kẻ đi đầu thỉnh thoảng lại hô lớn, tay lắc chuông đồng; nhẹ thì bị ốm nặng vài ngày, nặng thì chết ngay tại chỗ rồi nhập luôn vào hàng ngũ đó. Đây chính là bí mật về nghề dẫn xác Tương Tây mà khoa học hiện đại vẫn chưa thể giải thích nổi.

Cảnh tượng trước mắt tôi lúc này có khác gì như thế? Chỉ có điều không phải là người chết mà là một hàng người sống đã mất đi ý thức.

Tôi hoang mang không biết phải làm gì bây giờ. Chẳng lẽ cứ phải tiếp tục giả vờ ngây ngô để nuôi hy vọng được Jack quay lại cứu?

Nhưng tôi đâu biết phải làm gì?

Đột nhiên, một bàn tay vỗ lên vai tôi. Qua lớp áo thun, tôi vẫn cảm nhận rõ mồn một bàn tay ấy lạnh buốt, dính nhớp, ướt rượt. Toàn thân tôi lập tức cứng đờ nhưng ngay lúc đó, tôi phát giác ra cơ thể đã thoát khỏi sự kiểm soát của lực hút kì quái kia.

Nhìn vào cái bóng in dưới đất, tôi thấy một cảnh tượng quái đản.

Có một người đứng sừng sững ở sau lưng tôi, thân hình dày rộng đến lạ thường. Trên vai nhô lên những ba cái đầu, bàn tay vừa

vươn về phía tôi, hai cái đầu đột nhiên rụng đánh "bịch" xuống đất.

Dù muốn hay không mình vẫn phải viết vài dòng cuối mỗi chap với nội dung chả mấy liên quan đến truyện cho bớt nổi da gà với lạnh sống lưng!!

Thật sự thì không sợ nhưng chả hiểu sao cứ hay bị lạnh sống lưng ấy😊😊😊

Lạ lùng thật ~[=_="]~

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (7)

4

"Im! Tôi đây!" Là giọng Jack.

Mớ thần kinh căng cứng của tôi lập tức buông chùng, hai đầu gối mềm nhũn sụp xuống, hai tay tôi run rẩy chống lên mặt đất, cơ thể trống rỗng, quần áo sưng mồ hôi lạnh.

"Im lặng!" Jack nhìn chằm chằm vào cánh rừng tối tăm trước mặt. "Họ đã bị oan hồn trong sông nuôi xác nhập vào người, nếu làm họ giết mình, họ sẽ hóa điên."

"Sông... sông nuôi xác?" Nỗi kinh hoàng khiến đầu óc tôi bùng nhùng.

Jack quệt đại hai tay vào quần, để lại hai vệt đỏ máu: "Không có thời gian giải thích, giúp tôi một tay đã."

Sự xuất hiện của Jack tuy có giúp tôi vững dạ hơn ít nhiều nhưng tôi vẫn hơi cảnh giác đối với anh ta.

Jack nhìn thẳng vào mắt tôi: "Tuy cậu đeo kính áo tròng nhưng tôi biết rõ màu mắt vốn có của cậu. Màu mắt này sẽ giúp cậu nhìn

thấy nhiều thứ mà người khác không nhìn thấy. Tôi đã gặp một người như thế cách đây nhiều năm..."

Tôi như bị điện giật, sao Jack lại biết?

"Cậu đến nước Thái, hoàn toàn không phải ngẫu nhiên hay may mắn. Tuy tôi không biết nguyên nhân thực sự nhưng cuộc đời cậu sẽ phải rẽ ngoặt." Jack thở dài. "Không ai thay đổi được vận mệnh, có lẽ cậu chính là người mà chúng tôi đang đợi."

Tôi không thể tiêu hóa nổi mấy câu không đầu không cuối của anh ta nhưng thật sự lần này đến Thái Lan đi du học, đúng là có nhiều chỗ bất thường.

Tôi và Nguyệt Bính (thằng bạn đáng lẽ cùng tới Thái Lan với tôi) ăn cơm tại một quán cóc, nhân tiện trả giúp tiền rượu cho một ông lao công quét rác say khướt. Ông ta đã không cảm ơn chúng tôi thì chớ, còn khăng khăng bắt chúng tôi bái sư. Chắc ông ta xem nhiều phim cổ trang quá nên điên khùng mất rồi.

Đương nhiên là chúng tôi mặc kệ ông ta. Kết quả là ngay hôm sau, chúng tôi nhận được giấy thông báo sang Thái đi du học theo chương trình trao đổi sinh viên.

"Sông nuôi xác âm khí mạnh quá, lát nữa cậu cứ theo sát tôi và làm y theo lời tôi nói." Jack vén lại mái tóc vàng kim óng mượt, rút từ ba lô ra hai sợi dây màu đỏ buộc một sợi vào cổ tay trái, sợi còn lại đưa cho tôi và ra hiệu cho tôi làm theo.

"Anh là ai?" Tôi cầm sợi dây, hỏi một câu lảng nhách.

Jack không trả lời, lại lôi hộp thuốc lá trong túi ra ném cho tôi một điếu: "Lúc nào cần nói tôi sẽ nói. Nhai đi, nó làm bằng ngải xua

được tà ma, vừa rồi bảo cậu hút cậu lại không hút."

Tôi bỗng cảm thấy anh chàng ngoại quốc tóc vàng đẹp trai kia thật chẳng có tí gì giống người ngoại quốc cả: "Anh là người Canada thật à?"

Jack cười, để lộ hàm răng trắng bóng đều tăm tắp: "Sẽ nói với cậu sau."

Tôi còn đang ngây ra, Jack đã giúp tôi buộc xong sợi dây đỏ lên cổ tay rồi nhét miếng thuốc vào miệng tôi: "Mau lên, không kịp bây giờ."

Cái mùi đặc biệt của ngải cứu xộc lên mũi tôi cay xè nhưng đúng là tỉnh táo hơn thật. Jack lại lôi ra từ trong ba lô vài cái đinh gỗ cắn chặt trong miệng rồi cầm một cái cắm thẳng vào thứ vừa rơi xuống đất.

Hóa ra hai cái đầu vừa rơi xuống khỏi vai anh ta chính là hai bức tượng gỗ, lúc vỗ vai tôi, anh ta còn cõng theo hai pho tượng, thảo nào cái bóng lại to đến thế.

Cái đinh gỗ đào xuyên thẳng vào mắt hai pho tượng, máu gà dính trên đó đã được lau sạch (thảo nào tay anh ta dính nhớp toàn máu là máu). Jack đập thẳng lòng bàn tay vào cái đinh, đóng nó vào mắt tượng, tôi chỉ nhìn mà cũng thấy lòng bàn tay mình đau nhói. Anh ta hẳn là có một bàn tay thép.

Sau bốn cái đập, bốn cái đinh đã cắm sâu vào bốn con mắt tượng. Tôi lờ mờ có thể nghe thấy tiếng gào rú thảm thiết từ bên trong thân tượng vọng ra. Từ nhãn cầu gỗ rỉ ra dòng máu tươi đặc quánh, vài tia khói xám nhàn nhạt chui ra khỏi lỗ mũi tượng.

Tôi rùng mình ớn lạnh, người ngợm cứ như bị nhồi băng run lên cầm cập. Ngay sau đó, có một sức hút dữ dội lôi phắt tôi về phía pho tượng. Sợi dây đỏ trên cổ tay tôi bỗng sáng rực lên như sợi thép nung, tỏa ra ánh sáng màu đỏ thẫm, từ từ thít chặt vào da thịt tôi nóng rẫy như thể muốn nướng chín cổ tay tôi.

Jack quỳ dưới đất, một tay nắm chặt lấy bên tay buộc dây đỏ, mặt trắng bệch, chắc cũng đang phải chịu đựng nỗi đau đớn giống như tôi. Tôi không biết mình còn có thể chịu đựng được bao lâu nữa. Trong những kích thích đầy đau đớn bởi hai luồng nóng lạnh cực đoan, đầu óc tôi dần trở nên mù mịt.

Sợi dây đỏ đã ngập sâu vào da thịt, bàn tay tôi thâm tái do máu huyết không được lưu thông, vết đứt chìm chìm trong máu tươi. Chính vào lúc này, cơn giá lạnh trong cơ thể bỗng đổ dồn về phía cổ tay cứ như sấm xe bị thủng, hơi lạnh giá phun phì phì ra ngoài qua chỗ vết thương. Cho tới khi cơn lạnh buốt được đẩy hết ra ngoài cơ thể, sợi dây đỏ mới chịu buông lỏng.

Tôi há miệng thờ hồn hển. Jack cũng chẳng khác hơn tôi là mấy. Anh ta nở một nụ cười áy náy: "Xin lỗi, không ngờ hai luồng âm khí này lại lớn đến thế, một mình tôi đỡ không nổi. May mà có sợi dây đỏ kết từ dây đèn trước bàn thờ Phật Tổ, không thì chẳng biết sẽ thế nào."

Tôi thầm nghĩ một chốc mới bừng hiểu ra: tôi đã bị lừa, tôi bị anh ta lợi dụng!

Đâu có đâu, anh tóc vàng đâu có thương tổn quá lắm gì tới cơ thể đằng ấy đâu. Người ta có lòng tốt giúp đỡ, chỉ cần hỗ trợ sức

mạnh tí ti thôi mà.

Nhớ lại đi, anh Tây dùng tay không đóng đinh đấy😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (8)

5

Jack biết rõ một mình anh ta không thể chống đỡ nổi hai luồng âm khí trong tượng gỗ nên cần tìm một người cùng gánh đỡ. Và anh ta chọn tôi, một thằng đàn chả hiểu mô tê gì.

Trong thư viện trường, tôi từng bơi được vài trang sách nát viết về những truyện hoang đường quái đản, hìn như có đoạn viết là: ngải cứu - xua trùng hàn, tránh độc vật, nhưng nếu dùng ở nơi nhiều âm khí sẽ hút âm khí nhập vào mình. Vừa rồi, Jack đã tranh thủ lúc tôi sợ hãi để nhét ngải cứu vào miệng tôi, chẳng phải để tránh tà gì hết mà là để dụ âm khí ra khỏi bức tượng nhạo vào người tôi gánh đỡ cho anh ta một nửa. Nếu vừa rồi tôi không đỡ nổi, chắc giờ đã thành cái xác mất rồi.

Đâu phải anh ta muốn giúp tôi mà chỉ dùng tôi làm mồi nhử!

Hiểu ra rồi, tôi vô cùng bức bối. Thế nhưng nếu nhìn từ một góc độ khác, thì anh ta lại đã cứu sống tôi. Dù là vậy, tôi cũng không thể chấp nhận cái cung cách này.

Có lẽ Jack không ngờ rằng đã bị tôi nhìn thấu tim đen, cười toe toét giải thích: "Dân Thái theo Phật giáo, tin rằng người ta có linh hồn; còn nước sông là thứ trong sạch nhất nên thường mai táng

người chết dưới sông. Lâu dần, lòng sông tích tụ rất nhiều oan hồn, biến thành nơi ký tử để bọn thuật sĩ nuôi xác, luyện cổ. Chỗ nuôi xác thế này âm khí cực nặng, đến thuật sĩ cũng không dám lại gần nên đã dùng cổ thuật điều khiển người sống tự bước vào đó. Sau khi oan hồn hút no dương khí sẽ bỏ lại những cổ xác không có linh hồn, thuật sĩ sẽ dùng họ để chế tạo mỡ xác và nuôi cổ trùng. Nếu tôi đoán không nhầm thì gã lái xe là người điều khiển cổ. Lúc vừa nhìn thấy hai bức tượng, tôi đã thấy nghi nghi, đến khi thấy hắn dùng máu gà để yểm huyết cổ tôi mới nhận ra."

Tôi mừng tượng đến một dòng sông nước chảy lờ đờ, lênh bênh xác trướng, cá xúm xít bơi theo rửa mà chỉ muốn nôn ọe, lại càng thấy ghét Jack hơn: "Sao lúc trên xe anh không nói với tôi? Sao không ngăn họ lại?"

Jack rút cái đinh gỗ đào ra khỏi mắt người gỗ, cất lại vào ba lô, giọng từng từng: "Năng lực của tôi chưa đủ để lập tức phá giải huyết cổ, phải đợi đến khi họ đi cả rồi, sức mạnh của cổ suy yếu mới ra tay được."

Tôi nghe mà điên ruột, quát ầm lên: "Nhưng sau đó anh phát hiện ra anh không chống đỡ nổi âm khí trong tượng gỗ, anh mới lôi tôi lại làm lá chắn cho anh. Lỡ tôi không đỡ nổi âm khí thì sao? Anh coi như chỉ thí thêm một mạng cũng chẳng ảnh hưởng gì phải không? Thế thì anh có khác gì lũ thuật sĩ?"

"Không... không phải như cậu nghĩ đâu!"

Nhưng chẳng buồn đợi Jack kịp giải thích. Tôi đã không thể nén nổi cơn giận dữ, táng luôn một đấm vào giữa mặt anh ta.

Jack không ngờ tôi lại ra đòn thành lĩnh như vậy, hoàn toàn không có chút đề phòng, khuôn mặt đạ trai húng trợn cú đấ của tôi. Anh ta ngã ngửa. Cảm giác hả dạ khiến cơn bực bội của tôi cũng nguôi đi chút ít.

"Cậu phải tin tôi!" Jack ngồi dậy, quệt dòng máu mũi, không tức giận cũng chẳng đánh trả mà còn nói rất chân thành. Điều này khiến tôi hết sức bất ngờ và bắt đầu thấy hối hận, hình như tôi nặng tay quá.

"Cậu xuất hiện ở đây tuyệt đối không phải là ngẫu nhiên" Giọng Jack nghèn nghẹt, có vẻ như đó là hậu quả từ cú đấ không hề nhẹ của tôi. "Ở nước Thái có một truyền thuyết đã lưu truyền cả ngàn năm, gia tộc của tôi vẫn căn cứ vào truyền thuyết đó để tìm kiếm một người từ đời này qua đời khác. Chỉ có..."

Tuy tôi thấy hơi áy náy vì cú đấ nóng nảy của mình khi nãy nhưng vẫn chẳng muốn tin những gì anh ta nói.

Jack còn chưa nói hết câu, đột nhiên chau mày nghiêng tai nghe ngóng. Đêm khuya tĩnh mịch, không biết gió lạnh đã nổi lên từ lúc nào, lá cây đung đưa dưới ánh trăng như tiếng khóc hờ, lại như tiếng nỉ non ai oán.

Jack biến ngay sắc mặt, vùng chạy về phía rừng sâu: "Không kịp giải thích nữa rồi, cậu có tin hay không cứ theo tôi khắc biết! Chần chừ nữa là toi đấy!"

Tôi hoàn toàn không muốn đi theo anh ta nhưng một mình ở lại cánh rừng nặng nề âm khí thế này kể cũng ghê, đành nghiêng răng chạy đuổi theo.

Tự dưng nổi hứng chăm chỉ ngày nào cũng đăng liên tục thế này
thì chẳng mấy chốc là xong ngay thôi😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (9)

6☆

Jack chạy không nhanh, chỉ vài bước tôi đã đuổi kịp. Chạy khoảng hai, ba chục mét thấy cây cối thưa dần, phía trước có bóng người nhấp nhô, có một vệt gì sáng trưng chắc là dòng sông.

Có người đứng bên bờ sông, hai tay giơ lên trời đang đọc to gì đó. Khéo đây đúng là sông nuôi xác cũng nên.

Tim tôi nảy lên vài cái, mồ hôi rịn đầy tay. Tôi nín thở, bước chậm lại theo Jack rồi khom lưng rón rén ngồi thụp xuống lùm cỏ.

Jack đưa tay ra hiệu cho tôi im lặng. Chợt nhìn thấy khúc gỗ trên tay tôi, anh ta hốt hoảng: "Cậu cầm cái này theo làm gì thế?"

Tôi nhìn xuống tay mình, vừa nảy trong lúc hoảng loạn, chẳng hiểu tôi đã quơ lấy nó từ lúc nào.

"Shit!" Jack giằng lấy thanh gỗ từ trong tay tôi, cắn rách ngón giữa vẽ ra vài kí hiệu loằng ngoằng lên trên thanh gỗ rồi thẳng tay ném đi.

Nếu không phải anh ta vừa buột ra một chữ Tây, chỉ nhìn vào động tác thì tôi cứ ngỡ anh ta là truyền nhân của đạo sĩ Mao Sơn*

thứ thiệt.

(*) Mao Sơn được mọi người biết đến với uy danh đệ nhất khuu tà trừ ma, pháp thần thông quần đại cao siêu và còn lập đàn, bố trận pháp. Mao Sơn phái có các đời tông sư rất nổi tiếng, qua nhiều thời, sáng tạo ra những pháp thuật xuất chúng, có ảnh hưởng rất lớn đến văn hóa đạo giáo Trung Hoa. Nếu bạn còn tò mò thì lên mạng tìm thêm nhá 😊😊😊

"Đây là gỗ hòe, dễ gọi ma nhất!" Jack đút ngón tay vào miệng mút. "Cầm nó trong tay là lậo ra một hệ thống định vị GPS cho oan hồn đấy, biết chưa?"

Cách giải thích kiểu huyền học với khoa học này làm tôi dở khóc dở cười: "Anh là người ngoại quốc, sao hiểu những điều này thế?"

"Hú ú ú ú!" Jack còn chưa kịp trả lời, đám người bên bờ sông đột nhiên cùng tru lên như thú.

Tôi nhìn về phía đó, thấy tất cả đã nằm phủ phục dưới đất. Nhìn từ sau lưng, không biết họ đang làm gì nhưng tôi vẫn tưởng tượng ra ánh mắt đờ đẫn voi hồn của họ.

Cơ thể họ lắc lư sang hai bên rất nhịp nhàng, trong miệng chốc chốc lại phát ra những tiếng "hừ hừ" giống như đang tham gia một nghi thức Totem tà giáo*

(*) Tô-tem giáo hay vật tổ giáo là niềm tin rằng mỗi con người hay mỗi nhóm người (như thị tộc, bộ lạc) có một mối liên hệ hoặc kết nối tâm linh với vật thể khác như cây cối hoặc động vật, thường được gọi là "vật thể tinh thần" hay "tô-tem"(totem) . Tô-tem hay Vật tổ

được cho là có tương tác với cá nhân, tập thể đó và đóng vai trò là biểu tượng hay biểu trưng của họ.

Cái này có xuất hiện trong hoạt hình Tom Jerry Tiles với cả anime 7 chàng trai một cô gái 😊😊😊

Trước mặt họ có hai người đang đứng, nhìn vào dáng người, chính là gã tài xế và cô nhân viên phục vụ. Gã tài xế hai tay giơ cao, không ngừng làm nhảm những âm tiết kì quái. Cô nhân viên đứng bất động bên cạnh như pho tượng gỗ.

Mặt sông tĩnh lặng đang từ từ biến đổi giống như dưới đáy sông có một lò lửa khổng lồ đang đun sôi dòng nước. Mặt sông bắt đầu sủi bọt lục đục, bắn lên những giọt nước li ti.

Bọt nước mỗi lúc một dày đặc, mặt sông trào lên từng đợt sóng giống như có thứ gì đó sắp sửa nhô lên khỏi mặt nước.

Dưới ánh trăng, tôi lơ lơ trông thấy hình như có con sóng màu đen!

Gã tài xế vẫy tay về phía cô nhân viên. Cô ta cứng nhắc bước tới trước mặt gã. Ngay sau đó là một cảnh tượng thô bạo hãi hùng. Gã tài xế xé toạc quần áo của cô rồi thọc sâu bàn tay vào trong vùng ngực trần trụi của cô.

Cô gái cứ như không hề biết đau, vẫn đứng ngây tại chỗ. Gã tài xế giật mạnh tay về lờ ra thứ gì đó đập phập phồng trên tay.

Chính là một quả tim! Trên ngực cô nhân viên, da thịt vẫn hoàn toàn nguyên vẹn không có lấy một vết xước.

Tôi gần như chết ngất trước cảnh tượng vừa rồi, lắp bắp không ra hơi: "Ja... Jack, làm... làm gì đây?"

Không có tiếng đáp, tôi ngoảnh nhìn, Jack đã biến mất. Tôi hốt hải nhìn quanh, thấy trong lùm cỏ bên phải đám người có một cái bóng đang lom khom tiến lại.

Nhân vật chính của chúng ta quả là một người nóng nảy quá a~

Trai đẹp là để trưng bày cho bàn dân thiên hạ sao lại nở xuống tay như vậy??😁😁😁

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (10)

6☆☆

Tôi thở sâu vài nhịp, cố gắng thả lỏng người rồi khể khàng di chuyển định tiến lại gần đám đông. Tuy tôi không biết mình có thể làm được gì nhưng tôi thực sự không muốn giương mắt đứng nhìn những người kia trở thành vật hi sinh cho tà thuật.

Tôi có ngờ đâu, hành động anh hùng quả cảm của tôi lại gây ra một hậu quả không thể cứu vãn.

Jacj đã phát hiện ra hành động của tôi vội vàng xua tay ra hiệu cho tôi dừng lại. Tôi đang định thu chân về thì nào ngờ trong lúc luống cuống, chân tôi vấp phải một cành cây đâm ngang. Tôi ngã bổ chùng.

Gã tài xế hai tay nâng cao quả tim vẫn đập phập phồng quay ra phía mặt sông sôi sục tưng bừng liên hồi. Từ dưới lòng sông đã lờ mờ trông thấy vài thứ tròn tròn nổi lên. Đúng lúc này, bỗng nghe tôi ngã đánh "hựch", gã khựng lại, quay ngoắt đầu nhìn về phía phát ra âm thanh. Đám người ngoại quốc cũng nhúc nhắc cơ thể cứng đờ nhìn theo gã. Chốc lát, tất cả mọi ánh mắt đã đổ dồn vào tôi.

Gã tài xế bật ra vài âm tiết đơn giản. Đám hành khách lập tức rũ bỏ hết dáng vẻ thật sự của con người vừa bò vừa nhảy tưng tưng

về phía tôi. Tôi nhìn thấy ranh rành vẻ hung dữ và tàn bạo rọi ra từ trong mắt họ giống hệt như của loài linh cẩu sa mạc.

"Lại đây!" Jack nhảy ra khỏi lùm cỏ, hét lên với đám người.

Đám người khựng lại một chốc rồi quay người lao đầu về phía Jack.

"Ngăn hấn lại!" Jack quay người chạy vọt vào rừng dụ đám người chạy theo.

Vừa nhìn thấy Jack, gã tài xế biến ngay sắc mặt, vội giơ quả tim lên niệm thần chú liên thoảng. Những thứ tròn tròn kia nhanh chóng nhô lên khỏi mặt nước.

Đó là một bầy người lỏa thể! Mà không, phải nói là thi thể mới đúng!

Trong hốc mắt trống rỗng của họ đọng đầy bùn đen nhão nhoét, trên thân thể rữa nát bám đầy rong rêu nâu xỉn, mỗi bước đi lại nghe tiếng thịt rữa rơi bồm bộp ngã nghiêng tiến về phía bờ sông.

Chút can đảm khi khăn lấm mới lấy lại được bóng chốc tiêu biến mất sạch. Trái tim tôi như bị một bàn tay vô hình bóp nghẹt, siết đến đau tức.

Vừa nãy, Jack bảo tôi ngăn gã lại nhưng tôi biết ngăn thế nào đây? Tôi hoảng loạn tột cùng. Nhưng gã tài xế lại chẳng hề để mắt đến tôi, bàn tay gã thành linh bóp mạnh. "Bụp" một tiếng, máu thịt phọt ra qua kẽ tay gã.

Cô nhân viên gã vật xuống đất, co giật dữ dội. Đội quân xác chết từ từ tiến lại vây kín mít xung quanh. Tôi nghe thấy tiếng gầm gừ,

tiếng nhai nghiền, tiếng xương vỡ, hỗn độn với nhau nghe vô cùng ghê rợn.

Tôi đã không còn một mảy may can đảm để làm bất cứ điều gì nữa. Tôi chỉ muốn bỏ chạy tháo thân nhưng hai chân cứ ríu vào nhau, không thể ngấc lên nổi tựa như đã tụt xuống đầm lầy...

Gã tàu xế lạnh lùng nhìn tôi, từ trong mắt gã tôi đã đọc ra thông điệp "tôi là một cái xác, là thức ăn nuôi xác dưới sông". Đám thi thể vừa từ dưới sông lên đã lừ lừ đứng dậy, khắp người máu me nham nhở lờ mờ tiến về phía tôi.

Tôi chìm trong nỗi kinh hoàng chưa từng có trong đời, không thể bật ra nổi một tiếng kêu, hoàn toàn mất đi ý thức, toàn thân bủn rủn chỉ biết trợn trừng hai mắt nhìn cái chết đang đứng lại gần.

Và rồi sau đó, anh đẹp trai xuất hiện như một vị thần, như ông Vân Tiên cứu bà Nguyệt Nga, như Triệu Vân cứu Vanheo...😊😊😊 để giải thoát cho nhân vật chính của chúng ta - ca ca Bí Ngô!!!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (11)

7☆

"Chạy mau!" Tôi nghe thấy tiếng hét của Jack rồi mái tóc vàng kim quen thuộc ló ra khỏi bụi rậm, kéo lẳng nhặng theo sau vẫn là những con người vô hồn kia.

Tôi choàng tỉnh khỏi cơn kinh hoàng tột độ. Jack đã liều mạng quay trở lại cứu tôi? Cơn xúc động đã khiến tôi nhanh chóng lấy lại tinh thần và lập tức nhận ra hình như có điểm gì đó bất thường.

Vội nhìn lại lần nữa tôi mới phát hiện ra, đám đông kia hình như không phải đang đuổi theo Jack mà giống như đang chạy theo sau Jack trông họ cứ như là người cùng một đội.

"Lusaka!" Jack chỉ vào đám xác sống, hét lớn với họ. Đám đông lập tức hú lên vang động, lao về phía đám xác sống. Xác chết thì sao có thể linh hoạt bằng người? Loáng cái chúng đã bị xô ngã. Đám người điên cuồng xé rút những thịt da rữa nát trên mình xác sống. Xác chết thì đâu biết đau đớn mà cứ mặc cho họ giằng xé đưa những móng tay xương xẩu cào rạch túi bụi vào thân thể những con người vô hồn. Cảnh tượng trước mặt tôi hết như một chiến trường địa ngục.

Jack cắn rách ngón giữa, hồi hải vẽ ra liên tiếp những vòng tròn tỏa ánh đỏ chói chang, mái tóc vàng kim thốc ngược lên đầu dù không có gió, đôi mắt cũng phát sáng đỏ lòe như hai ngọn đèn lồng.

Tôi lại một phen bàng hoàng kinh hãi. Jack có đôi con người giống hệt tôi, chỉ khác là con người của tôi chỉ mang màu đỏ đơn thuần trong khi con người của Jack lại tỏa ra những tia sáng chói lòa.

Bộ mặt gã tài xế co giật rùng rùng, trông lại càng thêm dữ tợn. Gã lùi lại, xua lũ xác sống đứng chặn trước mặt mình. Jack vung tay múa may lao về phía gã, những vòng tròn do máu vẽ thành sáng lên chói lọi trông như một lưỡi dao găm vung tới đâu lũ xác sống tan tành tới đó. Không một kẻ nào ngăn cản được Jack.

Lúc này, gã tài xế mới bắt đầu hốt hoảng, vội vung tay xé toạc áo mình để lộ mớ cơ bắp cuộn cuộn và đủ loại hình xăm kì dị trên cơ thể.

Jack lúc này chẳng khác gì một ma thần lưu lạc vào địa ngục, phăm phăm lai qua lũ xác sống, loáng cái đã tới trước mặt gã tài xế. Gã còn chưa kịp phản ứng, cánh tay hào quang đã chọc sâu vào trong ngực gã.

Đột nhiên, tất cả đều lặng phắc.

Tôi như một khán giả đang theo dõi bộ phim kinh dị, ngồi bệt trên đất bùn nhão nhoét. Miệng hỗn hển, tim đập loạn, chân run rẩy, trông chờ một kết thúc mỹ mãn. Nhưng tiếng côn trùng râm ran và mùi máu tang lợm đã nhắc nhở tôi tất cả đều là sự thực.

Jack nhếch một nét cười ngạo nghễ, nói với gã tài xế vài câu tiếng Thái tôi nghe không hiểu. Gã tài xế cúi đầu, nhìn trần trời vào cánh tay đang thọc sâu trong lồng ngực rồi lại ngẩng lên nhìn Jack, từ khóe miệng rỉ ra một dòng máu tươi.

Sau đó, gã nở một nụ cười quỷ quyết.

Nụ cười ấy, có thương hại, có giễu cợt và châm biếm.

Jack dường như đã phát giác ra điều gì đó, vội vã rút tay về. Thế nhưng lồng ngực của gã tài xế như đã hóa thành một vòng xoáy khổng lồ, từ từ hút lấy cánh tay của Jack ngập lún vào trong cơ thể. Jack đưa bàn tay còn lại ấn vào vai gã tài xế, hai chân thì chắc xuống đất, cố gắng rút tay kia ra. Nhưng bàn tay còn lại của Jack cũng lún sâu vào trong cơ thể gã, hai người giống như một ngọn nến nóng chảy vừa chạm vào là thụt vào trong.

"Khương Nam" Hai tay của Jack đã hoàn toàn chìm chìm trong cơ thể của gã tài xế, Jack quay mặt về phía tôi hét toáng lên. "Tôi mắc lừa rồi, đây là cái bẫy hắc dành cho hai chúng ta! Mục đích của họ là hai chúng ta. Cậu đừng có lại gần đây, chạy mau! Chị tôi đã tìm thấy cậu, bảo tôi hộ tống cậu tới Chiang Mai. Cậu rất quan trọng với bộ tộc của tôi. Cậu tới Thái để... để..."

Nói tới đây, khuôn mặt của Jack cũng đã tan vào trong cơ thể gã tài xế, chỉ còn lại phần cơ thể vẫn đang ra sức giãy dụa ở bên ngoài. Rồi khuôn mặt anh ta lại giăng ra được kéo theo mấy sợi máu thịt bết bết, tươi cười nói với tôi: "Xin lỗi, không thể đưa cậu tới Chiang Mai..."

"Ọc" một tiếng, toàn bộ cơ thể Jack bị hút tọt vào trong cơ thể gã tài xế, biến mất hoàn toàn.

Tôi kinh hãi tột độ, thở không ra hơi. Chẳng nhẽ, Jack đã chết thật rồi ư? Chuyện gì đang xảy ra thế này?

Màn biến hình cứu "mĩ nhân" (chắc thế) của anh hùng thật đặc cmn sắc!!

.....

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (12)

7☆☆

Gã tài xế vươn dài cái cổ, thở hắt ra một hơi, cơ thể bỗng phát sáng đỏ lòe cao lớn hơn rất nhiều so với vừa nãy khiến dây thắt lưng căng đến đứt phụt. Hai tay tôi nắm chặt vào mớ cỏ dại dưới đất, móng tay cắm sâu vào da thịt nhưng chẳng còn biết đến đau đớn.

Tôi vội vã nhìn xung quanh, muốn tìm thứ gì đó để sống mái với gã tài xế. Mặc kệ tôi có phải là đối thủ của gã hay không, tôi cũng nhất quyết không để gã hút tôi vào.

Nhưng thật kì lạ, gã tài xế chẳng hề đếm xỉa tới tôi mà đi thẳng tới chỗ cô nhân viên vừa ngã xuống, cẩn thận nhặt lấy từng chiếc xương nhét vào trong người.

Tôi bẻ lấy một cành cây lớn, giẫm lên đám xác sống lao lại gần gã, nhằm thẳng đầu gã mà đập xuống. Khúc gỗ nện xuống đầu gã giống như nện chúng khối bột mì, lồm sồm vào trong. Tôi gắng sức rút ra nhưng khúc gỗ chẳng hề nhúc nhích. Gã tài xế khẽ phẩy tay về phía tôi, một luồng sức mạnh cực lớn xô tôi ngã ngửa.

Trong lòng tôi tràn đầy tuyệt vọng.

"Ha ha ha..." Gã tài xế bỗng phá lên cười điên loạn. Tiếng cười quái dị vô cùng giống như có vài người đang cười cùng một lúc, thậm chí tôi còn nghe thấy cả giọng của Jack.

Sau đó gã bắt đầu lên tiếng nói, sắc mặt lúc thì hung tợn lúc thì lạnh tanh lúc thì giễu cợt lúc lại căm giận, ngữ điệu mỗi lúc một khác. Nghe kỹ thì hình như là có ba người đang cùng nói một thứ tiếng mà tôi hoàn toàn mù tịt. Ngoại hình của gã cũng liên tục thay đổi, lúc cao lúc thấp, mái tóc cũng liên tục biến đổi từ màu vàng, nâu, khuôn mặt cũng thoát tròn thoát tóp. Cuối cùng, khi ngẩng đầu lên một lần nữa, gã đã biến thành Jack

Jack đã chiến thắng được gã tài xế từ trong cơ thể gã và đã thoát được ra ngoài?

"Jack!" Tôi buột miệng kêu lên đầy xúc động. Nhưng vừa dứt lời, tôi cũng lập tức nhận ra người trước mặt không phải là Jack. Trong mắt gã hoàn toàn không thấy nét cười thân thiện và nồng nhiệt mà hừng hực vẻ tàn nhẫn và tham lam.

"Jack" liếm môi, vận động tay chân, có vẻ như rất hài lòng với cơ thể mới của mình, ánh mắt lạnh lùng chiếu vào tôi. Tôi đã cảm nhận được dấu hiệu tử vong nhưng trong lòng lại điềm tĩnh lạ thường. Có lẽ vừa trải qua quá nhiều chuyện khủng khiếp nên thần kinh tôi đã tê liệt mất rồi, trước cái chết cũng chẳng còn cảm giác gì nữa.

Đúng vào lúc này, luồng sáng đỏ quen thuộc kia lại rọi ra từ trong cơ thể "Jack", hóa thành từng tia mảnh dài như sợi chỉ, quét qua thi thể tả tơi của bọn xác sống phát ra những tiếng lèo xèo như nướng thịt.

Khi tia sáng đỏ lướt qua người tôi, tôi cảm thấy hình như có thứ gì đó trong cơ thể tôi đã bị đánh thức, cảm giác đó rất odd lạ lùng nhưng rõ ràng là tôi cảm nhận thấy cơ thể mình đang có sự biến hóa ở đâu đó.

"Jack" đau đớn gào lên, hai tay thọc sâu vào trong mái tóc vàng kim vò xé, giằng giật: "Khương Nam, tôi sẽ giúp cậu lần cuối cùng!"

Là giọng nói của Jack!

Vừa dứt lời, bỗng thấy những tia sáng đỏ vòng trở lại, tụ quang người "Jack" thành một vầng hào quang đỏ chói vùn vụt lan rộng. "Phụt" một tiếng, một luồng khí cực mạnh hất tôi văng ra xa. Gáy tôi không biết đập vào thứ gì, chỉ thấy trời đất chao đảo. Hình ảnh cuối cùng đọng lại trong thị giác hình như là Jack bị nổ toạc áo quần, trần trụi nằm sõng soài dưới đất.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 1: Sông Nuôi Xác (13)

8

Sau gáy đau nhức như búa bổ, tôi gắng gượng mở mắt ra, thấy có thứ gì trắng trắng lắc lư qua lại trước mắt. Con chóng mặt khủng khiếp khiến dạ dày quặn lên dữ dội, tôi nôn thốc nôn tháo.

Trong những âm thanh hỗn loạn đầy hoảng sợ, tôi cảm thấy một cơn lạnh buốt trên cánh tay, toàn thân bỗng dưng thả lỏng khiến tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Khi tỉnh lại một lần nữa, tôi không còn thấy đau ở sau gáy, chỉ thấy khắp người cứng đờ tê dại. Cổ họng tôi khô cháy như lửa thiêu, xương cốt tứ chi đau nhức nhối như bị kim châm. Một cô y tá đeo khẩu trang ấn vai tôi xuống, ra hiệu cho tôi nằm im rồi lấy que bông thấm nước lau trên môi tôi.

Cô y tá nói với tôi vài câu, tôi không hiểu nhưng qua ngữ điệu của cô, tôi đoán rằng tôi đang ở một bệnh viện nào đó trên nước Thái.

Cảm giác mát dịu của nước khiến tôi tỉnh táo hơn nhiều. Nhìn thấy mình toàn thân băng bó trắng toát và đầu kim truyền nước trên mu bàn tay, tôi cố gắng nhớ lại tại sao mình lại ở trong bệnh viện nhưng đầu tôi đau nhức nhối, chẳng thể nhớ nổi chuyện gì. Chỉ còn

chút ấn tượng về chuyến bay đến Thái Lan, kế hoạch du học, còn những kí ức khác hoàn toàn trống rỗng.

Tôi đã tới Thái Lan rồi ư? Sao tôi chẳng có chút ấn tượng nào vậy?

Nghĩ tới đây, tôi bỗng hoảng hốt ngồi bật dậy tay chân khuỵu khoắng loạn xạ.

Ngoài cửa chợt vọng lại tiếng bước chân dồn dập, vài người mặc trang phục cảnh sát bước vào. Một cảnh sát vốc người tầm thước, nước da ngăm đen nói với tôi: "Xin hãy bình tĩnh!"

"Tôi... tôi làm sao thế?" Tôi cố gắng hết sức để nhớ lại nhưng càng cố thì đầu óc lại càng đau buốt.

"Trên đường tới Chiang Mai, chuyến xe khách anh đi gặp phải tai nạn đâm vào vách núi, cả xe bốc cháy, toàn bộ hành khách chỉ mình anh sống sót. Theo phán đoán, chỗ ngồi của anh là điểm chịu va đập mạnh nhất nên vào lúc tai nạn xảy ra, anh đã bị hất văng ra khỏi xe, đúng là trong cái rủi có cái may." Viên cảnh sát nói tiếng Hán khá lưu loát khiến tôi phải bất ngờ. "Anh có thể kể cho chúng tôi biết sự việc lúc đó diễn ra như thế nào không?"

Tôi bị hất văng ra khỏi xe? Chẳng nhẽ cú va đập đã khiến tôi mất đi trí nhớ? Tôi hoang mang nhìn nhân viên cảnh sát, lắc đầu. Thực sự là tôi không tài nào nhớ nổi chuyện gì đã xảy ra.

Viên cảnh sát lộ rõ vẻ thất vọng: "Bác sĩ nói vùng gáy của anh bị va đập rất mạnh, có khả năng gây mất trí nhớ, có lẽ tạm thời hoặc cũng có lẽ là vĩnh viễn. Vậy bây giờ anh có thể nhớ được những gì?"

Tôi cố gắng sắp xếp lại suy nghĩ một chút rồi nói với viên cảnh sát rằng tôi chẳng nhớ gì về vụ tai nạn cả. Thậm chí còn không nhớ tôi đã tới Thái Lan từ lúc nào.

Lại có một bác sĩ bước vào phòng, cầm đèn pin vạch mí mắt của tôi lên soi. Lúc này tôi mới sực nhớ ra bí mật trong đôi mắt liên vội vã né tránh nhưng đã bị cảnh sát và y tá giữ chặt.

Nhưng hình như ông bác sĩ không phát hiện ra con người màu đỏ của tôi, ông cất đèn pin đi, nói vài câu tiếng Thái với người cảnh sát. Hai người trao đổi gì đó với nhau, chốc chốc lại liếc nhìn tôi.

Tôi nổi da gà trước ánh nhìn của họ, vô thức liếc vào ô cửa sổ. Hình bóng cầu tôi phản chiếu rõ mồn một trên mặt kính màu cánh gián. Tôi phát hiện ra con người màu đỏ của tôi đã biến mất mà thay vào đó là màu đen như bao người bình thường khác.

Ở mép giường còn có một tờ báo, méo giấy sạm dầu, chắc là đã bị dờ xem rất nhiều lần.

Tôi không hiểu chữ Thái nhưng bức ảnh trên mặt báo trông rất quen: trên con đường nhỏ chạy vắt qua cánh rừng là một xác xe đâm vào vách núi. Đầu xe móp một mảng lớn, dưới đất đầy những vết cháy xém và rất nhiều khối đen đen giống như xác cháy...

Tôi cứ có cảm giác rằng tấm ảnh này còn thiếu thứ gì đó, có lẽ là thiếu một người nào đó nhưng tôi không tài nào nhớ nổi.

Còn việc vì sao tôi lại nhớ được những việc này sau khi mất trí, đó lại là chuyện về sau...

Hiện tại thì mình đã hoàn thành xong chương 1 trên tổng số 12 chương truyện.

Hazzi... truyện này rất dài nha, lại có nhiều đoạn dễ gây ám ảnh quá, vừa đọc vừa viết cũng thấy nổi hết cả da gà nhưng mà mình vẫn cố đăng tiếp bất chấp sợ vc!!

Mong các bạn ủng hộ tiếp nhé😊😊 Moa moa😞😞😞

NHỮNG MIỀN LINH ĐỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (1)

Ở những thành phố du lịch phát triển, khách du lịch thường được thưởng thức những màn nghệ thuật đường phố đặc sắc như tung hứng lửa, nuốt kiếm, phi dao... và đương nhiên còn có rất nhiều màn ảo thuật hấp dẫn. Tuy nhiên, nếu như được ảo thuật gia mời bạn tham gia hoặc người đồng hành vào một màn trình diễn bí ẩn thì tốt nhất bạn nên từ chối.

1 ☆

Trong bệnh viện, cảnh sát thẩm vấn tôi suốt mấy ngày liền nhưng trí nhớ của tôi vẫn không hồi phục được tẹo nào. Bên cạnh đó, vì là người duy nhất sống sót nên phút chốc tôi đã trở thành nhân vật thời sự, thường xuyên có các phóng viên vác máy quay tới tận cửa phòng bệnh đòi phỏng vấn tôi.

Nói đến chuyện này không thể không nhắc đến một ưu điểm của người Thái Lan, chính là lịch sự. Có lẽ bởi truyền thống tôn sùng Phật giáo nên hề có phóng viên tìm đến, y tá đều hỏi ý kiến của tôi trước nhưng do vừa trải qua vụ tai nạn, mất đi một phần kí ức nên đương nhiên là tôi chẳng còn lòng dạ nào để trả lời phỏng vấn.

Thế là cô y tá liền khéo léo từ chối đám phóng viên. Qua ô cửa sổ, tôi nhìn thấy họ tuy tràn đầy thất vọng nhưng vẫn chấp hai tay quay về phía tôi chào từ biệt, cũng không có thấy ai đứng ngoài chụp lên ảnh tôi để tung lên báo.

Trong mấy ngày nằm viện, tôi đã liên lạc được với ban giám hiệu trường đại học Chiang Mai, chưa đầy mười phút sau, họ đã cử người đến tận nơi hỏi xem tôi có cần giúp đỡ gì không hơn nữa còn bày tỏ phía nhà trường đồng ý cho phép tôi nghỉ ngơi dưỡng bệnh, đợi lúc nào sức khỏe bình phục mới đến đăng ký nhập học sau cũng được. Giáo viên trong trường còn lấy làm tiếc nuối nói với tôi rằng nếu tôi là người Thái Lan, toàn bộ viện phí sẽ được miễn hoàn toàn. Nhưng tôi cũng không phải lo, phía nhà trường đã quyết định sẽ thanh toán toàn bộ tiền viện phí giúp tôi.

Tôi hết sức kinh ngạc và cảm động sâu sắc trước tình người nồng ấm mà tôi chẳng bao giờ có được ở nước mình, hoàn toàn yên tâm dưỡng bệnh. Chỉ có một điều khiến tôi hơi lo lắng, đó là hầu như ngày nào tôi cũng gọi mấy cú điện thoại cho Nguyệt Bính nhưng điện thoại của nó cứ tắt máy suốt, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Tôi cũng đã liên lạc với trường đại học trong nước, họ nói sẽ nhanh chóng trả lời tôi. Nhưng đã ba ngày rồi mà vẫn không nhận được hồi âm. Trong ba ngày này, tôi còn gọi về khá nhiều lần nhưng chẳng thấy ai nhấc máy. Tôi chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán.

Và còn một điều nữa khiến cho tôi hết sức băn khoăn, đó là sự biến mất đột ngột của con người màu đỏ. Nỗi phiền toái này đã đeo đẳng tôi suốt nhiều năm qua. Từ nhỏ, tôi thường xuyên bị trêu chọc vì có cặp mắt khác thường, nhưng chẳng hiểu vì sao giờ đây nó lại thành ra đen nhánh. Tôi nhìn mình trong gương, càng nhìn càng lạ lẫm, đành tự an ủi mình: có lẽ vụ tai nạn lần này đã thay đổi trạng

thái sinh lý nào đó trong cơ thể tôi. Sở dĩ tôi có cảm giác đó vì những vết thương trên người tôi lành nhanh đến khó tin. Chưa tới 10 ngày, đến bác sĩ cũng phải mắt tròn mắt dẹt kinh ngạc vì tôi đã hoàn toàn khỏe mạnh như thường.

Nhận được điện thoại của tôi, đại học Chiang Mai bèn cho một người Thái Lan tên là Mengrai tới đón tôi về trường. Tên của người Thái cũng chia làm hai phần họ và tên nhưng tên đứng trước còn họ đứng sau như người phương Tây. Mengrai là tên của ông ta, còn họ là Sethong, họ tên đầy đủ là Mengrai Sethong. Khi giới thiệu tên mình, sắc mặt ông ta tràn đầy kiêu hãnh. Lúc đầu tôi chưa hiểu vì sao, sau đó tôi mới biết hóa ra Chiang Mai là do quốc vương Mengrai xây dựng nên vào năm 1296. Sở dĩ vua Mengrai lựa chọn vùng đất này vì ông từng gặp con hươu trắng - tượng trưng cho may mắn ở đây và xuất hiện cùng với năm con chuột bạch.

Chắc hẳn Mengrai là cái tên quý tộc được truyền từ đời này sang đời khác, thảo nào vẻ tự hào cứ lồ lộ khi ông ta tự giới thiệu về mình.

Theo cách xưng hô của người Thái, phía trước còn phải đệm thêm một đại từ tôn xưng. Nam giới dù kết hôn hay chưa đều được gọi là "nai", nghĩa là ngài, ông, anh; còn nữ giới là "nang", nghĩa là bà, cô, chị. Bởi vậy tôi nên gọi ông ta là "nai Mengrai", có điều cách gọi này thường chỉ sử dụng trong văn viết chứ không dùng để xưng hô trực tiếp với đối phương. Nếu dùng thể xưng hô trực tiếp trong khẩu ngữ ngày thường thì bất kể là nam hay nữ, kết hôn hay chưa, đều dùng đại từ "thaan", nghĩa là ngài (ông, anh) hoặc bà (cô, chị) để bày tỏ sự kính trọng và chỉ gọi tên chứ không gọi họ. Chẳng hạn như với ông Mengrai này, tôi sẽ phải gọi là "thaan Mengrai".

Mengrai không cao, khoảng năm mươi tuổi, mang đặc trưng ngoại hình của người Thái là gầy, đen, mắt sâu, mày rậm. Một gọng kính vàng gác trên sống mũi khi cười khiến quai hàm thường vô thức giật giật.

Mấy hôm dưỡng bệnh trong bệnh viện, tôi rất tích cực học tiếng Thái. Chưa hề thì không biết, học rồi mới phát hiện ra đúng là mình có năng khiếu ngôn ngữ. Chẳng mấy chốc đã học thuộc được vài câu tiếng Thái cơ bản có thể giao tiếp được vài câu khiến tôi cứ hí hửng suốt.

Mengrai giúp tôi thu dọn hành lý, làm thủ tục xuất viện, dẫn tôi chen lên chiếc xe ba bánh Samlor, lấy làm áy náy nói với tôi rằng nhà trường ít xe, mong tôi thông cảm. Nhưng tôi lại chẳng nghĩ ngợi gì, thấy rằng làm thế là hợp lý. Chắc hẳn đất nước Thái Lan chưa có phòng trào "xe công làm việc tư" như nước chúng tôi.

Trên đường đi, tôi ngắm quang cảnh xung quanh, thấy cái gì cũng mới lạ. Nhưng Mengrai thì lại ca thán luôn miệng, nói rằng Chiang Mai vốn dĩ không như thế này. Trong thành phố được mệnh danh là "hoa hồng phương Bắc", những ngôi nhà truyền thống mang sắc màu lịch sử của nơi này đã bị thay thế bằng những công trình bê tông cốt thép. Cùng với tốc độ phát triển vùn vụt của ngành du lịch thương nghiệp hóa, nơi đây và con người cũng đã mờ mất trước kim tiền và tham vọng.

Mở đầu chương hai cũng chả có gì đặc sắc trước màn mắt trí nhớ của nhân vật chính và sự bốc khói của đôi mắt đỏ cũng như thằng bạn trai (ý mình là người bạn có giới tính nam nhé😊😊😊) mặc dù được nhắc đến khá nhiều như tượng đài vị thần, vậy mà đọc

giả chúng ta vẫn chưa biết người bạn ấy là cái hình thù gì mà bí ẩn đến thế??!! 😊😊😊

Đau đầu quá men <|=_="|> 😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (2)

1☆☆

Nhưng tôi lại không nghĩ vậy. Theo bước tiến của thời đại, những công trình cũ kĩ phải được thay thế là đương nhiên. Hơn nữa thành phố Chiang Mai đang mở rộng về phía thành cổ nằm cách sông Ping nửa cây số về phía Tây, rợp bóng cây xanh, không khí đặc biệt trong lành. Thi thoảng lại xuất hiện những chú voi, nhà sư và chùa tháp Phật, đủ khiến một du khách như tôi cảm thấy như lạc bước tới thiên đường.

Mengrai thấy tôi không phản ứng gì với lời nói của mình thì có vẻ hơi thất vọng. Ông ta chỉ vào chiếc xe ba bánh Samlor đang chở chúng tôi, nói rằng loại xe ba bánh này giờ cũng không còn nhiều nữa mà đã được thay thế bằng loại xe tuk tuk*. Nghe vậy, tôi gắng gượng nhin cười thầm nghĩ thứ này mà cũng đáng để hoài niệm ư? Hẳn là tôi không đủ sức để hiểu được những hoài niệm sâu sắc của một người luống tuổi đối với thành phố cổ xưa trong kí ức của ông ta.

(*) một loại xe mới được cải tiến từ xe Samlor, khi hoạt động có tiếng kêu "tuk tuk" nên người ta cũng đặt tên xe là "tuk tuk" 😊😊😊

Chiếc xe Samlor chở theo chúng tôi luôn lách như con thoi trong lòng thành phố, cảnh vật trước mắt hình như đã vụt đổi khác. Những

gian nhà gỗ thấp lè tè và con đường cũ kĩ đã thay thế cho vẻ phồn hoa dật nên bởi những tòa nhà cao ốc san sát.

Mengrai hai mắt sáng rực, hào hứng nói với tôi rằng đã tới khu vực thành cổ Chiang Mai và đây mới là Chiang Mai thực sự. Ông ta chỉ vào ngôi chùa có đỉnh tháp nhọn hoắt rực rỡ ánh vàng cách đó không xa, giới thiệu rằng đó là chùa Wat Chiang Man - ngôi chùa cổ kính nhất ở nơi này, còn hỏi tôi có muốn tham quan một lát không.

Sau cú tai nạn, tổn thương sinh lý dễ dàng hồi phục nhưng tổn thương tâm lý cần khoảng thời gian trị liệu lâu dài hơn, mà tham quan du lãm chính là một biện pháp trị liệu tâm lý khá tốt. Tôi bèn vui vẻ nhận lời.

Mengrai tỏ ra hưng phấn thấy rõ, nói rằng nếu may mắn được trụ trì đồng ý thì có thể tham quan tượng Phật Phra Sae Tang Kamani - pho tượng Phật làm bằng pha lê cao 10 centimet do vua Mengrai rước từ Lampang tới Chiang Mai khi định đô thời xưa và đã có sáu trăm năm tuổi. Ngoài khoảng thời gian rất ngắn ngự ở Ayuthaya còn chủ yếu được đặt ở Chiang Mai. Cứ vào dịp lễ Songkran tháng tư, cũng chính là năm mới của người Thái, người ta lại tổ chức lễ rước tượng.

Xuống xe, tôi và Mengrai tiến về phía chùa Wat Chiang Man. Sắc mặt Mengrai lập tức trở lên nghiêm trang và thành kính, hai tay chấp lại, mắt nhìn về phía chùa ở đằng xa, miệng lầm rầm tụng niệm. Tôi đưa mắt nhìn quanh, thấy rất nhiều người Thái cũng làm như vậy trong khi một đoàn khách du lịch Trung Quốc đội mũ vàng của công ty du lịch lại cười nói ồn ào, đi lại lộn xộn, chụp ảnh lưu niệm tanh tách, trông thật lạc lõng với không khí nơi đây. Nghĩ rằng tôi còn ở nước Thái Lan dài dài, cũng nên nhạo gia tùy tục. Tôi bèn bắt chước

Mengrai, cung kính vừa đi vừa vái. Mengrai khen nước nở: "Anh khác hẳn với những người khách kia."

Nhìn sắc mặt nghiêm túc của "bố già", trong lòng tôi âm thầm hồ thẹn. Một chốc sau, chúng tôi đã tới tháp Chedi Luang - tòa tháp quy mô lớn nhất của chùa Wat Chiang Man. Tòa tháp cao bằng tòa nhà cao tầng với phần đỉnh nhọn rực rỡ ánh vàng mà tôi vừa nhìn thấy. Thân tháp hình vuông, được nâng đỡ bởi một bầy voi xám dàn hàng quay về bốn hướng. Tuy chẳng chịt những dấu vết phai mòn do năm tháng nhưng vẫn toát lên vẻ uy nghiêm trang trọng.

Những pho tượng voi cực kì sống động và truyền thần, tôi đang thắm tắc trước khả năng áng tạo vô biên của người dân Thái thì chợt liếc thấy phía trước ngôi nhà tường trắng ngói xám bên cạnh tháp Chedi Luang có một đám người tụ tập. Nhìn cách ăn mặc cũng đủ biết là khách du lịch. Những người Thái Lan đi ngang qua đều tỏ vẻ ngán ngẩm, rào bước thật nhanh trong khi đám du khách lúc thì rú lên tắc, lúc lại ồ lên xuýt xoa, ồn ào không thể tả, nghe rất khó chịu.

Chắc là bên trong đám khách có người đang biểu diễn trò gì đó. Tôi thấy tò mò, muốn lại xem, song Mengrai đã ngăn tôi lại.

Phải thú thực rằng tôi là một kẻ tò mò đại hạng, càng bị cấm cản thì lại càng muốn biết. Bởi vậy, tuy tôi rất muốn nghe lời Mengrai nhưng vẫn cứ cầm lòng không đặt mà vươn cổ nhìn về phía đám người.

Mengrai lắc đầu, đẩy gọng kính trên sống mũi: "Muốn xem thì cứ lại mà xem nhưng xem xong rồi đừng có hội hận đấy."

Tôi được lời như cởi tấm lòng, vội vã sai bước lại gần chen vào trong đám người.

Tôi đã đoán đúng, ở chính giữa đám đông có một người đàn ông râu quai nón ngồi nghiêm trang thối sáo, trước mặt bày bảy cái vại tròn đủ mọi kích cỡ, hơi giống loại vại lớn muối dưa mà người quê tôi vẫn dùng.

Tôi lập tức liên tưởng tới trò múa rắn của người Ấn Độ. Khi tiếng sáo cất lên, lũ rắn hổ mang sẽ uốn éo nhô lên khỏi lọ, lắc lư theo nhịp nhạc. Nhưng đám vò vại này trông quá to so với bọn rắn, có lẽ là đựng thứ gì khác.

Gã râu quai nón nuốt khan một cái, tiếp tục thối sáo. Tiếng sáo chói gắt, lại loạc choạc chẳng có nhịp điệu gì. Nghe kĩ thì thấy giống tiếng rên xiết của người hấp hối.

Những người xem trông ai cũng hào hứng, chắc vừa nãy đã nhìn thấy thứ gì đó trong vại. Dưới đất tung tóe đủ loại tiền giấy của các nước khác nhau, còn có một số người nhắm nhắm máy ảnh máy quay đợi sẵn.

Tiếng sáo nghe thảm thiết kinh khủng, khi lên đến cao trào thì chẳng khác gì tiếng gào rú thống khổ của kẻ bị tra tấn bởi nhục hình tàn khốc. Tôi nghe mà lạnh gáy, chẳng còn hứng thú mà xem nữa. Đang định chen ra ngoài, bỗng thấy từ trong bảy cái vại từ từ nhô lên những cục gì tròn tròn trắng bột.

Khi những cục đó nhô ra hẳn khỏi những cái vại, tôi đã nhìn rõ.

Đó là những cái đầu người nhỏ xíu đủ mọi kích cỡ khác nhau.

Đậu mòi, nghe cái tên chương đã nghĩ thấy mùi gì đó không ổn rồi, bây giờ mới biết không ổn chỗ nào. Đọc tiếp thì nhớ chuẩn bị sẵn cái xô hoặc đứng trong nhà tắm mà đọc nhá... cho đỡ phải dọn dẹp bãi "chiến trường" 😞😞😞😞

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (3)

2☆

Thì ra thứ được nuôi trong những cái vại kia chính là con người.

"Là nhộng người đấy!" Mengrai thì thảo với tôi.

Đám du khách hưng phấn rú lên ầm ĩ, chụp ảnh, quay phim lia lịa, trên những bộ mặt lộ ra vẻ bùng lên vẻ cuồng nhiệt tàn nhẫn.

Ánh mắt tôi bị hút chặt vào mớ đầu người vừa nhô ra khỏi vại, cảm giác sợ hãi và ghê tởm dữ dội khiến tôi chết sững, quên cả di chuyển ánh nhìn.

Những con người kia (nếu họ vẫn có thể được gọi là người) đầu trọc lốc, ướt nhem nhép, từ trên trán tiết ra thứ chất lỏng vàng quạch chảy xuôi xuống cổ vào trong vại, mí mắt lõm sâu vào hốc mắt, con mắt bên trong chắc đã bị móc mất rồi, tai là hai cục thịt đỏ bầm, mũi chỉ còn trơ lại hai lỗ thủng đen ngòm, ầng ậc rỉ nước, miệng bị khâu kín bằng những mũi kim chỉ hỗn loạn, liên tục phát ra những tiếng "xì xì".

Tôi còn nhìn thấy rõ rành rành cái đầu người nhô lên trong cái vại nhỏ nhất, bé hơn rất nhiều so với đầu người trưởng thành, da đầu

còn giật lên khe khẽ. Kiến thức y học mách bảo cho tôi đây là đầu của một đứa bé chưa đầy một tuổi.

Trong lòng tôi dâng trào cảm phẫn: "Chuyện gì thế này?"

"Vừa nãy tôi bảo anh rồi, xem thì đừng có hối hận." Mengrai khinh bỉ nhìn đám du khách đang cười nói ồn ào. "Những con người kia được nuôi bằng nước xác. Đương nhiên với tiền đề là chúng ta vẫn có thể gọi họ là người."

Trước khi tới Thái, tôi đã tìm hiểu khá nhiều thông tin. Đán nhộng người này làm tôi sực nhớ tới một tin tức không biết là thật hay giả mà tôi lợm nhặt được.

Một cặp vợ chồng mới cưới đã lựa chọn Thái Lan là điểm đến trong chuyến du lịch trăng mật. Khi hai người đang dạo chơi trong khu chợ đêm của Bangkok bỗng thấy một đám đông vây quanh nhà ảo thuật. Các tiết mục ảo thuật đều vô cùng đặc sắc nên nhà ảo thuật nhận được rất nhiều tràng pháo tay nhiệt liệt cùng số tiền thưởng khả quan. Tiết mục cuối cùng có tên là "biến người sống", nhà ảo thuật mời một khán giả lên biểu diễn cùng. Người vợ rất hiếu kì nên xung phong tham gia, người chồng cũng thấy không có gì cần phản đối.

Thế nhưng, chuyện không may xảy ra. Khi màn ảo thuật kết thúc, người vợ vừa chui vào trong hòm gỗ đã không thấy tăm hơi đâu nữa...

Đám đông cười nói ồn ào giải tán, người chồng điên cuồng tìm vợ và cầu cứu mọi người giúp đỡ. Nhưng đám đông chẳng ai hiểu tiếng Trung, lại cứ ngỡ rằng đây là màn biểu diễn bổ sung sau tiết mục ảo thuật vừa rồi nên đều dựng ngón tay cái lên tỏ ý khen ngợi

anh ta diễn xuất như thật. Người chồng tuyệt vọng quỳ sụp xuống đất mới phát hiện ra cả đoàn ảo thuật đã biến mất từ bao giờ.

Anh chồng hoàn toàn không thể ngờ được rằng tuần trăng mật ngọt ngào của mình lại có kết cục bi thảm như vậy. Anh ta lập tức tới đồn cảnh sát địa phương và đại sứ quán Trung Quốc báo án. Phía cảnh sát lùng sục tìm kiếm khắp mọi nơi nhưng không thu được kết quả và vụ án dần chìm vào quên lãng.

Nhưng anh chồng vẫn không chịu bỏ cuộc. Anh ta về nước bán hết toàn bộ gia sản, một mình quay trở lại Thái Lan bắt đầu hành trình gian khổ tìm vợ.

Anh ta gần như đã đi khắp mọi ngóc ngách của nước Thái, tìm đến tất cả các tụ điểm ăn chơi với tấm ảnh vợ trên tay, gặp ai cũng hỏi chẳng khác gì một kẻ tâm thần. Sức mạnh tình yêu tuy vĩ đại nhưng hiện thực lại quá phũ phàng khiến anh ta gần như suy sụp hoàn toàn. Ngày lại ngày trôi qua, tiền dần cạn túi mà người vợ vẫn chỉ tồn tại trong kí ức và tấm ảnh cũ sờn trên tay anh.

Nhưng anh ta vẫn nhất quyết không chịu bỏ cuộc dù phải trở thành kẻ ăn xin đầu đường xó chợ, nhờ chút cơm thừa canh cặn để sống qua ngày, nhưng tình yêu vẫn thôi thúc anh tiếp tục kiên trì tìm kiếm.

Tình yêu vĩ đại như này chỉ tồn tại trong chuyện thôi😊😊

Đừng có đọc xong thì tưởng bỏ nhá!!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (4)

2☆☆

Cho tới một ngày, anh ta đi ngang qua một ngôi làng nhỏ, gặp một gánh xiếc đang biểu diễn và trưng bày rất nhiều động vật quái dị như rắn hai chân, chuột bạch to hơn mèo, trâu ba mắt, và còn...

Và còn mấy cái vại to cỡ lớn.

Đứng trong vại là những con người kỳ hình dị dạng chỉ thò ra ngoài có mỗi cái đầu. Mắt bị khâu kín, miệng há hốc, bên trong trống hoác vì lưỡi đã bị cắt đứt, răng cũng bị nhổ sạch, tai bị tưới nước chì, bày ở đó mặc cho du khách nhìn ngó chỉ chỗ.

Đột nhiên, anh nhận ra trong một cái vại có một hình người trông rất quen, tuy mặt mũi đã bị ngâm tới mùn nát biến dạng nhưng vẫn loáng thoáng đường nét của người vợ mà anh ngày đêm nhớ mong. Tim đập như trống, anh ta tiến lại nhìn, thấy đằng sau cổ có một vết bớt đỏ hình tròn. Vợ anh ta cũng có một cái bớt y hệt.

Anh run rẩy gọi tên vợ. Tuy người trong vại đã bị hủy hoại thính giác nhưng có lẽ do linh cảm của tình yêu nên đã quay phắt về phía anh, miệng phát ra những tiếng kêu ú ớ.

Đó chính là vợ anh!

Cơn kích động dữ dội đã khiến anh ta mất sạch lý trí, lập tức lao tới và mau chóng bị mấy gã đồ con hung hãn trong gánh xiếc trói gô lại.

Vài ngày trôi qua, gánh xiếc lại tới một làng khác. Khi người ta hào hứng và ghê sợ đến xem biểu diễn, họ nhận ra có hai người trong vại nhưng từ đầu đến cuối chỉ nhìn mãi vào nhau, trên gương mặt phẳng phát nụ cười bi thiết...

Đây chính là màn "nhộng người" theo lời của Mengrai.

Chẳng lẽ họ đã được chế tạo ra bằng cách đấy?

Tôi bỗng thấy máu trong người sôi lên sùng sục, chỉ muốn xông vào tấn cho gã thối sáo một trận như từ.

Đúng lúc này, trong tháp Chedi Luang vang lên tiếng chuông Phật uy nghiêm và sau đó là tiếng tụng kinh trầm ấm, đưa ra một tia sáng thanh tịnh len vào trong bầu không khí sặc mùi ma quái và ghê rợn.

Tiếng chuông trang nghiêm du dương trầm bổng trong khuôn viên chùa Wat Chiang Man như một cụ ông đang kể cho lớp con cháu nghe về cuộc đời bể dâu của mình, khiến người ta thấu ngộ ý nghĩa nhân sinh. Tiếng tụng kinh giống như một dòng suối mát, gột sạch tà ác và nhơ bẩn của cõi người.

Đám du khách thu lại nụ cười tàn nhẫn và xấu xa, nghiêng tai lắng nghe những âm thanh thần thánh, sắc mặt cũng bình thản ôn hòa trở lại.

Gã thối sáo mặt biến sắc, hồi hải gia tăng tiết tấu, tiếng sáo càng thêm chói gắt, còn cuốn theo làn âm khí thâm u, quần rối vào nhau như rắn độc, sẵn sàng nuốt chửng con mồi.

Theo tiếng sáo, đám nhộng người găng sức thò đầu ra ngoài, cổ ngồng lên thật cao, trông cũng hơi giống rắn.

Tim tôi đập mỗi lúc một dữ dội, lồng ngực như bị ai bóp nghẹn khiến hơi thở trở nên khó khăn. Tôi cúi gập người xuống, thấy nước chưa đã ộc lên đến miệng, đầu óc nặng trĩu.

"Sao thế?" Mengrai thấy sắc mặt tôi là lạ thì ngạc nhiên hỏi.

Tôi không thể lên tiếng, chỉ biết xuy tay. Mengrai ngờ ngác nhìn tôi rồi đột nhiên trong mắt ánh lên một tia mừng rỡ: "Anh có cảm ứng với âm thanh này?"

Từ giờ chính thức viết liền truyện chứ không bình phẩm vớ vẩn một mình nữa 😊😊😊

Đoạn nào thấy hay hay thì sẽ nói 😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (5)

3

"Tôi... tôi không biết..." Lồng ngực căng tức khiến tôi thở không ra hơi. Tôi ngồi thụp xuống, hai tay bấu chặt vào khe gạch.

Mengrai chẳng nói chẳng rằng, kéo phắt tôi dậy, lôi tôi loạng choạng về phía tháp Chedi Luang.

Tôi cảm thấy toàn thân mềm nhũn như cọng bún, để mặc Mengrai lôi xềnh xệch tới trước cửa tháp Chedi Luang. Cũng may, khi tiếng sáo bị bỏ xa, cảm giác khí chịu cũng nhanh chóng tan biến.

Tôi đứng thở phì phò, trong khi Mengrai gõ cửa tháp, lớn tiếng nói vài câu tiếng Thái vọng vào bên trong. Một lát sau, cánh cửa hé mở, một nhà sư nhìn hai chúng tôi với vẻ cảnh giác, lại thò đầu quan sát khắp xung quang rồi mới chấp tay trước ngực, nghiêng người cho chúng tôi bước vào.

Vừa bước vào trong tháp, tôi lập tức cảm nhận thấy một thế giới hoàn toàn khác hẳn với bên ngoài. Trước mắt tôi là những pho tượng Phật ánh vàng rực rỡ tỏa ra từng vòng hào quang tựa ánh tà dương. Tiếng chuông từ trên đỉnh tháp vẳng xuống, trước mỗi pho tượng Phật có một nhà sư đang ngồi xếp bằng, pháp tướng trang nghiêm, tay lần tràng hạt lầm rầm tụng kinh.

Nhưng trán họ lấm tẩm những giọt mồ hôi to tướng, thật là trái ngược với vẻ thanh tịnh của người xuất gia.

"Mengrai, trong thời khắc hệ trọng thế này, hẩn người biết tự tiện xông vào sẽ gánh chịu hậu quả ra sao chứ?" Nhà sư râu bạc đang ngồi nghiêm trang ở chính giữa chợt mở choàng mắt, nhìn xoáy vào Mengrai.

Càng khiến tôi kinh ngạc hơn nữa là nhà sư râu bạc nói tiếng Hán rất sõi.

"Achan*, những người tà ác lại tiếp tục xâm nhập vào chùa Wat Chiang Man thanh tịnh, mục đích là vì tượng Phật pha lê chí tôn vô thượng. Tuy đệ tử đã hoàn tục nhiều năm nhưng vẫn là đệ tử của Achan, mong được cùng Achan, luang pi* chung sức chống lại những người." Mengrai quỳ rạp xuống đất, đáp lại cũng bằng tiếng Hán.

(*) Achan: là cách xưng hô của người Thái Lan đối với nhà sư lớn tuổi, nghĩa là sư phụ. Luang pi: sư huynh, cách gọi của những vị sư trẻ tuổi.

Tôi ngờ ngác chẳng hiểu mô tê gì nhưng tôi đã nhận ra khi Mengrai nói dứt lời, ngoài nhà sư râu bạc ra thì mấy tăng lữ trẻ tuổi đang ngồi nghiêm trang xung quanh nhìn ông ta với ánh mắt khinh bỉ, có người còn khẽ "hừm" vài tiếng.

Có vẻ như họ rất coi thường Mengrai nhưng vì nể mặt nhà sư râu bạc nên mới không nói gì mà thôi.

Quả nhiên, còn chưa đợi nhà sư râu bạc lên tiếng. Một vị tăng nhân tầm ngoài ba mươi tuổi đã đứng phắt dậy, trên nửa mình trần

cơ bắp nổi lên cuồn cuộn, chỉ vào Mengrai bật ra một tràng tiếng Thái.

Lời nói vừa dứt, các tăng nhân đang tụng kinh đều nhếch mép cười khinh khỉnh.

Mengrai vẫn quỳ rạp dưới đất, không nói một lời nhưng sắc mặt đỏ bừng đầy hổ thẹn, cơ thể khẽ run lên.

Nhìn một người lớn tuổi như Mengrai mà phải run rẩy như một con chuột lột giữa bầy mèo, lại nhớ tới câu trao đổi vừa nãy giữa ông ta và nhà sư râu bạc, tôi cảm thấy hơi bất bình: "Tôi không biết đã xảy ra chuyện gì nhưng ông ấy muốn giúp mọi người, tại sao mọi người lại giấu cọt ông ấy?"

"Khương Nam!" Mengrai quát khẽ: "Đừng hỗn, tôi đáng lắm!"

Nghe Mengrai nói vậy, tôi càng bực bội hơn: "Ông cũng ngoài năm mươi tuổi rồi, ngoại trừ cái chết ra thì còn có gì mà đáng với không đáng kia chứ?"

Trong đám tăng lữ có một người lớn giọng nói vài câu, chắc là có hiểu tiếng Hán nên dịch lại lời tôi nói cho mọi người nghe. Mấy nhà sư kia liền cười ầm lên.

"Anh không hiểu đâu!" Mengrai ngẩng đầu lên, chỉ mới nháy mắt mà như đã già đi hơn chục tuổi, thở dài sườn sượt, hai mắt ngấn lệ: "Tôi đã phạm phải giới luật không nên phạm nhất trong Phật môn!"

"Hòa thượng Tế Công ngày xưa cũng uống rượu ăn thịt đấy thôi, trong tâm có Phật là được, cần quái gì đến giới luật!" Tôi là kẻ mù tịt về Phật giáo, chỉ vì bất bình khi thấy đám tăng lữ kia giấu cọt tôi còn

Mengrai thì sợ sệt rúm ró đến hết cả phong độ nên mới lòi chuyện Tể Công ra cựa cãi.

Nhưng vừa nói xong câu này, tôi mới sực nhớ ra giới luật không được phép phạm phải và cũng khó tha thứ nhất trong Phật giáo là gì thì lập tức câm bặt.

"Người từng là tăng lữ tu hành khổ hạnh nhất, Phật tâm kiên định nhất, thật đáng tiếc..." Nhà sư râu bạc vẫn nói tiếng Hán, không biết vô tình hay cố ý nhìn sang tôi. "Hễ phạm sắc giới, không có ngày về."

Tôi thầm nghĩ, đúng là tôi đoán việc như thần, ông già kia đã phạm phải sắc giới. Đừng nói là ở trong Phật giáo mà ở bất kì đâu, bất cứ quốc gia nào, kẻ tham sắc đều chẳng có gì đáng để tự hào.

"Achan, đệ tử biết mình sai rồi! Mấy năm qua, đệ tử không lúc nào ngừng ăn năn sám hối. Hãy cho phép đệ tử được dâng hiến sinh mạng cho chùa!" Mengrai cất giọng thống thiết. "Hơn nữa... hơn nữa người mà đệ tử dẫn tới đây có cảm ứng cực mãnh liệt đối với tiếng sáo cổ người. Anh ta chính là người mà chúng ta cần tìm!"

"Khi chúng ta dùng tiếng chuông và tiếng tụng kinh để kháng cự lại tiếng sáo của cổ người, ta cũng cảm nhận được rồi." Nhà sư râu bạc ra hiệu muốn đứng dậy, nhà sư ngồi cạnh vội vàng đỡ ông ta đứng lên. Lúc này, tôi mới nhìn thấy chân trái của ông ta chỉ là một khúc gỗ, kéo dài vào tận trong áo cà sa.

"Năm mươi năm rồi, không ngờ lần này lại là một người Trung Quốc." Nhà sư râu bạc mỉm cười. "Nhưng anh ta không có con người màu đỏ."

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (6)

4

Con người màu đỏ!

Bốn tiếng vừa thốt ra khỏi miệng nhà sư râu bạc chẳng khác gì bốn nhát búa nện xuống tim tôi khiến tim tôi thất lại.

Đám tăng lữ thôi không cười cợt nữa, hơn chục ánh mắt nhất loạt đổ dồn vào tôi, lướt lên lướt xuống như những cái bàn chải chà xát khắp người tôi.

Tôi không quen bị nhìn như vậy, bối rối đứng trơ ra tại chỗ.

Tiếng sáo đòi mạng lại vang lên chói gắt. Nhưng pho tượng Phật nặng nề là thế đột nhiên rung lên khe khẽ, nhịp rung hoàn toàn ăn khớp với nhịp sáo. Nói ra có vẻ nực cười nhưng đúng là tôi có cảm giác những pho tượng Phật đang nhảy múa theo tiếng sáo.

Tôi lại cảm thấy khó thở, tim đập dữ dội, hai chân mềm nhũn, ngã khuỵu xuống đất, miệng thở hồng hộc, ánh mắt nhòe đi, trước mặt trắng xóa như sương không còn nhìn thấy gì nữa, chỉ biết đưa tay quờ quạng loạn xạ vào khoảng không trước mặt.

Trong cơn hoảng loạn, tôi túm được một thứ gì khô cứng, bỗng chốc cảm thấy một luồng khí vô cùng ấm áp dễ chịu truyền vào lòng bàn tay rồi lan khắp cơ thể. Tôi từ từ trấn tĩnh trở lại. Khi mở mắt ra, Tôi mới biết nắm trong tay tôi chính là bàn tay phải khô như khúc cây của nhà sư râu bạc.

Những nhà sư khác đã quay lại với bộ dạng giống như tôi lúc đầu vừa bước chân vào tháp Chedi Luang, trán rịn đầy mồ hôi, miệng hồi hả tung kinh sang sảng.

"Ta cũng là người Hoa." Nhà sư râu bạc nhìn tôi với ánh mắt hiền từ, toát lên một vẻ cảm khái rất khó diễn tả. "Ta nghiêm cấm tuân theo di huấn của sư phụ, tìm kiếm một người có cảm ứng với tiếng sáo của cổ người. Suốt năm mươi năm, cuối cùng lại đợi được một người Hoa."

Những gì đang diễn ra ở đây vượt ngoài tầm hiểu biết của tôi khiến tôi không biết phải nói gì. Nhưng nhìn vào sắc mặt của lão sư phụ, tôi đã lờ mờ nhận ra một thông điệp: "đại họa sắp đến".

"Không kịp giải thích nữa rồi, Mengrai, mau thế vào chỗ của ta." Nhà sư râu bạc bỗng cất giọng gấp gáp. "Ta còn có việc phải làm!"

Mengrai giật nảy mình, sắc mặt không rõ là kinh hãi hay vui mừng: "Achan, đệ tử..."

"Người quên mất người vừa nói gì ư?" Nhà sư râu bạc nhướng mày, chỉ vào tấm đệm của mình. "Mau lên!"

Suốt này giờ, bàn tay của lão sư phụ vẫn nằm nguyên trong tay tôi, làn khí ấm áp dạt dào tuôn chảy vào trong cơ thể tôi không

ngừng nghỉ. Mengrai nhảy vọt vài bước tới chỗ đệm cói, ngồi xếp bằng xuống, chắp tay trước ngực, bắt đầu lớn tiếng tụng kinh.

"Đừng lấy làm lạ, đây là số mệnh." Lão sư phụ rút tay về, đặt hai ngón tay cái vào huyệt thái dương, hai ngón trỏ tì vào nhau tạo thành một hình tam giác trước trán. Khi lão sư phụ buông tay ra, từ trong cặp mắt đỏ rực như lửa bùng lên ánh hào quang rực rỡ khiến tôi không mở mắt nổi.

"Phật quang xá lợi, mắt đỏ giáng lâm, tiếng sáo nhân cổ, rõ như bụi trần."

Nhà sư râu bạc gầm lên thật lớn, khắp đại điện vang lại những tiếng "u u". Các nhà sư sắc mặt trang nghiêm càng lớn tiếng tụng kinh, những pho tượng Phật đang lắc lư từ từ yên tĩnh trở lại.

Đúng vào lúc này, mặt đất giống như mặt hồ phẳng lặng bị ném xuống một hòn đá lớn, đột nhiên nứt toác, gợn lên những vệt sóng uốn lượn trông vô cùng quái dị. Những con sóng mỗi lúc một thêm hunh dữ, sàn nhà chốc lát biến thành mặt biển cuồn cuộn, cuộn trào nhấp nhô. Những phiến đá xanh tằm một thước vuông theo nhau bật tung lên, rồi lần lượt rơi xuống va vào nhau càn cạch.

Các nhà sư chẳng khác gì những con thuyền nhỏ chao đảo giữa cuồng phong sóng dữ, cũng ngã nghiêng xiêu vẹo theo chuyển động của sàn nhà. Chân đế của một pho tượng Phật mau chóng rạn nứt, bụi rơi rào rào từ trong kẽ hở, cuối cùng ngã nghiêng rồi đổ sập xuống đất, giáng thẳng vào một nhà sư.

Dòng máu đặc quánh cuộn theo xương thịt vỡ vụn bật ra từ trong khe hở của pho tượng Phật, bắn tung tóe lên những nhà sư khác, quệt lên tường một vết máu lớn rờn rợn.

Một nhà sư không chịu đựng nổi nữa, mở choàng mắt, gào thét đứng bật dậy, mặt mũi méo xệch trong cơn kinh hãi tột cùng, hai tay khua khoáng loạn xạ chạy lao ra về phía cửa.

Đột nhiên, sàn nhà nứt ra một khe hở rộng hơn nửa mét, toàn bộ những phiến gạch xanh đồng loạt dựng đứng, từ trong khe nứt vọt lên hai cái bóng trắng xám vồ lấy nhà sư chạy trốn lòi tuột xuống dưới. Khe hở lập tức liền lại. Mặt sàn tiếp tục cuộc trào như sóng nổi.

Tôi cũng ngã nghiêng không đứng vững, cơ thể mất thăng bằng ngã nhào về phía trước. Những viên gạch xanh hết dựng lên rồi lại đổ xuống, những gờ cứng và sắc đập vào mạng sườn và sua lưng làm tôi đau điếng. Nhưng cảnh tượng ma quái và ghê rợn trước mắt đã khiến tôi bàng hoàng ngây dại, quên bẵng cả cảm giác đau đớn.

Các nhà sư đã ngừng tụng kinh, hãi hùng nhìn về phía nhà sư râu bạc, vài người chân đã run lên lẩy bẩy muốn đứng dậy nhưng không dám.

Trong tháp Chedi Luang lúc này sắc súa mùi máu tanh nồng. Chỉ có Mengrai vẫn bất động như núi trước những biến cố kinh hoàng, tụng kinh không ngơi nghỉ, sắc mặt nghiêm trang, hoàn toàn không đếm xỉa đến những chuyện xảy ra xung quanh.

Nhà sư râu bạc thở dài thườn thượt: "Tâm Phật, thế nào là tâm Phật? Không ngờ khổ tu bấy lâu nay, người kiên trì được tới cùng lại là một đệ tử đã bị đuổi khỏi Phật môn vì phạm vào sắc giới! Là nghiệt, hay là duyên?"

"Bên ngoài có mấy nhộng người?" Lão sư phụ quay sang hỏi.

Tôi gắng gượng bò dậy, hai chân trụ vững dưới đất, cố gắng không để mình bị ngã xuống, lắp bắp không thành tiếng: "Bảy... bảy..."

"Những bảy con!"

Sắc mặt bình thản như mặt hồ lặng sóng của lão sư phụ bất chợt thay đổi, hai mắt mở trừng, đôi mày nhíu chặt, cặp mắt đỏ rực như sắp phụt lửa đến nơi.

Tôi bất giác giật lùi hai bước.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (7)

5

"Rầm! Rầm!" Lại có hai pho tượng Phật vỡ nứt đổ nhào, may sao không giáng trúng ai. Khi pho tượng Phật lăn lông lốc dưới sàn nhà, mặt đất lại nứt ra một khe rộng, kéo pho tượng lọt thỏm xuống phía dưới...

Tôi không hiểu nổi chuyện gì đang xảy ra, lại càng kinh hoàng khi thấy mình vô duyên vô cớ bị cuốn vào trong cuộc, chỉ biết hét lên xé giọng: "Chuyện gì thế này?"

"Nếu lần này có cơ may sống sót, ta sẽ kể cho thí chủ nghe." Lão sư phụ nhìn và pho tượng Như Lai ở chính giữa tòa tháp. Pho tượng Phật một tay dựng đứng trước ngực, một tay đặt ngang, đỡ lấy một chiếc hòm gỗ tầm một thước vuông. "Hi vọng thí chủ có thể lấy nó xuống và mở ra."

Tôi đã điên như đứng trong sóng dữ, ruột gan lộn tung phèo chỉ muốn nôn thốc ra ngoài: "Tại sao tôi phải lấy nó xuống? Những thứ này có liên quan gì đến tôi?"

"Đây là số mệnh."

"Số mệnh cái con khỉ! Tôi chỉ là một sinh viên bình thường, tôi tới Chiang Mai là để du học chứ không phải để giúp ông lấy cái hòm thổ tả kia! Sao ông không tự lấy xuống mà lại bắt tôi đi lấy?" Tôi gào lên căm phẫn.

Sự thực là tôi đang hết sức dè chừng. Dù tôi có ngu đến mấy cũng hiểu rõ sự việc hôm nay cực kỳ nguy hiểm và có liên quan tới tôi. Tôi đã phát hiện ra các nhà sư tuy vô cùng hoảng loạn nhưng không ai dám rời khỏi tấm đệm cói nửa bước. Nhớ đến pho tượng Phật và nhà sư chạy trốn bị mặt đất nuốt chửng, tôi cũng đoán ra được, nếu tôi chạy bừa chắc chắn sẽ phải chịu chung số phận.

Hay nói cách khác, kẻ thối sáo điều khiển những người bên ngoài tuy không nhìn thấy tình hình bên trong tháp Chedi Luang nhưng hắn đã dùng một pháp môn gì đó để cảm nhận được vật thể chuyển động rồi điều khiển những cái bóng xám trắng để lôi mục tiêu xuống đất.

Nếu tôi chạy tới lấy cái hộp, tức là tôi sẽ chuyển động. Lão sư phụ trông thì nhân từ đạo mạo, thế mà lại bắt tôi làm việc thế này, thật không thể chấp nhận được.

"Chỉ những ai sở hữu con người màu đỏ và có cảm ứng với tiếng sáo của cổ người thì mới tránh được sự truy lùng của hắn. Hắn là hắn đang ôm một cây gậy gỗ trong lòng và áp tay lên đó." Lão sư phụ đã nhận ra sự dè chừng của tôi, đành phải giải thích.

Tôi nhớ lại đúng là lúc này tôi có nhìn thấy kẻ thối sáo ôm khư khư một cây gậy gỗ trong lòng, lúc đó tôi bắn khoăn, chẳng lẽ hắn bị mù?

"Ông cũng có con người màu đỏ, ông cũng có cảm ứng với tiếng sáo, sao ông không đi?"

Con mắt đỏ của lão sư phụ tỏa ra một quầng hào quang đỏ rực trông giống như một tấm lụa đỏ phủ lên cái đầu trọc lóc. Nếu không phải đang ở trong tình cảnh trớ trêu này thì cảnh tượng hoạt kê đó chắc chắn đã khiến tôi cười lăn lộn.

"Ta đã đi một lần rồi và đã mất một chân." Lão sư phụ chỉ vài cây gậy gỗ bên chân trái. "Chỉ có chúng ta mới mở được Phật pha lê nhưng mỗi người chỉ được phép mở một lần trong đời."

Nhìn vào cây gậy gỗ dưới chân lão, tôi khắp người lạnh toát: "Nếu tôi từ chối thì sao? Với lại tôi làm gì có con người màu đỏ?"

"Nếu vậy thì cuộc chiến Phật - Cổ kéo dài hàng nghìn năm sẽ đến hồi kết thúc, chúng ta đều sẽ phải chết." Lão sư phụ nở một nụ cười đau khổ. "Cứ mười năm, cuộc chiến Phật - Cổ lại bùng nổ một lần. Đáng lẽ chúng ta không cần phải nhờ vào uy lực của Phật pha lê nhưng lần này, Cổ tộc đã tìm đủ bảy nhộng người, chúng ta không thể đủ sức để ngăn chặn."

Nói rồi, lão bổ sung thêm: "Huống hồ, thí chủ có con người đỏ hay không, bản thân thí chủ không biết ư? Vào lúc nguy hiểm nhất lại xuất hiện một người có con người đỏ há chẳng phải số mệnh?"

Trong lòng tôi bắt đầu tin vào lời lão (vì có sự việc trước mắt làm chứng). Tôi chỉ cách cái hộp gỗ chưa tới mười mét nhưng tôi nghĩ, mười mét ấy chính là con đường nguy hiểm nhất trong cuộc đời này. Cứ nhìn vào tình hình trước mắt, cụt tay cụt chân đã là may mắn lắm rồi. Tôi khó tránh khỏi run sợ...

Nhưng run thì cũng chết, liều mạng một phen khéo còn có cơ may sống sót. Tôi nghiêng chặt răng, gồng người xuống tấn, chuẩn bị xông đi với tốc độ nước rút thì lão sư phụ lại đột nhiên quờ tay giữ tôi lại: "Khoan đã!"

Tôi vừa chực lao đi lại bị lão giật lại thành linh, khác nào đòn sức ra đòn mà lại đâm hụt, chúi mặt chúi mũi đến tức cả ngực.

Còn chưa kịp thắc mắc, tôi đã hiểu vì sao lão ngăn tôi lại.

Ở sát chân tường bỗng trời lên vài cục tròn ung ủng, hình như có thứ gì đó đang muốn đội đất chui lên khiến mặt đất sùi lên như bọt bóng. Mấy cái bọt giống như vật sống, nhúc nhích tiến về chính giữa tòa tháp tạo thành một hình thù rất quen, đứng chắn ngay giữa tôi và Phật Như Lai.

Tôi liếc mắt qua, thấy có bảy khối tròn lớn bé lỏn nhỏn, cục to nhất nhô cao đến quá nửa thân người, cục nhỏ nhất mới chỉ hơi nhu nhú. Thứ nên trong cứ thì thụt nhô lên, như thể muốn phá đất chui ra. Từ trong những kẽ gạch xanh bị đùn lên đã thấy ri rỉ thứ dịch nhầy màu vàng quạch, phả ra mùi hôi thối lợm giọng.

"Nhộng người?" Tôi nhớ lại bảy con nhộng người đứng trong bảy cái vại bên ngoài thì lập tức liên tưởng đến bảy khối u trước mắt.

"Phải, có bảy cái! Còn tạo hình Bắc Đẩu thất tinh." Trong mắt lão sư phụ lộ rõ vẻ kinh hãi. "Lẽ nào xá lợi của Phật tổ hôm nay sẽ bị tộc Cổ cướp mất?"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (8)

5☆☆

Tôi còn chưa kịp hỏi xá lợi của Phật Tổ là gì, đã thấy đất cát trên đỉnh những cục u rào rào đổ sang hai bên, từ dưới đất thọc lên những bàn tay trắng bột chỉ còn da bọc xương, sau đó là cả cánh tay, rồi cái đầu truong phênh, rồi bả vai và cuối cùng là toàn bộ bảy con nhộng người thoi lên khỏi mặt đất, đứng lăm lè trước mặt tôi, trong những phun ra những tiếng "xì xì".

Cảnh tượng thật khiến tôi phát mửa, ruột gan lộn tùng phèo.

Bảy nhộng người hoàn toàn trần trụi, trên mình ròng rỗng nhiều xuống những giọt chất lỏng sền sệt như mật ong; có kẻ hai chân nát bầy dính chặt vào nhau trông giống hệt người cá; có kẻ trên mình sần sùi mụn cóc to cỡ hạt vừng; có kẻ toàn thân nứt nẻ chằng chịt như vảy cá lộ ra lớp thịt thối rữa đỏ quạch bên trong...

Tôi không chịu nổi nữa, cúi gập người xuống nôn khan. Các nhà sư cũng đã kinh hoàng tới đỉnh điểm, không biết là ai cú lên đầu tiên rồi cả đám ù té chạy ra phía cửa.

Chỉ có một người vẫn bình chân như vại, chính là Mengrai.

Ông ta vẫn nghiêm trang và thành khẩn ngồi trên đệm cỏi, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm, kiên gan cầm cự nhưng từ trong mắt, mũi, miệng đã thấy rỉ ra những dòng máu đỏ...

Các nhà sư vừa hè nhau tháo chạy, bảy con nhộng người đã khụt khịt mũi ngửi rồi lao vọt về phía họ. Chỉ trong vòng vài phút, đám tăng lữ đã thịt nát xương tan.

Tôi đã sắp hóa điên đến nơi: "Sao ông không cứu họ?"

"Ta không thể. Nhộng người đã xông vào trong tháp. Pháp trận của chúng ta đã bị phá rồi. Chúng ta đã thất bại...". Bên khoé mắt lão ứa ra những giọt lệ đục ngầu. "Mengrai, người đã tận lực rồi! Người thật không hổ thẹn với dòng dõi của mình!"

Mengrai ngượng cười đáp: "Achan, xin lỗi, đệ tử chỉ có thể làm được đến vậy."

Đám nhộng người đã trở về chỗ cũ. Tôi chỉ mong trong tay mọc ra một khẩu súng máy để lia cả băng đạn về phía chúng.

Đám nhộng người với khụt khịt mũi ngửi, vừa dật dờ đi lại trong tháp, tìm kiếm mục tiêu. Có một con suýt va vào vai tôi. Tôi đứng chôn chân tại chỗ, chỉ khẽ nghiêng người né tránh.

Mùi máu thịt tanh nồng khiến tôi nôn nao, tôi nhịn không nổi ho nên đậy tính nhưng hình như con nhộng người kia không hề nghe thấy. Tôi bỗng phát giác ra trên cổ nó có một cái bớt màu đỏ tròn xoe.

Còn có một con nhộng người cao hơn một chút bám sát theo sau nó.

Tôi lờ mờ đoán ra nhộng người không nghe được. Chúng chỉ biết hành động theo mệnh lệnh của kẻ thối sáo bên ngoài và kẻ thối sáo sẽ căn cứ vào tiếng tiếp đất và tiếng bước chân của vật thể bên trong để đưa ra mệnh lệnh tàn sát.

Còn nếu chúng tôi chỉ nói thì kẻ thối sáo sẽ không nghe thấy.

"Vừa nãy anh đã do dự, để lỡ mất cơ hội tốt nhất rồi."

Mengrai lau máu tươi trên mặt: "Trong lúc pháp trận của chúng tôi vẫn có thể gắng gượng duy trì, nếu anh mở được hòm gỗ, lấy được Phật Pha lê ra, để thánh quang xá lợi soi chiếu thì chúng ta đã thắng chắc rồi."

Tôi nhìn máu thịt đầy đất, trong lòng đau xót xen lẫn ân hận.

Nhưng làm gì có ai bình tĩnh nổi trong một hoàn cảnh thế này?

Tôi vẫn đứng bất động. Đám nhộng người vẫn câm lặng lùng lục. Mengrai có vẻ như đã kiệt sức, rũ rượi cuộn tròn trên đệm cỏ. Lão sư phụ ngửa đầu, nhắm mắt siết chặt hai nắm tay.

"Mengrai, không thể trách thí chủ đây." Lão sư phụ chậm rãi nói: "Đây là số kiếp, không thể chạy thoát được."

"Achan, đệ tử hiểu rồi." Giọng Mengrai chỉ còn thều thào. Rồi ông ta nằm im bất động.

Mengrai đã chết rồi ư?

Tôi bàng hoàng chấn động! Tuy chỉ mới quen biết Mengrsi nhưng ông ta là người tôi thân quen nhất trên đất nước Thái, lại chu đáo thân thiện với tôi đến thế và tôi cũng rất có thiện cảm với ông ta. Tim

tôi đập dữ dội, lòng tôi đau đớn như vò nhưng nhìn đám nhộng người đi đi lại lại tôi gắng bắt mình trấn tĩnh. Tôi phải tìm cách để xông qua đám nhộng người khát máu, phải mở được hộp gỗ, phải lấy được tượng Phật Pha lê ra.

Tôi là một đứa trẻ mồ côi, từ nhỏ đã không được ai tôn trọng lại càng chẳng có ai nuôi kỳ vọng gì ở tôi. Tuy những người kia đã chết nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy linh hồn của họ đang thôi thúc tôi, chờ đợi tôi thực hiện nguyện vọng cuối cùng của họ.

Tôi đã không giúp được gì cho Mengrai nhưng cũng phải để ông chết được nhắm mắt.

Máu trong người tôi sôi sục như sắp sửa bốc cháy.

Tôi cẩn thận nhìn kỹ từng thứ ở bên cạnh, cho tới khi ánh mắt dừng trên cơ thể lão sư phụ. Tôi đã phát hiện ra thứ cần tìm.

"Achan!" Tôi cất giọng rành mạch: "Tôi có một cách, ,hưng phải mượn Áchnvài thứ."

"Thật sao?" Lão sư phụ mắt sáng rực: "Chỉ cần bảo vệ được Phật Pha lê và xá lợi, cái mạng của ta cũng giao luôn cho thí chủ."

"Không, tôi chỉ cần một đồ vật thôi." Tôi khẳng định.

Mạng, chỉ có một. Cơ hội, cũng chỉ có một!

Tôi phải một đòn thủ thắng!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (9)

6☆

Tôi chỉ vào những chiếc vòng đồng trên cánh tay của lão sư phụ. "Achan hãy ném chiếc vòng đồng này đi cùng một lúc. Khi vòng đồng rơi xuống đất, nhộng người sẽ đuổi theo vòng đồng, tôi sẽ chớp thời cơ chạy tới mở hộp gỗ."

Nhưng lão sư phụ lại chỉ cúi xuống nhìn đám vòng đồng, không nói năng gì.

Tôi sốt ruột: "Achan! Phải nhanh lên mới được!"

"Chỉ có sáu chiếc." Lão sư phụ khẽ nói.

"Cái gì mà chỉ có sáu chiếc?" Tôi phát bực trước sự chậm chạp của lão.

"Trên tay ta chỉ có sáu chiếc vòng đồng." Lão sư phụ gỡ từng chiếc vòng ra xếp chồng lên trên lòng bàn tay. "Ta không còn thứ gì nặng để phát ra âm thanh trên mặt đất nữa, ngoại trừ..."

Lão sư phụ không nói tiếp nhưng tôi đã hiểu: "Achan, ông không thể làm thế được! Tôi vẫn chưa biết mở rương gỗ xong thì phải làm gì."

"Không cần làm gì, mở ra là được!" Vừa dứt lời sáu chiếc vòng đồng trong tay lão đã bắn về sáu hướng, đập vào tường rồi rơi xuống đất lạnh canh.

Nhộng người lập tức lao về các vòng đồng giống như bầy sói đói vồ mồi, tứ chi nhảy chơi chơi trên nền đất. Con nhộng người nhỏ nhất còn kéo lòng thông dưới bụng một sợi dây rốn dài ngoằng.

"Mau!" Lão sư phụ quát lớn rồi trực chạy theo hướng ngược lại để dụ dỗ nhộng người.

"Achan! Để đệ tử!" Bỗng một người hét lên rồi lao vọt đi giữa hai chúng tôi, cố tình giẫm chân thật mạnh xuống đất.

Mengrai!

Ông ta vẫn còn sống!

Ông ta đang dốc chút sức tàn để kéo dài thời gian cho tôi.

Tôi chợt thấy sống mũi cay xè, nhiệt huyết sôi sục không kịp nghĩ ngợi gì thêm nữa, lập tức lao về phía tượng Phật Như Lai. Tôi hy vọng có thể mở được hộp gỗ trước khi nhộng người tóm được Mengrai.

Cái khoảng cách mười ngón này có lẽ chỉ cần một, hai giây nhưng một, hai giây đó lại dài dằng dặc như thế kỷ. Tay tôi vươn dài hết cỡ về phía trước để mong chạm vào được vào cái hộp gỗ nhanh hơn.

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà để ý tới Mengrai và lão sư phụ nữa.

Còn năm mét, bốn mét...

Ba mét, hai mét...

Một mét!

Đầu ngón tay tôi đã cảm nhận được chất gỗ cổ xưa, cảm giác chạy theo dòng máu vào trong trái tim đang đập như điên loạn.

Tôi đã chụp được cái hộp.

Tôi đã ôm được cái hộp vào lòng.

Khoảnh khắc đó tôi bỗng thấy tim mình thất lại.

Cái hộp không có nắp. Chỉ là một khối gỗ hoàn chỉnh không một khe nứt, không một kẽ hở.

Tôi lập tức nghĩ đến chuyện ném nó xuống đất đập vỡ nhưng vậy thì Phật pha lê và xá lợi sẽ rơi ra, nhộng người tràn tới, thế thì may mắn cho chúng quá. Nhưng liền lúc đó, tôi phát hiện ra tay tôi đã dính liền với cái hộp cảm giác cực kỳ quái dị, cái hộp cứ như một phần của cánh tay tôi, không thể rời ra được.

Đúng lúc tôi đang hết hồn hết vía, đột nhiên trên hòm gỗ lóe ra một tầng hào quang mờ mờ bầy sắc cầu vòng rồi "tưng" một tiếng, cái hòm tự động bật mở, một luồng sáng trắng lòa rọi thẳng ra ngoài, sáng quắc nhưng không hề chói mắt. Ánh sáng tinh ấm áp và yên tĩnh nhanh chóng chảy tràn trong lòng tháp.

Điểm phát ra ánh sáng là một pho tượng Phật có lẽ chỉ cao độ mười phân, quanh mình lung linh ánh sáng hào quang màu lục nhạt, đặt ngay ngắn ở chính giữa hộp. Trên tay phải nhỏ xíu được khảm lên vật chất gì đó trắng toát, khác hẳn với tổng thể pho tượng.

Trong lòng tượng Phật có một đốm sáng xanh biêng biếc đang lưu chuyển mỗi lúc một thêm rực sáng, cuối cùng cũng dừng lại tại mảng màu trắng toát trên tay phải, ngưng tụ thành một đốm sáng nhỏ xíu nhưng chói lóa đến lạ lùng. Đốm sáng từ từ thu nhỏ lại, nhấp nháy chốc lát rồi lại nở bùng, ánh sáng xanh biếc trong bắt bùng rọi khắp xung quang. Tôi cảm nhận thấy rõ tia sáng xuyên thấu qua lòng bàn tay mình, nhìn kĩ lại thì thấy hai tay đã biến thành hai mớ gọng xương. Ngay sau đó, tất cả những bộ phận trên cơ thể mà ánh sáng rọi qua cũng đều biến thành những khúc xương sạch trơn không da không thịt.

Tôi rụng rời kinh hãi, hai tay bủn rủn, hộp gỗ rơi thẳng xuống đất. Đột nhiên, Phật pha lê bay lên, trôi bồng bềnh giữa không trung rồi từ từ di chuyển về phía giữa tháp.

Tôi đưa mắt nhìn theo Phật pha lê, tâm tư bỗng thấy bình yên lạ. Tôi cảm giác như pho tượng đang mỉm cười với mình. Pho tượng đã dừng lại giữa không trung, tỏa ra ánh sáng xanh tới từng ngóc ngách của tòa tháp...

Bỗng chốc, tôi quên bằng thời gian, quên bằng sợ hãi, cứ đứng ngây như phỗng ở đó. Không biết bao lâu sau, tôi mới giật mình choàng tỉnh, vội vã đưa mắt nhìn lão sư phụ và Mengrai.

.

"Á!" Cảnh tượng đập vào trước mắt khiến tôi rú lên kinh hãi.

Nơi lão sư phụ vừa đứng, thù lù một bộ xương trắng ớn, chân trái cụt mất một nửa tì vào cây gậy gỗ. Phía sau bộ xương, cách khoảng bốn, năm bước là một dãy những bộ xương lớn nhỏ đủ cỡ đang bày ra đủ các tư thế vồ chộp khác nhau. Trong đó có hai bộ

xương nắm chặt tay nhau. Trung tâm điểm của những cú vỗ chộp là một bộ xương người. Vô số tia sáng xanh trong vẩn vít tựa dây mây trôi quanh những bộ xương khiến cảnh tượng toát lên một vẻ rùng rợn khó tưởng tượng.

Tôi nhìn lại mình thì quần áo, da thịt không biết đã biến sạch đâu mất chỉ còn trơ lại một bộ xương trắng nhợt, sáng lên lập lòe trong ánh sáng xanh...

"Năm mươi năm về trước, ta cũng từng trải qua sự việc tương tự. Da thịt chỉ là vật ngoài thân, duy chỉ xương cốt mới là cội gốc." Tôi thấy hai hàm răng trên bộ xương của lão sư phụ không ngừng khép mở. "Đa tạ thí chủ đã bảo vệ cho xá lợi Phật Tổ được an toàn thêm năm mươi năm nữa. Có điều, chuyện kinh hãi hơn nữa sắp sửa xảy ra, thí chủ hãy chuẩn bị sẵn sàng."

Lão sư phụ vừa dứt lời, tôi lập tức nhìn thấy sự việc khủng khiếp hơn đúng như lời lão nói.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (10)

7

Ánh hào quang biếc xanh rực rỡ tỏa ra từ Phật pha lê đã từ từ dịu lại, nhạt dần rồi ngả sang màu trắng sữa giống như sương mù lãng đãng trong tháp Chedi Luang.

Và tôi nhìn thấy tất cả những bộ xương đều đang biến đổi.

Từ trên những khung xương đang từ từ mọc ra những thớ thịt màu đỏ thẫm, ánh sáng càng nhạt đi, những thớ thịt lại càng hiện rõ, càng mọc nhanh chóng hơn. Từng thớ thịt quấn vào nhau như những búi giun, vùn vụt mọc dài, quấn bọc lấy xương, đùn lên từng lớp một. Bên trong khung xương trống rỗng, tim gan phèo phổi từ từ mọc ra, tôi thậm chí còn nhìn thấy những súc ruột trắng tinh trườn bò ngoằn ngoèo.

Tôi cúi xuống nhìn cơ thể mình. Những sợi thần kinh mảnh đang vùn vụt tỏa rộng... Tôi đang tận mắt chứng kiến cảnh tượng một bộ xương biến thành một con người máu thịt.

Không một từ nào có thể hình dung được cảm giác của tôi lúc này. Tuy tôi học ngành y nhưng cũng lắm chỉ được học về giải phẫu cơ thể. Còn cảnh tượng trước mắt lúc này đã vượt quá giới hạn chịu đựng của tôi.

Cuối cùng, ánh sáng trắng đã phai nhạt hoàn toàn. Tất cả những con người trong tháp cũng đã "mọc" xong cơ thể.

Phía sau lão sư phụ, toàn bộ đám nhộng người vẫn đang vây chặt lấy Mengrai nhưng tất cả đều im lặng như tượng. Mengrai đứng giữa đám nhộng người, hai mắt tròn tròn sửng sốt: "Achan, thế... là thế nào?"

"Phật quang phổ chiếu, tất cả tà ma không thể nấu mình." Lão sư phụ nhìn tôi mỉm cười cảm kích. "Đa tạ thí chủ đã giúp nhà chùa vượt qua kiếp số hung hiểm nhất trong vòng năm mươi năm qua."

Pho tượng Phật pha lê bỗng lắc một cái giữa không trung rồi rơi thẳng xuống. Tôi cuống quýt chạy lại đỡ nhưng không kịp nữa rồi.

"Thôi xong!" Tôi nhắm tịt mắt lại, không dám nhìn cảnh pho tượng Phật Phật thần thánh rơi vỡ tan tành.

"Keng" một tiếng.

Tôi hé hé mắt thấy pho tượng Phật pha lê đã nằm trên nền đá xanh, mặt đá lõm xuống thành một hố nhỏ, chẳng chít vết nứt.

Thật không ngờ Phật pha lê lại cứng rắn đến vậy. Tôi thảm hủ hồn. Liều sống liều chết đến giờ mà để Phật pha lê vỡ mất thì đúng là không còn gì để nói.

"Achan, sao Phật pha lê lại thế này?" Mengrai ngơ ngác bước qua đám nhộng người, trong đó có hai nhộng người đang nắm chặt lấy tay nhau. Tôi cảm thấy sắc mặt của Mengrai rất lạ, hoàn toàn không còn vẻ thành kính lễ lệt trước đây, như thế đã biến thành một người khác hẳn, hai mắt nhìn hau háu vào Phật pha lê.

Lão sư phụ đang quay mặt về phía tượng Phật Như Lai làm bầm tụ miệng nên không nhìn thấy mặt Mengrai: "Phật quang gột sạch tà ác nhân gian, nhộng người sớm đã mất hết tính người, không còn sống nổi, bao gồm cả kẻ điều khiển ở ngoài kia. Phật quang của Phật pha lê cũng cạn kiệt rồi, phải mười năm nữa mới hồi phục được. Không biết đến kiếp nạn lần sau, ta có còn trên cõi đời này nữa hay không. Thật đáng tiếc cho những người đồng tu của ta, Phật tâm chưa đủ kiên định..."

Nói tới đây, lão sư phụ ngửa cổ nhìn lên đỉnh tháp nhắm nghiền mắt lại.

"Vậy cũng có nghĩa là..." Mengrai nở một nụ cười âm trầm, "không còn ai ngăn cản được tôi nữa?"

Ông ta vươn tay nhặt lấy tượng Phật pha lê, thè lưỡi liếm lên mình Phật: "Tộc Cổ chúng ta đã đợi ngày này suốt nghìn năm rồi!"

Lão sư phụ toàn thân chấn động, mở choàng mắt quay sang nhìn Mengrai: "Sao cơ, ngươi..."

"Tôi?" Mengrai bật cười lạnh lẽo. "Tôi vẫn là Mengrai phạm phải sắc giới bị đuổi khỏi Phật môn năm xưa đó! Achan không nhận ra tôi ư?"

Tôi bỗng thấy toàn thân ớn lạnh, trong lòng kinh hãi.

Sự việc khủng khiếp nhất trên đời chính là người mà mình tin tưởng đột nhiên biến thành kẻ thù nguy hiểm nhất.

"Khi anh hôn mê trong bệnh viện, tôi đã tới thăm anh. Bác sĩ nói với tôi, sau khi anh được đưa đến bệnh viện, ông ta đã lật mí mắt anh lên để kiểm tra phản xạ đồng tử và đã thấy con ngươi của anh

màu đỏ nhưng đến hôm sau lại trở lại bình thường. Bác sĩ không thể giải thích được, đành kết luận đại là do nhãn cầu sung huyết nhưng tôi biết cơ hội đã tới, bởi vậy mới phát động cuộc chiến Phật - Cổ sớm hơn dự kiến!" Mengrai giờ cao pho tượng Phật pha lê trên tay. "Giờ thì xá lợi của Phật Tổ đã nằm trong tay tộc Cổ chúng ta!"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (11)

8

"Mengrai! Sao ngươi có thể phản bội Phật môn, nhập vào Cổ tộc?" Lão sư phụ bàng hoàng chất vấn.

Tôi phải khẳng định rằng lão sư phụ tuy đức cao vọng trọng nhưng năng lực ứng biến cực kém. Nước sôi lửa bỏng thế này không lo nghĩ cách đối phó còn chất vấn dài dòng làm quái gì cơ chứ!

Nhưng tình thế quay ngoắt một trăm tám mươi độ như trong phim thế này cũng khiến tôi rối trí. Tôi thầm nghĩ, nhộng người chết cả rồi, Mengrai chẳng qua chỉ là một gã trung niên ngoài năm chục, tôi là thanh niên trai tráng, nếu có xô xát thì cũng chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

"Chỉ hơi tiếc cho đám nhộng người mà tôi nuôi dưỡng bao nhiêu năm qua, cuộc chiến sớm hơn dự kiến làm tôi chưa thể luyện chúng tới nơi tới chốn, khiến chúng vẫn còn giữ lại hồi ức mãnh liệt nhất từ kiếp trước." Mengrai phủ phàng đập thẳng vào hai nhộng người đang nắm chặt tay nhau. "Chết rồi mà còn rách việc!"

"Achan, năm xưa là ông đuổi tôi ra khỏi Phật môn không chút thương tình chứ không phải tại tôi phản bội. Ông có biết với một

người mang huyết thống hoàng gia thì việc đó nhục nhã đến mức nào không? Tôi bị tất cả mọi người chê bai dè bĩu, đến cả bọn trẻ con cũng ném đá vào tôi, không chịu bán cho tôi bất cứ thứ gì. Tôi giống như một con chó hoang, chỉ còn biết bới nhặt thức ăn thừa trong thùng rác. Các người ngày nào cũng nhận lễ vật ê hề, làm sao hiểu nổi cảnh khốn cùng của tôi?"

"Đúng lúc cùng đường, tôi đã gặp được truyền nhân của tộc Cổ. Họ cho tôi ăn uống, chăm sóc tôi chu đáo như người thân, còn cho tôi tín ngưỡng. Nếu không có họ, chắc gì tôi đã sống được đến ngày nay?"

"Phật môn các người chèn ép tộc Cổ cả nghìn năm, liền tự cho mình là chân lý sao? Tổ tiên tộc Cổ năm xưa học sách Cổ thuật để khám bệnh cho người ta, tuy cách thức có hơi cực đoan nhưng hữu hiệu hơn các người tụng kinh niệm Phật nhiều, các người tụng kinh chẳng giúp được cho ai cả. Thế nhưng hễ bị phát hiện, họ lại bị mang đi thiêu sống! Đấy mà là Phật môn từ bi ư? Bởi các người thấy tộc Cổ được nhiều người tin theo làm lung lay địa vị của Phật giáo nên các người mới vu cho Cổ thuật là tà thuật, muốn tiêu diệt tận gốc tộc Cổ chúng ta!"

Tôi chợt nhớ tới câu chuyện "Cánh điều da người" mà cô gái trên máy bay đã kể cho mình nghe. Chẳng lẽ, chuyện cô ta kể là sự thật? Cuốn sách Cổ thuật năm xưa đã có người học được?

"Mengrai..." Lão sư phụ im lặng nghe ông ta nói hết câu mới nở một nụ cười buồn bã. "Năm xưa không phải người phạm vào sắc giới mà đó chính là thử thách dành cho những người mang huyết thống hoàng tộc như người. Nào ngờ, người lại lầm đường lạc lối đi theo tộc Cổ. Những trụ trì trước ta đều là hậu duệ của hoàng tộc. Chỉ có duy nhất một mình ta không mang trong mình dòng máu

hoàng tộc. Đó là bởi vì trong cuộc chiến Phật - Cổ lần trước, tất cả cao tăng đều đã viên tịch, ta mới phải vất vả nhận ngôi trụ trì. Nếu như không có chuyện này, ta cũng dự định truyền lại ngôi trụ trì cho người."

"Ông nói gì?" Mengrai ngờ vực nhìn sửng vào lão sư phụ "Ông nói dối!"

"Lời ta nói đều là sự thực!" Lão sư phụ đứng thẳng dậy, tấm áo cà sa không gió mà bay phồng lên như trái bóng. Bỗng "bụp" một tiếng, tấm áo rách toang, lộ ra những cơ bắp cuộn cuộn rắn rỏi.

"Hôm nay, ta, trụ trì chùa Wat Chiang Man sẽ quyết chiến với tộc Cổ tới cùng."

Mengrai ném pho tượng Phật pha lê sang một bên, nhếch mép cười khinh khỉnh, mái tóc hoa râm bỗng chốc dựng ngược, thoát cái trắng như tuyết.

Thình lình, Mengrai ngẩng phắt đầu lên, trên mặt gân xanh vằn vện, sắc da xanh thẫm, trong miệng từ từ thò ra hai chiếc răng: "Vậy thì... ra tay đi!"

Mắt tôi bỗng hoa lên. Hai cái bóng xám cuốn theo luồng khí nhàn nhạt đâm sầm vào nhau. Do tốc độ quá nhanh, tôi không nhìn thấy họ đang làm gì, chỉ nghe những tiếng va đập như sấm rền vang lên không ngớt. Máu đỏ phun tóe, bắn vọt cả vào mặt tôi bỗng giã.

Tôi cố gắng đưa mắt bám theo tốc độ của họ, muốn nhận ra ai là ai trong cái khối xám xịt cuốn chặt lấy nhau kia nhưng không thể. Tôi chỉ còn biết cầu nguyện trong kinh hãi, mong cho trụ trì diệt trừ được Mengrai.

Cuộc chiến kinh tâm đáng tởm kéo dài chưa tới một phút, hai bóng xám đã bắn ngược sang hai bên. Lão sư phụ đứng vững như bàn thạch trong khi Mengrai ngã sụp xuống đất, tay ôm ngực, phun ra một bụm máu tươi.

Tóc Mengrai đã trở lại màu sắc bình thường, ông ta ngẩng nhìn lão trụ trì, ánh mắt đầy căm hận. Mặt ông ta chẳng chịt nếp nhăn tựa như đã già đi vài chục tuổi, thân mình teo tóp như quả bóng xì hơi.

Tôi không nén được vui mừng nhưng nhìn bộ dạng của Mengrai, tôi cũng thấy ít nhiều thương hại.

Mengrai bấu chặt ngón tay vào kẽ đá đến nỗi da thịt trắng bợt, máu rỉ thấm rỉ qua kẽ móng, chảy theo khe đá thấm xuống đất.

"Ta không thể thắng chính" Lão sư phụ thốt ra một câu rồi cũng bật ho dữ dội, có lẽ bị nội thương không nhẹ. "Sức người hơn ta nhưng trong lòng người tràn đầy thù hận, người đã bị chính mình đánh bại."

"Ồ?" Mengrai ngúc ngoắc cần cổ, khớp xương kêu lên lắc rắc: "Ai nói tôi bại?"

Vừa dứt lời, phiến đá xanh dưới chân lão sư phụ thành linh nứt toác, từ bên dưới thọc lên một đôi bàn tay bầy nhầy máu thịt, tóm lấy khúc gỗ bên chân trái bẻ đánh rắc, chụp lấy chân phải của lão. Tôi đã nghe thấy tiếng xương gãy răng rắc.

Lại tiếp tục có vô số bàn tay thò lên tóm chặt lấy cổ, người và cánh tay của lão.

Tôi hét lên một tiếng, vội chạy về phía lão sư phụ tóm lấy những bàn tay kia giăng ra khỏi người lão nhưng những bàn tay cứ như

được hàn chặt vào người lão trụ trì, kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

"Vội cái gì, rồi sẽ đến lượt mày." Mengrai loạng choạng đứng dậy. "Nhưng kẻ sở hữu con người màu đỏ còn phải lấy xá lợi từ Phật pha lê xuống đã nên hẳn cần sống thêm chút lát."

Lão sư phụ đã bị những cạm tay siết chặt đến không thee nhúc nhích, laco quát lớn: "Huyết cổ! Người đã giấu xác chết vào trong tháp từ bao giờ thế?"

Mengrai chỉ vào vết máu vừa nhỏ xuống kẽ đá, đắc thắng nói: "Ông quên rồi à? Chính đáng sư huynh sư đệ đáng yêu mới rồi còn giấu cốt tôi đều đã bị lòi xuống lòng tháp đấy thôi? Đó là những cái xác mới nhất để gieo huyết cổ. Đừng giãy dụa nữa! Nói cho tôi biết pháp chú của xá lợi, biết đâu tôi sẽ tha chết cho ông."

Lão sư phụ mỉm cười với tôi: "Xin lỗi, tôi đã không bảo vệ được thí chủ, bất thí chủ phải hứng chịu tai nạn không nên có."

Đầu óc tôi hoàn toàn mù mịt. Tôi chỉ biết ra sức giằng giật những bàn tay ra khỏi cơ thể lão sư phụ. Tuy biết là vô ích nhưng tôi chẳng thể làm được gì khác.

"Tôi biết ông sẽ không chịu nói." Mengrai móc từ trong túi một ống trúc, mở nút. Từ bên trong bò ra một con nhện nhện màu sắc sặc sỡ leo lên mu bàn tay của ông ta, há miệng cắn phập xuống, cái bụng lép kẹp nhanh chóng căng tròn. "Nên tôi đã chuẩn bị sẵn thứ này!"

Tôi nhìn mà rùng rờ kinh hãi. Tôi tưởng như đã trông thấy thân chết đáng áp sát lại gần.

Đúng lúc này, sau lưng Mengrai, có hai thứ gì đó dịch chuyển.

Đoán xem là thứ gì nào??😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 2: Nhộng Người (12)

9

Họ gào thét lao bổ về phía Mengrai, một kẻ ôm lấy chân, một kẻ ghì lấy cổ ông ta, hai cái miệng cũng há ngoác. Những mũi khâu trên miệng bị giằng toạc, lộ ra hàm răng trắng nhợt trong đám máu thịt bầy nhầy, cắn phập xuống.

Chính là hai con nhộng người vẫn nắm chặt tay nhau.

Chân Mengrai bị toạc một miếng lớn, máu tươi túa ra đầm đìa. Mengrai rú lên đau đớn nhưng tiếng rú lập tức tắc nghẽn vì cổ họng cũng bị nhộng người còn lại cắn trúng, dòng máu phụt ra thành tia.

Hai nhộng người giống như sói đói vừa bắt được mồi, dùng hai hàm răng hung hãn nhanh chóng cướp đi sinh mạng của Mengrai.

Những bàn tay đang siết chặt lấy cơ thể lão trụ trì đã đồng loạt thu về dưới đất, để lại những lỗ hồng đen sì. Tôi thở dốc, không dám nhìn cảnh tượng Mengrai đau đớn quằn quại trong cơn cắn xé của nhộng người, chỉ biết tiếng gào thét của ông ta cứ yếu dần, yếu dần rồi lịm hẳn.

Cơ thể tôi đã gần như tê dại đến nỗi quên mất phải đỡ lão sư phụ dậy.

Lão sư phụ gắng gượng chống tay ngồi dậy, khuôn mặt rúm ró luôn miệng niệm Phật.

Hai nhộng người đã kết thúc trận cắn xé, đưa mắt nhìn nhau. Tuy đôi mắt đều đã bị khâu kín bụng nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy tình yêu nồng nàn tỏa ra từ đó. Tiếp đến, họ cùng hé khuôn miệng rách nát tựa như mỉm cười rồi đưa tay vuốt ve khuôn mặt đối phương khẽ khàng như chỉ sợ làm nhau đau đớn.

Đôi tay họ từ từ di chuyển ra sau lưng đối phương, kéo đối phương về phía mình mỗi lúc một gần cho tới khi ôm chặt lấy nhau.

Tôi mơ hồ nghe thấy một giọng nói bật ra từ yết hầu của một trong hai nhộng người: "Anh... yêu... em..."

"Em... cũng... yêu... anh..." Nhộng người kia thều thào đáp lại.

Tôi bỗng thấy môi mình mẫn chát, không biết bởi nước mắt hay mồ hôi.

Cái ôm của họ bất động, lặng phắc như pho tượng đá, kể từ thời khắc này.

Tất cả, đều đã kết thúc.

Trong tháp Chedi Luang chỉ còn lại tôi và lão trụ trì đứng giữa những nhộng người đã chết và những khúc xương vụn nát của Mengrai.

Pho tượng Phật pha lê nằm im lìm trong một góc, tĩnh tại quan sát từng sự biến.

Trong tháo yên ắng tuyệt đối, tới mức tôi nghe thấy tiếng máu chảy trong người. Mũi tôi tắc nghẹt, giọng nói khàn đặc: "Achan! Đã kết thúc rồi sao?"

"Kết thúc rồi!" Lão sư phụ ngồi bẹp trên nền đất. "Phật nói, ái tình nam nữ cũng là dục vọng, sẽ gây cản trở đường tu. Nào ai ngờ lần này chính tình yêu nam nữ đã cứu chúng ta. Than ôi..."

"Achan, tôi muốn biết tất cả." Tôi ngồi xuống bên cạnh lão, giúp lão nắn lại cái chân phải đã bị bẻ gãy.

"Thí chủ có biết Kathoey là gì không?"

"Có biết."

"Tất cả những chuyện này đều bắt nguồn từ truyền thuyết Kathoey của Thái Lan."

Nắn xương xong, tôi lại lấy cái chân giả đã bị bẻ đôi giúp lão sư phụ nẹp chôn chân gãy rồi xé quần áo buộc cố định lại. Lão sư phụ ra hiệu mình không sao. Tôi liền ngồi xếp bằng dưới đất, lắng nghe lão kể chuyện.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 3: Cổ Sói Mắt Đỏ (1)

Nhiều vùng trên thế giới thịnh hành truyền thuyết về người sói, ma cà rồng, rất nhiều người tin theo nhưng đã có mấy ai chứng kiến? Có lẽ chỉ có một cách giải thích hợp lý nhất: những người chứng kiến đều chết cả rồi!

Nhưng nếu họ đã chết cả thì ai đã kể lại những truyền thuyết đó?

Nước Thái thịnh hành Cổ thuật, có điều những Cổ thuật ma quái ấy chỉ tồn tại trong bóng tối.

Trong đó có một thứ Cổ thuật gọi là cổ sói.

1 ☆

Dưới đây là câu chuyện mà chính lão sư phụ đã trải qua năm mươi năm về trước. Do câu chuyện có quá nhiều tình tiết ly kỳ nên để thuận tiện theo dõi, tôi sẽ viết lại câu chuyện từ ngôi thứ ba.

Trong cánh rừng á nhiệt đới thâm u rậm rạp, cành cây dày đặc che kín mặt trời, không khí oi nồng ẩm ướt, những dây mây to bằng cổ tay đan xen chằng chịt chặn đứng lối đi của một đoàn người.

"Kob!" Người thanh niên cường tráng đi trước mở đường đầu trọc lốc, kiểu đầu rất hiếm vào thời ấy, da đầu chẳng chịt những vết cào xước rớm máu do quệt phải cành cây, điểm nổi bật nhất trên khuôn mặt chính là cái mũi cam sành đỏ lựng.

Gã giắt dao vào thắt lưng, lấy ra bình rượu quân dụng, ngửa cổ tu ừng ực vài ngụm, mùi rượu trắng rỏ tiền sặc sụa trong không khí, cái mũi cam sành lại càng đỏ loét như sắp ứa máu.

"Còn bao lâu nữa mới tới? Chúng tôi theo anh tới nước Thái là để hưởng phúc chứ không phải để biến thành người rừng trong cánh rừng Vạn Độc khi ho cò gáy này đâu!"

Gã đàn ông to béo tên là Kob cầm khăn lau mồ hôi liên tục, đưa cjo gã mũi cam sành một miếng thuốc Mỹ, trên mặt bày ra một nụ cười giả kiêu con buôn: "Vương Vệ Quốc, anh xem, nếu chúng ta không đi theo đường này thì kiểu gì cũng không ra khỏi biên giới được. Tôi tính thời gian, chắc cũng sắp tới rồi đây."

Vương Vệ Quốc một tay kẹp miếng thuốc, một tay cầm bình rượu, liếc xéo mắt nhìn, cười lạnh lẽo: "Kob, tôi nghe nói hằng năm anh đưa rất nhiều người qua biên giới nhưng chưa thấy có ai trở về."

"Thì sống sung sướng quá, trở về làm gì nữa!" Kob lại lau mồ hôi tay, những ngón mỡ núc ních trên mặt dòn dôi mắt thành đường chỉ.

Vương Vệ Quốc nhìn bốn người đang phờ phạc đứng dựa gốc cây thờ, sắc mặt vàng vọt do thiếu dinh dưỡng dài ngày, bỗng gầm lên: "Mẹ kiếp, tỉnh táo lại đi. Tôi đã đảm bảo với người làng sẽ mang lại cuộc sống sung sướng cho mọi người, mọi người phải tin tôi chứ!"

"Tin anh ấy à?" Gã thanh niên gầy trơ xương ngồi ngoài cùng bên phải mặc bộ quân phục rách nát, khoác cái ba lô quân dụng, lấy từ bên trong ra một cái tẩu thuốc, nhồi thuốc châm lửa rít sâu một hơi, bị sặc thuốc ho dữ dội một tràng: "Ai biết anh với thằng cha Thái Lan kia làm cái trò quỷ gì? Nếu không phải gia cảnh túng thiếu thì ai mà thèm theo anh tới vùng rừng thiêng nước độc này? Dọc đường đã có ba người bỏ xác, ai biết được trước khi tới nơi còn phải thí thêm mấy cái mạng nữa?"

Những người còn lại sắc mặt vô cảm như thể sự việc trước mắt chẳng liên quan gì tới họ.

"Trương Kiệt, từ đầu đến giờ chỉ có anh là ca thán luôn miệng thôi. Ba người kia ấy à, mọi người nhìn thấy cả rồi đấy, đều là tai nạn ngoài ý muốn cả chứ có liên quan gì tới tôi đâu? Muốn trách thì hãy trách bọn họ xui xẻo!" Vương Vệ Quốc rít mạnh từng hơi cho tới khi đốm lửa chạm tới đầu lọc rồi mới vung tay ném đi.

Trương Kiệt trở nên kích động, gào toáng lên: "Tai nạn ngoài ý muốn? Cứ cho là Lưu Ái Xưởng rơi xuống đầm là tai nạn đi, thế còn Lý Kiến Quân và Chu Bảo Vệ cũng là tai nạn không may à? Buổi tối cả đám người cùng ngủ say với nhau, có thay phiên nhau trực đêm đằng hoàng. Sao đến sáng, một người bị cửa hòng, một người thì mất tích? Anh đừng nghĩ tôi không biết gì, Kob đưa cho anh phiếu lương năm mươi cân mà mấy người bọn tôi chỉ được hai mươi cân! Anh dựa vào đâu mà lại chiếm nhiều thế?"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 3: Cổ Sói Mắt Đỏ (2)

1☆☆

Vương Vệ Quốc lại tu một ngụm rượu, đưa tay quệt mép: "Ồ? Trương Kiệt, anh cũng biết nhiều gớm nhỉ? Nhưng Lưu Kiến Quân chết vào đúng phiên trực của anh đấy."

Trương Kiệt cứng họng không biết phải nói gì, đành ngậm lấy tẩu thuốc lăm lì ngồi hút.

Kob hết nhìn người này lại nhìn người kia, cười cười nói nói xoa dịu bầu không khí, mời thuốc từng người.

Vương Vệ Quốc thấy Trương Kiệt không nói gì, biết mình đã chiếm thế thượng phong thì cố tình im lặng một lát, thấy không ai nói năng gì mới lại lên tiếng: "Đã như vậy, tôi cũng không giấu gì mọi người nữa. Đúng vậy, Kob đã đưa tôi tờ phiếu lương năm mươi cân, tôi độc thân trơ trọi thì cần nhiều thế làm gì? Tôi chỉ cho bà góa Quách năm cân để cảm ơn chị ta đã cho tôi biết tin. Hôm nay, Vương Vệ Quốc tôi sẽ nói thật cho mọi người biết, bốn mươi lăm cân còn lại tôi đã đưa cho bí thư chi bộ thôn hết rồi, chí ít cũng đổi được ít lương thực cho thôn ta. Tình hình trong thôn thế nào còn cần tôi phải nói ư? Còn nữa, các người có ai không tự nguyện đi đâu? Trước khi lên đường, mọi người đã giao phó cho tôi dẫn đoàn,

nhất định tôi sẽ đưa mọi người tới Thái Lan. Tới lúc đó có cơm ăn nước uống gái đẹp, chúng ta sẽ không còn phải cơ cực nữa!"

Vương Vệ Quốc nói một lèo, cảm thấy đã đủ rồi, hẳn là khiến những người kia tin tưởng chút ít nhưng không ngờ, đám người vẫn ngồi im bất động.

Vương Vệ Quốc thấy khó xử, nhất thời cũng không biết phải nói gì.

Kob bèn xoa dịu tình hình: "Các anh em cứ yên tâm. Tới nơi rồi, mọi người sẽ biết thế nào là thiên đường."

"Vệ Quốc này!" Một người trung niên tầm ngoài ba mươi tuổi, tóc hói quá nửa đầu này giờ ngồi nhắm mắt nghỉ ngơi, lúc này mắt mới từ từ hé mở, rọi ra hai ánh nhìn sáng quắc: "Mọi người đã tới đây rồi, sống chết đều do ý trời, chẳng có gì đáng phải cãi vã. Tôi muốn hỏi một chuyện, Kiến Quân và Bảo Vệ đã xảy ra chuyện gì? Bảo Vệ mất tích, tôi không dám đoán bừa, có thể do nó không chịu đựng nổi vất vả nên đã bỏ về nhưng việc Kiến Quân bị giết ai cũng nhìn thấy cả. Tôi không nghi ngờ anh nhưng nếu không làm rõ chuyện này thì tôi thấy chúng ta khó lòng ra khỏi rừng Vạn Độc được!"

Vương Vệ Quốc có vẻ như vì rất nể người trung niên, cung kính đặt bình nước quân dụng vào tay ông ta: "Chú Đường, chuyện này đúng là cháu không rõ. Cháu cũng chỉ biết rất lạ lùng. Vào đêm Kiến Quân xảy ra tai nạn, lúc cháu giao lại ca trực, Kiến Quân vẫn nguyên lành. Sau đó là phiên trực của Trương Kiệt. Nếu hỏi, phải hỏi anh ta mới đúng."

Chú Đường thở hắt ra một hơi, sắc mặt đã hơi tỉnh táo lại đôi chút: "Chú biết, Trương Kiệt rất có vấn đề nhưng nó tuyệt đối không

phải là hung thủ. Bởi vậy chú muốn hỏi cháu, cháu và Kob hẳn có chuyện gì đó giấu diếm chúng ta?"

Vương Vệ Quốc sửng sốt, liếc nhìn Kob một cái, trên mặt Kob vẫn là nụ cười nghìn năm không đổi, đang hí hửng chăm một điều thuốc.

"Chú Đường, việc đã tới nước này, chúng ta cứ nói thẳng ra vậy! Không thì ai cũng nơm nớp trong lòng!" Vương Vệ Quốc nuốt khan một cái. "Hôm đó, sau phiên trực của cháu là tới ca trực của chú, cháu không ngủ được nên đã trực cùng chú tới tận phiên trực của Trương Kiệt. Khi hai người chúng ta giao ca, Kiến Quân vẫn không sao. Khi tỉnh dậy thì không thấy Trương Kiệt đâu nữa, Kiến Quân thì đã chết rồi. Mãi lâu sau Trương Kiệt mới quay trở về, nói là đi vệ sinh. Chú nói xem, trong chuyện này thì ai mới là người khả nghi nhất?"

Trương Kiệt nhảy dựng dậy như lò xo, hai mắt trợn trừng, chỉ vào Vương Vệ Quốc quát ầm lên: "Sáng sớm tôi đau bụng chạy đi giải quyết, quay trở về... quay trở về thì thấy Kiến Quân đã chết rồi. Nếu nói đáng ngờ, thì chính là mấy người đấy."

Vương Vệ Quốc mắt đỏ ngầu, găm ghè tiến lại gần Trương Kiệt: "Anh định ném đá giấu tay sao? Trong thôn ai chẳng biết anh từ nhỏ luôn bị Kiến Quân bắt nạt? Anh có thể chớp thời cơ giết người trả thù lắm chứ?"

Trước khẩu khí lấn át của Vương Vệ Quốc, Trương Kiệt lùi lại vài bước, lưng va phải một thân cây, miệng lắp bắp: "Không phải tôi... Đúng là không phải tôi..."

"Không phải anh thì còn ai?" Vương Vệ Quốc rút dao phay cầm tay, lăm lăm như muốn chém.

Kob thả một bùm khói, khói trắng mờ mịt chắn trước bộ mặt núc ních của hắn. Nụ cười đã tắt trên môi, hắn giều cợt nhìn Vương Vệ Quốc...

Ngoài chú Đường vẫn uể oải ngồi ở đó, hai người còn lại đều đã đứng dậy, ngần ngừ không biết có nên can vào hay không.

"Vệ Quốc, Trương Kiệt không giết Kiến Quân đâu." Chú Đường chống hai tay xuống đất, chậm chậm đứng dậy, từ trong cổ họng phát ra những tiếng khò khè như ống thổi: "Vì Trương Kiệt là em ruột của Kiến Quân..."

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 3: Cỗ Sói Mắt Đỏ (3)

2

Trương Kiệt giống như bị đập trúng một gậy, nhũn người đổ vật xuống đất, khóc rưng rức...

Chú Đường lách vào giữa Vương Vệ Quốc và Trương Kiệt, ấn con dao trong tay Vương Vệ Quốc xuống: "Vệ Quốc, chú vốn không định nói ra chuyện này nhưng dù sao đây cũng chẳng phải chuyện đẹp mắt gì cho cam. Nhưng đã tới nước này, không nói không được! Chúng ta bỏ nhà bỏ cửa cũng chỉ vì mong có cuộc sống sung túc, giờ xảy ra chuyện này thì ai cũng phải cẩn thận! Vả lại mọi người đều thấy xác Kiến Quân rồi đấy, trên cổ có bốn lỗ thủng giống như bị con gì cắn chứ không phải bị người giết, anh thấy có đúng không Kob?"

Kob cười, thịt dòn thành từng cục trên mặt: "Hờ hờ... Phải đấy! Sau này mọi người phải cẩn thận hơn!"

"Chú Đường, nếu không tìm ra thủ phạm thì chúng ta cũng không thể ra khỏi rừng Vạn Độc, cháu đã nín nhịn bao nhiêu ngày, sắp điên rồi đây này!" Vương Vệ Quốc nhìn hai người còn lại, là người cùng làng, một người là Trần Xương Bình, một người là Tôn Chí Trung, đều là thanh niên choai choai, bình thường kín tiếng kiếm lời, nào

ngờ lần này cũng cả gan theo họ băng rừng. Trông họ chẳng có chỗ nào giống kẻ sát nhân cả.

Lẽ nào lại là Kob?

Vương Vệ Quốc mau chóng phủ định phán đoán của mình. Mấy hôm nay liên tục có người gặp nạn khiến giấc mộng huy hoàng tìm cuộc sống sung sướng của hắn đã đổ vỡ tan tành. Càng khiến hắn bức bối hơn nữa đó là trước cái chết của những người đồng hành mà những người còn lại đều thờ ơ vô cảm. Nhớ tới lời dặn của trưởng thôn trước lúc lên đường, hắn bỗng thấy hổ thẹn.

Hắn bỗng sực nhớ tới một truyền thuyết ở quê nhà: Rừng Vạn Độc không phải nơi người sống đi vào. Cách đây rất lâu, từng có một nhóm người nghèo mạt cùng đường thực sự không sống nổi nữa mới đánh liều trốn vào rừng Vạn Độc làm thổ phỉ. Chẳng bao lâu sau, chỉ có một người chạy thoát ra ngoài. Khi được người dân phát hiện thì đã nằm thoi thóp trước cửa rừng, da thịt toàn thân trầy trụa nát bấy, sau lưng là một vết máu kéo dài từ sâu trong rừng ra. Lòng bàn chân đã mòn hết thịt, chỉ còn trơ chút xương vụn, rõ ràng anh ta đã bò lết để trở về.

Khi được người dân cứu về, anh ta đã chìm trong mê sảng, không ngừng gào thét: "Nước... nước..."

Người dân bèn ghé bát nước tới bên miệng, anh ta nhấp một ngụm, đột nhiên choàng tỉnh, rú lên: "Ma! Toàn là ma cả!" Sau đó nôn thốc nôn tháo ra một đồng toàn là bùn đất, giun dĩa hôi tanh nhức mũi, còn có một con ếch đã bị tiêu hóa nửa chừng.

Trước khi chết, anh ta chỉ nói một câu: "Đừng bao giờ vào... rừng Vạn Độc..."

Từ đó về sau, rừng Vạn Độc đồng nghĩa với cấm địa chết chóc.

Lần này, nếu không phải vì đói sắp chết đến nơi thì mấy người họ cũng không dám theo tên người Thái băng rừng Vạn Độc vượt biên sang Thái Lan.

Còn sang Thái Lan để làm gì. Kob nói rằng vùng Tam Giác Vàng đang vãn tuyển lính đánh thuê để canh gác địa bàn trồng thuốc phiện, họ sẽ gia nhập quân đội này. Do người bản địa dễ bị các tổ chức lính đánh thuê khác mua chuộc nên hàng năm gã mới phải âm thầm vượt biên để tuyển người cho họ.

"Lên đường thôi!" Chú Đườngg phúi mũng quần gọi. "Không đi mau, khéo không ra khỏi rừng nổi đâu! Mọi người cẩn thận, tôi cảm thấy dọc đường ngoài chúng ta ra còn có thứ gì khác nữa."

Trong tình cảnh này, câu nói của chú Đường nghe rừng rợn không thể tả. Trương Kiệt đã cứng đờ như khúc gỗ, Trần Xương Bình và Tôn Chí Trung cũng run lên lẩy bẩy, hoảng hốt nhìn quanh.

Tring rừng sâu âm u, ngoài vài con chim không rõ tên đang rít lên từng tràng thê thiết, cảnh vật còn lại câm lặng đến chết chóc, giống như đang ở trong ngôi mộ khổng lồ.

Vương Vệ Quốc có tiếng to gan lớn mật mà cũng thấy hai chân mềm nhũn. Hắn vô thức nhìn sang Kob, nhận ra sắc mặt Kob có gì khang khác. Nhìn kĩ lại thấy Kob vẫn cười toe toét nhưng ánh mắt lại dán chặt vào sau lưng chú Đường, lóe lên một vẻ hung hãn độc địa rất khó tả.

Ba người còn lại đều không nhận ra, lục tục đi theo chú Đường, lờ đờ như cương thi. Kob thấy Vương Vệ Quốc nhìn mình bèn cười

hình hếch mấy tiếng, ném cho hắn một điều thuốc rồi cũng đi theo đoàn người.

Vương Vệ Quốc cầm lấy điều thuốc, bỗng thấy toàn thân lạnh buốt.

Vì hắn đã nhìn thấy, vừa nãy khi Kob cười, có bốn cái răng nanh màu xanh nhạt lộ ra trong miệng.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 3: CỎ SÓI MẮT ĐỎ (4)

3

Đoàn người mỗi người một tâm trạng, lầm lũi bước đi trong rừng Vạn Độc. Lại ba ngày nữa trôi qua, lương khô mang theo đã ăn hết nhẵn từ lâu. May mà Vương Vệ Quốc là con nhà thợ săn, trong rừng nguyên thủy đâu đâu cũng sẵn cái ăn nên không lo bị đói.

Trương Kiệt chẳng may uống nhầm nước độc chứa chương khí, miệng nôn trôn tháo, may sao chú Đường hái được ít khổ sâm nam (xoan rừng), phơi khô bóc vỏ lấy nhân ăn kèm với củi long nhãn đại, bệnh tình mới nhanh chóng thuyên giảm. Nhưng sức hấn từ đó yếu hẳn, không đi nổi nữa. Vương Vệ Quốc đành phải đóng một cái cáng sơ sài, bảo Trần Xương Bình và Tôn Chí Trung khiêng hấn đi.

Mấy ngày tiếp theo, ngoài nổi vất vả đi đường thì không xảy ra chuyện gì bất trắc. Vương Vệ Quốc không còn nóng nảy như thường ngày, hôm nào cũng đi săn thú, đêm đến lại gần như canh gác trắng đêm, do lao lực quá độ mà hai mắt lồi hẳn ra ngoài, vằn vện tia máu. Mọi người đi theo tấm bản đồ tả tơi trên tay Kob, tới tới tìm chỗ khô ráo hạ trại. Cơn mệt mỏi giày vò khiến mọi người mất đi lý trí, chỉ biết lê từng bước chân trong vô thức giữa rừng sâu âm u.

Ngay cả Kob cũng gầy rộc đi thấy rõ. Mỗi lần mở bản đồ, hai lông mày lại chau chít lại thành một cục, khổ sở phán đoán phương

hướng.

"Kob!" Chú Đường ném cho Trần Xương Bình hai quả cây rừng rồi quay sang hỏi: "Rốt cuộc là anh có biết đường không thế?"

Vương Vệ Quốc bắt đầu phạt cỏ hoang và bụi rậm, chuẩn bị lấy chỗ nghỉ đêm.

Điệu cười của Kob trở nên cứng đờ, mặt mày nhăn nhó: "Đã đi vào rừng Vạn Độc, dù có bản đồ cũng khó mà đảm bảo sẽ ra khỏi được. Nhưng mà

... chắc là sắp tới rồi đấy."

Trần Xương Bình ném cho Tôn Chí Trung một quả, hai người vừa ăn vừa nhìn Trương Kiệt nằm bất động như cái xác không hồn, trong ánh mắt lộ rõ vẻ ngán ngẩm.

Phải kiêng theo một kẻ sắp chết đã khiến họ mệt mỏi rã rời, nếu không phải mấy người kia cứ khăng khăng bắt kiêng theo thì chắc hai người họ đã quẳng hấn đi từ lâu rồi.

"Nếu tôi đoán không lầm," chú Đường cười khẩy, "thì chúng ta đang ở giữa rừng Vạn Độc, làm sao mà sắp tới được?"

Kob sững sờ. Vương Vệ Quốc lặng lẽ bước lại, phạt cây ở gần Kob, người tinh mắt đều có thể nhận ra, hấn đang canh chừng Kob.

Ngay từ lúc nhìn thấy những chiếc răng quái dị của Kob, Vương Vệ Quốc đã bừng hiểu ra, chắc chắn hấn không đơn giản là tới mộ quân cho lính đánh thuê khu Tam Giác Vàng. Nhưng đầu óc đơn giản của hấn không thể đoán ra được Kob khổ sở lừa gạt họ tới đây để làm gì, chủ còn biết canh chừng hấn thật sát sao.

"Anh Đường cứ yên tâm, tôi nói sắp tới thì đương nhiên sắp tới." Kob khẳng định chắc nịch, nhét bản đồ vào ngực áo, ngồi phịch xuống lạng lẽ hút thuốc.

"Chú, chúng ta nghỉ ngơi đã." Vương Vệ Quốc thò tay vào túi vải đeo bên thắt lưng, lôi ra một con rắn chết dài cả sải tay ném cho Trần Xương Bình.

Tôn Chí Trung bắc nồi, lấy nước, nhóm lửa. Trần Xương Bình xuyên cành cây qua đuôi rắn, treo ngược lên cây rồi cầm một mảnh đá sắc rạch một đường ở đuôi rắn, hai tay nắm lấy mép da ở vết rạch kéo mạnh xuống. "Roạt" một tiếng, cả bộ da bị lột đi, phơi ra phần thịt rắn trắng trắng hồng hồng.

Ăn xong thịt rắn, trời đã tối mịt, chú Đường bưng bát canh thịt rắn bón từng thìa cho Trương Kiệt. Mọi người đều đã buồn ngủ rũ rượi. Kob dựa lưng vào gốc cây ngáy pho pho từ bao giờ.

"Vệ Quốc, ngủ đi một lát." Chú Đường thở dài thườn thượt. "Đêm nay để chú trực cho."

Vương Vệ Quốc ngằn ngừ: "Chú Đường..."

"Cháu đã mấy ngày không ngủ rồi, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi." Chú Đường lắc đầu nhìn Trần Xương Bình và Tôn Chí Trung đã ngủ mê mệ. "Ngủ đi! Để chú trực đêm nay."

Nói tới đây, chú Đường hạ giọng thì thào: "Vệ Quốc, chú thấy Kob rất đáng ngờ, cháu phải nghỉ ngơi giữ sức!"

Vương Vệ Quốc giật nảy, lập tức hiểu ra ý tứ của chú Đường, trong lòng không nén nổi xúc động. Tuy chú Đường mới chuyển tới thôn hơn mười năm về trước nhưng do có chút học thức, tính tình

lại thận trọng chắc chắn nên rất được người trong thôn tin tưởng. Cũng vì thôn xóm khó khăn quá nên chú Đường mới chủ động đi xin làm lính đánh thuê.

Vương Vệ Quốc không đùn đẩy nữa, nằm xuống ngủ luôn. Có lẽ do mệt mỏi quá độ nên chỉ vài giây sau đã ngáy như sấm rền.

Trong mơ, hắn loáng thoáng nghe tiếng của một bà lão trong thôn: "Vào đêm trăng rằm, không nên ra khỏi cửa, sẽ gặp chuyện ma quái như hồn ma lang thang ăn thịt trẻ con."

Mà đêm nay, trăng tròn vành vạnh treo lơ lửng giữa trời đêm, rọi xuống những tia lạnh lẽo.

Chú Đường rút lấy một que củi cháy dở, châm tẩu, rít từng hơi thuốc. Sau lưng ông, Kob he hé mắt nhìn, trên khóe miệng hiện lên một nét cười lạnh lẽo.

Bốn chiếc răng nanh từ từ lòi ra khỏi miệng, lấp lóe ánh huỳnh quang xanh thẫm...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 3: Cỗ Sói Mắt Đỏ (5)

4

Một tiếng rú thảm thiết vang lên, xé toạc màn đêm tĩnh mịch rồi lập tức tắt lịm. Vương Vệ Quốc giật mình choàng tỉnh. Mấy hôm nay, để đề phòng bất trắc, dù là lúc nghỉ ngơi, hắn cũng lấy vải buộc con dao vào tay. Mở choàng mắt ra, hắn trông thấy Kob đang nằm phục trên người Trương Kiệt. Trần Xương Bình và Tôn Chí Trung vừa mở choàng đôi mắt ngái ngủ, ngơ ngác chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Kob đang ngồi chồm hổm bỗng quay ngoắt người lại, trên mặt hắn, bốn chiếc răng nanh dính đầy máu tươi đặc quánh. Vương Vệ Quốc gầm lên một tiếng giận dữ, vung dao chém về phía Kob.

Kob giật nảy mình, trong cơn hốt hoảng, vội giơ cánh tay phải lên che chắn: "Vương Vệ Quốc, khoan đã..."

Lời còn chưa dứt, lưỡi dao bén nhọn đã chém trúng tay phải của hắn. "Phập" một tiếng, bàn tay phải đứt lìa khỏi cổ tay, máu bắn ra thành vòi cùng với tiếng gầm bi thiết, Vương Vệ Quốc lại vung dao chém xuống. Kob tuy to béo nhưng không hề chậm chạp, lảo đảo bật về phía sau, bay qua người Trương Kiệt. Vương Vệ Quốc trong lòng kinh hãi, muốn thu dao lại nhưng không kịp nữa rồi, nhát dao chém thẳng xuống giữa bụng Trương Kiệt.

Lưỡi dao vừa bập vài da thịt, bụng Trương Kiệt lập tức nứt toác ra một lỗ thủng dài hơn một thước, mép vết thương lie ra ngoài, bên trong lỗ thủng vài đoạn ruột đứt ngập ngụa trong thứ chất lỏng màu xanh đen chảy ra từ mớ nội tạng dập nát. Trương Kiệt đã chết rồi nhưng quái lạ là không thấy máu phun ra.

Vương Vệ Quốc vội vã giật dao lên, nào ngờ lưỡi dao đã giắt vào khe xương sống của Trương Kiệt, không thể rút ngay ra được. Trong thời khắc đó, Vương Vệ Quốc đã nhìn thấy rõ bộ dạng của Trương Kiệt, bất giác rùng mình ớn lạnh.

Cơ thể Trương Kiệt đã trắng bệch như sáp, chỉ còn lại một lớp da mỏng tang dính trên mặt, đôi mắt trợn tròn lồi hẳn ra ngoài, trên cổ có bốn cái lỗ thủng hình tròn giống như bị thứ gì đó cắn vào rồi hút kiệt máu cho tới chết.

Nhớ tới bốn chiếc răng thò ra khỏi miệng Kob, Vương Vệ Quốc rùn người. Chẳng lẽ Kob chính là lão quái vật hút máu?

Trần Xương Bình và Tôn Chí Trung cũng đã nhìn thấy tình trạng ghê sợ của Trương Kiệt, cùng kinh hãi rú lên.

"Cạch!" Con dao đã được rút ra nhưng phần lưỡi đã sứt mất một miếng. Thấy Kob đã bị chém đứt một bàn tay, Vương Vệ Quốc cũng không sợ nữa, lập tức xách dao giận dữ đuổi theo.

Kob đang ngồi thụp dưới đất, trán rịn mồ hôi, lòi từ trong túi ra mấy cọng gì đó mềm mềm, đặt lên cổ tay vừa bị chém đứt. Thấy Vương Vệ Quốc đuổi tới, hắn vội xua tay rồi rít nhưng đau đớn quá không thốt thành lời. Lưỡi dao đã sắp bổ thẳng xuống đầu hắn, bỗng nghe thấy một tiếng rú thảm thiết văng lại cách đó không xa.

Tiếng rú giống hệt như tiếng sói tru.

Tay Vương Vệ Quốc giật lên một cái, lưỡi dao sượt qua chớp mũi Kob. Hắn đã nhìn thấy cách đó không xa có một con sói rất lớn đang chạy lồng lộn trong phạm vi mười mét.

Mỗi khi con sói muốn xông ra ngoài, trong không khí cứ như mọc lên một bức tường vô hình cản nó lại. Con sói lồng lộn điên cuồng một hồi, cuối cùng đã dừng lại, cuộn tròn dưới đất thở hồng hộc, nước dãi chảy lòng thòng. Sau đó, nó từ từ đứng dậy, ngẩng nhìn trắng tròn tru lên một tiếng dài thảm thiết!

"Không phải tôi giết Trương Kiệt đâu!" Mấy cọng mềm mềm vẫn dính chặt trên cổ tay Kob, đang lớn lên vùn vụt. "Tôi muốn cứu hắn nhưng không kịp. Kẻ giết hắn là Prasong, cũng chính là chú Đường của các người đấy! Chính là con sói kia kìa!"

"Không thể nào!" Vương Vệ Quốc nhìn quanh, quả nhiên không thấy chú Đường đâu nữa. "Người làm sao mà biến thành sói được?"

Kob hừm một tiếng, gỡ thứ trên cổ tay ra vứt xuống đất: "Tôi đã tìm hắn bao năm qua! Không ngờ hắn lại chạy tới Trung Quốc."

Vương Vệ Quốc nhìn thứ dưới đất, hóa ra là đĩa. Giống sinh vật này có rất nhiều ở vùng nhiệt đới và á nhiệt đới ẩm. Khi chúng hút máu, sẽ nhả ra một chất gây tê khiến cho người bị hút máu không phát hiện ra. Trong những ngôi làng miền núi ở Nam Cương, thợ săn nhiều kinh nghiệm thường dùng đĩa làm thuốc gây tê tạm thời. Kob ấn vài cái xuống khớp tay, xé vải băng bó cổ tay đứt, đã cảm được máu.

Kob liếm đôi môi khô khốc do bị mất nhiều máu, nhìn Vương Vệ Quốc: "Bị mất một bàn tay nhưng bắt được Prasong cũng đáng."

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 3: Cổ Sói Mắt Đỏ (6)

5

Con sói người lại bắt đầu lồng lộn trong cái lồng vô hình, điên cuồng lao về mọi phía.

Vương Vệ Quốc đã nhìn thấy rõ, có một luồng khí xám lơ mờ như khói đang bao bọc xung quanh con sói. Mỗi lần bị con sói lao vào, bức tường khí lại rung rinh như làn sóng nhưng không hề tan vỡ.

Sói người lại càng thêm hung hăng, lao húc điên cuồng tới sát đầu mẻ trán nhưng cuối cùng cũng phải bỏ cuộc, tru lên một tiếng thảm thiết rồi nằm ẹp dưới đất.

Kob đã băng bó xong cổ tay, bước tới bên sói người, sói người lập tức trở nên hung hãn, bổ nhào về phía Kob nhưng lại bị bức tường khí lơ lửng trong không trung ngăn lại. Một vệt máu tươi bắn tóe giữa không trung.

"Mày là Prem hay là Choochai?" Sói người rúc đầu vào trong chân, cất giọng khàn khàn hỏi.

Vương Vệ Quốc trợn mắt, bàng hoàng nhìn con sói, rõ ràng là tiếng nói của chú Đường. Hai gã thanh niên đứng chết trân tại chỗ,

toàn thân run lên bần bật.

"Vẫn nhớ tao cơ à? Kob gầm lên giận dữ. "Để tìm được mày và không để mày nhận ra, tao đã phải nuôi cổ giun trong dạ dày để tăng lên đến gần bốn chục cân sau ba tháng, để nguy trang đấy!"

"Đã tới lúc rồi ư?" Sói người Prasong chận chặt ngẩng đầu lên, trong mớ lông rối bù bết máu thịt thò ra đôi tai nhọn hoắt, hai hàm răng sắc chìa ra khỏi cái mõm dài, cặp mắt xanh lét đầy vẻ bi thương.

"Ồ, còn một tháng nữa." Kob cười giễu cợt nhìn Prasong. "Đây là số mệnh, muốn trốn cũng không được."

Ánh mắt Prasong liếc xéo qua bên người Kob. Vương Vệ Quốc tay xách dao đứng đờ ra như phỗng. Hai gã choai vừa nhìn thấy bộ dạng của Prasong thì nhũn người ngã phịch xuống. Trong mắt Prasong thấp thoáng vẻ dịu dàng, bộ mặt sói xấu xí dần cục lại như đang mỉm cười...

"Tao đã bày trận Thi quỷ tại nơi âm khí nặng nhất trong rừng Vạn Độc, nếu không thì làm sao bắt được mày?" Kob đưa tay ra định sờ vào làn khói nhưng nhớ ra tay phải đã bị chặt đứt, bèn quay sang giận dữ nhìn Vương Vệ Quốc. "Đừng tưởng chạy khỏi nước Thái thì mày có thể trốn được cả đời. Trong tộc đã yểm cổ tằm vàng vào trong cơ thể người sói mất đồ, mày có chạy đi đâu cũng sẽ bị phát hiện ra thôi. Chẳng qua là thời gian chưa tới nên chưa cần thiết phải huy động lực lượng để tìm mày mà thôi."

"Ha ha ha ha!" Prasong bật cười vang. "Đúng là tâm huyết thật đấy!"

Kob móc ra một ống trúc, tháo nút, bên trong vọng ra những tiếng sột soạt, từ trong đám máu thịt nát bầy trên đầu người sói Prasong bò ra một con tằm vàng óng, cái đầu thò thụt một hồi rồi bò thoăn thoắt về phía Kob, bật mạnh một cái, chui tọt vào trong ống trúc.

"Tâm huyết?" Kob hài lòng đẩy nút lại. "Cuộc chiến Phật - Cổ mười năm một lần cũng là cơ hội tốt nhất cho bộ tộc chúng ta. Nếu như cướp được xá lợi của Phật Tổ, sẽ phá giải được lời nguyền nghìn năm, anh trai ạ!"

"Mày còn biết tao là anh trai của mày đấy?" Prasong lại hú dài một tiếng. "Năm xưa nếu không phải tao thay mày gánh vác trọng trách làm cổ sói, thì bây giờ, kẻ phải tham gia chiến tranh Phật - Cổ chính là mày chứ không phải tao."

Cơ bắp trên mặt Kob giật lên liên hồi, rồi hấn gầm lên: "Ai bảo mày cướp mất người con gái mà tao yêu nhất! Đó chính là quả báo!"

"Cô... cô ấy sao rồi?" Cơ thể Prasong bắt đầu rung rung biến đổi, bộ lông sói rồi bù thụt vào trong da, bộ dạng của chú Đường đang từ từ quay trở lại.

"Chết rồi! Tai bị đổ nước chì, mắt bị móc, mũi bị nhét bi đồng, lưỡi bị kéo ra khâu chặt vào môi, ngũ quan bị phong kín, nhét vào rọ lợn, linh hồn không ra được, vãng viển không được siêu thoát!" Sắc mặt Kob vẫn thản nhiên như không nhưng Vương Vệ Quốc đã nhìn thấy cái bóng của hấn đổ trên mặt đất đang run lên khe khẽ.

"Em trai này, em có biết không?" Trên mặt Prasong máu hòa nước mắt. "Người cô ấy yêu là anh. Em từ nhỏ đã yếu đuối, cô ấy chỉ coi em như em trai thôi. Do chúng ta đều có con người màu đỏ nên phải có một người làm cổ sói. Anh đã tận mắt chứng kiến cái

chết thảm khốc của cha trong cuộc chiến Phật - Cổ năm xưa. Cả Phật giáo và tộc Cổ đều coi bộ tộc Người Quỷ chúng ta là khác loài. Họ không bao giờ cho chúng ta cơ hội làm người nên anh đã thay em làm cổ sói, chỉ muốn em được sống sung sướng yên ổn. Cô ấy nghe theo lời anh khuyên nên đã đồng ý lấy em. Nhưng tối hôm đó, cô ấy đã có con với anh rồi. Anh... anh có lỗi với em."

"Mày đừng lừa gạt tao nữa. Mày nghĩ bịa ra chuyện thì tao sẽ tha thứ cho mày à?" Kob cười nhạt. "Tao không bao giờ tin vào lời nói của kẻ phẩm bội bộ tộc mình. Theo tao về ngay!"

Hai tay Prasong nắm chặt lấy mớ cỏ dại, nước cỏ rỉ ra qua kẽ ngón tay: "Anh sẽ không về đâu. Có biết tại sao anh chạy trốn không? Không chỉ vì sợ chết mà còn vì anh đã phát hiện ra một bí mật trong bộ tộc! Bí mật này đã lừa dối chúng ta nghìn năm nay! Chúng ta đều đã bị lừa!"

Kob bán tín bán nghi nhìn Prasong: "Bí mật? Bí mật gì?"

"Bộ tộc người quỷ chúng ta... " Prasong nghiêng răng đáp, "người có con người đồ không phải là..."

Giọng Prasong chỉ còn là tiếng thì thào. Vương Vệ Quốc lúc này đã định thần, vội dỏng tai nghe nhưng chỉ thấy miệng ông ta mấp máy mà chẳng nghe thấy gì hết. Chắc Kob cũng không nghe rõ, bèn tiến lại vài bước. Nhưng lúc này, Prasong đã im lặng, một lúc sau mới rầu rĩ nói: "Em đã hiểu chưa?"

Kob chau mày: "Hiểu gì?"

Prasong bỗng như sực nhớ ra điều gì, vội hỏi: "Ai đã gieo cỏ giun cho em?"

Kob cũng giật mình hỏi lại: "Tôi đã bị gieo cổ sao? Tộc trưởng không muốn anh lộ ra bí mật này nên đã bảo tôi đi tìm anh."

Prasong lại mấp máy miệng nói liền thoảng một hồi nhưng không có một âm thanh nào phát ra. Vương Vệ Quốc nhìn mà dựng cả tóc gáy.

Đúng lúc này, cơ thể phịch của Kob bỗng nhiên chao đảo, sau đó hấn ngã ngửa xuống đất, máu từ cổ họng phun ra như mưa. Một con cóc nhảy vọt ra từ vết đứt trong cổ, nghiêng răng kèn kẹt nhảy tót vào bụi cỏ.

Chuyện xảy ra với Prasong cũng y hệt như vậy, cổ họng ông ta cũng đã đứt toác. Hai dòng máu tươi phun lên không trung, rơi xuống đất, hòa lẫn vào nhau.

Trong cơn kinh hãi, Vương Vệ Quốc loáng thoảng nghe thấy Kob nói một câu: "Anh, em hiểu rồi, xin lỗi!"

"Anh sinh sớm hơn em nửa khắc, kiểu gì cũng phải bảo vệ em cả đời!"

Nói xong, Prasong cũng nhắm nghiền mắt lại...

Nếu câu chuyện của anh em sinh đôi Kob - Prasong được chuyển thể thành tiểu thuyết đam mỹ thì hay biết mấy. Mình rất thích thể loại Nhân thú, loạn luân, gom chung với ngược thân, ngược tâm thì toẹt vời quá còn gì? 😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (1)

Trong "Liêu trai chí dị" có một truyện tên gọi "Bức tường vẽ", kể về một thư sinh nghỉ lại trong miếu hoang dưới chân núi sâu, trước một bức tường vẽ. Sau đó, chàng đã lọt vào một thế giới huyền ảo với những mỹ nhân do yêu hoa hóa thành, sống cuộc đời tựa thần tiên.

Ở Thái Lan cũng có một truyền thuyết tương tự: "thăm sâu trong rừng Vạn Độc có một ngôi làng toàn là gái đẹp, bất cứ người đàn ông nào lọt vào đó cũng phải si mê...

1

Kể tới đây, lão sư phụ từ từ khép mắt, trên mặt lộ vẻ đau thương...

Tôi đang nghe rất chăm chú vì trong câu chuyện có nhắc tới giống người có con mắt đỏ, chắc hẳn có liên quan với tôi. Tôi hy vọng có thể biết được chút ít thông tin về thân thế của mình.

Nhưng lão sư phụ cứ im lặng rất lâu không nói gì. Tôi vô cùng sốt ruột, tim gan khó chịu như có ai vò bóp.

Bên ngoài tháp Chedi Luang vọng lại tiếng người huyên náo, còn có cả tiếng còi cảnh sát dồn dập. Tôi giật nảy mình, đoán rằng chắc ai đó đã nghe thấy tiếng động lạ trong tháp nên đi báo cảnh sát rồi, không biết kẻ điều khiển cỗ thuật ngoài kia đã chết hay chưa?

"Achan?" Tôi khẽ gọi.

Lão sư phụ lúc này mới mở mắt, mỉm cười với tôi: "Ở Thái Lan, Phật giáo có địa vị chí cao vô thượng, cuộc chiến Phật - Cổ mười năm một lần, cảnh sát cũng biết và có một tổ chức bí mật chuyên xử trí việc này. Yên tâm, họ sẽ sắp xếp ổn thỏa."

Tôi nhớ lại một lượt câu chuyện mà lão sư phụ vừa kể, thấy có khá nhiều sơ hở, rất bất hợp lý, lại chẳng đến đâu đến đấy, chưa ra đâu vào đâu. Nhưng tôi cũng ngờ ngợ đoán ra thân thế của lão, bèn tò mò hỏi: "Achan, Prasong đã trốn được rồi, tại sao còn muốn quay về nước Thái? Kob chỉ kiếm có chiêu mộ lính đánh thuê thôi mà, Prasong có nhất thiết phải tham gia đâu?"

"Có lẽ ông ta muốn gặp mặt người tình." Sắc mặt lão sư phụ vô cùng buồn bã.

"Vậy ai đã giết Trương Kiệt, Kiến Quân?" Tôi đã đoán ra nhưng vẫn hỏi vì muốn có câu trả lời chắc chắn.

"Thí chủ đã biết, hà tất phải hỏi?" Lão sư phụ ngấm ngầm khẳng định phán đoán của tôi.

Tôi thoáng đỏ mặt: "Thế tại sao Kob lại phải mất công gọi thêm nhiều người cùng đi thế? Để càng giống như thật phải không? Để mọi người tin rằng ông ta chiêu mộ lính đánh thuê thật?"

"Không chỉ vì chuyện đó. Sau này ta nghĩ lại, thấy rằng hẳn rử chúng ta đi cùng là để làm thức ăn cho hẳn." Chữ "hẳn" của lão sư phụ, chắc là để chỉ Prasong. "Chỗ chúng ta có một truyền thuyết, cứ mỗi đêm trăng rằm lại có một kẻ xấu bị ác ma cắn cổ hút máu tới chết. Sau hôm đó, ta đã hiểu, ác ma không phải ai khác mà chính là..."

"Là ông thân sinh của sư phụ!" Tôi buột miệng tiếp lời nhưng ngay sau đó lại thấy hơi hồi hận vì sự đường đột của mình.

Lão sư phụ cười gượng gạo: "Đúng vậy, Prasong là cha của ta."

Tôi thầm nghĩ, nếu là như vậy, thì chắc hẳn lão sư phụ đã từng gặp bộ tộc Người Quỷ? Nếu đã từng gặp, chắc chắn sẽ biết nhiều chuyện về những người mang con mắt đỏ và cả "lời nguyện nghìn năm", "bí mật của bộ tộc Người Quỷ" như Kob và Prasong đã nhắc đến trước khi chết nữa.

"Đừng hỏi ta, ta không biết." Lão sư phụ thở dài. "Ta ở chùa Wat Chiang Man đã nhiều năm nhưng chưa bao giờ có người của bộ tộc Người Quỷ tìm tới. Thậm chí ga đã hoài nghi, liệu bộ tộc ấy có thật hay không?"

Tôi nghi hoặc hỏi: "Achan, vậy tại sao ông lại tới đây làm trụ trì? Về sau đã xảy ra chuyện gì?"

Lão sư phụ nhìn xoáy vào tôi: "Có biết nước Thái nổi tiếng nhất là gì không?"

"Người chuyển giới!" Tôi đáp ngay không nghĩ ngợi.

Tiếng còi cảnh sát đã không còn vang lên bên ngoài tháp Chedi Luang, chắc là tổ chức bí mật kia đã dàn xếp xong rồi. Lão sư phụ

lại cất giọng vang vang, tiếp tục kể cho tôi nghe quãng đời kì lạ tiếp
đó của mình...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (2)

2

Vương Vệ Quốc lạnh lẽo lia dao rạch dọc bụng con nhím rồi thọc tay vào trong, lộn ngược ra ngoài, toàn bộ lớp da tuột khỏi mình nhím. Hắn ném bộ da tua tủa lông nhọn đi, móc bỏ mật rồi đem xuống suối rửa sạch.

Tôn Chí Trung nhận lấy con nhím, lôi từ trong túi ra một cục muối mỏ, gỡ lấy một miếng nhỏ nhét vào bụng nhím rồi thêm đám kỷ tử, sơn tinh đại vừa hái về, lấy lá chuối rừng bọc kín, trát thêm một lớp bùn dày, bỏ xuống cái hố Trần Xương Bình vừa đào, lấp đất lên, lót ít cành cây xuống dưới rồi chất cành cọ dầu lên trên. Cậu lấy đá lửa ra, gỡ cành cách một hồi, ngọn lửa mau chóng bén vào cành cọ dầu, ánh lửa xanh biếc bùng lên.

Trần Xương Bình bắc nồi lên bếp, trong có ít tôm hùm nước ngọt bắt được dưới đầm lầy và nấm khổng lồ chỉ có ở vùng rừng nhiệt đới.

Một lúc sau, nước trong nồi đã sôi sùng sục, mùi thơm của thịt tôm hùm và nấm tươi lan tỏa khắp không gian. Trần Xương Bình lấy ra gói ớt khô, bỏ từng quả vào trong nồi canh, rồi cứ ngồi chờ đợi nhìn vào cái nồi như ngây dại.

Sau khi trải qua chuyện khủng khiếp hôm trước, ba người còn sống sót đều cảm thấy hết sức nặng nề, cả ngày làm lì không muốn nói năng. Họ đã lạc đường trong rừng Vạn Độc, đây là một sự thật khủng khiếp. May sao trong rừng luôn sẵn đồ ăn thức uống, có gặp nguy hiểm thì đã có Vương Vệ Quốc cứu nguy.

Trần Xương Bình càng nghĩ lại càng hối hận. Nếu không phải chú Đường ra sức thuyết phục thì với tính cách nhút nhát bẩm sinh, kiểu gì cậu cũng sẽ không dám vượt biên đi làm lính đánh thuê ở Tam Giác Vàng.

"Anh Vệ Quốc, liệu chúng ta có thể ra khỏi đây không?" Tôn Chí Trung khều bùng đồng lửa, hỏi.

Vương Vệ Quốc ném tôm hòn đá xuống sông, lan tỏa ra tầng tầng sóng...

"Xương Bình, mắt của em đã đỡ hơn chưa?" Vương Vệ Quốc đứng bất động nhìn những vòng sóng lăn tăn.

"Đỡ nhiều rồi ạ." Trần Xương Bình dụi mắt. Chẳng hiểu tại sao mấy hôm nay mắt đau, nhìn thứ gì cũng thấy mờ mờ, khô rát như dao cứa.

"Anh biết tại sao Kob lại hỏi chúng ta đi cùng rồi." Vương Vệ Quốc quay lại nói.

"Anh, chúng ta là thức ăn phải không?" Tôn Chí Trung bỗng bật khóc.

Ba người chẳng ai nói với ai câu nào.

Bây giờ, họ chỉ còn biết trông chờ vào tấm bản đồ rách nát mà Kob để lại.

Tấm bản đồ sơ sài về cả cánh rừng Vạn Độc.

Vương Vệ Quốc không hề biết rằng, tấm bản đồ trên tay hắn có lẽ là tấm bản đồ duy nhất trên thế giới về cánh rừng Vạn Độc - đứng đầu trong số bốn cánh rừng thần bí nhất trên thế giới. Rừng Vạn Độc tuy chỉ tồn tại trong truyền thuyết của các dân tộc Miêu, Dao, Lật Túc nhưng lại có thật. Nếu tấm bản đồ rơi vào tay giới thám hiểm quốc tế, chắc chắn sẽ là một báu vật.

Nhưng trong mắt Vương Vệ Quốc, tấm bản đồ lại chẳng khác gì một con mãng xà khổng lồ trườn trên mặt giấy, có điều trên mình "mãng xà" đánh dấu rất nhiều dấu hiệu kì quặc mà hắn không tài nào hiểu nổi. Nhưng càng khiến hắn đau đầu hơn nữa là trên tấm bản đồ còn rất nhiều hình vẽ đầu lâu, nhện, rắn,...

May sao, là dân đi rừng lành nghề, hắn đã căn cứ vào một hình đầu lâu trên bản đồ để xác định được vị trí đại khái của mình. Một kí hiệu khác ở gần nhất vẽ nguệch ngoạc một hình đầu người.

Tấm bản đồ vẽ tay đã quá cũ kĩ, hình đầu người đã rất mờ nhưng vẫn loáng thoáng nhận ra là đầu phụ nữ.

Thôn của họ cách nước Thái không xa nên cũng nghe được người già kể lại một vài truyền thuyết của người Thái. Có một truyền thuyết kể rằng, trong rừng Vạn Độc có nhiều ngôi làng thần bí. Trong đó có một ngôi làng là nơi cư trú của một bầy tiên nữ giáng trần, cũng có người kể là yêu nữ luyện hình thành người. Đàn ông đến làng này sẽ được họ tiếp đón nồng hậu, phục dịch chu đáo, sung sướng hơn cả đế vương.

Vương Vệ Quốc tuy có nghe nói nhưng chẳng bao giờ tin. Thế nhưng, sau khi tận mắt chứng kiến Prasong biến thành chó sói, hắn chợt cảm thấy có vẻ như thế giới này không giống như mình tưởng tượng, chưa biết chừng có ngôi làng như thế thật cũng nên. Trong cảnh tuyệt vọng, người ta thường dựa vào hi vọng để mà sống.

"Ăn thôi!" Hắn bước lại bên bếp. Ba người bắt đầu cầm lạng ăn canh tôm hùm nấu nấm và thịt nhím nướng.

Đột nhiên, Trần Xương Bình ngừng nhai, hai mắt hốt hải nhìn về phía xa.

"Xương Bình, sao vậy?" Vương Vệ Quốc bỏ miếng thịt tôm vào trong miệng, hỏi.

Trần Xương Bình hoảng hốt: "Không... không sao, nhưng hình như... em nghe thấy có tiếng hát!"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (3)

H

ôm nay mình đang có hứng nên chap này sẽ viết liền vài chap của truyện luôn😊😊😊

3

Vương Vệ Quốc chau mày, nghiêng đầu lắng nghe một lúc lâu rồi đập vào đầu Trần Xương Bình: "Đồ thổ đế! Trong rừng này chỉ có ba người chúng ta, làm gì có ai khác ở đây?"

Trần Xương Bình không nói gì, chỉ chờ dẫn đường dậy, cứ thế bước đi.

"Đi đâu thế?" Vương Vệ Quốc đã sẵn mệt mỏi, thấy Trần Xương Bình cứ như hóa ngây thì bực mình, nhặt lấy một cành củi đang cháy ném vào đi.

Thanh củi đang cháy rực đập trúng người Trần Xương Bình. Đóm lửa đỏ đậm thủng cả quần áo, chọc vào da thịt, khói bốc xèo xèo nhưng Trần Xương Bình cứ như không hề biết đau, vẫn lầm lũi bước đi.

Vương Vệ Quốc lúc này mới chột dạ, quát lên: "Xương Bình, đi đâu thế?"

"Em nghe có tiếng người đang hát, còn gọi tên em." Trần Xương Bình lờ đời đáp.

Vương Vệ Quốc vội đuổi theo: "Quay lại ngay!"

"Nó lại lên cơn điên đấy, anh cứ kệ nó!" Tôn Chí Trung vẫn điềm nhiên ngồi ăn. "Thường ngày nó toàn kêu là mình nhìn thấy ma quỷ, chắc giờ lại lên cơn hâm dở ấy mà."

Đúng vậy, Trần Xương Bình không phải được sinh ra trong thôn. Nhiều năm về trước, không biết ai đã bỏ cậu ta lại ở đầu thôn và đã được người dân trong thôn nuôi lớn. Từ nhỏ, cậu ta đã không được ai yêu mến. Có lần, một đám thợ săn đi săn đêm trở về gặp một bóng trắng dật dờ trên phố, nhìn kỹ mới nhận ra là Trần Xương Bình đang trần truồng nhắm mắt mà đi. Có người bực mình đập cho cậu ta một nhát, cậu ta liền kêu ré lên, ngã vật xuống, miệng sùi bọt mép, toàn thân co giật.

Lại có một lần mấy ngày liền không nhìn thấy cậu ta, chẳng ai biết là đi đâu. Sau đó, có bọn trẻ ra sau núi chơi, phát hiện cậu ta đang nằm ngủ trong một cỗ quan tài cũ nát thò ra khỏi mộ. Người già trong thôn đều nói thằng bé này bát tự nặng âm, mệnh hợp ma quỷ. Người trong thôn đều xa lánh, chỉ có chú Đường là đối xử rất tốt với cậu ta. Lần này Kob tới thôn tìm người, bí thư chi bộ đã đồng ý đổi cậu ta lấy tem phiếu không chút đắn đo.

Vương Vệ Quốc tuy ghét cậu ta nhưng nhìn lại đồng hành lý lĩnh kinh nên lại đuổi theo.

Lúc này, Trần Xương Bình đã đi khuất vào trong rừng cây. Vương Vệ Quốc vội rẽ đám cành cây rậm rạp đuổi theo, thấy Trần Xương Bình đang đứng trước một gốc cây, hai tay sờ soạng thân cây, ngựa cổ không biết đang nhìn thứ gì.

"Thằng thỏ đế kia, quay lại mau!" Vương Vệ Quốc chụp lấy vai Trần Xương Bình kéo lại. Trần Xương Bình vừa quay người lại, Vương Vệ Quốc đã giật nảy mình.

4

Tôn Chí Trung lúc này cũng đã chạy theo tới nơi, vừa thấy Trần Xương Bình thì lập tức rú lên kinh hãi.

"Anh, hai người làm sao thế?" Trần Xương Bình kinh ngạc nhìn Vương Vệ Quốc.

Tôn Chí Trung đang định lên tiếng, bỗng thấy Vương Vệ Quốc nháy mắt với mình thì ngậm ngay miệng lại.

"Không sao!" Vương Vệ Quốc cố gắng nói thật bình tĩnh. "Sợ em bị làm sao thôi."

Trần Xương Bình lại ngựa cổ nhìn lên ngọn cây: "Anh này, em cảm thấy trên cây này có cái gì đó."

Tôn Chí Trung sợ hãi giật lùi lại vài bước, Vương Vệ Quốc vốn to gan lớn mật cũng thấy sồn da gà, vội ngược mắt nhìn lên cây. Tán cây rậm rạp, tầng tầng lớp lớp, phiến lá rất rộng, ánh mặt trời không thể chiếu qua, chẳng nhìn thấy gì. Nhìn mãi mãi cổ, vừa định hạ đầu

xuống thì bỗng từ trên không trung rớt xuống một giọt chất lỏng, rơi ngay trúng miệng.

Cảm giác tanh tưởi, mặn chát, dính nhép như máu khiến hấn nhô phì phì liên hồi. Từ trên tán cây bỗng "rào" một tiếng, ba người còn chưa kịp giật mình thì một khối đen sì, to tướng đã rơi xuống, đè gãy cành cây, đổ hục hặc xuống chính giữa ba người.

Tôn Chí Trung "óí" lên một tiếng, quay đầu chạy ngay. Vương Vệ Quốc cũng lạnh toát sống lưng, vội vã vung dao ném lia lịa, bất chấp đó là thứ gì.

Khối đen kia nằm im lìm bất động, mặc cho Vương Vệ Quốc bằm vằm. Lúc này hấn mới nhìn thấy rõ, bất giác bật cười: đó chỉ là một con trăn lớn đã chết.

Con trăn phải dài đến bốn, năm mét, thân to như cái xô, thịt da nát bấy sau cú bằm vằm của Vương Vệ Quốc. Rõ ràng khi rơi xuống, nó đã chết từ lâu rồi.

"Á, sao con trăn lại có tay người thế?" Trần Xương bình hét toáng lên, chỉ vào bụng con trăn.

Vương Vệ Quốc lại giật mình đánh thót. Nhìn kĩ lại, thấy đúng là từ bụng trăn thò ra hai bàn tay, một bàn tay còn cầm con dao găm, tay bên kia đeo tràng hạt màu xanh lá cây, tỏa ánh sáng xanh dịu dịu.

Vương Vệ Quốc bừng hiểu ra, vội cầm dao rạch mở bụng trăn. Từ bên trong lặn ra một cái xác người.

Không hiểu con người vắn số kia chui vào rừng Vạn Độc làm gì để đến nỗi bị trăn nuốt chửng. Thói quen của trăn là sau khi nuốt

chứng con mồi sẽ leo lên cây để tránh bị thú dữ tấn công. Nạn nhân tuy bị nuốt vào trong bụng nhưng vẫn cố dùng dao găm rạch bụng trần, kết quả là cả người và trần đều chết.

Nhìn chuỗi tràng hạt sáng lấp lánh, có vẻ rất quý giá. Vương Vệ Quốc lòng tham trỗi dậy, bèn tháo dây luôn, chùi qua loa vào áo rồi đeo vào cổ tay.

"Anh này, không nên lấy đồ của người chết." Trần Xương Bình ngăn cản nói. "Dễ bị ma ám lắm đấy!"

Vương Vệ Quốc chỉ "hừm" một tiếng, nghĩ thầm có mày là ma thì có. Hắn lại ngồi thụp xuống, cố gắng chịu đựng mùi tanh tưởi, lục lọi trên cơ thể xem có còn thứ gì đáng giá nữa không.

Thi thể đã bị tiêu hóa nham nhở, trông giống như một khối sáp chảy, không còn nhận rõ hình thù. Hắn cầm con dao dài chọc vào thi thể, đột nhiên phát hiện ra chỗ bất thường.

Trên đầu thi thể còn mọc ra một cái "đầu" nữa tròn xoe trông như cái bướu.

Cơ thể người này co quắp rất lạ, giống như cái giẻ lau bị vặn xoắn hết cỡ nhưng trên vai còn loáng thoáng nhìn thấy có hai cánh tay nữa dính chặt vào thân mình.

Chẳng lẽ hắn là kẻ dị dạng hai đầu bốn tay?

Hắn chợt nhớ hồi nhỏ, trong làng có một thiếu phụ đang mang thai về thăm mẹ đẻ, tới quá nửa đêm mà nhà mẹ đẻ vẫn không thấy chị ta về bèn xách đèn lồng đi tìm, mãi một lúc lâu sau mới thấy chị ta xách làn trúc đi vòng quanh ngôi mộ hoang. Khi người nhà tìm thấy, chị ta vẫn ngỡ đang là ban ngày, mới đi được một lúc.

Bà đồng trong thôn nói chị ta bị "ma giữ chân", đốt giấy vàng uống với rượu nếp sẽ không sao.

Kết quả là khi chuyển dạ, chị ta sinh ra một đứa trẻ đầu trọc lốc, chỉ có đầu và mình, không có tứ chi, giống như một cục thịt. Người trong nhà cho là quái thai nên đã âm thầm vứt ra mộ hoang.

Con người trước mắt hắn cũng là một quái thai, quái thai thường sẽ bị vứt ngay đi khi mới đẻ, làm sao có thể lớn bằng này được? Chẳng lẽ có thể tự mình sinh tồn trong rừng Vạn Độc? Chắc là ít có khả năng.

Vương Vệ Quốc thấy trên thi thể không còn thứ gì giá trị nữa thì đứng dậy.

Tôn Chí Trung lúc này đã đánh bạo quay trở lại, vừa nhìn thấy cái xác quái dị đã nôn ọe ầm ĩ. Vương Vệ Quốc chau mày, chửi thề: "Đồ vô dụng! Thằng oắt này ngày thường ham ăn biếng làm, nghe nói đi làm lính đánh thuê có tiền có gái thì bỏ nhà đi luôn. Dọc đường chỉ ăn với ngủ, không được chăm chỉ như thằng Trần Xương Bình."

"Chí Trung, mày vừa vừa thôi!" Vương Vệ Quốc quát.

Trần Xương Bình lấy ra một ống trúc, mở nút đưa cho Tôn Chí Trung. Không ngờ Tôn Chí Trung nhảy dựng lên, đập rơi luôn ống trúc: "Mày tránh xa tao ra!"

Trần Xương Bình ngơ ngác không hiểu chuyện gì, nhặt ống trúc lên, bắn khoắn nhìn Vương Vệ Quốc.

Vương Vệ Quốc cố làm ra vẻ thản nhiên nói: "Kệ nó! Nó mất hồn vía cả rồi!"

Bỗng nhiên, có vài âm thanh quái dị vẳng từ xa lại.

Lần này, Vương Vệ Quốc cũng đã nghe thấy.

Chăm chú lắng nghe, loáng thoáng như tiếng con gái hát, hình như có cả tiếng cười nói râm ran...

Trong rừng Vạn Độc không một bóng người, lấy đâu ra tiếng hát của con gái?

Sực nhớ tới truyền thuyết về tiên nữ, Vương Vệ Quốc giật mình kinh hãi. Lẽ nào truyền thuyết lại là sự thật?

5

"Anh, em lại nghe thấy tiếng hát nữa đây." Trần Xương Bình chỉ về phía đó. "Hai người cũng nghe thấy phải không?"

Vương Vệ Quốc cảm thấy việc này thật ma quái, đang do dự không biết nên đi về hướng đó hay không thì thấy Tôn Chí Trung hai mắt đờ đẫn, đi thẳng vào rừng như kẻ mất hồn.

Thầm nghĩ, cứ loanh quanh trong rừng, kiểu gì cũng chết, mà hướng phát ra tiếng hát cũng vừa hay là vị trí vẽ hình đầu phụ nữ trên tấm bản đồ. Vương Vệ Quốc bèn quyết định cứ đi thử đến đó xem sao.

Nghĩ là vậy, Vương Vệ Quốc lập tức phăm phăm tiến vào trong rừng.

Đi được một lát thì Tôn Chí Trung đã mất hút. Trần Xương Bình vẫn bám sau lưng hắn. Cành cây, gai góc quệt vào người tứa máu.

Tiếng con gái cười nói đã nghe rõ hơn, còn xen lẫn cả tiếng nước xối rào rào trên mặt đá.

Tiếng nước mỗi lúc một rõ. Trên lá cây đã thấy đọng đầy những giọt nước long lanh trong vắt, không khí ẩm ướt mát dịu. Đi thêm khoảng hơn chục mét nữa, trước mặt Vương Vệ Quốc bỗng sáng bừng.

Một mặt hồ xanh biếc như viên ngọc bích khảm trong thung lũng núi bao ba mặt. Một thác nước như dải lụa trắng phát phơ buông xuống, xối trên những khối đá cỡ lớn, nước bắn mịn mù như sương. Một dải cầu vồng lung linh treo trên thác.

Tôn Chí Trung đã đứng đó từ bao giờ, chờ dẫn nhìn xuống hồ nước. Vương Vệ Quốc tiến lại gần và cũng đã nhìn rõ rành rành, lập tức hai mắt phát sáng.

Trong làn nước trong veo gợn sóng xanh biếc, mười mấy thiếu nữ hoàn toàn lỏa thể đang tung tăng bơi lội như bầy cá, thi thoảng lại có cô nhô hẳn người lên khỏi mặt nước, ngẩng đầu hát véo von, làn da trắng nuột bám đầy những giọt nước li ti, óng ánh như ngọc trai dưới nắng. Mái tóc đen mượt chảy như lụa trên vai. Đôi gò bồng đào căng tròn và eo lưng thì thon thả lượn thành một đường cong kéo dài vào trong làn nước...

Vương Vệ Quốc nuốt nước bọt ừng ực. Tôn Chí Trung kêu lên một tiếng kì quặc, cơ thể nhem nhuốc bùn đất nhảy tồm xuống hồ nước trong, trông thật ghê sợ.

Phát hiện ra những vị khách không mời, các thiếu nữ kêu ré lên, đưa tay ôm ngực, thụp xuống dưới nước, những khuôn mặt kiêu diễm sợ hãi ngước lên nhìn họ.

Tôn Chí Trung vụng về quạt tay đập chân theo kiểu bơi chó tiến lại gần, vùng nước xung quanh sôi lên ngầu đục. Đám thiếu nữ hè nhau bờ trở lên bờ, cuống quýt mặc quần áo. Vương Vệ Quốc lúc này mới trấn tĩnh lại, vội chửi mắng Tôn Chí Trung ầm ĩ, thảm tiếc hùi hụi vì mấy cô gái kia đã mặc quần áo cả rồi.

Đám thiếu nữ thấy Tôn Chí Trung vẫn hì hục đập nước trong bộ dạng hết sức kịch cớm thì chỉ về phía hắn cười phá lên. Tôn Chí Trung có lẽ đã bơi mệt nên đứng lại giữa hồ, ngây ngô cười đáp lại.

Thình lình, từ trong thác nước có một bóng đen lao vọt ra, rơi đánh ùm xuống nước. Trong hồ hiện rõ một cái bóng dài ngoẵng, lừ lừ bơi về phía Tôn Chí Trung.

Các cô gái trên bờ lập tức chỉ tay xuống hồ rú lên thất thanh. Tôn Chí Trung không hiểu, cứ ngỡ họ muốn nói gì với mình, hí hửng vẩy tay loạn xạ.

"Chí Trung, lên bờ mau, thằng đàn!" Vương Vệ Quốc cảm giác có nguy hiểm, lập tức gọi lớn. Tôn Chí Trung vẫn đứng yên, chỉ quay đầu nhìn Vương Vệ Quốc, định phân trần gì đó. Đột nhiên, Tôn Chí Trung bỗng chới với như bị thứ gì đó túm lấy chân kéo tuột xuống dưới hồ, chỉ còn lại hai tay khua khoắng.

Mặt hồ lập tức cuộn cuộn bọt sóng như nước sôi. Qua làn nước trong vắt, có thể thấy Tôn Chí Trung đã bị một con cá lớn dài cỡ hai mét, đầu như con ếch đớp lấy nửa người dưới. Máu tươi mau chóng loang đỏ một vùng. Con cá há miệng tấp liên hồi, mỗi lần tấp, Tôn Chí Trung lại bị nuốt sâu thêm một đoạn. Miệng cá lờm chờm rằng nhọn có móc câu ngược, thoát cái, Tôn Chí Trung đã bị nuốt tới thất lưng, đã không còn quấy đập được nữa, thân trên mềm nhũn, mắt, mũi, tai, miệng trào máu tươi.

Đớp thêm vài cái nữa, Tôn Chí Trung đã bị nuốt chửng. Con cá bơi lại lên bờ, tới trước mặt Vương Vệ Quốc, nhô cái đầu quái dị gác lên bờ hồ. Trong tiếng la hét hỗn loạn của các cô gái, con cá há ngoác miệng tanh tưởi. "Ọc" một tiếng, từ trong cổ họng ọc ra một bãi nước bọt xanh lét và một thứ gì đó tròn xoe bắn ra lông lốc.

Vương Vệ Quốc đã kinh hãi đến rụng rời, hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất, cách mõm cá chưa đầy một mét. May sao con cá đã lùi lại, lặn xuống dưới hồ, bơi ào ào đến trước thác nước, nhảy trở vào trong.

Vật tròn xoe kia đã dừng lại trên mặt đất. Đó là một cái đầu người nham nhở, trên lớp da đầu bầy nhầy vẫn còn sót vài cọng tóc, bộ mặt chỉ còn trơ xương, hai hốc mắt đen sì vừa hay chiếu thẳng vào Vương Vệ Quốc.

Vương Vệ Quốc rú lên kinh hãi, hai tay vô thức quờ quạng trong không trung, hai chân đạp đất đẩy lùi người lại, tràng hạt trong tay sáng lóe lên dưới nắng.

Các cô gái đã thôi la hét, cùng trợn mắt nhìn vào tràng hạt trên tay hắn, thì thào vài câu gì đó với nhau. Rồi một cô gái trông có vẻ nhiều tuổi nhất men theo bờ hồ tiến lại gần, từ xa đã chắp hai tay trước ngực, trông rất cung kính.

"Anh ơi, chuyện gì thế?" Trần Xương Bình lập bập cất tiếng hỏi sau lưng Vương Vệ Quốc.

Vương Vệ Quốc lúc này mới nhớ ra, khi sự việc kinh hoàng xảy ra ngay trước mắt, Trần Xương Bình chẳng kêu lên một tiếng nào. Lúc này nghe cậu ta hỏi, hắn mới hoàn hồn đôi chút, quát ầm lên: "Mù à mà không nhìn thấy?"

"Em... anh ơi... em không nhìn thấy thật. Tự dưng em chẳng nhìn thấy gì nữa!" Trần Xương Bình mở căng hết cỡ cặp mắt tối sầm, sợ hãi nói.

Vương Vệ Quốc quay nhìn, thấy hai con mắt cậu ta đã không còn đỏ lòe như khi nãy nữa, chỉ còn là hai khối đen kịt như than, lòng trắng cũng đã biến mất, đen ngòm tựa như vực thẳm.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (4)

6

Kể tới đây, lão sư phụ đột nhiên dừng lại. Tôi đang sốt sắng muốn biết chuyện tiếp theo nhưng đợi mãi vẫn không thấy lão lên tiếng, bèn vờ ho khan vài tiếng như thúc giục.

Lão sư phụ khẽ cười, hỏi: "Thí chủ đoán xem, sau đó sẽ xảy ra chuyện gì?"

Đang đợi dài cổ, tôi nghe mà bực mình, suýt chút nữa thì buột miệng bật lại "tôi mà đoán được thì hỏi ông làm quái gì nữa", may mà tôi nín được.

Tôi chỉ im lặng chờ lão kể tiếp.

Hơn chục cô gái đi theo cô gái dẫn đầu cung kính bước tới trước mặt Vương Vệ Quốc, khom lưng xuống thật thấp. Những khe ngực sâu hun hút ẩn hiện trong cổ áo đã khiến Vương Vệ Quốc mất hồn, quên bẵng luôn Trần Xương Bình đang kêu ca không nhìn thấy gì, còn bực bội quát lên: "Thôi mày im đi! Không bố mày vút mày lại bây giờ!"

Trần Xương Bình đang hoang mang tột độ, nghe Vương Vệ Quốc dọa dẫm thì càng run sợ, ngồi nhũn xuống đất bật khóc. Có lẽ không

nhìn thấy gì nên các giác quan còn lại trở nên nhạy bén hơn hẳn. Cậu ngửi thấy một mùi hương lạ thoang thoảng, có lẽ tỏa ra từ người các cô gái kia.

Cậu cảm thấy trong mùi hương đó còn xen lẫn mùi kỳ quái, rất khó mô tả, khen khét ngây ngây như mùi mỡ rán. Nhưng vì sợ Vương Vệ Quốc, cậu không dám ho he, chỉ biết ngồi im, hai tay bám chặt xuống đất.

Cô gái dẫn đầu nói vài câu gì đó với Vương Vệ Quốc nhưng Vương Vệ Quốc không hiểu, cứ đứng ngẩn ra chẳng biết phải đối đáp thế nào, hai con mắt cứ láo liên dán chặt vào cơ thể của những thiếu nữ.

Thấy Vương Vệ Quốc không hiểu, cô gái dẫn đầu thoáng ngớ ngàng, cảnh giác lùi lại rồi chỉ vào chuỗi tràng hạt trên tay Vương Vệ Quốc, lại nói vài câu gì đó.

Vương Vệ Quốc có gốc đến mấy thì giờ cũng đã hiểu ra. Đám thiếu nữ đang muốn tìm hoặc đang đợi kẻ quái thai đã bị mắng xà nuốt chửi giữa đường, tín vật chính là chuỗi tràng hạt. Hắn cảm thấy mình đã gặp may mắn, hắn không nói năng gì, chỉ nghiêm mặt lại, gơ cổ tay lên.

Vừa nhìn thấy động tác này, các cô gái lập tức toàn thân run bắn, bắt chéo hai tay trước ngực quỳ rạp xuống đất. Cô gái dẫn đầu sắc mặt đầy kinh hãi, liên tục chỉ vào thác nước, lại chỉ ra phía sau, mặt mũi méo xệch đi.

Vương Vệ Quốc đoán chừng đám thiếu nữ rất kính nể người mang tràng hạt, trong lòng mừng thầm, lại càng cố tình tỏ ra thật oai nghiêm.

Cô gái dẫn đầu thấy Vương Vệ Quốc không nói năng gì thì mừng rỡ, vội vã đứng dậy, khúm núm cúi gập nửa người, nói vài câu gì đó với các cô gái phía sau.

Từ sau lưng cô gái lập tức bước ra hai cô gái xinh đẹp nhất, giống hệt như nhau, có lẽ là chị em sinh đôi đang tiến lại gần, rồi một trái một phải đỡ lấy tay Vương Vệ Quốc, hình như muốn dẫn hắn đi đâu.

Từ cha sinh mẹ đẻ đến giờ, Vương Vệ Quốc chưa bao giờ được đối đãi ân cần đến vậy, hồn xiêu phách lạc. Nào là cổ sói, nào là con người đỏ, nào là cá khổng lồ, hắn đều quên sạch bách, hí hửng dang tay ôm lấy hai chị em.

Cô gái dẫn đầu thoáng ngạc nhiên nhìn Vương Vệ Quốc nhưng không dám nói câu gì, lại chỉ vào Trần Xương Bình ý muốn hỏi có dẫn theo cùng không. Vương Vệ Quốc giờ mới sực nhớ ra Trần Xương Bình đang mù dờ, thấy cũng tội nghiệp, liền phẩy tay một cái, ra hiệu cứ dẫn theo. Lại có hai cô gái tách ra, miễn cưỡng bước lại đỡ lấy Trần Xương Bình.

"Anh ơi!" Trần Xương Bình giật nảy mình kêu lên. "Chuyện gì thế này? Các anh là ai?"

Vương Vệ Quốc không nhịn được cười, nghĩ bụng thằng ranh kia lớn bằng này rồi mà chưa bao giờ được gần gũi đàn bà, đến đàn ông hay đàn bà cũng chẳng phân biệt được, lần này phải cho nó hưởng phúc một phen.

Cô gái dẫn đầu đoàn người đi vòng qua hồ, rẽ sang bên trái. Lúc này mới thấy giữa hai vách núi có một khe đá thẳng tắp, chỉ đủ cho một người lách qua. Vách đá dốc ngược, xung quanh mây gai

chằng chịt, cây cối rậm rạp che kín bùng. Nếu không có người dẫn đường, chắc chắn không thể nhận ra khe núi này.

Đi theo khe núi khoảng một trăm mét, Vương Vệ Quốc bỗng thấy trước mắt sáng bùng. Một thung lũng miwv rộng trước mắt và một ngôi làng rất bề thế.

Khe núi uốn lượn như con rắn bạc từ trên đỉnh núi xuôi theo sườn dốc đổ xuống hồ nước sau làng, bụi nước trắng xóa tung lên mờ mịt. Rìa làng um tùm đủ các loại cây ăn quả ngon lành như dưa, thanh long, chuối tiêu, nho, vải... Quả mọc lúc lỉu, đọng đầy những giọt sương long lanh trông vô cùng đẹp mắt. Trên cánh đồng thênh thang, lúa xanh non mơn mớn rạp rờn theo gió. Một vài phụ nữ mặc quần cộc để lộ đôi chân trần màu đồng tròn lẳn, thẳng tắp đang vùng khế roi da quất gọi bầy trâu.

Đúng là tiên cảnh nhân gian!

Cô gái dẫn đầu liên cao giọng nói gì như hát. Tất cả mọi người đều dừng ngay cơn việc lại, tươi cười tiến ra khỏi thôn xếp thành hai hàng ngay ngắn, đồng thanh cất tiếng hát véo von, còn vỗ tay theo nhịp.

Vương Vệ Quốc thấy người trong thôn toàn là phụ nữ, mỗi người mỗi vẻ nhưng ai ai cũng là tuyệt sắc giai nhân, thầm nghĩ không biết mình phúc đức mấy đời mới được bước chân vào ngôi làng tiên nữ thế này, lòng dạ lâng lâng đến tận mây xanh, buột miệng nói: "Xương Bình, từ rày về sau mày chỉ việc theo anh hưởng phúc thôi!"

"Phúc gì cơ ạ?" Trần Xương Bình chưa hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ biết đưa tay quờ quạng về phía trước.

"Thằng đàn, mày không thấy à? Ở đây toàn gái đẹp, lại có cơm ăn nước uống đầy đủ, không phải hưởng phúc thì là gì! Ồi chao, mà mày mù mắt rồi còn đâu."

Vương Vệ Quốc sai rộng bước chân đi vào trong thôn, hai hàng phụ nữ hai bên vái chào cung kính, hẳn tưởng như mình là một vị quân vương.

Trần Xương Bình vội dò dẫm đi theo, trong lòng hoang mang kinh hãi, chẳng may vấp chân ngã nhào, vội lồm cồm bò dậy, gọi toáng lên phía sau: "Anh ơu, làm gì có con gái nào ở đây? Em cảm thấy toàn là đàn ông mà!"

Nhưng chẳng ai đáp lời cậu. Cậu bèn tự mình bò dậy, lần mò theo con đường đất đi tới trước cổng làng.

Ở hai bên cổng có hai bức tượng, bên trên viết loằng ngoằng những con chữ kì quặc.

Nhưng Trần Xương Bình không nhìn thấy. Lại càng không nhìn thấy hình thù của hai pho tượng, giống hệt nhau như đúc ra từ cùng một khuôn. Nửa trên là cơ thể thanh xuân của thiếu nữ nhưng nửa thân dưới lại mang hình hài đàn ông...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (5)

7

Vương Vệ Quốc ngả người trong thùng gỗ mù mịt hơi nước, hai mắt lim dim. Một thiếu nữ non tơ độ mười lăm mười sáu tuổi mơ màng rắc những cánh hoa vào thùng nước, bên dưới mái tóc xén bảnh dưới trán, cặp mắt đen lay lắt đang tò mò ngắm nghía gã đàn ông xa lạ.

Suốt bao ngày đêm nồm nớp căng thẳng, bốn ba lao lực. Lúc này, Vương Vệ Quốc bỗng cảm thấy người ngợp xương cốt bải hoải rã rời. Hắn thả lỏng toàn thân, biếng nhác nằm dài trong thùng nước, mệt đến độ chẳng thiết tha gì đến cô gái tơ trước mặt.

Có lẽ do cơ thể được thả lỏng hoàn toàn sau những ngày mệt mỏi triền miên, cũng có lẽ do hương hoa nồng nàn lan tỏa từ làn nước ấm nên chỉ chốc lát sau, Vương Vệ Quốc đã thiu thiu ngủ.

Cô gái thấy Vương Vệ Quốc đã thiếp đi thì tủm tỉm cười, khẽ đẩy cửa. Vài cô gái bước vào, bày lên bàn đủ các món ăn ngon lành, hoa quả, rượu nếp. Vài phụ nữ đứng tuổi trải nệm mới lên giường, rắc phấn thơm sức nức.

Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong xuôi, hai chị em sinh đôi bước vào phòng, không một mảnh vải che thân, nằm xuống giường, kéo

cánh màn buông xuống...

Nước trong thùng nguội dần. Vương Vệ Quốc bỗng giật mình một cái choàng tỉnh, người trượt xuống dưới, sặc vài ngụm nước mới tỉnh hẳn. Hắn lắc lắc đầu, cảm thấy đầu óc mụ mị cứ như trong mơ, phải một lúc sau mới tỉnh táo trở lại. Hắn bắt giắc sờ vào chuối hạt trên tay. Hắn tin chắc, tất cả những chuyện này đều là vận may do chuối tràng hạt mang lại.

Nhìn một bàn đồ ăn ngon lành, hắn phần chần bước ra khỏi thùng nước, ngồi xuống bên bàn ăn như rồng cuốn. Lúc này, từ bên ngoài bỗng vọt vào tiếng đàn sáo rên rĩ vừa như thiếu nữ then thùng, lại vừa như thiếu phụ cô đơn. Vương Vệ Quốc càng nghe càng thấy toàn thân nóng rực. Hắn uống thêm mấy chén rượu, bỗng thấy cánh màn vén lên, hai cô nàng sinh đôi tuyệt đẹp đưa tay ra vẫy gọi tình tứ.

Vương Vệ Quốc hai mắt bỗng đỏ ngầu, cổ họng bỗng rất như nuốt than, lập tức bỏ nhào ngay lại.

Lúc này, Trần Xương Bình vẫn ngồi thu lu bên bức tượng trước cổng làng, đột nhiên hai mắt đau nhói, bên tai nghe rõ mồn một tiếng kêu rên thảm thiết, chính là tiếng của Vương Vệ Quốc.

Tiếng kêu rên nghe vô cùng đau đớn tột độ, Trần Xương Bình bật dậy hoảng hốt, không biết phải làm gì. Ngay sau đó, tiếng rên la đứt quãng, yếu đi, rồi mất hẳn...

Hai mắt cậu nhói buốt dữ dội, đau đớn không sao chịu nổi. Đột nhiên, trước mặt lóe sáng, ánh nắng chói lóa khiến cậu chảy nước mắt giàn giụa.

Cậu lại hồi phục thị lực!

Vừa ngẩng đầu, đã nhìn thấy ngay hai pho tượng sinh động như người sống, Trần Xương Bình giật bắn mình sợ hãi, nhớ đến Vương Vệ Quốc, cậu loạng choạng chạy vào trong làng và cậu nhìn thấy, trên khoảng sân rộng giữa làng, có một đám phụ nữ mình trần đứng quây lại thành vòng tròn đang rên rỉ ngâm nga một giai điệu gì giống như thần chú.

Trên cao đài ở chính giữa sân, có một người mình bê vết máu bị trói vào giá gỗ, tay chân dang rộng, vẫn còn rên rỉ yếu ớt. Bên cạnh "người máu" có hai cô gái. Cô bên trái cầm một con dao sắc nhọn, mũi dao nhỏ máu tong tong. Cô bên phải cầm một tấm khăn thấm máu, giơ cao về phía đám người.

Đám đông đang vô cùng hưng phấn, cùng giơ cao tay hò hét. Từ trong đám đông lặn bước ra hai người, một người dùng một thứ trông giống như lưới đánh cá quấn chặt xung quanh "người máu", chặt tới mức thịt da lòi từng cục qua mắt lưới. Cô gái cầm dao găm lập tức xẻ lấy từng miếng thịt lòi ra, ngọt xót như cắt đậu phụ, ném từng mảnh vào trong thùng gỗ. "Người máu" đã gục đầu đứng im, trong hốc mắt là hai con ngươi đầm máu. Nháy mắt, "người máu" đã chỉ còn trơ lại khung xương.

Một cô gái bê thùng gỗ đi xuống dưới đài, đổ tất cả những nấu thịt vào một nồi nước lớn sôi dùng sục.

Trần Xương Bình nấp ở một bên, tận mắt chứng kiến cảnh tượng man rợ, khiếp sợ tới mức hai chân run lên lẩy bẩy, bắt đầu hồi hận vì đã khôi phục thị lực đúng lúc này, chẳng thà hấn mù cho xong.

Đột nhiên, sau lưng cậu vọng lại tiếng bước chân khẽ khàng, một giọng nói già nua vang lên: "Than ôi! Lại có người không cưỡng nổi sự cám dỗ của nhân yêu."

Trần Xương Bình giật nảy mình quay lại, thấy sau lưng là một nhà sư khoác áo cà sa, đang rì rầm niệm Phật.

"Ồ? Thí chủ... cũng có con người đó?" Nhà sư mở to mắt ngạc nhiên, nhìn vào mắt Trần Xương Bình.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 4: Bích Họa Tuyệt Sắc (6)

8

Lão sư phụ kể đến đây, ruột gan tôi đã nhộn nhạo, tóc gáy dựng đứng: "Achan, 'người máu' kia là Vương Vệ Quốc?"

Lão sư phụ gật đầu: "Đúng vậy!"

"Vậy chuyện này là..." Đầu óc tôi bùng bùng.

"Đó là những người bán nam bán nữ hay vẫn gọi là nhân yêu. "Lão sư phụ giải thích. "Thái Lan là đất nước Phật giáo, người tu hành rất nhiều, chùa chiền nơi nào cũng có. Mỗi ngôi chùa đều có trụ trì, mà trước khi trở thành trụ trì cần phải trải qua cửa ải 'cám dỗ hồng trần'."

"Cái gọi là 'cám dỗ hồng trần' chính là trước khi cao tăng trở thành trụ trì sẽ phải ở một mình trong lều, bên trong bày sẵn rượu ngon thức ngon, có gái đẹp hầu hạ nồng nhiệt quyến rũ. Nếu vẫn có thể vững như bàn thạch, không hề phá giới mới có đủ tư cách trở thành trụ trì. Tuy nhiên, sự thực rất nhiều cao tăng đã không vượt khỏi cám dỗ mà phá giới ngay trong đêm đó. Thế là một cao tăng du học ở phương Tây đã tìm thấy một pháp môn từ trong một cuốn sách tà môn, chọn ra những bé trai xinh xắn để yểm cổ biến thành

nhân yêu bán nam bán nữ, đóng giả gái đẹp đi quyến rũ tăng nhân. Đây chính là nguồn gốc của nhân yêu."

"Thế còn ngôi làng đó?"

"Toàn là nhân yêu! Chuyên để chuẩn bị cho cuộc chiến Phật - Cổ. Nếu muốn trở thành trụ trì chùa Wat Chiang Man, phải dẫn theo không qua hai tùy tùng vào rừng Vạn Độc nương theo Phật tính tự nhiên để tìm đến làng nhân yêu. Đường đi gian nan nguy hiểm không sao kể xiết. Sau khi trải qua muôn trùng khổ nạn, sẽ càng thêm thắm thía sinh mệnh có được không phải dễ dàng. Nếu đến làng nhân yêu mà vẫn trụ vững trước mọi cám dỗ mới có thể trở thành trụ trì chùa Wat Chiang Man, đương đầu với cuộc chiến tranh Phật - Cổ mười năm một lần."

"Sau này ta mới hiểu ra, quái thai trong bụng mãng xà chính là người sắp sửa tiếp quản ngôi vị trụ trì trong tương lai. Người này và tùy tùng đều bị mãng xà nuốt chửng vào bụng, sau khi bị tiêu hóa nửa chừng đã dính chặt vào nhau. Vương Vệ Quốc đã cướp bóc chuỗi tràng hạt nên các phụ nữ trong làng ngõ hắt là người được thử thách, đã đưa hắt vào làng."

"Sau này, achan của ta đã nói cho ta biết, làng nhân yêu đã bị yểm một loại cổ kị lạ, tất cả nhân yêu đều không được tự tiện rời khỏi làng, nếu không toàn thân sẽ rạn nứt mà chết. Cứ mười năm một lần, sẽ có một nhà sư tới tìm nhận thử thách. Nếu vượt qua được toàn bộ cám dỗ hồng trần, toàn bộ nhân yêu trong làng sẽ giảm thọ năm năm. Nhưng nếu có cao tăng phá giới, người này sẽ lập tức bị lột da xẻ thịt, nhân yêu nhờ thế mà duy trì được tuổi thanh xuân, sống thọ thêm mười năm. Bởi vậy, nhân yêu trong làng luôn ra sức dùng mọi thủ đoạn để dụ dỗ cao tăng phá giới nhằm duy trì tính mạng của mình."

Nếu đổi lại là mấy hôm trước, kiểu gì tôi cũng nghĩ là lão sư phụ đang phét lác để hù dọa người ngoại quốc. Nhưng sau một loạt sự việc xảy ra, tôi không thể không tin. Nhưng kẻ nghĩ ra cách này quá đúng là quá biến thái.

"Ai đã nghĩ ra cách này vậy?"

"Xưa kia có một đệ tử của cao tăng, tương truyền nhặt được một cuốn sách cổ thuật, âm thầm luyện theo, sau bị phát hiện nên đã bị thiêu sống. Trước khi chết, hắn đã lập ra lời nguyện chiến tranh Phật - Cổ mười năm một lần. Chính đệ tử nhiều đời của kẻ này đã dùng cổ thuật để tụ tập đám nhân yêu trong rừng Vạn Độc để chuẩn bị cho cuộc chiến tranh."

Tôi càng nghe, lại càng thấy ớn lạnh trong người.

Lão sư phụ ho sù sụ một chặp rồi nói: "Do cha ta để lại cho ta con người màu đỏ nên đã được sư phụ dân về chùa Wat Chiang Man. Ta đã trải qua năm cuộc chiến tranh rồi. Tuy thí chủ cũng có con người màu đỏ nhưng ta cảm thấy con người màu đỏ của thí chủ không giống với ta. Hơn nữa, có vẻ thí chủ cũng không có ý khổ tu trong chùa. Thí chủ có thể đi được rồi!"

Nghe vậy, tôi mới thở phào. Tuy chưa nhận được lời giải thích nào về con người đỏ nhưng lão sư phụ đã khẳng định rằng tôi khác với lão, cha tôi không phải người sói trùng phải cổ sói, thế là tôi yên tâm. Hơn nữa, mắt tôi giờ đã hóa đen, tôi không cần thiết phải băn khoăn nữa.

"Nếu ta không nhầm, lần này thí chủ tới đây có lẽ là liên quan tới một bộ tộc thần bí. Bộ tộc này có nhân mạch và tài lực dồi dào vô cùng, hiểu được rất nhiều phương thuật thần bí. Có lẽ thí chủ chính

là truyền nhân của bộ tộc này, được phái tới Thái Lan tiếp nhận thử thách. Thí chủ hãy tự lo liệu lấy."

Đột nhiên, tôi sực nhớ tới cái lão già say xỉn nằng nặc đòi nhận tôi làm đệ tử. Chẳng lẽ chính lão ta sắp đặt mọi việc cho tôi?

Nhưng tôi lập tức gạt phất cái giả thuyết hoang tưởng này. Làm gì có chuyện trùng hợp như thế được? Tôi lại nhớ tới thằng bạn Nguyệt Bính, đến giờ vẫn chẳng có tin tức gì của nó cả, chẳng hiểu đã xảy ra chuyện gì nữa.

Những câu hỏi này cứ quang quắn mãi trong đầu tôi lúc ra khỏi chùa Wat Chiang Man đến tận khi tới trường đại học Chiang Mai. Tôi liên hệ với ban giám hiệu nhà trường, rất nhanh, đã có người ra cổng đón tôi và sắp xếp kí túc xá cho tôi ở nhưng chẳng thấy ai nhắc đến một lời về Mengrai cả, cứ như nhân vật đó chưa bao giờ tồn tại.

Cái tổ chức thần bí mà lão sư phụ đã nhắc đến, có vẻ rất có thể lược.

Tôi có hỏi đến bí mật và lời nguyên nghìn năm của bộ tộc Người quý nhưng lão sư phụ lắc đầu không biết. Chính xác hơn, có lẽ đây là điều tôi không nên biết nên lão mới không chịu nói với tôi. Nhưng lão có nói, mỗi khi xảy ra chiến tranh Phật - Cổ, bộ tộc Người Quý đều sẽ phái nhân vật kiệt xuất nhất tới tham gia mà lần này lại chẳng thấy tung tích của bộ tộc Người Quý đâu. Có lẽ bởi Mengrai đã phát động cuộc chiến Phật - Cổ quá sớm...

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (1)

Nước Thái rất sùng bái loài rắn, tổ tiên của họ, Busang Gai và Yasang Gai do ngũ uẩn là sắc, thụ, tưởng, hành, thức hợp thành và có thể đi lại, nói năng, thông minh sáng suốt, còn biết sáng tạo ra vạn vật. Toàn bộ động vật, thực vật và mọi thứ trên thế gian đều do họ nặn thành từ đất.

Trong truyền thuyết và những bích họa, thư tịch thì họ đều được miêu tả là những sinh vật đầu người mình rắn. Hậu duệ chính tông của họ là tộc người Thái.

1

Giờ thì tôi đã tin chắc, chuyến đi Thái Lan lần này không phải là ngẫu nhiên. Nhưng ngoài những chuyện đã kể thì cho tới hiện giờ, vẫn chưa ai khác tới tìm tôi. Xưa nay tôi đã quen với chuyện "đến đâu hay đến đó" nên cũng mặc kệ. Tôi vẫn liên tục gọi cho Nguyệt Bính nhưng điện thoại nó vẫn tắt máy triền miên.

Nguyệt Bính đúng là loại công tử bột điển hình, tiền tiêu rủng rỉnh, lúc nào cũng ngông nghênh ngạo mạn, tính tình rất tùy hứng. Nó lên mạng mà thấy chỗ nào phong cảnh đẹp đẹp là lặn mất tăm nửa tháng, sau đó quay trở về với một mớ quà lưu niệm rẻ rách...

Tôi quyết định không nghĩ ngợi gì thêm nữa, cái cần đến sẽ đến, mà cái không cần đến thích đến thì cứ đến, tôi lo thích ứng với cuộc sống trong trường đã rồi tính sau.

Trường Đại học Chiang Mai nằm ở miền Bắc Thái Lan, là trường đại học quốc lập đầu tiên của nước Thái, đặc biệt nổi tiếng về đào tạo y học, có rất nhiều lưu học sinh nước ngoài theo học ngành y tại đây. Ký túc xá nam mỗi phòng chỉ có hai sinh viên, khác hẳn với Trung Quốc, mỗi phòng nhồi nhét bốn đến sáu người. Không gian rộng rãi thoáng đãng, lại khá riêng tư, trang thiết bị cần thiết đều rất đầy đủ nên đương nhiên là tôi thích ứng rất nhanh.

Tôi ở cùng phòng với một cậu bạn người Thái, gầy gò nhanh nhẹn, mặt vát cằm nhọn, cặp mắt hí sáng rực, da dẻ không đen như phần nhiều người Thái mà trắng bột bột giống như thiếu máu nghiêm trọng. Sau vài câu hỏi thăm đơn giản, cậu ta nói mình tên là Chalerm Pattaphong. Chalerm là tên, Pattaphong là họ. Cậu ta bảo tôi cứ gọi là Chalerm, tôi vui vẻ đồng ý.

Vào kỳ học, ngày nào tôi cũng bật rộn học tiếng Thái bù đầu với những tiết học chuyên ngành y. Trong trường có rất nhiều người Thái biết tiếng Hoa nên rất tiện cho tôi nâng cao trình độ tiếng Thái. Chưa tới một tháng, tôi đã có thể giao tiếp cơ bản với các bạn.

Người Thái nhìn chung rất lịch thiệp, lúc nào cũng nở những nụ cười phồn hậu trên môi, ít khi thấy họ cãi cọ hay to tiếng. Tôi mau chóng làm quen với các bạn học ở những khu kí túc xá lân cận, thường tới chỗ họ chơi, giao lưu trò chuyện, nhanh chóng làm quen với cuộc sống nơi đây.

Thái Lan là đất nước Phật giáo có rất nhiều quy tắc và cấm kỵ, nếu không tìm hiểu kĩ, chẳng may vô tình xúc phạm đến tín ngưỡng

tôn giáo của họ thì đúng là rầy rà to.

Đương nhiên, tôi chẳng bao giờ hed rằng với ai về những sự việc kì quái mà tôi đã trải qua khi mới đến đây.

Chalerm khá kiệm lời, làm lười đi đi về về, suốt ngày chả thấy mặt mũi đâu, buổi tối cũng rất muộn mới về phòng, cả người thì ướt sũng, tôi cũng chẳng quan tâm. Trường tôi có rất nhiều sinh viên gia cảnh khó khăn, phải đi làm thuê hoặc dạy võ Muay Thai để kiếm chút tiền trang trải cuộc sống đỡ đần cha mẹ. Chalerm đã không muốn nói, tôi cũng không hỏi vì sợ làm tổn thương tới lòng tự trọng của cậu ta.

Ngoại trừ việc đó thì Chalerm chẳng có gì bất thường. Hai chúng tôi cứ thế sống chung một phòng mà không ai dây dưa với ai. Bởi vậy, đã nhập học hơn một tháng rồi mà tôi vẫn chẳng hiểu gì mấy về cậu bạn cùng phòng này.

Hằng ngày, hết giờ học, tôi thường ăn cơm xong mới về kí túc xá. Dù sai cũng là nơi đất khách quê người, ngôn ngữ không thông, đường đi không thuộc, mà an ninh ở Thái cũng không phải thật tốt nên tôi không muốn mạo hiểm. Lúc nào cuồng chân quá tôi cũng chỉ sang kí túc xá lân cận tìm bạn học để học tiếng Thái.

Cứ như vậy hơn một tháng trôi qua. Sau khi dạo quanh vài khu kí túc xá, tôi nhận ra các kí túc xá khác đều ở bốn người một phòng, chỉ có phòng tôi là ở hai người.

Nhưng khiến tôi ngạc nhiên hơn nữa là hễ tôi hỏi về chuyện này thì họ cứ như hện trước với nhau hoặc đánh trống lảng sang chuyện khác hoặc ngơ ngác như không hiểu tôi hỏi gì hoặc tảng lờ như

không nghe. Tuy nhiên, tôi đã phát giác ra vẻ sợ hãi ẩn hiện trong ánh mắt họ.

Hơn nữa, dần dà tôi cũng phát hiện ra, các bạn học có vẻ như đều rất sợ Chalerm. Hễ thấy cậu ta là nem nép tránh ra xa hoặc vờ như không nhìn thấy.

Tôi chẳng phải dạng to gan lớn mật nhưng lại rất tò mò, trí tưởng tượng phong phú nên những lúc một mình ở trong kí túc xá, tôi đã tưởng tượng ra đủ điều quái dị về cậu bạn Chalerm.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (2)

2

Cứ thế, lại hơn hai tháng nữa trôi qua, tới tháng 6 âm lịch, tôi vẫn sống bình yên vô sự, đôi lúc cảm thấy nực cười vì những suy nghĩ vớ vẩn của mình. Hẳn là tại trước đây đọc nhiều tiểu thuyết kinh dị quá, lại cộng thêm những trải nghiệm kinh hoàng khi mới đến Thái nên đã khiến tôi thần hồn nát thần tính.

Thái Lan là xứ nóng, chẳng có xuân, hạ, thu, đông. Quanh năm ẩm ướt nóng rực, chỗ nào cũng thấy ruồi bọ, côn trùng. Trong phòng kí túc xá phải giăng màn hoặc dùng đèn đuổi muỗi, tôi cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng sau một thời gian, tôi phát hiện ra phòng tôi chẳng thấy ruồi muỗi gì cả, tôi lấy rất làm lạ.

Và tới thứ sáu, nhiều sinh viên về nhà nghỉ nên kí túc xá vắng teo. Tôi đang nằm dài trên giường đọc sách bỗng nghe thấy ngoài hành lang vọng lại tiếng ồn ào. Đây là điều cực kì hiếm thấy ở Thái Lan.

Tôi quăng ngay cuốn sách xuống giường, chạy ra cửa xem, lập tức chờ người kinh hãi.

Trong hành lang, mấy sinh viên đang gào rú thất thanh chỉ vào hơn chục con rắn to nhỏ khác nhau đang cuộn tròn dưới đất.

Lần đầu tiên tôi nhìn thấy nhiều rắn như vậy ở cùng một chỗ. Lũ rắn mang hoa văn rực rỡ, uốn éo những thân thể hoặc ngắn hoặc dài, đầu ngóc lên cao, thụt thò những cái lưỡi đỏ lòm. Chúng từ từ bò về phía tôi, để lại phía sau những vết dài nhóp nhép.

Tôi bỗng thấy toàn thân ớn lạnh, hai chân như đông cứng, muốn chạy mà không chạy nổi.

Lũ rắn chỉ còn cách cửa phòng tôi tầm ba, bốn mét. Thậm chí tôi đã có thể nhìn thấy rõ những chuyển động lăn tăn của lớp vảy trên bụng chúng, nghe thấy rõ tiếng sột soạt khi chúng bò đi! Tôi đứng trên lạng, nhìn trân trân vào đàn rắn đang tiến lại gần, đầu óc đờ dại vì kinh hãi. Cho tới khi chỉ còn cách tôi nửa mét, bầy rắn bỗng đồng loạt dừng lại.

Đám sinh viên kia chỉ dám đứng từ xa nhìn lại, không ai dám tới gần, mặt mũi tái xanh tái mét.

Lũ rắn cuộn tròn lại, ngồng cao đầu, giương những cặp mắt bé xíu xanh lét nhìn tôi chằm chằm. Một con trông giống như rắn đeo kính, cái cổ phình ra trắng toát, trên đó có hai đốm đen sì như con mắt. Có một con toàn thân vàng rực, từ cổ trở lên lại có màu nâu, cái đuôi vênh lên đánh tanh tách liên hồi như điện xẹt, tỏa ra ánh sáng màu vàng ma quái trong hành lang mờ tối.

Kì lạ là lũ rắn không tấn công tôi, chúng chỉ nằm im ở đó, thi thoảng lại nhúc nhích thân hình giống như đang chờ đợi điều gì.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (3)

3

Đột nhiên, trong hành lang bỗng có tiếng người kêu ré, rồi một chai còn bay vèo lại, táng thẳng xuống giữa bầy rắn. Còn nồng độ cao bắn tung tóe cùng những mảnh thủy tinh vỡ, văng đầy lên mình rắn. Bầy rắn lập tức hỗn loạn, dúi dụi vào nhau rồi cuồn cuộn tháo chạy. Trên nền hành lang cũng ướt đẫm những còn, lũ rắn vừa chạm vào lập tức co rúm lại như bị lửa thiêu, giấy dựa đau đớn. Vụn thủy tinh cứa vào mình chúng, máu đỏ ứa ra, vết thương bị còn thiêu đốt, sùi lên xèo xèo, mau chóng biến thành màu đen sạm. Bầy rắn càng giấy giụa, càng bị vụn thủy tinh cứa rách nhiều hơn, trên mình càng chằng chịt những vết thương khủng khiếp. Có con còn văng cả nội tạng đẫm máu ra ngoài, lòng ruột bầy nhầy, trông vô vùng gớm ghiếc.

Mùi tanh tưởi khủng khiếp và cảnh tượng ghê sợ khiến tôi choáng tỉnh, vội vàng lùi lại. Đúng lúc đó, một chiếc bật lửa hiệu Zippo đã bật sẵn ném vèo tới, bèn vào còn. "Phụt" một tiếng, lửa bùng lên xanh lét, chạy lan dưới đất, bầy rắn lập tức chìm trong lửa. Bầy rắn giấy giụa kịch liệt, đầu ngóc thật cao, mồm há ngoác rộng quá đầu, để lộ những cái răng độc trắng ớn nhưng chỉ một chốc đã đổ ập vào trong lửa, cơ thể co giật, rộp lên như bóng nước, từ từ

sạm đen, co rút lại, cuối cùng biến thành một mẩu cứng ngắc như que than.

Một con rắn lớn nhất trong đám đang gồng gượng quẫy đuôi bật mình lên khỏi mặt đất, nhảy vọt lên khỏi biển lửa, cơ thể dài ngoẵng uốn éo giữa không trung chốc lát rồi rơi phịch xuống, đau đớn giã giữa đien cuồng, há ngoác miệng phun ra một tia nọc độc, hồi lâu mới bắt động chịu trận.

Nói thì chậm nhưng cảnh tượng trước mắt diễn ra rất nhanh khiến tôi hoàn toàn không kịp phản ứng, đầu óc tê dại trong mùi còn sặc sụa và mùi tanh khét gớm ghiếc. Nhưng thật kì lạ, hình như tôi loáng thoáng nghe thấy có tiếng kêu thảm thiết vọng ra từ đám lửa.

Mà rắn thì đâu có biết kêu?

4

Một cậu sinh viên ngồi phệt xuống dưới đất, kinh hãi chỉ vào những xác rắn đen cháy như than, hét lên với một sinh viên khác: "Wongsa! Sao cậu lại giết thần rắn? Cậu muốn bị nguyên rửa phải không?"

Nhưng cậu sinh viên vừa ném lọ còn lại cườì toáng lên, bước nghênh ngang tới bên con rắn to nhất vừa cố nhảy ra khỏi biển lửa, túm đuôi nó xách ngược lên rữ rữ vài cái, vụn than dính trên da rắn rơi lả tả xuống. Cậu ta nhìn cậu bạn kia giễu cợt: "Thần rắn cái quái gì? Chỉ là mấy con rắn nhãi nhép thôi mà! Xem, chết cả rồi còn đâu, thần thánh gì nào? Chúng ta có..."

Wongsa chưa nói dứt câu, cái xác rắn đột nhiên bật lên đánh tung, há mồm đớp phập vào cánh tay cậu ta, máu tươi lập tức tóe ra, nhều trên mép rắn, chảy dọc thân thể nham nhở của con rắn.

Wongsa rú lên kinh hãi, nắm chặt lấy mình rắn giằng mạnh. Có lẽ con rắn đã dồn hết sức tàn vào cú tấp hấp hồi nên rằng nó bập quá sâu, cậu ta không thể giằng ra nổi. Hai sinh viên khác vội chạy lại ra sức kéo giúp, cuống cuồng một chốc cũng giằng được con rắn ra nhưng cũng với một tiếng thét đau đớn. Nguyên một miếng thịt đâm máu cũng bị rút ra khỏi tay Wongsa.

Wongsa bịt lấy vết thương, giận dữ đạp thẳng xuống cái xác rắn. Con rắn to tướng đã cháy nham nhở lập tức nát bấy như tương, máu thịt lem nhem đầy đất.

Tôi lúc này đã lùi về phía cửa phòng, tóc gáy dựng đứng vì kinh hãi và ghê sợ. Nhưng dù sao thì Wongsa cũng đã cứu tôi. Tôi nhào vội vào phòng lấy hộp cứu thương, cô chịu đựng cảm giác ghê tởm để băng qua đồng xác rắn bày nhầy, chạy tới sơ cứu cho Wongsa.

Máu chảy ra từ vết thương của Wongsa vẫn màu đỏ tươi, cũng không có mùi gì khác thường. Chắc con rắn đã nhả hết nọc độc trong cơ giãy chết, nếu không, hẳn là cậu ta đã nguy to.

Tôi đang cuống quýt băng bó cho Wongsa, bỗng thấy bên cạnh tôi tối sầm, hình như có một cái bóng phủ lên người tôi. Tôi liếc mắt, thấy một bóng người thù lù đã đứng ngay trước mặt chúng tôi.

Tôi ngẩng đầu nhìn, vì sắp bóng nên không rõ mặt nhưng tôi vẫn nhận ra đó chính là Chalerm. Cậu ta lừ lừ đứng đó, mắt tóe lửa nhìn chúng tôi.

"Cậu giết?" Chalerm chỉ vào đán xác rắn hỏi tôi: "Rắn?"

Tôi còn chưa kịp phản ứng, Wongsas đã cướp lời: "Tôi giết đấy? Sao nào?"

Tôi thấy Chalerm run lên nhưng không nói gì, chỉ lầm lì quay về phòng mang một tấm drap giường ra bắt đầu thu dọn xác rắn. Cậu ta trải tấm drap xuống đất, cẩn thận nhặt từng xác rắn xếp ngay ngắn lên trên. Cứ nhặt xong một cái xác, cậu ta lại chấp tay làm rằm gì đó trong miệng, thành khẩn giống như đang làm ma cho thân hữu.

"Hừm! Quái vật!" Wongsas làm bầm chửi. "Năm ngoái, chính trong phòng này, ba đứa cùng phòng đều bị rắn cắn chết, có mỗi nó không sao. Chắc chắn là nó biết điều khiển cổ rắn! Tôi có Phật Tổ phù hộ, tôi cóc sợ!"

Vừa thoáng nghe thấy, tôi bỗng thấy tay chân lạnh toát, bàn tay đang băng bó vô thức bóp chặt khiến Wongsas đau đớn rên rỉ. Chalerm đã nhặt nhanh xong đống xác rắn, cẩn thận gói ghém tấm drap giường lại, nâng trên tay, lừ lừ băng qua trước mặt chúng tôi đi thẳng.

Bỗng nhiên, tôi cảm thấy quanh người cậu ta tỏa ra một luồng khí lạnh toát, đặc biệt là từ trong cặp mắt sáng quắc đang chiếu ra những luồng hàn khí lạnh băng, trông chẳng khác gì mắt rắn.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (4)

5

Tôi nằm trên giường, trần trọc mãi không tài nào ngủ được. Mớ xác rắn ghê rợn vẫn ám ảnh tôi và cả cặp mắt rờn rợn lạnh lẽo hết như mắt rắn của Chalerm nữa. Những lời thì thào của Wongsas cứ văng mãi bên tai tôi.

Lời Wongsas nói có thật không? Đúng là có ba sinh viên bị rắn cắn chết ngay trong căn phòng này? Chắc là đúng rồi, chứ sao tự dưng rắn ở đâu lại bò đầy hành lang thế? Tôi cảm giác rõ ràng là chúng đang muốn tìm kiếm gì đó. Chẳng lẽ... chúng đến tìm Chalerm?

Tôi nhìn vài cái giường trống trơn của Chalerm. Cậu ta mang mớ xác rắn đi đã gần hai tiếng rồi mà chưa thấy quay về. Ánh trăng thăm thẳm rọi qua cửa sổ, in một hình tròn trắng bột xuống mặt đất, quanh đường viền đen lơ mờ vết quầng nhàn nhạt giống như một đôi mắt rắn.

Tôi nhìn mà khắp người lạnh toát, tuy đang giữa hè mà gai ốc sồn khắp người. Tôi chìm chìm trong một nỗi sợ hãi khó tả. Có lẽ là ảo giác, hình như tôi nhìn thấy trên trần nhà từ từ nổi lên một cái đầu rắn to thù lù, từ từ há ngoác cái miệng đỏ lòm, từ từ thè cái lưỡi chẻ đôi, nhót dài thòng lòng nhỏ xuống. Mình rắn cũng dần dần nổi

lên nhưng trông như đã bị lột mất da, nham nhở, trần trụi, thịt đỏ nát như trộn lẫn với những mạch máu xanh kết, phập phồng co đập.

Con rắn chậm chạp nhúc nhích trên trần nhà, từ từ cuộn mình lại, cái đầu từ từ thò về phía tôi.

Tôi kinh hãi ngồi bật khỏi giường. Drap giường ướt sũng một vệt lờ mờ hình người, gáy tôi ê ẩm như vừa bị phang một gậy. Hóa ra vừa nãy tôi đã thiếp đi.

Chưa hết kinh hãi, tôi nhón nhác nhìn lên trần nhà. Ngoài ngọn đèn, làm gì có con rắn nào? Tôi lắc mạnh đầu định nằm trở xuống bỗng sực nhớ ra lúc leo lên giường, tôi đã tắt hết đèn, sao giờ đèn lại sáng trưng thế này?

Tôi vội vàng nhìn sang giường Chalerm, thấy cậu ta đã lù lù ở đấy, quỳ ở trên giường, khóa thân hoàn toàn, hai tay đan chéo trước trán.

Trước mặt cậu ta là cái bàn gỗ nhỏ, bên trên bày thứ gì đó.

Tôi nhìn kĩ, thấy đó là một pho tượng gỗ cao nửa thước mang hình thù của một con rắn, sống động như thật, thật đến nỗi khiến tôi giật thót mình, ngỡ là rắn sống. Nhưng ngay sau đó, tôi đã nhận ra, nửa dưới của mình rắn mọc ra hai cái chân người, trên cổ có hai cái đầu chĩa ra hai bên. Một cái là đầu rắn, một cái là đầu người - một người phụ nữ!

Tôi dờ ra kinh hãi. Hình như Chalerm không biết tôi đã dậy, vẫn lầm rầm những lời mà tôi nghe không hiểu nhưng âm điệu hình như rất quen thuộc, tôi đã nghe thấy ở đâu đó rồi thì phải.

Hình như, ấn sâu đó, na ná như tiếng kêu mà tôi đã loáng thoáng nghe thấy khi bầy rắn bị thiêu trong lửa.

Chalerm càng niệm nhanh hơn, bức tượng rắn hai đầu bắt đầu tỏa ra thứ ánh sáng xanh lam len lét, hắt lên vợ thee cậu ta rờn rợn.

Cảnh tượng ma quái khiến tôi muốn vỡ mật vì sợ, ngồi đờ ra không cả dám cựa quậy, chỉ cầu cho trời mau sáng để chạy đi xin ban giám hiệu được chuyển phòng.

Đúng lúc đó, tôi bỗng phát hiện ra, Chalerm đang biến đổi.

Mắt cậu ta từ từ nhọn hoắt, càng lúc càng giống hình tam giác. Vành tai từ từ chìm vào trong da đầu. Tiếp đến lông, tóc, lông mày, mũi, môi, hai cánh tay cứ như tan chảy vào trong cơ thể, không còn thấy đâu nữa. Hai chân cũng từ từ dính lại với nhau, cơ thể dần dà biến thành một khối thịt tròn trùng trục.

Chỉ có mái tóc là cứ từ từ dài ra, trườn xuống cơ thể trắng bệch, khe khẽ bò đi như sóng lượn trên da. Rồi từng sợi tóc hòa lẫn vào da biến thành những đường vân sin sít. Tôi nhìn mà khắp người nổi gai ốc, đầu óc đờ dại, mụ mị như kẻ mất hồn.

Thế rồi, từ những đường vân dày đặc, chúng từ từ sần lên thành những mảng vảy li ti trắng đục.

Chalerm đã biến thành một con rắn! Một con rắn toàn thân trắng bọt.

Con rắn trắng uốn éo trên mặt giường khiến drap giường bị vò lại thành một cục. "Bịch" một tiếng, nó đã rơi xuống đất, xoay quanh vài vòng trước đôi mắt đã đờ dại của tôi rồi từ từ đi lên bục cửa sổ, giờ đầu đẩy cánh cửa từ từ trườn ra ngoài.

"Á!" Sau khi chính mình chịu đựng một màn biến hóa kinh hoàng vượt quá sức chịu đựng của thần kinh. Đến lúc này tôi mới rú lên được một tiếng thất thanh, ngồi bật dậy.

Tôi há miệng thở hồng hộc. Lúc này trời đã sáng bạch, ánh nắng chói chang chiếu vào phòng nóng hực. Tôi vội nhìn sang giường của Chalerm, cậu ta đang cuộn tròn trên giường ngủ ngon lành.

Đầu óc rối tinh rối mù, tôi không thể phân biệt nổi đâu là mơ đâu là thực nữa. Tôi véo mạnh một cái vào đùi, đau đến méo mặt thì mới biết là tôi tỉnh rồi.

Mơ trong mơ? Tôi đã gặp một giấc mơ kếp?

Đúng lúc này, trong hành lang bỗng vọng lại tiếng gào rú kinh hoàng.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (5)

6

Wongsa chết rồi! Chết ngay trên giường mình!

Buổi tối hôm đó, toàn bộ sinh viên kí túc xá không hề hay biết đã có chuyện gì xảy ra. Tất cả đều ngủ say không biết trời đất gì. Cho tới sáng bảnh, mới phát hiện ra Wongsa trần truồng nằm trên giường, hai mắt giống như bị ép vọt khỏi hốc mắt, trên cơ thể lằn lên một vết tím bầm to tướng giống như bị trấn siết chết.

Phía cảnh sát cũng không điều tra ra được nguyên nhân. Liên tưởng tới vụ ba sinh viên cùng bị rắn cắn chết trong phòng tôi vào năm ngoái, cảnh sát đã triệu Chalerm về đồn viết bản tường trình nhưng chưa đến nửa ngày đã phải thả về. Tuy sự việc kì quặc nhưng không có cách nào khẳng định Chalerm chính là hung thủ.

Trước sự kiện này, đại học Chiang Mai đã áp dụng hàng loạt biện pháp phòng ngừa rắn, thậm chí đến đường nước thải của nhà vệ sinh công cộng cũng hàn lưới sắt, toàn bộ cửa sổ đều lắp đặt lưới chống trộm khiến toàn bộ khu kí túc xá chẳng khác gì một nhà tử bất bưng.

Sau sự việc này, trong trường bỗng xuất hiện một tổ chức thờ thần rắn mang tính tự phát, người tham gia ngày càng đông.

Đơn xin chuyển kí túc xá của tôi không được nhà trường phê duyệt. Tôi ngồi nghe thầy hiệu trưởng viện đủ các lý do lằng nhách chẳng đầu vào đầu mà ngao ngán cõi lòng. Chalerm ngày càng trở nên trầm lặng, ngoài tôi ra, trong vòng bán kính mười mét xung quanh cậu ta, không một sinh viên nào dám bén mảng. Lâu dần, các sinh viên khác trong trường cũng nhìn tôi bằng ánh mắt dè chừng.

Khiến tôi an tâm phần nào là ngoài sắc mặt u uất và thói quen đi bật tích từ sáng sớm đến tối mịt thì Chalerm không còn hành động gì bất thường nữa. Cơn ác mộng trong ác mộng khiến tôi suýt hóa điên vào tối hôm đó cũng không còn xuất hiện trở lại. Lâu dần, tôi đã tin rằng tại tôi hôm đó nhìn thấy nhiều rắn quá nên bị ám ảnh mà mơ mộng lung tung. Tôi bán loạn mất một thời gian về cái chết của Wongsas nhưng vì chẳng phải là cảnh sát hình sự nên tôi cũng quên dần.

Gần đây tôi bỗng thấy cơ thể mình khác...

Thoạt tiên, do ngày nào cũng chìm trong căng thẳng và thấp thỏm nên mỗi sáng ngủ dậy, tôi không chú ý đến những mảng da bong tróc trên drap giường. Tôi học ngành y, thấy mình ngủ nghê vật vã, chỉ nghĩ do cơ thể chà sát vào drap giường mạnh quá nên bong da cũng là chuyện bình thường. Nhưng dần dà, tôi bắt đầu thấy không ổn bởi những mảng da bong tróc ngày càng nhiều hơn. Thoạt đầu chỉ li ti như hạt vừng, đến giờ đã lớn bằng móng tay rồi. Nhưng tôi hoàn toàn không hề thấy ngứa ngáy hay đau đớn ở đâu, mà ngược lại còn thấy người nhẹ nhõm hẳn đi. Tôi cũng hiểu, đây chắc chắn không phải hiện tượng bình thường nên tìm đọc rất nhiều sách y học liên quan và bước đầu phán đoán tôi đã mắc bệnh da vảy rắn.

Bệnh da vẩy rắn hay còn gọi là bệnh vẩy cá, là một loại bệnh da liễu do sự phát triển bất thường của tế bào biểu bì và lớp chất sừng gây ra, khiến ra khô, bong tróc từng mảng nhỏ giống như vẩy rắn. Thế nhưng, trực giác vẫn mách bảo tôi rằng hình như đây lại không phải là bệnh vẩy rắn.

Sau đó, tôi lại phát hiện ra bộ xương của tôi hình như mềm dẻo hơn nhiều. Các ngón tay thậm chí có thể uốn cong lên chạm xuống mu bàn tay, hai chân cũng như vậy, đi trên đường cứ cảm giác nhẹ bay, cái lưng tôi cũng có thể uốn éo đủ kiểu khó tin.

Cơn ác mộng Chalerm hóa rắn lại ủa ra khỏi kí ức mà tôi đã đào sâu chôn chặt khiến tôi có một liên tưởng kinh hoàng: hình như tôi cũng đang từ từ biến thành một con rắn!

Áp lực tâm lý nặng nề khiến tôi nảy sinh tâm lý "giấu bệnh sợ thuốc". Tôi trở nên ít nói, ngại va chạm, ngại giao tiếp. Ngoài giờ lên lớp, tôi né tránh tất cả bạn bè. Hằng ngày, cứ về tới kí túc xá là tôi lao ngay vào nhà tắm, ra sức kì cọ người ngọm. Từng mảng da to tướng bong ra, bị bàn tay tôi se thành những sợi mảnh, rơi đầy xuống nền phòng tắm.

Cho tới một buổi sáng vừa tỉnh dậy, tôi phát hiện ra ở góc giường có một bộ da người hoàn chỉnh mỏng tang như cánh ve sầu, nửa trong suốt. Bộ da nứt toác một đường từ đầu cho tới bụng giống y như da rắn lột!

Tôi kinh hãi hét toáng lên khiến Chalerm choàng tỉnh. Cậu ta làm lì nhìn bộ da người rồi khẽ hỏi: "Bao lâu rồi?"

Tôi nhắm tịt thời gian, lắp bắp nói: "Nửa tháng."

Chalerm nhìn tôi trân trân, cặp mắt cậu ta khiến tôi liên tưởng tới mắt rắn.

"Muốn chữa khỏi bệnh, phải theo tôi về làng." Ánh mắt Chalerm di chuyển từ người tôi tới bộ da lột "Chậm nhất là một tuần nữa, nếu không sẽ muộn mất!"

"Tôi mắc phải bệnh gì vậy? Muộn là thế nào? Làng của cậu ở đâu?" Sắc mặt nghiêm trọng của Chalerm khiến tim tôi thất lại, chìm trong một nỗi sợ hãi khó tả.

Nhưng tôi sẵn sàng thử tất cả mọi cách chứ không thể nhìn mình biến thành một con quái thai rắn.

"Rừng Vạn Độc." Chalerm bắt đầu lúi húi thu dọn đồ đạc. "Dọn đồ mau lên, tôi cũng không hiểu chuyện này là thế nào nhưng tôi biết có người chữa được bệnh cho cậu. Dù sao thì tôi cũng có phần trách nhiệm trong chuyện này."

Mấy câu phía sau, tôi gần như không nghe thấy gì, trong tai chỉ lùnh bùng ba chữ "rừng Vạn Độc".

Lại là rừng Vạn Độc?

Quãng thời gian tôi đã cố quên, giờ đây lại hiện về rõ mồn một khiến thần kinh tôi căng thẳng.

Chalerm xuất thân từ rừng Vạn Độc, khu rừng có ngôi làng Nhân Yêu quái gở?

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (6)

7

Trên tàu hỏa, tôi thờ thần ngồi bên cạnh Chalerm, đầu óc mụ mị gần như không biết mình đang làm gì.

Mất thêm ba ngày nữa mới tới được bìa rừng Vạn Độc. Lúc này tôi đã yếu đi thấy rõ, người ngòm mềm oặt như cọng bún, da dễ nứt nẻ như vỏ cây, khế vuốt một cái là bong ra từng mảnh da lớn. Người tôi lạnh toát, máu như đông lại trong huyết quản, tim đập lờ đờ, mắt không chịu đựng nổi ánh sáng mạnh, lúc nào cũng phải nhắm tít lại, thị lực giảm sút nghiêm trọng, đến nhập nhoạng tối là chẳng thấy gì nữa nhưng khứu giác lại nhạy cảm lạ lùng.

Những biến đổi đáng sợ này khiến tôi gần như phát điên. Tôi thường xuyên hoảng hốt sợ hãi, liệu tôi đã biến thành rắn chưa? Giả sử tôi biến thành rắn thật, liệu tôi có bị các nhà khoa học nhốt vào trong bình thủy tinh nghiên cứu. Ngày qua ngày bị rút máu, xẻo thịt, chích điện, thậm chí giải phẫu tôi không?

Nhưng càng tuyệt vọng thì khao khát sinh tồn lại càng trở dậy mãnh liệt. Tôi chẳng còn băn khoăn hỏi han gì Chalerm nữa, chỉ muốn nhanh nhanh chóng chóng tới được ngôi làng của cậu ta trong khu rừng Vạn Độc.

Trong rừng, sương khí như sương trắng mù mịt khắp mọi nơi, bên trên là những tán lá to tướng dày đặc, bên dưới là đầm lầy có thể nuốt chửng người ta như chảo chớp thi thoảng lại thò ra một bông hoa ăn thịt người to tướng. Tán cây rậm rạp che kín bầu trời không lọt nổi một tia nắng, cả ngày âm u không đoán được thời gian. Mắt tôi như mù dờ, không còn nhìn thấy đường, chỉ biết bước cao bước thấp bám theo Chalerm.

Cứ đi liên tục suốt hai ngày trời. Chalerm có vẻ rất thông thạo đường đi. Trên đường tuy thi thoảng cũng gặp một vài nguy hiểm nhưng chúng tôi vẫn bình yên vô sự cho đến khi hình bóng lờ mờ của một ngôi làng chập chờn trước mắt tôi.

"Tới rồi!" Chalerm chỉ vào ngôi làng dựng trên một vùng đất trống trải, nói. "Hy vọng không quá muộn."

Bước tới cổng làng, tôi nhìn thấy hai bên cổng có hai pho tượng đá. Bên trái là tượng con rắn lớn trông rất gớm ghiếc, còn bên phải là tượng một người phụ nữ xinh đẹp lỏa thể.

8

Người trong làng nhìn thấy Chalerm bèn tươi cười chạy lại, trò chuyện ríu rít với cậu ta bằng thứ ngôn ngữ tôi hoàn toàn mù mịt, chốc chốc lại rọi vào tôi ánh mắt nghi hoặc xen lẫn căm ghét.

Chalerm chỉ vào tôi, nói liên thoắng gì đó với họ. Trong đám có một ông cụ bực tức ra mặt, quàng quạc một hồi như trách mắng Chalerm. Chalerm cũng không chịu nhún, cãi lại thẳng thừng, mặt đỏ phừng phừng, thái dương giật liên tục.

Những người còn lại đều im lặng quan sát. Có vẻ như ông già có địa vị rất cao, những người khác không dám xen ngang. Nhưng bên cạnh đó, họ có vẻ cũng rất kính trọng Chalerm, nên chỉ im lặng nhìn hai người cãi vã.

Lời qua tiếng lại hồi lâu, hai người bỗng im bật, giận dữ nhìn nhau. Cuối cùng, ông già thở dài, chấp tay sau lưng, lầm lì đi vào trong làng.

Sắc mặt Chalerm đã giãn ra, thì thầm với tôi: "Ông ấy là cha tôi, Lumpoon. Gia tộc chúng tôi nhiều đời thống lĩnh người trong tộc."

Lúc này, tôi mới hiểu ra, thảo nào hai người cãi vã nhau mà không ai dám ho he một tiếng, đồng thời cũng lấy làm kinh ngạc vì cậu bạn Chalerm trông rất đỗi tầm thường và bí hiểm kia lại là người kế tục của một dòng tộc thủ lĩnh.

Nhưng điều tôi quan tâm hơn cả là liệu căn bệnh quái đản của tôi có chữa được hay không.

Chalerm cứ như nhìn thấu suy nghĩ của tôi, cất giọng áy náy: "Cha tôi đồng ý rồi, tối nay sẽ thực hiện nghi thức chữa bệnh cho cậu. Cậu mắc bệnh, có trách thì trách tôi. Cậu là người tốt, tuy bình thường chúng ta không trò chuyện mấy nhưng tôi vẫn cảm nhận được. Trong trường ai cũng lãng tránh tôi, chỉ có cậu là không."

Nhìn vào ánh mắt chân thành của cậu ta, tôi cảm thấy hổ thẹn. Chắc Chalerm không biết tôi đã muốn đào tẩu khỏi căn phòng đó biết bao nhiêu, chỉ vì nhà trường không đồng ý nên tôi mới phải cố chịu. Nghe cậu ấy nói vậy, tôi chỉ còn biết ậm ừ.

Vào trong làng, tôi thấy người làng ai cũng có nước da trắng bợt như Chalerm. Khi đi lại, hai chân không giống như bước mà cứ như trườn đi trên mặt đất. Nhà của họ đều có hai tầng, tầng dưới là cột gỗ, quây kín lại để nuôi gia súc gia cầm nhưng không thấy có cầu thang dẫn lên trên. Không hiểu họ lên bằng đường nào.

Càng khiến tôi khó hiểu hơn nữa là quanh nhà nào cũng rải rác những hố sâu chỉ ít cũng một mét, nhiều hố còn chứa nước, bên rìa hố có rất nhiều mảnh vỡ màu trắng giống như vỏ nghêu sò. Vách hố trơn bóng như gương, có vẻ như thường xuyên có vật gì đó hình tròn lên xuống.

Chalerm không nói gì thêm nữa, dẫn tôi đến một gian nhà gỗ một tầng duy nhất trong làng, bảo tôi nghỉ ngơi cho khỏe, đợi vài tiếng nữa trời tối hẳn sẽ thực hiện nghi thức chữa bệnh cho tôi.

Tôi lờ mờ cảm thấy ngôi làng này cứ ma quái thế nào.

Nhưng do bị ám ảnh bởi căn bệnh quái đản, tôi chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ, chỉ có một khát khao mãnh liệt là được bình thường trở lại.

Sắc trời càng tối thì ý thức của tôi càng trở nên mụ mị, dường như tôi đã bắt đầu mất đi năng lực tư duy, năng lực ghi nhớ.

Bên ngoài gian nhà bập bùng như có ánh lửa, chập chờn giọng hát nghe rất ma quái.

Tiếng hát giống như một lời nguyên thần bí chỉ có một câu lặp đi lặp lại liên tục, lên bổng xuống trầm. Tôi có cảm giác như họ đang kêu gọi thứ gì đó xuất hiện.

Chalerm đẩy mở cửa, tôi toan bước xuống giường nhưng hai chân đột nhiên mềm nhũn, tôi ngã khụy xuống đất. Chaletm nhắc đầu, bước lại đỡ tôi dậy.

Xúc giác cho tôi thấy, tay cậu ta ướt rượt, trơn nhầy, lạnh toát, giống hệt như da rắn.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (7)

9

Trên bãi đất trống chính giữa ngôi làng, mọi người quây xung quanh một đồng lửa rộng, nắm tay nhau lắc lư theo nhịp điệu, cùng rền rĩ hát ca khúc quái đản kia nhưng mắt ai trông cũng dài dại.

Chalerm dìu tôi đi qua đám người. Lúc này tôi mới nhìn thấy ông Lumpoon. Ông ta bò mỗi lúc một nhanh, trước đôi mắt nhòe nhoẹt của tôi thì hai tay ông ta đã tan vào trong cơ thể, hai chân dính vào nhau, tóc từ từ trườn dài trên cơ thể chạy chằng chịt khắp người đan thành lớp vảy, từ từ biến thành một con rắn lớn.

Lúc này nghĩ lại, tôi vẫn thấy mình may mắn. Nếu lúc đó tôi không mụ mẫm đến mất đi phản xạ sợ hãi thì sự việc rùng rợn ấy hẳn đã khiến tôi chết giấc và sẽ còn ám ảnh tôi suốt đời. Giờ đây, hồi tưởng lại những ấn tượng nhạt nhòa ấy vẫn khiến tôi phát run. Bởi vì không chỉ Lumpoon mà khi tôi nhìn sang Chalerm bên cạnh đã thấy một con người rắn đang đứng thù lù ở đấy, mở tròn cặp mắt ti hí, cái lưỡi chẻ đôi thè lè ngoài miệng liếm cả lên trên mặt, để lại một dòng nhớp nháp đến buồn nôn.

Và toàn bộ người trong làng đều đã biến thành một bầy rắn từ lúc nào.

Bầy rắn lớn dựng thẳng thân mình, vẫn quay thành vòng tròn. Những cái miệng rắn khép mở vẫn hát bài ca đó, cơ thể uốn éo lắc lư.

"Đừng sợ, đây chính là diện mạo thật sự của chúng tôi." Chalerm, mà không, con rắn lớn bên cạnh tôi bỗng chớp chép miệng nói ra tiếng người.

Đột nhiên, mặt đất dưới chân tôi bỗng bập bênh như mặt đầm lầy rồi từ đó bật lên những hạt đất bùn giống như nước tóe lên khỏi mặt hồ. Toàn bộ mặt đất giống như mặt nước đang sôi sùng sục, bắn lên những cục đất bùn mỗi lúc một lớn. Bên cạnh đồng lửa, một cột bùn đất bắn phụt cao lên như suối phun, mỗi lúc một cao, mỗi lúc một lan rộng, rồi nứt toác ra một khe hở to bằng ngón tay. Khe hở nhanh chóng ngoác rộng, cột bùn lắc lư vươn lên, bùn đất xung quanh rào rào rơi xuống lăn thành những viên bi nhỏ xíu.

Hình như bên trong có thứ gì đang giãy giụa muốn chui ra.

"Grừ..." Một tiếng gầm ma quái vang lên, từ trong cột bùn vọt ra một con sóng bùn lao vút lên không trung. Trong cơn mưa bùn rơi xuống mù mịt, từ chỗ vết nứt bỗng thò ra hai cái đầu.

Một đầu rắn và một đầu người. Cái đầu người giống y hệt pho tượng phụ nữ ở cổng làng.

Hai cái đầu vừa ló ra, một khúc thân rắn to không thể tả vọt lên khỏi lòng đất đen trùi trũi như lặn vào trong bóng đêm, cứ thế vùn vụt trườn ra đã tới hơn hai chục mét rồi mà vẫn chưa thấy hết. Dưới ánh lửa bập bùng mờ tỏ, hai cái đầu cùng giương mắt nhìn tôi trừng trừng.

Cái đầu rắn phát ra những tiếng "phì phì". Đám người rắn giống như nhận được mệnh lệnh, lập tức rùng rùng bò lại gần, quần quanh thân thể rắn khổng lồ, dồn hết sức trườn lên phía trên.

Chỉ còn một mình ông Lumpoon vẫn đứng im lìm bất động trước thần rắn hai đầu.

Tôi đứng đờ đẫn như khúc gỗ, không còn biết đến kinh hãi hay ghê sợ, chỉ được mắt nhìn bày người rắn uốn éo leo lên đến tận cổ rắn hai đầu rồi mới dừng lại ở đó, tầng tầng lớp lớp quần quanh như cái bậc thang. Lúc này, Lumpoon mới chậm rãi bò lên theo từng vòng bậc thanh bằng rắn lên tới tận đỉnh, ngược mắt nhìn hai cái đầu lừng lững rồi phát ra một tràng âm thanh quái dị.

Tới khi Lumpoon dứt lời, hai cái đầu một người một rắn bỗng ghé sát vào nhau, hình như đang bàn bạc. Tôi nhìn thấy cái đầu người lắc mạnh còn cái đầu rắn lại gật gù liên hồi. Lumpoon lại tuôn ra một tràng dài nữa, hai cái đầu người trầm ngâm một lúc lâu rồi đồng loạt gật đầu.

Sau đó, rắn hai đầu bỗng lắc lư thân hình, cả đám người rắn liền rụng xuống lả tả, oằn oại bò tứa ra xa rồi chia nhau leo lên những cây cột nhà bò về căn phòng làm bằng gỗ ở tầng hai.

Loáng cái, trên khoảng sân rộng thênh thang chỉ còn lại tôi và rắn khổng lồ hai đầu.

Con rắn vươn mình tới trước mặt tôi, hai cái đầu một người một rắn chỉ cách chóp mũi tôi chưa đầy mười phân, mùi tanh tươi từ bốn lỗ mũi phả vào mặt tôi từng đợt. Tôi vẫn đứng đần ra như phỗng, không có phản ứng gì.

"Há miệng ra!" Cái đầu phụ nữ cất giọng dịu dàng. Miệng tôi lập tức há ra như cái máy. Tôi nghe thấy tiếng rọt rẹt vọng ra từ trong họng rần ròi từ trong miệng nó lẫn ra một cục thịt đen ngòm to cỡ quả nhãn, lăn đi trên lưỡi rần, núng nính rung rinh như đầy chất lỏng, ra đến chót lưỡi, rớt đánh bộp vào trong miệng tôi. Lưỡi rần đưa theo, chọc một nhát vào viên thịt. Một thứ chất lỏng phọt ra đầy miệng tôi, tanh lòm, đắng ngắt.

Chất lỏng chảy ngay xuống họng, tràn vào trong dạ dày. Ống thực quản của tôi như bị ngọn lửa lướt qua, bỏng rát, đau đớn khủng khiếp. Máu tôi như sôi trong huyết quản, lục phủ ngũ tạng như bị té dầu sôi bỏng rát.

Tôi quằn quại trong cơn đau đớn mù mẫm, cảm giác như sắp sửa bị thiêu chết tới nơi. Đầu óc tôi mê man cho tới chi trống rỗng hoàn toàn. Trước mắt nhòe nhoẹt không còn thấy gì nữa, cuối cùng tối sầm, tôi ngất lịm đi.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 5: Thần Rắn Hai Đầu (8)

10

Cảm giác cổ họng khô nứt, đau đớn như có nghìn vạn mũi dao đâm rạch khiến tôi phải rên lên khe khẽ. Tôi hé hé mở mắt, trước mắt tôi là trần nhà trắng tinh. Tôi đang nằm trên giường trong phòng kí túc xá.

"Cậu tỉnh rồi à?" Chalerm đưa cho tôi một cốc nước. Tôi uống ừng ực một hơi cạn sạch, nước mát lạnh khiến cổ họng tôi dịu lại phần nào.

"Sao tôi lại ở đây rồi?" Tôi nhìn quanh căn phòng kí túc xá. Kí ức cuối cùng của tôi rõ ràng vẫn ở trong làng rắn của Chalerm. Nhớ tới làng rắn, một cơn rùng rợn hãi hùng bỗng choán lấy tâm trí tôi. Tôi nhớ tới đám người rắn, nhớ tới hình ảnh Chalerm mà ghê rợn cả người, vô thức lùi sát vào tronh góc tường, sợ rằng Chalerm lại thành linh biến thành rắn nữa.

Chalerm ngạc nhiên nhìn tôi: "Cậu sao thế?"

Đến lượt tôi phải há hốc miệng trước câu hỏi của cậu ta. Sức nhớ ra, tôi vội xoa lên tay mình. Da tôi nhẵn thín, xương cốt cứng cáp chứ không còn oặt ẹo như sợi bún.

"Cậu sốt li bì hơn nửa tháng rồi đấy, cả ngày lảm nhảm." Chalerm mỉm cười rót thêm cho tôi cốc nước. "May quá cậu tỉnh rồi, chắc sắp khỏi rồi đấy."

Tôi ngơ ngác nhìn Chalerm. Lẽ nào mọi chuyện mà tôi vừa trải qua chỉ là một cơn mê sảng? Nhưng rõ ràng là cảm giác của tôi vô cùng chân thực.

Hồi tưởng lại cảnh tượng rùng rợn trong trí nhớ, người tôi bỗng run lên cầm cập.

"À phải!" Chalerm chỉ vào đồng hành lý. "Tôi phải về nhà đây, nhà tôi có việc, không học tiếp được nữa. Rất vui vì thời gian ở chung phòng với cậu. Cậu bình phục thì tôi yên tâm rồi. Tạm biệt cậu luôn nhé, tôi về đây."

Đầu óc tôi vẫn rối tinh rối mù, nhất thời không kịp phản ứng. Cho tới tận khi Chalerm đeo ba lô lên lưng, bước ra đến cửa, tôi mới kêu lên: "Khoan đã! Cậu... cậu... cậu là ai? Cậu là rắn hay là người? Hay là người rắn?"

Chalerm khựng lại một thoáng, rồi cười nói: "Sao tôi lại là rắn được? Tôi rành rành là con người cơ mà!"

Chalerm nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: "Người Trung Hoa các cậu bảo là thần rắn Nữ Oa là tổ tiên của con người, các cậu mới là người rắn ấy. Cả truyền thuyết bạch xà bị đè dưới tháp Lô Phong nữa, cũng là người rắn còn gì?"

Tôi đang ngơ ngác thì Chalerm đi ra khỏi cửa. Trong hành lang dội lại tiếng bước chân mỗi lúc một xa.

Tôi còn ngồi chờ đợi trên giường hồi lâu nữa mới đập mạnh vào đầu, gắng gượng vịn vào mép bàn bước xuống đất. Mắt tôi vừa hay liếc vào cuốn lịch tường, hôm nay là hai mươi lăm tháng sáu âm lịch. Tháng sáu âm lịch, là tháng rằm, chính là thời điểm rằm ròi hang.

Vừa nghĩ đến rằm, tay tôi lại run lên bần bật, chân nhũn ra đứng không vững, vội ngồi phịch xuống giường. Đúng lúc ấy, khóe mắt tôi bỗng liếc thấy ở một góc gầm giường của Chalerm có một mảnh gì đó trắng trắng mỏng te, to cỡ bàn tay, sin sít vảy y như da rắn.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (1)

Ở Thái Lan có một nghi thức rất thần bí. Khi trong nhà ai đó có người mắc bệnh hiểm nghèo không thể cứu chữa hoặc rơi vào tình cảnh nguy cấp, người cao tuổi nhất trong nhà sẽ từ bỏ sinh mệnh, đi vào rừng Vạn Độc rồi không bao giờ trở ra nữa. Sau khi trưởng lão đi rồi, bệnh hiểm nghèo hoặc mối nguy hiểm sẽ tự hết chỉ sau vài ngày.

Còn họ đã làm những gì trong rừng, không ai biết được. Chỉ những ai từ bảy mươi tuổi trở lên mới có thể nhờ achan áo đen bày cho phương pháp này để bảo vệ người nhà. Họ luôn giữ bí mật tuyệt đối về phương pháp này. Có trưởng lão khi ra khỏi chùa, sắc mặt trắng bệch, hai mắt vô thần giống như vừa trải qua chuyện gì đó kinh hoàng lắm.

1

Sau khi Chalerm đi khỏi, không còn thấy cậu ta quay lại nữa.

Mà căn phòng kí túc xá này cứ như bị quỷ ám, chỉ còn mình tôi ở. Những sinh viên khác cũng dần né tránh ánh mắt của tôi, không còn thân thiện với tôi như trước. Tuy tôi không rõ nguyên nhân nhưng chắc chắn có liên quan tới nửa tháng hôn mê của tôi.

Nhớ lại những chuyện rùng rợn đã xảy ra từ sau khi bày răn bị thiêu chết trước cửa kí túc xá, tôi không thể khẳng định có phải chúng là những giấc mê sáng trong cơn sốt li bì mà Chalerm nói không. Hay những chuyện đó đã xảy ra thật. Nhưng trong tiềm thức, tôi vẫn không muốn chấp nhận một sự thực như thế này.

Thi thoảng, tôi lại lòi từ trong góc cùng của tủ quần áo ra một túi vải, cẩn thận mở ra, nhìn đờ đẫn vào mảng da răn bên trong, mảng da mà tôi đã nhặt được dưới gầm giường của Chalerm...

Cứ thế hơn nửa tháng trôi qua, sức khỏe tôi đã hồi phục đáng kể, tinh thần cũng dần dần bình ổn trở lại. Nhưng những ấn tượng kinh hoàng vẫn còn ám ảnh trong tâm trí tôi. Thời gian có lẽ chính là phương thuốc tốt nhất để chữa lành mọi vết thương, vả lại tôi cũng rất muốn trốn tránh kí ức đáng sợ ấy nên tôi cũng cố học cách lãng quên, quên đi tất cả những chuyện đã từng xảy ra. Chỉ những đêm khuya thanh vắng, một mình nhìn trần trần lên trần nhà, vô tình liếc sang chiếc giường trống trơn của Chalerm, tim tôi mới đập thành thịch bất an. Tôi buộc phải tìm mọi cách để giục mình đi vào giấc ngủ hoặc bật đèn học thâu đêm để phân tán sự chú ý.

Cái chết của Wongsas, cảnh sát Chiang Mai cũng không đưa ra được kết luận gì, sự việc cũng dần chìm vào quên lãng. Tôi chỉ biết nhà trường đã hỗ trợ gia đình Wongsas một khoản tiền khá lớn. Hôm đó, mẹ Wongsas đích thân dẫn theo đứa em trai gầy gò của cậu ta tới nhận tiền rồi thần thờ ra về.

Tôi không thể nào quên được hình ảnh bà mẹ Wongsas dẫn theo cậu em trai bước ra khỏi cổng trường. Bà ngoảnh đầu nhìn lại ngôi trường với ánh mắt tràn đầy oán hận. Ánh mắt ma quái đó khiến tôi không rét mà run.

Thời gian lâu dần, đám bạn học đã không còn lẩn tránh tôi nữa, bắt đầu trò chuyện thường xuyên với tôi. Tôi có cảm giác mình đã quay trở về với khoảng thời gian mới đến Thái Lan. Nhưng họ không bao giờ đặt chân vào phòng ở của tôi, giữa chúng tôi có kẻ vẫn tồn tại một khoảng cách vô hình khó nói.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (2)

2

Phương pháp giáo dục của đại học Chiang Mai là ngoài những môn học bắt buộc, sinh viên còn có nhiều môn tự chọn, nơi học là những giảng đường độc lập nối liền nhau. Sinh viên hàng ngày đều lên giảng đường đúng giờ, ngồi ngay ngắn chờ giáo viên tới. Giáo viên luôn chào hỏi nhân viên rất lịch sự, khác hẳn với ở trong nước.

Đất nước Thái Lan có sự phân biệt giàu nghèo nghiêm trọng. Nếu như thi đỗ vào được đại học, con em gia đình khó khăn coi như sẽ thoát khỏi được cuộc sống đói nghèo nên họ học hành rất chăm chỉ, mong sao thuận lợi tốt nghiệp để kiếm một công việc ngon lành.

Hôm đó, như bao ngày bình thường khác, tôi mang ba lô đầy nhóc sách vở tới giảng đường, gặp bạn quen đều chấp tay cúi đầu, mỉm cười chào hỏi. Lúc này đã là giữa hè, cái nắng thiêu đốt như muốn hun chín da thịt tôi. Còn chưa tới giảng đường, trán tôi đã rịn đầy mồ hôi.

Nhưng tôi lại rất thích thời tiết nóng ẩm với ánh mặt trời chói chang này bởi nó tràn trề năng lượng và sức sống. Nó giúp tôi quên đi cái cảm giác ẩm ướt lạnh lẽo của bộ da rắn.

Vào tới giảng đường, giảng viên đã lên lớp, trên bảng đen vẽ một sơ đồ cấu tạo cơ thể người. Tôi tiến lại chỗ ngồi quen thuộc. Người Thái Lan rất nề nếp, chỗ ngồi trong giảng đường gần như là cố định, rất hiếm khi ngồi tranh chỗ người khác.

Giảng viên tên là Duang, giảng dạy môn giải phẫu cơ thể người, hôm nay học về lý thuyết. Thầy giảng xong phần lý thuyết sẽ tới thực hành. Tôi hơi hồi hộp nhưng cũng hơi phấn chấn.

Thầy Duang giảng giải cho chúng tôi về lý thuyết giải phẫu, các sinh viên cầm cúi ghi chép rất chăm chú.

"Thưa thầy." Một nữ sinh ở hàng ghế phía trước tôi dè dặt đứng dậy. "Em... em thấy hơi mệt, xin thầy cho phép em về kí túc xá nghỉ một lát."

Thầy Duang quan tâm hỏi: "Pattra, em không sao chứ?"

Cô nữ sinh khẽ rùng mình, hắt hơi liên hai cái, ngần ngại nói: "Chắc em bị cảm, nghỉ ngơi một lát chắc sẽ đỡ. Em xin lỗi đã làm ảnh hưởng tới bài giảng của thầy."

Thầy Duang gật đầu, hỏi cả lớp: "Có ai ở cùng phòng Pattra, đưa bạn ấy đi khám được không?"

Câu hỏi này khiến cả lớp cười ồ. Với họ, bệnh cảm thì tự xử được, việc gì phải đi khám?

Thầy Duang chỉ cười, không nói gì nữa. Cô bạn ngồi bên cạnh Pattra cũng thu dọn sách vở, đưa Pattra ra khỏi giảng đường.

Tôi nhận ra, khi Pattra đứng dậy, trông cô có vẻ loạng choạng. Khi bước ra khỏi giảng đường, gần như phải dựa hẳn vào cô bạn.

Tôi còn loáng thoáng nhìn thấy cánh tay màu đồng của Pattra dường như nổi lên một vết tím xanh. Vết tím xanh đang từ từ lan rộng, đầu tiên là một hình tròn bất quy tắc, từ đó vươn ra rất nhiều đường mảnh chẳng chịt như râu chạy lan ra xung quanh. Bên trong hình tròn sần lên những cái đốm nho nhỏ, giống như... giống như một mảng vẩy rắn.

Ngoài tôi ra, cũng có một ánh mắt khác nhìn theo Pattra. Thầy Duang quay sang nhìn tôi, hình như ông cũng phát hiện ra tôi đang nhìn Pattra, ánh mắt ông dán chặt vào tôi như muốn biết điều gì đó.

Đụng phải ánh mắt ấy, tôi bỗng rùng mình ớn lạnh.

Ánh mắt của thầy Duang sắc lạnh âm trầm, khiến tôi sực nhớ tới một người đã gần như quên lãng: Chalerm!

"Phịch" một tiếng, hình như sau lưng tôi có ai vừa ngã xuống. Tôi vội vàng quay đầu lại, một cậu sinh viên mặt tím ngắt đang nằm dưới đất, khóe miệng sùi bọt xanh đen, trên cổ ngoằn ngoèo những vết tím tái.

Cả lớp ồ lên như chợ vỡ. Những cậu sinh viên xinh quang cuống quýt kéo cậu ta dậy, đưa tới phòng y tế của trường. Rất nhiều sinh viên bắt đầu hắt hơi liên tục, nước mắt nước mũi tèm lem. Trên cơ thể họ cũng nổi lên những vết tím xanh, trên những phần da lộ ra ngoài nổi lên từng mảng sần sùi như da rắn.

Giống hệt như một loại virus khủng khiếp lan truyền với tốc độ chóng mặt. Người trong phòng học theo nhau hắt hơi ầm ỹ, hết người nọ đến người kia ngã xuống. Có người co quắp run rẩy như đang khóa thân nằm trong tuyết, cả người run lên cầm cập.

Giảng đường vô cùng hỗn loạn, các nữ sinh kêu ré lên sợ hãi, các nam sinh chen lấn xô đẩy nhau chạy ra ngoài. Còn một số người mặt trắng bệch quỳ ở dưới đất, chấp tay làm rằm cầu khẩn gì đó mà tôi nghe không hiểu.

Chẳng mấy chốc, hầu như tất cả sinh viên trong giảng đường đã đổ vật xuống đất, chỉ còn hai người đang đứng trơ trơ, là tôi và thầy Duang.

Trong cơn hỗn loạn, tôi loáng thoáng nghe thấy có người gào lên một tiếng: "Ma cỏ!"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (3)

3

Trường học đã giấu nhem sự việc này. Là trường đại học y nổi tiếng ở Thái Lan, trang thiết bị và điều kiện chữa trị cho sinh viên đương nhiên cũng tân tiến nhất. Nhưng lad người thoát nạn hiểm hoi, tôi đã hiểu thế nào là cảm giác của một người bình thường ở trong trại tâm thần. Toàn bộ sinh viên và giảng viên trong trường đều nhìn tôi bằng ánh mắt lạ kỳ như thể tôi là quái vật từ hành tinh khác. Trên giảng đường, các sinh viên khác thà ngồi chen chúc một chỗ cũng không muốn ngồi cạnh tôi.

Mỗi lần nhìn khoảng không gian trống trải xung quanh, trong lòng tôi chua chát không nói lên lời. Đôi lúc tôi chỉ ước sao tôi cũng nổi da rắn sùi bọt mép ngã lăn quay giống họ, rồi được nhà trường chữa trị tận tình.

Lại ba ngày nữa trôi qua, cái nắng ở Thái Lan vẫn như thiêu đốt nhưng lòng tôi ngày càng giá lạnh, thậm chí đã manh nha ý định bỏ học về nước. Tôi sắp chịu hết nổi rồi.

Ngoài vài sinh viên bệnh tình nghiêm trọng hơn cả vẫn phải chữa trị, còn thì hầu hết đã bình phục. Nhưng dù ngày thường nhiều chuyện đến đâu, giờ cứ hỏi đến chuyện này là họ câm như hến cứ

như đã giao ước với nhau từ trước. Có điều, ánh mắt họ nhìn tôi lại lóe lên một vẻ thù hận khó hiểu.

Tôi cũng ngẫm nghĩ về sự việc này. Khả năng lớn nhất là Chalerm đã trở về. Nhưng nghĩ lại thấy cũng chưa hẳn. Dù tiếp xúc với Chalerm không nhiều nhưng cậu ta không phải là người xấu, nếu không thì đã chẳng chữa bệnh cho tôi. Mấy ngày hôm nay, ngồi học mà đầu óc tôi lơ đãng đến tận đâu đâu, cứ thấy ong ong khó chịu. Tối tiết ba, bốn hôm nay, một người nữa cũng không bị ảnh hưởng bởi căn bệnh kì quái kia - thầy Duang, không thấy lên lớp. Đám học sinh bắt đầu xì xầm bàn tán. Cho tới khi thầy hiệu phó bước vào lớp, nói nhà thầy Duang có việc bận, sẽ nghỉ vài hôm, cả lớp bèn giải tán ra về.

Tôi cứ ngồi im trong giảng đường cho tới khi chỉ còn trơ lại một mình. Tôi thở dài sườn sượt, thu dọn sách vở, quay trở về kí túc xá. Đứng trước cửa phòng ở, đưa tay đẩy cửa, tôi mới nhận ra cửa chỉ khép hờ...

Chalerm?

Đang do dự có nên bước vào phòng không, tôi bỗng ngửi thấy mùi thức ăn thơm nức bay ra.

Là mùi thịt bò thơm lừng pha lẫn mùi thanh thanh của mì, còn loáng thoáng cả mùi hành hoa. Người này sành ăn và tinh tế lắm đây.

Đúng vậy! Là mùi mì ăn liền! Có một người hể nấu mì thì nhất định phải cho hành hoa. Còn ai vào đây nữa?

Thành bạn thân nhất của tôi, Nguyệt Bính!

Tôi mừng hú xô cửa chạy vào, thấy một cậu thanh niên gầy nhom đang ngồi thu lu trước cái nồi đặt trên bếp cồn xanh lét. Từng sợi mì mập mạp đang nhào lộn trong nồi. Anh chàng cầm hai quả trứng gà đập vào miệng nồi, lòng đỏ lòng trắng nhảy gọn gàng vào trong nồi. Nước trong nồi đỏ rực những ớt. Đây chính là món mì "cứ ăn là khóc" nổi tiếng trong kí túc xá của chúng tôi hồi trước.

"Nguyệt Bính! Thằng chết toi! Mày biến đi đâu thế hả?" Tôi vừa vơ lấy đôi đũa vừa rú lên ầm ỹ.

"Hôm đó tao ngủ quên, đằng nào cũng lỡ rồi thế là chuồn sang Tây Tạng chơi một chuyến xem có kiếm được con chó ngao Tây Tạng* chính cống nào không. Tây Tạng thì làm quái gì có sóng. Mãi mấy hôm trước mới có tín hiệu, thấy nhà trường báo nếu không về thì xóa tên, tao phải dầm dúi ời tiền mới giải quyết xong đấy. Xong chuyện thì tao tới Thái Lan hội quân với mày luôn!" Nguyệt Bính thủng thẳng múc mì ra bát.

(*) Theo như những gì mình biết thì Ngao Tây Tạng là một giống chó quý hiếm sống trên dãy núi Himalaya và có giá thành đắt nhất trên thế giới. Ngoài vẻ hung dữ hiêu chiến thì giống chó này cực kì trung thành, cả đời chỉ nhận một chủ.

Tôi nghe mà cạn lời. Nhưng nghĩ lại, đây cũng là phong cách hành sự của Nguyệt Bính từ trước tới nay. Nó là dạng công tử lăm tiền, cứ nổi hứng là xách ba lô lên rồi đi, tính cách cũng rất tùy hứng. Tôi đã tới nhà nó vài lần, như một cung điện, đồ cổ tranh cổ la liệt.

Gặp nó ở đây làm tôi vui mừng quá đỗi. Tôi vừa xì xụp lừa mì, vừa kể liền một mạch những chuyện li kỳ quái gở từ lúc tôi đặt chân tới nước Thái Lan cho nó nghe. Cứ thế thao thao đến hơn nửa tiếng đồng hồ, rã cả họng.

Nguyệt Bính chẳng nói một lời, cứ im lặng nghe tôi kể. Tới đoạn các sinh viên trong lớp bị mắc bệnh kì quái thì nó đứng bật dậy, trông luôn ba lô lên vai nói:

"Đi!"

Tôi ngớ người: "Đi đâu?"

Nguyệt Bính trợn mắt nhìn tôi: "Rừng Vạn Độc chứ đâu nữa!"

Tôi càng sửng sốt: "Mày điên à? Mày thích thì đi một mình đi, tao chết cũng không đi. Mà tới đó để làm gì?"

"Cái đồ óc bả đậu! Nếu đúng là căn bệnh giống như mày đã mắc thì chỉ có người trong làng Rắn rừng Vạn Độc mới chữa nổi thôi." Nguyệt Bính túm tay tôi lôi đi phăm phăm.

Tôi gắng sức giằng ra: "Này ông lớn Nguyệt, động não một tý đi! Lần trước tới đó đầu óc tao mụ mị, có nhớ đi đường nào đâu, mà có nhớ tao cũng không đi. Tao còn trẻ, chưa muốn làm mối cho cá sấu."

"Mày có phải đàn ông không thế?" Nguyệt Bính ném cho tôi một điều thuốc.

Tôi châm lửa rít một hơi: "Thế cũng phải hỏi!"

"Thế có đi không?"

"Không!"

"Mày có phải đàn ông không?"

"Đương nhiên!"

"Thế có đi không?"

"Không!"

"Mày không đi, tao đi!"

Nguyệt Bính không đôi co với tôi nữa, khoác ba lô đi thẳng ra ngoài.

Tính khí của thằng ranh này lúc nào cũng thế, muốn đi lag đi luôn, không ai can nổi. Tôi đứng đực ra trong phòng một lúc rồi nghiêng răng chạy theo ra ngoài: "Nguyệt Bính! Đợi tao đã! Có đi thì cũng phải chuẩn bị lương khô đồ lè đã chứ?"

"Tao đi xa thường xuyên, ba lô lúc nào chả sẵn. Lương khô ấy à? Mì ăn liền nấu với thịt rừng, oách xà lách đấy!" Nguyệt Bính quăng lại một câu xanh rờn.

Trời mòi, gõ hi hục gần nửa quyển mới thấy Nguyệt Ca Ca xuất hiện, trốn mẹ gì mà lâu thế?! 😊😊😊

Vậy mới nói bạn thân là đứa lúc ta cần nhất thì dell thấy đâu, còn cái lúc dell cần thì cứ lượn lờ trước mặt!!

凸☪益☪凸

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (4)

4

Thì thụt giẫm lên đám lá mục trên mặt bùn nhão, chốc chốc lại thấy bọt khí sùi lên, nhấc chân lên cũng chật vật vì dính bùn lép nhép. Tôi ngẩng đầu nhìn tán lá rậm rì che kín cả bầu trời và cảnh cây đan xen như dệt, rần mối bò loăng quăng khắp nơi, bực bội kêu lên: "Nguyệt Bính, tao đã bảo đừng có đi rồi mà mày cứ đòi đi."

Đây là ngày thứ ba kể từ hôm chúng tôi bước chân vào rừng Vạn Độc. Chẳng thể trông chờ vào khả năng dẫn đường của tôi. Lần trước tới đây, đầu óc tôi mụ mẫm, chỉ nhớ loáng thoáng là cứ đi thẳng về phía mặt trời lặn, còn dọc đường rẽ ngoặt vào đâu, đi đứng thế nào, tôi chẳng chút ấn tượng.

Tìm một ngôi làng bé nhue hạt vừng trong rừng Vạn Độc mênh mông chẳng khác nào mò kim đáy bể, e là kim còn chưa mò thấy, chúng tôi đã về châu Diêm Vương cả rồi. May mà Nguyệt Bính rất giàu kinh nghiệm sinh tồn dã ngoại, cứ thế từng từng tiến vào rừng. Dù gặp phải vài mối nguy hiểm lặt vặt nhưng nó chẳng để tâm.

Đáng sợ nhất là một lần tôi thụt chân xuống bãi lầy, vèo cái bùn đã ngập ngang bắp chân, cảm giác còn con gì đó trơn nhầy luồn qua luồn lại. Tôi thì hoảng loạn giãy dụa, Nguyệt Bính thì thản nhiên bảo tôi thả lỏng người, nằm ngửa xuống mặt bùn đợi nó. Rồi nó leo

lên cây, lấy thùng nilon kết thành thòng lọng tròng chéo vai tôi, đầu dây còn lại vắt lên cành cây rồi buộc chặt quanh lưng nó. Xong xuôi, nó nhảy đánh ào từ trên cây xuống. Khi nước bùn đã rỉ vào tai tôi, nó đã lôi bật được tôi ra khỏi đầm lầy.

Tôi được cứu sống nhưng suýt bị sợi dây thùng nilon siết tắt thở. Vào lúc bị lôi khỏi mặt bùn, tôi thấy người mình sắp đứt thành hai đoạn.

Qua chuyện này, tôi dứt khoát không chịu đi tiếp nữa. Nhưng Nguyệt Bính lại giáng cho tôi một đòn: "Đằng nào cũng lạc đường rồi, cứ đi bừa đi, biết đâu lại thoát, chứ cứ ngồi lì đây thì chỉ có nước biến thành xác khô."

"Nguyệt Bính!" Tôi sờ vào cánh tay đầy vết cào cào ứa máu. "Tao thà ngồi đây làm xác khô cho xong. Không đi nổi nữa rồi."

Nguyệt Bính cắt con dao phạt cây đi, ngồi tựa vào gốc cây: "Thế nghỉ tí vậy."

Tôi châm một điếu thuốc, lôi bình nước quân dụng ra uống vài ngụm, đặt phịch mông xuống đất bỗng thấy dưới lớp lá có thứ gì đó cộm cộm, bèn tiện tay sờ xuống moi lên, lập tức rú lên hãi hùng.

Là một khúc xương!

Trên tán cây, một bầy chim kinh hãi bay đi rào rào, đập cánh tán loạn. Tôi nhảy dựng dậy, lớp lá dưới đất dính hết vào mông quần, để lộ một bộ xương hoàn chỉnh phía dưới.

Có lẽ do lâu ngày quá rồi nên bộ xương đã ngả thành màu xanh thẫm, trong hốc mắt trống hoắc ngọ nguậy con rết to đùng, lồng

ngực đã bị bộ móng tôi chèn bẹp, chỗ xương vỡ nhờ nhờ ánh lân tinh.

Tôi khiếp đảm chạy té ra xa.

Nhưng Nguyệt Bính lại ngồi thụp xuống, nhặt lấy một cành cây gảy gảy vào bộ xương: "Bí Ngô này, cái làng rắn mà mày kể ấy, chắc là ở gần đây thôi."

Tôi thấy vậy thì nôn thốc nôn tháo, hồn hển hỏi: "Tại sao?"

Nguyệt Bính bới hết lá cây sang một bên: "Mày lại mà nhìn này."

Tôi cố nén cơn buồn nôn, dịch lại gần đó và đã nhìn thấy chỗ bất thường.

Nửa thân trên của bộ xương là một người đàn ông trưởng thành, vẫn còn nguyên vẹn nhưng nửa thân dưới lại giống như là đập vụn xương chân rồi chắp bừa lại với nhau. Vô số mảnh xương ghép lại thành một cái trụ dài ngoằng, giống như xương sống mọc dài ra từ xương cụt.

Tôi nhớ tới Chalemr, cậu ta vẫn có hai chân bình thường mà. Còn cái tối hôm đó, có phải người trong làng biến hết thành rắn hay không, tôi vẫn chưa thể khẳng định được đó là sự thật hay ảo giác.

Tại sao ở đây lại có bộ xương kì quái thế này? Đây chính là nơi diện mạo thực sự của người trong làng Rắn?

Tôi rùng mình ớn lạnh...

"Trời sắp tối rồi, đêm nay nghỉ ở đây thôi." Nguyệt Bính nhìn hút vào trong cánh rừng, nói.

Không thể phủ nhận, kinh nghiệm dã ngoại của Nguyệt Bính rất hữu ích. Vặt cây cỏ vốn ẩm ướt và mốc meo, nhìn đã không muốn ngả lưng nhưng nó rút ra cái xẻng công binh bỏ túi, nhoay nhoáy đào một cái hố nhỏ hình vuông mỗi cạnh gần hai mét. Đất đào lên chất đống quanh hố, sau đó nhặt nhanh cành khô bỏ xuống hố đốt lên. Cho tới khi mặt đất khô rang, đất đắp xung quanh bốc khói trắng nghi ngút, nó mới dập lửa và dàn đều tàn tro dưới hố, rồi lại gạt đất đắp xung quanh lên trên, trên cùng trải chiếu quân dụng. Nằm lên trên đó ấm thực sự như nằm trên giường lò, khá là dễ chịu.

Để đề phòng trùng độc mò vào, Nguyệt Bính còn rắc một vòng lưu huỳnh xung quanh cái "giường lò". Việc còn lại chính là thoải mái nằm trên đó tán dóc tới khi ngủ thiếp đi.

Tôi gối đầu lên cánh tay, ngắm nhìn những vì sao thấp thoáng qua kẽ lá, chợt nhớ tới bộ xương kì quặc, trong lòng lại gợn lên chút hoang mang: "Nguyệt Bính, mày bảo đây có phải là người không?"

"Tao biết thế quái nào được." Nguyệt Bính ngậm một cọng cỏ trong miệng. "Tao chỉ cảm thấy cái làng của Chalerm cách đây không xa."

Tôi hít sâu một hơi. Không khí trong mát khiến tôi tỉnh táo trở lại: "Mày định lòe tao phải không? Tao từng đến đó rồi mà chẳng có cảm giác gì nữa là mày."

"Tao chẳng biết nói thế nào, cảm giác ấy lạ lắm, diệu kì lắm." Nguyệt Bính thờ hất ra. "Thế con người đồ của mày đâu rồi? Sao lại

đen sì thế kia? Mà có đeo kính áp tròng khôg đấy?"

Tôi đang nghĩ xem nên trả lời thế nào thì Nguyệt Bính thành linh ngồi bật dậy, nhìn về phía rừng sâu.

Hành động đột ngột của nó lại khiến tim tôi muốn nảy ra ngoài. Đang định hỏi, bỗng Nguyệt Bính đưa tay lên miệng ra hiệu im lặng: "Nghe thấy khôg? Hình như có tiếng động."

Tôi thầm nghĩ, giữa rừng rậm chứ có phải ngoài chân khôg đâu, có tiếng động là bình thường, việc gì phải nhón nhác thế. Nhưng tôi cũng dỏng tai lắng nghe một hồi, ngoài tiếng lá cây xào xạc trong gió đêm, làm gì có âm thanh nào khác.

"Nghe cho kỹ đi, nghe theo tiếng gió ấy." Nguyệt Bính đứng dậy, cầm đèn pin quét loạn lên.

Luồn sáng thoát dài thoát ngắn, lúc xuống đất lúc lên cây, chẳng thấy gì cả nhưng cảm giác thật rừng rợn.

Đột nhiên, khi luồng sáng đèn pin quét qua một cái cây, hình như tôi nhìn thấy thứ gì đó đang di chuyển.

Nguyệt Bính cũng đã phát hiện ra, vội vã chiếu đèn pin trở lại và nhìn thấy một khối đen kịt dừng lại trên cây. Nguyệt Bính vội xoáy rộng vòng sáng của đèn pin.

Tôi đã nhìn rõ. Đó là một cái mặt người cực to.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (5)

6

Vòng sáng đèn pin bao trùm lên toàn bộ cái mặt, thân cây đường kính phải hơn hai mét nhưng bộ mặt người kia đã chiếm ba phần tư thân cây, mắt mũi mồm miệng cực kì rõ nét...

Tôi sực nhớ tới những truyền thuyết về yêu hoa, yêu cây trong "Liêu trai chí dị". Chẳng lẽ cái cây to đùng kia đã hóa thành yêu quái thật rồi?

"Ban ngày mà có để ý không?" Nguyệt Bính tiến lại gần thân cây có bộ mặt người. "Tao như cái cây này có gì khác thường đâu."

Tôi không khỏi khâm phục sự to gan của Nguyệt Bính, cũng thấy vững tâm hơn đôi chút: "Nguyệt Bính, chưa rõ thế nào, đừng có lại gần."

"Nó ăn thịt được tao chắc!" Nguyệt Bính tung từng, rút dao ra cầm tay.

Tôi cuống lên: "Ngộ nhỡ nó là yêu quái thành tinh thật, mà có dao cũng vô ích. Mà tưởng đấy là vòng kim cô của Tôn Ngộ Không chắc?"

Vừa nói tới đó, tôi bỗng thấy cái mặt người động đậy. Hai hàng lông mày nhúc nhích kéo dài sang hai bên rồi lại rút về. Gương mặt mới đầu có hình bầu dục, giờ cái cằm từ từ nhọn hoắt, gương mặt kéo ra dài ngoằng ngoẵng, trông lại càng kinh dị. Từ trong con mắt bên tai trái rỉ ra một dòng đen đặc, chảy xuống bên miệng, trông nhem nhuốc như một gã hề.

Ghê rợn hơn nữa là cái miệng từ từ nhếch ra rồi bật cười với chúng tôi.

Tiếng cười mỗi lúc một thêm dồn dập và vang vọng, giống như là có hàng nghìn, hàng vạn con ong đang bay qua bay lại bên tai. Bộ mặt người đã bày ra đủ các hình thù kì quặc. Rợn người nhất là có lúc, bộ mặt nhũn xuống lỏng lẻo như tan chảy hoàn toàn nhưng thoát cái lại hồi phục như cũ. Tôi bịt chặt hai tai, run lên cầm cập.

Nguyệt Bính hai mắt tròn xoe nhìn vào bộ mặt, miệng lẩm bẩm gì đó rồi đột nhiên cầm đầu chạy bỏ về phía cái cây.

Tôi còn chưa kịp định thần, Nguyệt Bính đã chạy tới trước thân cây, nhưng nó bỗng cúi gập người xuống như thể bị ăn một đấm giữa bụng. Tôi chẳng kịp nghĩ ngợi, cũng chạy lao lại, bị một cành cây gãy quệt rách cả bắp chân, đau rát.

"Đứng im!" Nguyệt Bính cúi gập người, chỉ vào thân cây kêu lên.

Tôi tiến lại gần quan sát, bỗng phá lên cười sảng sặc. Làm gì có bộ mặt người nào, chỉ có một đàn kiến đông nghịt đang bò trên thân cây, tạo thành hình mặt người, hoàn toàn là ngẫu nhiên mà thôi.

Nhưng bọn kiến lại không hề nhỏ, cái bụng tròn xoe phải to bằng cả con ruồi, bò đi chen chúc, cắn rào rào vào thân cây. Tôi thấy may

mắn vì mình không mắc hội chứng sợ lỗ, nếu không hiệu quả thì giác này đủ để ám ảnh tôi cả đời. Nhưng tôi vẫn thấy hơi lầy lăm lạp, tại sao bây kiến lại đưa nhau gặm thân cây? Trông chúng chẳng hề giống mối.

"Đây là loài kiến đặc trưng của vùng Á nhiệt đới gọi là kiến lửa lớn, chủ yếu hút máu động vật để sống, đương nhiên cũng gòn cả máu người." Nguyệt Bính cẩn thận cầm lấy cành cây khều lấy một con, bóp khẽ, "bụp" một tiếng, bụng kiến vỡ toác bắn ra một dung dịch lỏng toàn màu đỏ.

"Sự việc có vẻ quái lạ đây." Nguyệt Bính cầm cành cây quệt vào đàn kiến khiến chúng rơi lả tả xuống đất. Trên đoạn thân cây tụ đầy những kiến lộ ra một vết rạch rất sâu, bên trong là vết máu khô.

Nguyệt Bính khều lấy một chút máu khô đưa lên mũi ngửi, lại lè lưỡi ra liếm: "Đây là máu người."

Không hiểu tại sao, hành động của Nguyệt Bính lại khiến tôi cảm thấy quá đổi xa lạ. Dường như nó không còn là thằng bạn Nguyệt Bính mà tôi quen biết, mà do ai đó cải trang thành. Bởi Nguyệt Bính tuy hiểu biết khá nhiều nhưng hành động vừa nãy trông chuyên nghiệp quá, hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của tôi về nó.

Tôi lại đột ngột nhận ra, Nguyệt Bính nổi hứng mà chạy vào rừng Vạn Độc nhưng hề gặp phải tình huống gì, trong ba lô của nó cũng luôn có sẵn vật dụng cần thiết để ứng phó, điều này không thể nào giải thích được bằng câu "tao đi xa thường xuyên, ba lô lúc nào chả sẵn". Lại chỉ mới nghe tôi kể chuyện mà đã khăng khăng vào rừng Vạn Độc ngay, hoặc là đã to gan quá mức, hoặc là đã chuẩn bị sẵn sàng từ trước, vậy thì tại sao cứ nhất định phải kéo tôi vào? Nó đã

chuẩn bị sẵn sàng để tới rừng Vạn Độc, còn tôi chỉ là một quân cờ hoặc là người dẫn đường cho nó tới làng Rắn!

Nghĩ đến đây, tôi bỗng khắp người lạnh toát. "Thật ra... mày là ai thế?" Tôi lùi lại hai bước, cảnh giác hỏi.

Nguyệt Bính sững sờ, ánh mắt bỗng trở nên vô cùng quái lạ, nhìn chằm chằm vào tôi rồi thình lình lao bổ về tôi. Tôi trở tay không kịp, bị nó đẩy ngã nhào.

"Mày cút đi!" Tôi đập cho nó một cú thẳng cánh.

Nguyệt Bính gồng tay phải kẹp chặt lấy chân tôi, tay trái móc dao găm đâm xuống cẳng chân tôi.

Thôi xong! Tôi bủn rủn tay chân. Thế là cuộc đời trai trẻ của tôi sẽ phải kết thúc trong cánh rừng Vạn Độc!

Bấp chân dội lên một cơn đau kịch liệt. Nguyên một miếng thịt đã bị Nguyệt Bính xéo đứt lìa. Máu tươm ra đầm đìa.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (6)

7

"Mày bị rạch rách chân lúc nào thế?" Nguyệt Bính lôi thoăn thoắt từ trong ba lô ra một chai rượu trắng, đổ thẳng vào vết thương của tôi. Cơn đau rát khủng khiếp khiến tôi suýt nữa chết ngất. Tôi rú lên thảm thiết, run lên bần bật, còn nó khấn trương lấy bông băng ra băng bó vết thương cho tôi một cách thuần thục.

"Chân mày chảy máu ròng ròng thea này mà đến gần bọn kiến lửa thì khác nào đâm đầu vào chỗ chết!" Nguyệt Bính vẩy nốt chai rượu thừa xuống đất. "Kiến chui vào chân mà mày không biết à? Tao mà không mau tay gãy con kiến từ trong vết thương của mày ra thì nó khoét vào tận xương mày rồi đấy!"

Giờ tôi mới nhận ra bầy kiến lửa đang bò hung nhúc về phía tôi như một dòng suối đen ngòm, bị rượu mạnh cản đường bèn vòng sang hai bên mà đi.

Nguyệt Bính đỡ tôi quay vào trong vòng lưu huỳnh rồi mới hỗn hển nói: "Vừa nãy mà tao không kịp phát hiện ra thì cái chân của mày giờ này tro xương rồi."

Tôi kinh hãi quệt mồ hôi, nhìn ra ngoài vòng lưu huỳnh, thấy bầy kiến lửa đã tràn tới bu kín. Chân tôi đau buốt từng cơn, trong lòng

run rẩy: "Mày có phải là Nguyệt Bính không thế?"

Nguyệt Bính ngáp ngừng một hồi lâu rồi mới lên tiếng: "Gác Du Long!"

Tôi ỉu xiu đáp lại: "Cô chủ quán!"

Gác Du Long là một quán ăn nhỏ nổi tiếng ở sau trường chúng tôi, nổi tiếng với món cá nướng. Tối tối, hai chúng tôi hay trèo tường ra ngoài đánh chén, uống say túy lúy mới mò về kí túc xá. Nhưng không phải vì chúng tôi ham hố gì uống rượu mà là vì cô chủ quán quá xinh đẹp. Dù không tò mò được gì nhưng nhìn thôi cũng thích.

"Thế sao tự dưng mày lại biết nhiều thứ thế? Có phải mày đã chuẩn bị từ trước là sẽ đến rừng Vạn Độc không?" Tôi chắc chắn người đứng trước mặt chính là Nguyệt Bính, liền nói thẳng ra điều thắc mắc.

Nguyệt Bính sờ sờ mũi (đây là động tác thương hiệu của nó): "Bí Ngô, không phải tao muốn giấu mày đâu mà là không thể nói với mày được. Đừng sốt ruột. Đợi lúc nào thích hợp tự khắc tao sẽ kể hết cho mày nghe."

Câu trả lời của nó khiến tôi không thể hài lòng nổi, bèn cười khẩy nói: "Có phải đợi đến lúc tao mất xác trong rừng Vạn Độc thì mày mới dốt sớ nói với tao không hả?"

Trên mặt Nguyệt Bính thoáng qua một nét giận dữ nhưng nó chỉ lắc đầu nói: "Tao biết, nếu tao là mày thì tao cũng không vui. Nhưng giờ thì đúng là không phải lúc."

"Mẹ kiếp... " Cơn giận bùng lên ngùn ngụt trong lòng tôi nhưng chưa kịp chửi dứt câu, bỗng nghe thấy từ xa vọng lại tiếng kêu thảm thiết.

Tôi chưa bao giờ tưởng tượng được rằng con người có thể phát ra tiếng kêu thê thảm đến vậy, giống như tiếng gào khóc khi mất đi người thân yêu nhất, lại giống như tiếng rên la đau đớn khi phải chịu cực hình, càng giống như tiếng gào rú kinh hoàng khi phải chứng kiến sự việc ghê rợn nhất trần đời.

Chỉ có một người đang gào rú. Tuy âm thanh đã biến dạng hoàn toàn nhưng tôi vẫn nhận ra người này là ai!

Chalerm!

Từ phía xa vọng lại tiếng cành cây va đập rào rào, cùng với tiếng bước chân loạng choạng rồi một người nửa bò nửa chạy lao lại gần.

Cầm nhọn hoắt, mặt trắng nhợt, mắt sáng rực, chính là Chalerm!

"Nguy hiểm!" Nguyệt Bích hét lên. "Đừng lại gần!"

Hai tay và đầu gối của Chalerm đã mòn vẹt, lộ cả xương trắng, ánh mắt hoảng loạn, nghe thấy tiếng quát của Nguyệt Bích, cậu ta liền nhìn về phía chúng tôi. Đột nhiên, ánh mắt cậu ta trở nên sắc nhọn, độc địa, cậu ra rú lên một tiếng, hai tay khua khoắc loạn xạ, lao bổ lại gần.

Phía trước cậu ta, chính là bày kiến lửa đông nghịt.

Bầy kiến lửa lập tức bám vào chân Chalerm rồi bò lên khắp người cậu ta. Chalerm kêu gào thảm thiết, ngã dúi dụi trước bày kiến, trong chớp mắt đã chìm ngấm trong một "tắm chần" lúc nhúc

đen đặc, chỉ còn nghe tiếng gập cấn rào rào xen lẫn tiếng rên rỉ yếu ớt: "Đồ lừa đảo, ác quỷ... "

Bàn tay Chalerm thò ra từ trong bầy kiến, năm ngón tay siết chặt lại thành nắm đấm, rồi lại run rẩy mở ra. Lũ kiến bò lên xâu xé, chóc lát đã biến thành một đồng xương trắng ớn, tỏa ra ánh sáng nhờ nhờ như ánh trăng.

Thị giác phải chịu đựng cơn kích thích bi thảm cực độ khiến tôi quên cả sợ hãi, cứ đứng chết sững tại chỗ, trong đầu chỉ còn nhớ đến giọng nói và nụ cười của Chalerm khi còn ở chung phòng với nhau, nước mắt tôi túa ra giàn dụa.

Từ thẳm sâu trong rừng rậm bỗng vọng lại mấy tiếng hú chói tai, giống như âm thanh được thổi ra từ ống sáo liễu bị hỏng. Bầy kiến lửa vừa nghe thấy, lập tức đồng loạt rút đi, biến mất trong cánh rừng, chỉ để lại một bộ xương đã bị gặm nhấm nhờ.

Bộ xương này, từ thất lưng trở xuống, là phần xương chân do vô số mảnh xương nhỏ hợp thành.

Hai hàng nước mắt đọng lại dưới cằm tôi, mãi không rớt xuống.

Nguyệt Bính lau khóe mắt, giọng nói có phần nghẹn ngào: "Bí Ngô, có lẽ chúng ta đã bị lợi dụng rồi."

"Chuyện là thế nào?" Ngực tôi tức nghẹn đến không thở nổi. Tôi gào lên.

Tiếng rít gào mỗi lúc một dồn dập. Bỗng "rầm" một tiếng, mặt đất rung chuyển như sóng dội, cứ như vừa có một vụ nổ lớn xảy ra.

Nguyệt Bính mặt mày biến sắc: "Nhanh lên, nếu không thì không kịp mất!"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (7)

8

Tuy tôi không biết Nguyệt Bính nói vậy là có ý gì nhưng chắc chắn trong rừng đã xảy ra việc gì quái đản. Chalerm chết ngay trước mặt tôi, liệu có phải làng của cậu ta đã bị tấn công rồi?

Tôi loạng choạng chạy theo Nguyệt Bính. Tầm tàn hai điều thuốc, phía trước mặt chúng tôi bỗng sáng quang. Đó là một ngôi làng nhỏ nương vào vách núi, trước cổng làng có hai pho tượng lạ lùng. Đây chính là làng của Chalerm.

Tôi thấy có đến mười mấy hàng kiến lửa đen ngòm chui ra từ trong bụi cỏ, rào rào tiến vào trong làng như suối tuôn. Tiếng kiến bỏ đi trên mặt đất giống như tiếng thủy tinh vào vào tấm kính, nghe mà sồn gai ốc. Nhìn vào trong làng, loáng thoáng nhìn thấy bóng người hoảng loạn tháo chạy điên cuồng, có vài chiếc bóng tròn dài như roi, quất đồm độp xuống mặt đất khiến mặt đất rung lên từng chập.

Đột nhiên, từ chính giữa làng có một con mãng xà ngồng lên cao, thân thể to cỡ bánh xe ô tô, tỏa ánh lân tinh đen thẫm, gầm lên một tiếng giận dữ rồi lao lên phía trước, đuôi quẫy mạnh. Những ngôi nhà gỗ bị quật trúng, sập xuống ụp ụp.

Bùn đất đùn lên thành một đám mây hình nấm như vừa trải qua một vụ nổ hạt nhân. Tôi không còn trông rõ tình hình trong làng nữa, chỉ thấy lò mờ hình bóng con mãng xà đang quấy nháo nhào trong bụi đất như thể đang vật lộn với thứ gì đó.

Tim tôi bỗng thất lại khi nhận ra con mãng xà có hai đầu mọc chĩa ra như cành cây. Là thần rắn hai đầu!

"Á... á... "

Trong làng vọng ra tiếng gào rú thảm thiết. Có mấy người chệnh choạng chạy ra phía cổng, tay chân khua khoáng loạn xạ, đập túi bụi vào người, trông như đang dập lửa. Bầy kiến tràn theo phía sau như lửa cuốn, đuổi riết không buông. Tôi đã nhìn rõ, trên người họ lổm ngổm những kiến, thịt da lở chỗ.

Máu tươi nhễ nhại khắp người, trên người họ chỉ chít những lỗ thủng đầm máu, chưa kịp tới đầu làng đã ngã gục. Bầy kiến tràn lên như sóng, chốc lát đã nhấn chìm toàn bộ. Chỉ nhìn thấy trong bầy kiến đen lúc nhúc, hình người vật vã giấy dụa, có mấy chiếc đuôi dài ngoẵng thò ra, rũ rượi đập xuống, bay ra từng mảng xác kiến.

Tiếng kêu gào mỗi lúc một yếu ớt, cuối cùng tắt hẳn. Bầy kiến lại quay về trong làng, chỉ để lại những bộ xương giống hệt như của Chalerm.

"Hiểu rồi, tao đã hiểu rồi!" Nguyệt Bính lảm nhảm như mộng du, quỳ phịch xuống dưới đất, hai tay ôm chặt lấy đầu, vò rút tóc.

Cảnh tượng thê thảm trước mắt khiến tôi kinh hãi và đưa xót đến tận cùng, cổ họng khô khốc như vừa nuốt phải than.

"Bí Ngô, xin lỗi!" Khi Nguyệt Bính ngẩng đầu lên, tôi thấy mặt nó vẫn vẹn nước mắt. "Tao đã tin vào lời của hấn, tao... "

"Hấn là ai?" Tôi hỏi nhưng trong đầu đã sực nghĩ tới một kẻ.

"Duang!" Câu trả lời của Nguyệt Bính đã chứng thực cho phán đoán của tôi.

Nguyệt Bính quệt mắt, mặt nó đen trắng loang lổ, trông hết sức kỳ dị: "Giờ tao không còn thời gian kể cho mày nghe nữa, nếu kịp, vẫn có thể cứu vãn. Theo sát tao, đừng chạy lung tung."

Tôi chưa kịp hiểu rõ lời nó nói nhưng đã lờ mờ đoán ra, hấn là giữa Nguyệt Bính và Duang đã có một giao kèo nào đó, hơn nữa, ông ta đã lợi dụng Nguyệt Bính.

Chạy vào trong làng, đập vào mắt tôi là những ngôi nhà gỗ đổ sập, chỉ còn trơ lại những thanh gỗ nham nhở. Vài bộ xương vất vẻo, mặt xương thủng lỗ chỗ như rắc vừng, mặt đất như vừa bị dòng nước tràn qua để lại từng vệt dài, là dấu vết của đàn kiến tràn qua.

Khoảng sân chính giữa ngôi làng vẫn mù mịt bọt sương, trong tiếng gầm thét, tôi loáng thoáng nhìn thấy thần rắn hai đầu đang quay cuồng vật vã và còn có một cái bóng lờ mờ hình người.

Sở dĩ tôi nói vậy là vì cái bóng to lớn hơn hấn người thường, phồng to múp míp, khônh còn mang tỉ lệ bình thường của một con người, trông như một võ sĩ sumo cỡ bự.

Trong không khí sặc sụa mùi rắn tanh tươi, cát bụi bay xộc vào mắt mũi khiến tôi ho lên sặc sụa. Nguyệt Bính hai mắt đỏ ngầu, lục tung ba lô tìm kiếm, thỉnh linh rống lên một tiếng thảm thiết. "Roạt"

một tiếng, mặt đất trên sân nứt toác ra một vết ngoằn ngoèo như tia chớp, vừa hay rạch qua giữa chỗ chúng tôi. Tôi đứng không vững, loạng choạng suýt nữa ngã xuống khe, Nguyệt Bính nhanh tay kéo tôi lại. Tôi nhìn thấy cái khe sâu hun hút, khí lạnh bốc lên ngùn ngụt, cửa vào da thịt tôi cóng buốt.

Tôi ngồi thụp dưới đất thở hổn hển. Bỗng nhiên, tôi loáng thoáng nhìn thấy bên dưới khe nứt có một chiếc giường màu trắng gần như trong suốt, trên giường có một người đang nằm.

Tôi tưởng mình hoa mắt, vội chớp mắt mấy cái nhìn lại, toàn thân bỗng nổi gai ốc rùng rùng.

Đó không phải là một chiếc giường mà là một viên đá dài chừng hai mét, rộng chừng nửa mét, bề mặt bóng loáng như bôi mỡ, tỏa sáng lấp lánh. Trong quầng hào quang dập dờn như sóng, tôi đã nhìn thấy, con người kia không phải nằm trên đá mà là bị khảm chặt vào trong đó.

Làn da màu đồng, mái tóc nâu dài đến ngang eo, khuôn mặt trái xoan thanh tú, hai mắt khép hờ, rèm mi rung rung như sắp sửa mở choàng ra.

Cô gái này, tôi đã từng gặp.

Nhưng tôi không thể nhớ ra đã gặp ở đâu.

Đầu tôi như bị sét đánh trúng, thần kinh tê liệt hoàn toàn, vô số mảnh vụn ký ức trôi qua vùn vụt trước mắt. Máy bay. Cô gái. Hành khách. Cánh điều!

Cánh điều! Suy nghĩ của tôi lập tức bám lấy cánh điều ma quái, mỏng tang, vàng vọt, bóng mỡ, đơn độc bay trên bầu trời, giống như

một tấm da người.

Tôi đã nhớ ra rồi, cánh điều da người!

Người bị khảm trên tảng đá chính là cô gái đã kể cho tôi nghe truyền thuyết về cánh điều da người ở trên máy bay, sau đó biến mất một cách ma quái.

Vì sao cô ta lại ở làng Rắn? Vì sao lại ở trong tảng đá này?

Là chuyện gì đang xảy ra?

"Mày nhìn thấy gì thế?" Nguyệt Bích tay cầm cái hũ đất đen kịt, thấy mặt mũi tôi đờ dại thì cũng ngó đầu nhìn xuống.

Tôi quỳ sụp dưới đất, phều phào: "Có cô gái... dưới đó."

Nguyệt Bích kinh ngạc hết nhìn tôi rồi lại nhìn xuống dưới lòng đất. Khi ngẩng đầu lên, ánh mắt nó nhìn tôi giống hết các giáo viên và sinh viên trong trường, như thể tôi là con quái vật hay thằng tâm thần vậy.

Chẳng lẽ Nguyệt Bích lại không nhìn thấy? Tôi ớn lạnh trong lòng, vội nhìn xuống lần nữa. Tảng đá nằm sâu tít dưới khe nứt, cô gái vẫn bình thản nằm bên trong.

Đúng lúc đó, từ chính giữa sân cuộn lên một luồng khí xoáy tròn cuốn theo một sức hút khủng khiếp, hút lấy toàn bộ sỏi đá gỗ vụn xung quanh. Sức hút quá mạnh, tôi đã không thể bám trụ nổi nữa. Tôi đã nhìn thấy hai chân mình rời khỏi mặt đất. Vào khoảnh khắc sắp sửa bị cuốn phăng đi, bỗng có một bàn tay túm chặt lấy cổ tôi.

Nguyệt Bính một bàn tay bám vào khe nứt, một tay giữ chặt lấy tôi. Tôi lúc này cứ như tấm ván bay lên thẳng tưng giữa không trung, lực phủ ngũ tạng như bị hút hết cả xuống bụng, chen chúc tại một chỗ, khoang ngực rộng tuếch như chẳng còn gì hết.

Trong cơn hoảng loạn, tôi nhìn thấy những ngón tay Nguyệt Bính đáng bám lấy khe đất đã trắng bệch, nổi từng khớp xương xanh lét sau đó rách toạc, máu tươi ứa ra ròng ròng.

"Nguyệt Bính, buông tay ra!" Tôi gào lên nhưng tiếng hét đã bị luồng sức hút khủng khiếp cuốn phăng đi mất.

Nguyệt Bính gan lì lắc đầu, miệng mấp máy như nói gì đó nhưng cũng bị chìm ngấm trong gió dữ.

Chốc sau, cơ thể Nguyệt Bính cũng bay lên, lơ lửng trong không trung giống hệt như tôi nhưng bàn tay nó vẫn kiên gan bám chặt lấy mép khe nứt. Tôi lo lắng khủng khiếp, chỉ muốn hất văng tay nó ra. Đúng vào lúc này, cái hũ đất đen sì nãy giờ bị nó đè dưới bụng bị hút lên, bay vọt về phía giữa sân.

Trong mớ âm thanh hỗn độn, tôi nghe thấy tiếng rạn nứt lách tách phía sau rồi lực hút chợt yếu hẳn. "Huych, huych" hai tiếng, tôi và Nguyệt Bính đã hạ được thân xuống dưới đất, người ngòm xương cốt muốn rời ra từng đoạn.

"Sao mày không buông tao ra hả thằng đàn?" Tôi nhổ ra một miệng toàn cát.

"Mày là anh em của tao." Nguyệt Bính dụi mũi, nhìn chằm chằm về phía sân. "Thần rắn hai đầu..."

Tôi quay ngoắt lại và thấy thần rắn hai đầu ngay sau lưng mình.

"Cảm ơn nhé!" Trên sân còn có một con người đang đứng lù lù, lạnh lùng lên tiếng.

Duang.

Hihhi, xin lỗi nhé, soạn xong truyện rồi mà quên đăng lên.

Mà nội dung chương này đúng là dài khủng khiếp, đánh mỏi cả tay, hoa cả mắt😁😁😁😁

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (8)

9☆

Thần rắn hai đầu thần bí lúc này đã mất đi vẻ uy phong trong lần đầu gặp mặt, mềm oặt đổ vật xuống đất. Trên thân thể đen bóng như thép chi chít những vết đục khoét đẫm máu do bày kiến lửa để lại, trước bụng còn có một vết thương toang hoác, cái đuôi vẫn đang co giật.

Thần rắn hai đầu yếu ớt ngỏng đầu, khuôn mặt phụ nữ xinh đẹp nhìn tôi mỉm cười, bên khóe mắt rỉ ra hai dòng máu đặc. Còn cái đầu rắn há ngoác miệng, lộ ra hàm răng hình móc câu ngược, nọc độc xanh lét nhỏ xuống tong tong, cái lưỡi vươn dài liếm lên mặt người phụ nữ, từ trong cổ họng phát ra những tiếng ghen ngào.

Thần rắn đang khóc.

Nước mắt tôi bất giác ứa ra ròn ròn, chảy vào trong miệng mặn chát.

Duang đầy gọng kính trên sống mũi, nhìn Nguyệt Bính bằng ánh mắt âm u: "Nếu không có chú mày, ta chẳng thể tìm được tới đây."

Nguyệt Bính giống như bị điện giật, toàn thân run rẩy, giọng khàn đặc gầm lên: "Ông là thằng khốn nạn!"

"Ha ha" Duang phá lên cười. "Khốn nạn? Chú mày có biết ta đã chờ đợi bao nhiêu lâu để có được ngày này không? Chú mày có biết ta đã hao tổn bao nhiêu tâm huyết để tìm ra nó không?"

Duang chỉ vào tôi, ánh mắt đầy vẻ giễu cợt.

Thời khắc này, tôi lại điềm tĩnh lạ kỳ. Tôi chậm rãi tiến tới trước mặt thần rắn hai đầu, nhẹ nhàng vuốt ve cái đầu rắn ghê rợn.

Một làn tử khid lạnh buốt thấm vào tay tôi, những cái vảy thô ráp cửa rách lòng bàn tay, máu tươi rỉ ra buốt xót.

Khuôn mặt người phụ nữ lại cười với tôi, mấp máy miệng nói ra một tràng mà tôi nghe không hiểu. Giọng bà hay tuyệt, dịu dàng, thánh thót, ấm áp như lò lửa đêm đông, sưởi ấm cơ thể lạnh băng của tôi.

Chiếc lưỡi rắn liến khế lên mu bàn tay tôi, ấm áp vô cùng, đem lại cho tôi một cảm giác thân thương.

Tôi bỗng cảm thấy thần rắn hai đầu rất đối thân quen, gần gũi như thể từ trước đó rất lâu, hai chúng tôi là một, chưa từng phân tách.

Tôi quay phắt đầu lại, giận dữ nhìn trừng trừng vào Nguyệt Bính. Nếu không phải tại cậu ta, tôi đã không đến rừng Vạn Độc lần nữa và những chuyện đau thương này cũng đã không xảy ra.

Nguyệt Bính không nói gì, chỉ cúi gằm mặt xuống.

"Tình cảm giữa các người đúng là cực tốt." Duang lấy từ trong ngực áo ra một chiếc còi gỗ, thổi lên từng hồi chói tai. Mặt đất đùn lên những hạt đất tròn xoe như hạt gạo, bày kiến lửa rào rào từ dưới

đất chui lên, leo lên người ông ta, trong chớp mắt đã bu kín toàn bộ thân thể, chỉ còn chừa lại cặp mắt.

Đầu rắn bỗng mở tròng mắt, ánh mắt tràn đầy thù hận, gắng sức gượng dậy nhưng cái cổ vừa mới ngóc lên đã mềm nhũn đổ ập xuống.

Từ khoe miệng người phụ nữ rỉ ra một dòng máu. Cái đầu rắn nấc lên thê thảm. Người phụ nữ mở hé đôi mắt, mỉm cười lắc đầu rồi chậm chạp khép mắt lại.

"Chỉ có một mình cậu là được thần rắn hai đầu tin tưởng." Duang chỉ vào tôi, bày kiến lập tức rào rào lao xuống nhưng rồi lại lập tức bò lên người ông ta, kín đặc nhưng nhúc nhúc trông vô cùng gớm ghiếc. "Chỉ có bộ tộc Người Quỷ mới sinh ra kẻ có con người đỏ. Hừm! Nhưng sau Kob, Prasong, bộ tộc người quỷ không còn sinh được người nào mang con người đỏ nữa. Tộc cổ chúng ta bèn phái người trà trộn vào làng Người Quỷ mới biết, hóa ra những trẻ sơ sinh mang con người đỏ đều bị đưa ra khỏi nước Thái đến khắp mọi nơi trên thế giới. Có vẻ như bộ tộc Người Quỷ đã biết được bí mật ngàn năm, hiểu rằng những kẻ mang con người đỏ chỉ là vật hi sinh cho tộc Cổ trong cuộc chiến Cổ - Phật, chứ không thể giải trừ được lời nguyền của bộ tộc Người Quỷ.

"Ta và Mengrai đã bí mật bắt cóc người của bộ tộc Người Quỷ, tra khảo đủ đường, cho tới khi gieo cổ vào họ mới biết, đứa bé mang con người đỏ cuối cùng đã được đưa tới Trung Quốc mười tám năm về trước. Sau khi lùng sục khắp nơi, cuối cùng đã tìm được cậu, Bí Ngô."

Vào câu ngắn ngủi của Duang khác nào sét đánh ngang tai, khiến tôi bàng hoàng chết lặng, chỉ lắp bắp được vài chữ: "Tôi là

người Thái Lan? Tôi là người của tộc Người Quỷ?"

"Chắc các người không biết, bà tổ của bộ tộc Người Quỷ tên là Suchin. Nghìn năm trước, chỉ vì một kẻ phụ tình, bà đã phải trở thành một quái vật mình nam mặt nữ. Nhưng cũng là nhờ vào cuốn sách Cổ thuật mà bà để lại, tộc Cổ của chúng ta mới xuất hiện. Người sáng lập ra tộc Cổ là một nhà sư, nghe nói là đồ đệ của cao tăng đã cứu được Suchin, cũng chính là vị achan áo đen đầu tiên của nước Thái. Sau khi học được Cổ thuật, ông đã bị Phật giáo cho là giống khác loài, mang thiêu sống. Tuy nhiên, Cổ thuật mà ông lưu lại vẫn ngày một lớn mạnh, trở thành thế lực uy hiếp Phật giáo ẩn tàng trong bóng tối. Đây cũng là nguyên nhân dẫn tới chiến tranh Phật - Cổ."

Duang chốc chốc lại bật cười nham hiểm. Tôi ngồi thụp bên cạnh thần rắn hai đầu, nhìn thấy sắc mặt người phụ nữ dần dần tím tái nhưng không thể làm được gì. Nguyệt Bính vò đầu bứt tóc, khoe miệng tái mét run rẩy.

"Còn cái gọi là lời nguyên nghìn năm của bộ tộc Người Quỷ, nói ra cũng thật nực cười. Tuy Suchin mang hình hài mặt nữ mình nam nhưng cũng lấy vợ sinh con như thường. Ghi nhớ lời dạy của cao tăng, bà ẩn cư sâu trong rừng Vạn Độc. Năm tháng qua đi, các thế hệ con cháu sinh sôi nảy nở, phát triển thành vài bộ lạc phân tán rải rác trong rừng."

Duang- nhân vật phản diện có tâm nhất ta từng đọc. Không những miêu tả lại toàn bộ gốc gác từ đời nảo rồi của các bộ tộc lại còn giải thích từng tí một nữa chứ!!! Rất đáng để trao giải diễn viên xuất sắc😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (9)

9☆☆

"Nhưng bộ tộc này lại có một hiện tượng lạ lùng, đó là thể hệ nào cũng sinh ra rất nhiều đứa trẻ tật nguyền. Nghìn năm sau, trẻ dị tật ngày càng nhiều khiến họ càng tin rằng đó là lời nguyền của trời cao, không dám bước chân ra khỏi rừng Vạn Độc nửa bước. Hiếm hoi lắm mới có một đứa trẻ bình thường. Họ lập tức phái ra ngoài, hòa nhập vào xã hội bình thường để học hỏi, hi vọng có thể phá giải lời nguyền. Bạn cùng phòng cậu, Chalerm, chính là một trong số đó."

Tôi nghe mà chết lặng, rồi bỗng sực nhớ ra một điều, buột miệng hỏi: "Tại vì hôn nhân cận huyết?"

"Ha ha, thông minh lắm." Duang lè lưỡi, liếm mấy con kiến bên miệng. "Chắc tại vì cậu từ nhỏ lớn lên ở Trung Quốc, tiếp xúc với quá ít tôn giáo nên mới tỉnh táo như vậy. Chalerm muốn học y học để phá giải "lời nguyền nghìn năm" này. Đáng tiếc là do bị ảnh hưởng quá sâu sắc bởi quan niệm thâm căn cố đế ở trong tộc, cậu ta đã luôn tin rằng đây là lời nguyền."

Tôi nghe mà kinh hãi, nhưng sực nhớ tới những bộ xương thân người đười rằn, tôi vẫn lơ mơ cảm thấy sự việc không hề đơn giản như Duang nói.

"Vài ngày trước khi cậu tới Thái Lan, ta đã bí mật gặp gỡ bạn của cậu, Nguyệt Bính. Ta... "

"Câm miệng!" Nguyệt Bính bật dậy hét toáng lên.

Duang cười nhạt vài tiếng: "Nếu cậu không có lòng tham thì đã chẳng đồng ý với điều kiện của ta, bí mật tới Thái Lan cùng ta học Cổ thuật mấy tháng trời. Bỏ mặc cả lời hứa hẹn với thằng bạn thân thiết nhất. Sau khi ta gieo cổ độc cho đám sinh viên, lại chấp nhận yêu cầu của ta dụ dỗ Bí Ngô dẫn mình vào trong rừng Vạn Độc tìm kiếm làng Rắn."

Những lời này khiến tôi bàng hoàng đến tận cùng. Nguyệt Bính đã bí mật tới Thái Lan? Khi tôi sống dở chết dở trong nguy hiểm, nó lại đang lù lù ở Thái? Nó đã lợi dụng tôi dẫn đường tới rừng Vạn Độc để Duang có cơ hội hủy diệt làng Rắn?"

Cảm giác thất vọng, sụp đổ, bị phản bội đã khiến tôi phát cuồng. Tôi đứng dậy, tiến từng bước tới trước mặt Nguyệt Bính, nhìn trừng trừng vào nó: "Nguyệt Bính, ông ta nói có thật không?"

Nguyệt Bính cúi gầm đầu, khóe miệng giật giật...

"Thằng chó, mày dám lừa tao!" Tôi giáng thẳng một đấm vào giữa mặt Nguyệt Bính.

Tay tôi đau rát nhưng trái tim còn đau đớn hơn nhiều.

Nguyệt Bính ôm mũi, khụy xuống, lời nói nghèn nghẹt: "Bí Ngô, không phải tao muốn thế đâu. Còn nhớ trước hôm đi Thái, tao đã nói gì với mày không?"

Có lẽ cú đâm thật lực vừa rồi đã giải tỏa được phần nào uất ức khiến tôi bình tĩnh lại chút ít, đứng thờ hờn hển. Nghe Nguyệt Bính nói vậy, tôi bèn hồi tưởng lại tình cảnh hôm đó.

Biết tin được sang Thái du học, đương nhiên là tôi rất vui, đặc biệt là Nguyệt Bính cũng đi cùng tôi. Hai thằng tôi xách chai rượu đi nghênh ngang vòng quanh sân trường, rồi quay về kí túc xá uống một bữa ra trò.

Nhưng hôm đó, tôi cứ thấy Nguyệt Bính có vẻ không vui, nó cười không được tự nhiên thoải mái như thường ngày, có lúc còn ngần ngừ như muốn nói gì đó. Tôi cũng không hỏi nhiều, chỉ đoán già đoán non chắc thằng cha này đang theo đuổi em nào. Giờ phải đi du học lâu ngày, coi như chấm dứt mối tình đơn phương nên sầu não cũng phải thôi.

Sau trận rượu, tôi nằm thẳng cẳng trên giường, cảm thấy thế giới đang xoay tròn, chỉ có tôi là bất động.

Nguyệt Bính bỗng lè nhè bật ra một câu: "Bí Ngô, sau này dù có xảy ra chuyện gì, mày cũng phải tin tao tuyệt đối đấy."

"Suốt hàng trăm nghìn năm qua, tộc Cổ luôn tìm kiếm bà ta." Duang nhìn hau háu về phía thần rắn hai đầu đang thoi thóp hơi tàn. "Suchin chưa bao giờ chết. Bộ da và linh hồn của bà ta vẫn bám chặt lấy cơ thể người đầu tiên tiếp xúc với sách Cổ Thuật, học được bí mật lớn nhất của Cổ thuật là trường sinh! Đây chỉ là hóa thân của bà ta, cơ thể thực sự chắc chắn vẫn đang ẩn tàng ở một nơi nào đó trong làng Rắn này!"

"Còn cậu, chẳng qua chỉ là quân cờ của ta thôi. Chứng bệnh vẩy rắn mà cậu mắc phải cũng là do ta gieo cổ. Ta thấy Chalerm tuy

không thông minh nhưng lại luôn sẵn sàng giúp đỡ người khác. Khi cậu hôn mê trong bệnh viện, ta đã dùng cổ lá che để bịt kín con người đồ của cậu nhưng Chalerm vẫn nhìn thấy được. Người mang con người đồ là hy vọng của bộ tộc Người Quỷ, vì thế, không có lý do gì mà Chalerm không cứu cậu. Thế là Chalerm đã dẫn cậu trở về làng Rắn, thần rắn hai đầu đã dùng cổ đan trong cơ thể để cứu cậu, tổn thất nguyên khí nghiêm trọng. Nếu không phải bởi thế, ta cũng chẳng thể nào đấu lại nổi con quái vật này."

Chân tướng đã phơi bày.

Hóa ra tôi chỉ là một quân cờ. Tất cả những sự việc xảy ra trong khoảng thời gian tôi đến Thái Lan hoàn toàn không phải là ngẫu nhiên như tôi vẫn tưởng.

Chính vì đôi mắt chết tiệt của tôi mà thằng bạn thân nhất đã phản bội tôi, Mengrai và Duang điềm nhiên lợi dụng tôi, Chalerm vì cứu tôi đã để lộ ra vị trí của làng Rắn, thần rắn hai đầu vì muốn cứu tôi thoát khỏi lưới hái tử thần nên đã rước họa vào thân...

Trong lũng núi vang vọng tiếng gió hú thảm thiết mang theo mùi rắn tanh tưởi. Trong lòng trống rỗng như hang núi, tôi vô thức nhìn sang Nguyệt Bính.

Nó chấm ngón tay vào chỗ máu mũi giàn giụa sau cú đấm của tôi, vạch vẽ loằng ngoằng dưới đất: "Đánh tao tiếp đi, đẩy tao lại gần Duang. Tao biết tao sai rồi, hãy tin tao lần này!"

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (10)

10

Nguyệt Bính muốn làm gì? Chẳng lẽ nó có cách để trừ khử Duang?

Tôi nhìn Duang trong cái vỏ bọc nghìn nghịt kiến lửa, cảm thấy có làm gì cũng chỉ vô ích. Cả làng Rắn đều đã bị ông ta hủy hoại rồi, chúng tôi có thể làm được gì?

"Mau! Không kịp bây giờ!" Nguyệt Bính lại ngoáy tít vài chữ nữa, khẩn thiết nhìn tôi.

Tôi khẽ lắc đầu

Hai con kiến lửa bò vào mắt Duang, cắn rách màng mắt chui vào trong con ngươi, chảy ra hai dòng chất lỏng đen đặc. Duang đau đớn rên rỉ: "Để có được ngày này, ta đã phải chịu đựng bao nhiêu đau đớn. Nhưng giờ đây, chỉ còn ta biết được bí mật này, ta là người vĩ đại nhất của tộc Cổ, Duang!"

Đứng trước mắt chúng tôi lúc này đã không còn là một con người bình thường nữa mà là một kẻ điên, một kẻ điên tuyệt đối.

"Chúng mày chết đi!" Duang cất giọng lạnh lẽo rồi chắp hai tay lăm rằm tụng niệm.

"Bụp!"

Trên người ông ta như phụt ra một luồng khí hất tung bầy kiến lửa ra, bay thẳng lên trời, giống như một đám mây đen rợp, úp chụp về phía chúng tôi.

Bầy kiến quá rộng, chúng tôi không chạy nổi. Tôi đã thấy vài con kiến đáp xuống cơ thể, vừa vững chân đặc ngoạc cặp răng nhọn hoắt cắn xé tôi, nhưng tôi cứ như đã mất đi cảm giác đau đớn.

"Thằng khùng, chạy mau!" Nguyệt Bích xô tôi chạy, cuống quýt phúi kiến lửa trên người tôi.

Sau lưng tôi chợt vang lên tiếng gầm rú của thần rắn hai đầu.

Một bóng râm bỗng phủ rợp lên người tôi và Nguyệt Bích, thần rắn hai đầu đã vật lộn thân hình khổng lồ cố gắng nghênh đỡ. Tôi ngoảnh đầu nhìn, thấy gương mặt phụ nữ đang nhìn tôi, nở nụ cười thắm thiết mấp máy một câu.

Lần này tôi đã hiểu: "Ta sẽ bảo vệ hai người!"

Đầu rắn há ngoác cái miệng khổng lồ lộ ra hàm răng tua tủa gai nhọn, rờn rờn nọc độc xanh lét, đớp về phía Duang. Duang thoáng kinh ngạc, giật lùi mấy bước. Một đám kiến mau chóng tụ lại, chồng chất lên nhau thành một tấm bình phong che chắn trước mặt ông ta.

Cái lưỡi dài ngoẵng của thần rắn phụt tới trước mặt Duang. Ông ta nhanh như chớp đưa tay tóm chặt lấy, né sang một bên, tránh cú

táp của nanh độc rồi lôi theo cái lưỡi rắn lao về phía cổ rắn.

Bầy kiến lửa trên mình Duang rào rào bò lên lưỡi rắn, nhe nanh gặm khoét rào rào. Duang lôi thật mạnh, chỉ chốc lát sau đã "phụt" một tiếng, lưỡi rắn đứt đôi, thân rắn hai đầu đau đớn quằn quại trên nền đất. Vảy rắn cọ xát xuống nền đất vang lên những tiếng đanh sắc như kim loại va đập, khuôn mặt của người phụ nữ mài xuống mặt đất thô ráp, trầy trụa rớm máu.

"Vô ích, không ai là đối thủ của ta." Duang gầm lên.

Đuôi thân rắn khổng lồ quật mạnh xuống đất, bắn tóe lên từng đợt cát mù mịt, mặt đất nứt toác nhưng những cú đập cứ yếu dần.

Tôi cuống cuống giục giã: "Nguyệt Bính, mày nghĩ ra cách nào đi!"

Nguyệt Bính cũng đã loạng choạng vì hai chân đã bám đầy kiến lửa đang điên cuồng cắn xé: "Lúc này mày đã bỏ lỡ cơ hội rồi, giờ tao chịu."

Lúc này, đã không còn nghe thấy tiếng rên của thân rắn hai đầu nữa, chỉ còn thấy vùng bụng phập phồng khe khẽ, dấu hiệu cuối cùng của sự sống.

Duang lao tới trước mặt thân rắn hai đầu, thò hẳn cánh tay vào trong bụng thân rắn khuấy đảo thật mạnh. Cơn đau đớn dữ dội lại khiến thân rắn ngóc đầu lên, giận dữ há miệng, thè ra chiếc lưỡi nát bấy chỉ còn non nửa nhưng không làm gì được hắn.

Đàn kiến lửa đã vây kín thành một vòng tròn dày đặc quẩn lầy chúng tôi khiến chúng tôi không chạy nổi nữa. Duang thọc cả hai cánh tay vào trong bụng thân rắn, lôi ra từng khúc ruột dầm máu.

Đang trong cơn say máu, ông ta không phát hiện ra trên mặt đất đã có một vết nứt dài đang vùn vụt lao về phía ông ta.

Ánh sáng trắng từ khe nứt rọi lên chói lọi kèm theo tiếng gầm rít chói tai khiến màng nhĩ tôi muốn nổ tung.

Trong luồng sáng trắng, có một thứ vàng vàng thành linh bay vụt ra, quay tít vài vòng trên không trung rồi úp chụp xuống đầu Duang.

Cánh điều da người!

Có ai cảm thấy thần rần hai đầu là bố với mẹ của Khương Nam không?

À mà mấy hôm trước xem lại truyện đã đăng thấy cũng có kha khá lỗi chính tả vì đánh ẩu quá. Ai thấy thì để lại comment cho ta sửa lại nhé!!😓😓😓

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (11)

11 ☆

Duang vẫn điên cuồng khua khoắng trong bụng rắn, không hề nhận ra cánh điều da người đã sà xuống trên đầu. "Phạch" một tiếng, cánh điều da người mở căng hết cỡ, ông ta vội ngẩng lên, còn chưa kịp nhìn rõ, cả mảng da người đã úp chụp xuống.

"Á!" Duang ra sức quấy đạp trong mảng da người, gào rú man rợ. Trông ông ta như đang lũng bùng trong một cái bao bố cỡ lớn, chốc chốc lại thấy một nắm đấm, một bàn chân nhô hẳn ra ngoài. Từ bên trong vọng ra những tiếng răng rắc ngày một vang vọng, cánh điều da người siết chặt lấy Duang khiến người ông ta teo tóp hết như con nhộng. Duang gào thét điên cuồng, gắng hết sức nhoi đầu ra ngoài. Tấm da người gần như trong suốt nên vẫn loáng thoáng trông thấy bộ mặt hung hãn của Duang in trên mặt da. Thần rắn hai đầu gầm lên một tiếng, quét mạnh đuôi về phía Duang, rồi lại mềm oặt đổ gục xuống.

"Bụp" một tiếng, trong tấm da người vọng ra tiếng nổ trầm đục như thể lon CocaCola bị đập bẹp. Cơ thể Duang đột nhiên biến dạng, mềm nhũn như cục bùn nhão, xương vỡ, mật bẹp, máu thịt hòa trộn trong tiếng lép nhép liên hồi.

Cuối cùng, toàn bộ tấm da người giống như một bao vải căng phồng. Một chốc sau, một đôi chân vươn ra khỏi tấm da người, tiếp đó là eo lưng thanh mảnh, bộ ngực đầy đặn, cánh tay thon thả rồi cuối cùng là một bộ mặt xinh đẹp tuyệt vời. Chuối biến hóa ma quái và ảo diệu ngoài sức tưởng tượng khiến tôi gần như tắt thở, chỉ biết đứng ngây như phỗng trợn mắt nhìn hình hài xinh đẹp xuất hiện từ tấm da người ghê rợn

Chính là cô gái mà tôi đã gặp trên máy bay.

Chính là cô gái khảm trong khối đá mà tôi vừa nhìn thấy.

Suchin!

Vài bọt bóng còn di chuyển bên dưới làn da trần mịn màng tuyệt đẹp của Suchin giống như những chiếc nhọt biết đi, chạy qua khuôn mặt mũm mĩu, tụ lại trên đỉnh đầu. Khi đi qua hốc mắt còn đội cả con mắt ra ngoài, trông vô cùng khủng khiếp.

Vài tiếng lựt phụt vang lên, trên đỉnh đầu Suchin bốc lên một làn khí đen ngòm, cơ thể lắc lư nghiêng ngả. Trong ánh nắng sớm mai vàng rực rỡ, cơ thể bà như được phủ lên một lớp cát vàng.

Trong lòng tôi không có một chút ghê sợ, chỉ cảm thấy đẹp, đẹp quá.

Vẻ đẹp của sinh mệnh.

Thời khắc đó, thậm chí tôi còn hồ nghi, loài người làm sao có thể tiến hóa từ loài khỉ được?.

"Kiếp là kiếp, báo là báo, da người bọc tâm răn, hoạn nạn hết chân tình!" Giọng Suchin mơ hồ ma mị, toát lên một vẻ thâm lương

khôn xiết.

"Nghìn năm trước, đại sư đã cho ta một con đường sống, nào ngờ đồ đệ của đại sư lại học lén Cổ thuật, trở thành achan áo đen đầu tiên, lòng sục trong rừng Vạn Độc để truy bắt ta, gieo cỏ rắn vào ta, khiến ta biến thành quái vật người không ra người, rắn không ra rắn, cũng chính là thần rắn hai đầu." Suchin mắt nhìn chúng tôi, vừa thì thầm như tự nhủ, vừa bước tới gần thần rắn hai đầu, âu yếm ôm lấy thi thể tan nát của thần rắn.

"Achan áo đen làm vậy, chỉ vì muốn có được bí mật thay da trườn sinh của ta. Nhưng ta không bao giờ nói với hắn." Khi Suchin đứng lên, toàn thân bên vết máu rắn, giống như một bức tranh sơn dầu đẹp đến rùng rợn, khiến đôi mắt tôi nhức nhối.

"Người là người có con người đỏ?" Suchin chậm chậm tiến về phía chúng tôi. Bầy kiến lửa lập tức rẽ sang hai bên giống như dòng nước rẽ đôi.

Tôi hoang mang gật đầu.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (12)

11☆☆

"Không ngờ ta vẫn còn gặp được một con người có con người đồ." Suchin nở một nụ cười thâm thiết. "Tuy ta đã trúng cổ rắn, bị giam cầm trong cơ thể rắn nhưng achan áo đen không ngờ được rằng, ta đã lợi dụng hiện tượng rắn lột da để lột bỏ bộ da người, trèo lên một tử thi trong rừng Vạn Độc, có được cơ hội hồi sinh. Ta định chạy ra khỏi rừng Vạn Độc, báo tin cho đại sư rằng đồ đệ của người đã lên học Cổ thuật đến nỗi mất hết nhân tính. Nhưng ta đã phát hiện ra hắc đac gieo cổ tường trong rừng Vạn Độc, khiến ta không thể thoát ra. Còn hắc cũng không thể ngờ được rằng, cái gọi là trường sinh, thực chất chỉ là ngủ vùi không tỉnh. Mỗi năm, ta chỉ tỉnh lại một lần vào giờ Rắn, ngày Rắn, tháng Rắn. Trường sinh như vậy, có nghĩa lý gì?"

(Ơ thế cái cô gái trên máy bay là sao?)

"Vì không muốn để cho achan áo đen biết được ta đã thoát khỏi thân xác rắn, ta đành phải ẩn mình ngủ vùi trong khối pha lê để né tránh sự săn lùng của cổ trùng. Khi tỉnh dậy lần nữa, ta phát hiện thân rắn hai đầu đã đẻ ra rất nhiều trứng rắn. Sau đó, trứng rắn nở ra toàn quái vật thân người đuôi rắn. Nhìn những đứa trẻ nửa người nửa rắn, ta cảm thấy nghiệp chướng quá ư nặng nề. Nhưng trong

số lữ trẻ dị hình, vẫn có một đứa bình thường, nhưng mắt của nó... " Suchin nhìn tôi trân trân "đỏ như máu!"

Tôi nhin không nổi, buột miệng "a" lên một tiếng.

Câu nói này khác nào một nhát đâm thành linh vào giữa đầu tôi.

Con người đỏ của tôi, chính là đặc trưng của hậu duệ tộc Rắn!

Tôi tiên của tôi, là thần rắn hai đầu!

"Trong rừng Vạn Độc có nhiều thợ săn ra vào nên dần dà, có kẻ phát hiện ra tung tích của người rắn. Do thấy họ dị dạng nên đã gán ghép cho một cái tên nực cười là bộ tộc Người Quỷ. Achan áo đen lại tìm đến, ngấm ngấm gieo đủ loại cổ vào họ. Người bị trúng cổ, hễ bước chân ra khỏi rừng Vạn Độc lập tức sẽ hiện nguyên hình, mạch máu toàn thân nứt toác mà chết. Đây cũng chính là chân tướng của lời nguyền nghìn năm."

"Chỉ có người mang con người đỏ mới thoát khỏi sự ràng buộc của lời nguyền, ra được khỏi rừng Vạn Độc. Chính vì vậy, một người mang con người đỏ đã mật báo cho sư phụ của achan áo đen. Sau đó sư phụ đã bày kế bắt achan áo đen hỏa thiêu. Nghìn năm qua, chuyện này càng đồn càng sai, mới nói rằng người mang con người đỏ là nhân vật then chốt trong cuộc chiến Phật - Cổ."

"Tuy hàng năm, ta chỉ tỉnh ngủ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng qua lời kể của người trong tộc, ta cũng biết sơ qua tình hình. Thế là ta quyết định để cho bộ tộc đưa những đứa trẻ sơ sinh mắt đỏ ra ngoài để tránh bị liên lụy."

Tôi đầu óc trống rỗng, hoàn toàn không chút phản ứng trước lời kể của Suchin nhưng cảm thấy giọng nói của Suchin đang yếu đi rõ

rệt...

"Bà... sao thế?" Nguyệt Bính hỏi.

Suchin liếc nhìn Nguyệt Bính: "Tộc Cổ?"

Nguyệt Bính lắc đầu, rồi lại gật đầu.

Suchin mỉm cười: "Có phải tộc Cổ hay không, không quan trọng, quan trọng là tâm có bị mê hoặc hay không."

Nguyệt Bính chột rùng mình, sắc mặt như kẻ ngủ mê vừa tỉnh, trả lời dứt khoát: "Không!"

"Vậy thì tốt." Suchin mỉm cười để lộ núm đồng tiền xinh xắn, sắc mặt ngây thơ như đứa trẻ. Nhìn nụ cười ấy, tôi bỗng trấn tĩnh hơn nhiều, sực nhớ ra rất nhiều điều muốn hỏi. Nhưng đúng vào lúc ấy, sắc mặt Suchin bỗng tái nhợt, há miệng thở ra một bùm máu tươi.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 6: Rừng Sâu Vạn Độc (13)

12

Máu tươi nóng hồi phun đầy mặt tôi, Suchin nâng cánh tay mềm rũ vươn về phía tôi nhưng rồi toàn thân mềm nhũn, ngã nhào vào lòng tôi.

Nguyệt Bính cuống quýt lục tìm thứ gì đó trong ba lô. Suchin lắc đầu, lại thổ ra một bùm máu nữa: "Vô ích thôi. Bản thể của ta đã chết rồi, ta chẳng còn sống được bao lâu nữa. May sao... "

Cơ thể bà lạnh đi nhanh chóng trong lòng tôi. Lúc này tôi mới nhận ra, Suchin, người con gái khổ mệnh của một nghìn năm trước sắp chết thật rồi. Người con gái ôm trong lòng mối hận thù bị người yêu phản bội, chưa một phút giây nào được sống hạnh phúc, giờ đang lịm đi trong tuyệt vọng. Chắc bà muốn ngủ yên từ rất lâu rồi nhưng số phận không buông tha cho bà, khiến bà tiếp tục phải chịu đựng nỗi đau khổ bất tận.

Giờ đây, Suchin đã sắp được giải thoát khỏi nỗi khổ ải ngàn năm nhưng trong người bà lại mang dòng máu tà ác của Duang, không biết rồi sẽ lên thiên đường hay xuống địa ngục?

"Cậu..." Suchin thì thầm bên tai tôi, "cậu... hãy nhớ... Duang không phải lag achan áo đen cuối cùng. Sau này phải hết sức cẩn

thận... "

Nước mắt tôi nhỏ xuống mặt bà, đọng đầy trên gò má trắng muốt.

"Đừng bận tâm đến thân thể của mình, hãy để khổ đau chìm vào quá khứ, vui vẻ tin vào tương lai." Suchin hít vào một hơi, sắc mặt bỗng hồng lên.

Đó là thời khắc hồi quang phản chiếu.

Tâm hồn tôi cũng nguội lạnh theo thân xác bà.

Suchin ngoẹo đầu sang một bên rồi từ từ khép mắt nhưng khóe miệng vẫn đọng một nét cười, cất giọng yếu ớt: "Tuy ta không biết cậu nhưng ta tin cậu. Nếu có thể, hãy giúp ta tìm lại em trai. Tóc... tóc nó... "

Tôi không nghe rõ mấy từ cuối cùng, đành phải ghé sát vào miệng bà nhưng vành tai tôi chỉ chạm phải sự giá lạnh chết chóc.

Suchin đã chết!

Tôi lại chìm vào hoang mang. Suchin không biết tôi, vậy cô gái giống nà như lọt trên máy bay là ai? Sai bà lại còn em trai gì nữa? Tóc... tóc gì kia?

Tôi cứ dờ dẫm ngòu ôm Suchin trong nắng vàng rực rỡ.

Bởi vì tôi không biết phải làm gì.

"Bí Ngô, chúng ta... " Nguyệt Bính ngáp ngừng, "chúng ta hãy chôn cất cho bà ấy."

"Mày cút đi!" Tôi gầm lên như muốn trút hết cơn giận dữ âm ỉ trong lòng.

"Tao biết mày không tin tao nhưng mày phải nghe tao giải thích." Nguyệt Bính châm một liều thuốc, nhét vào miệng tôi.

"Tao không lừa mày đâu, tao cũng bị lừa cơ mà." Nguyệt Bính xách ba lô lên, một tay dứt túi, ánh nắng sớm khiến cái bóng nó đồ dài lê thê.

"Hãy tin tao! Giờ thì mày phải mai táng cho bà ấy. Ra khỏi rừng Vạn Độc, quay về trường, tao sẽ giải thích rõ ràng với mày." Nguyệt Bính lùi lũi đi ra phía cổng. "Lúc ấy có làm bạn nữa không, tùy mày quyết định."

Tôi bế thi thể lạnh ngắt của Suchin lên, thần thờ bước theo nó. Tôi tự nhủ với lòng, tôi sẽ không bao giờ đặt chân vào rừng Vạn Độc nữa!

Xin chân thành cảm ơn các bạn đã ủng hộ và theo dõi bộ truyện suốt thời gian qua.

Truyện đến đây là hết, mời các bạn đón đọc tập 2 trong series Những miền linh dị về đất nước Nhật Bản nhé!

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Thông Báo

Mặc dù không liên quan gì đến truyện này nhưng ta muốn báo một tin.

Ta đang vẽ một bộ truyện tranh thể loại đam mỹ 😊😊😊

Ý tưởng thì ta lấy từ hai bộ tiểu thuyết ta thích là:

Ma đạo tổ sư

Hệ thống tự cứu của nhân vật phản diện

Cơ mà không có ăn cắp gì đâu, chỉ tham khảo bối cảnh tu tiên thôi 😊😊

Với lại là nội dung xoay quanh khá nhiều cặp nên cũng không rõ là có vẽ được hay không.

Về trình độ vẽ thì ta không đảm bảo có chọc mù con mắt của bàn dân thiên hạ hay không nên làm ơn đừng gạch đá gì nhá. Thấy không hay thì hãy kick ngay cho đỡ nhức mắt.

Thật ra thì cứ nỗ cho đã chứ quá trình vẫn đang dậm chân tại hình tượng nhân vật 😊😊

Có tổng số 5 sư tôn thì mới vẽ được 3/5 (bé thụ đã xong còn bé công vẫn chưa nghĩ ra mặt:))))); lại còn phải ngẫm nghĩ trang phục, kiểm pháp các kiểu và đo đạc xem có nên vẽ khung cảnh không tại vì ta ngu nhất phần này!

Thế nhé! Cứ thông báo cho biết trước để đến lúc ra nhớ ủng hộ nhiệt tình nhen. (bật mí: là sư đồ luyện😊)

Ta lượn đây

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

...

That is cú lừa. Tập 1 Những miền linh dị chưa có hết nhé.

Tiếp tục ngắm cao đầu hóng nào

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (1)

Truyền thuyết Thái Lan kể rằng: Cỏ thuật còn được gọi là thuật Gong Tou hay ma cỏ, chỉ sống kí sinh trong cơ thể phụ nữ để hãm hại người khác. Những phụ nữ mang cỏ trùng trong người được gọi là bà ma cỏ.

Nơi ở của các bà ma cỏ thường là những nơi mà âm hồn ác quỷ tụ tập. Ở Thái Lan, những ngôi làng như vậy thường chẳng có ai dám bước vào. Cũng có những bà ma cỏ ở ngay trong thành phố, trú ngụ trong những con ngõ tối tăm nhất, thường gọi là phố ma.

1

Chôn cất Suchin xong, Nguyệt Bích vài lần muốn bắt chuyện với tôi nhưng tôi đều không nói năng gì. Không chỉ bởi những câu nói của Suchin trước khi chết khiến tôi nghi hoặc mà tôi vẫn chưa thể nguôi được vết thương lòng do bị ăn cú lừa của Nguyệt Bích.

Không ai có thể bù đắp được một tội lỗi gây chết người.

Trên đường vào rừng, Nguyệt Bích đã đánh dấu cẩn thận nên chúng tôi trở ra rất dễ dàng. Dọc đường, chúng tôi cứ làm lúi mà đi, chẳng ai thèm nhìn đến ai. Hết bắt xe bò hôi rình lại chuyển sang xe

ba bánh xóc nảy lộn ruột, khó khăn lắm mới chen lên được chuyển xe buýt đường dài nhờ đủ cả lợn gà ngan vịt cuối cùng cũng lên tàu quay về được Chiang Mai.

Trở lại phòng, bầu không khí trong lành khiến tâm trạng tôi cũng nhẹ nhõm phần nào, có cảm giác như mình được tái sinh. Vừa vào phòng, Nguyệt Bính lập tức châm bếp còn, hì hụi nấu mì ăn liền.

Tôi vẫn chưa hết giận, chỉ lặng lẽ ngồi hút thuốc. Đến khi mùi thơm sực nức xõ vào trong mũi, bụng tôi bỗng réo lên ồng ọc. Tôi miễn cưỡng cầm lấy chai rượu trắng nó đưa cho, cầm cúi ăn uống.

"Hai hôm trước ngày lên đường tới Thái Lan, Duang tới tìm tao." Nguyệt Bính sờ mũi. "Ông ta nói về cặp mắt đỏ của mày."

Tôi vẫn húp mì xì xụp, tảng lờ như không nghe thấy nhưng sự thực thì tai tôi động lên còn dài hơn cả tai lừa. Thấy tôi vẫn cầm mặt vào bát mì, Nguyệt Bính thờ dài, cũng gấp lấy một bát rồi lẳng lặng ngồi ăn.

Tôi chờ mà sốt cả ruột, lòng dạ để tận đầu đầu nên sặc một ngụm nước mì, ho sặc sụa một hồi mới thở được, đành giục: "Cái thằng thái giám kia, mày thất đức vừa thôi, sao nói nửa chừng lại thôi thế? Mày post bài lên mạng mà theo cái kiểu này thì người ta cho mày ăn gạch đá chết luôn đấy thằng hoạn quan ạ."

"Tao đói mà." Nguyệt Bính thấy tôi giục giã thì lên mặt ngay.

Tôi lập tức lửa giận ngùn ngụt: "Nguyệt Bính! Nếu không phải tại mày lừa tao thì Duang sẽ không thể tìm thấy làng Rắn và những người đó..."

Không đợi tôi nói hết, Nguyệt Bính dần mạnh cái bát xuống bàn: "Đừng nói nữa!"

Nguyệt Bính hiếm khi mất bình tĩnh như vậy. Kỳ thực thì tôi đã thừa nhận, Nguyệt Bính cũng là bị Duang lừa, nhưng cái chết của những người trong làng Rắn khiến lòng tôi day dứt đau đớn.

"Nếu không phải tại hai con mắt doe của mày thì tao đã chẳng bị lừa." Nguyệt Bính cười méo xệch. "Nhưng tao cũng thừa nhận, khi thấy hấn biểu diễn cổ thuật cho tao xem, tao cũng thấy mê. Con người ta đúng là không nên có lòng tham."

"Mắt tao đỏ hay không thì liên quan quái gì đến chuyện mày bị lừa?" Tôi dừng dưng vặc lại.

"Duang nói, tại mày trúng cổ nên mắt mới đỏ ngầu như thế, nếu không chữa trị kịp thì mày khó sống hết năm nay. Người gieo cổ cho mày sống trong một ngôi làng thần bí trong rừng Vạn Độc. Lý do gieo cổ là vì muốn luyện mày thành cổ người. Đương nhiên, đầu tiên thì tao cũng chẳng tin đâu nhưng cổ thuật của Duang, mày biết mà, đúng là ảo diệu đến không thể tưởng tượng. Cũng tại vì tao tò mò nên đã tin lời hấn."

"Vì không thể để mày biết chuyện này cho nên hấn đã sắp xếp để chúng ta cùng tới Thái Lan. Tao đưa ra một điều kiện là phải dạy cổ thuật cho tao. Thực ra... thực ra là tao muốn chữa cổ trùng cho mày, mày là bạn thân nhất của tao mà. Tao học được cổ thuật rất nhanh. Sau khi mày bị tai nạn, Duang đưa tao đến bệnh viện, chữa cho cặp mắt của mày từ đỏ thành đen ngay trước mắt tao nên đương nhiên là lại tao càng tin sái cổ. Tất cả những chuyện sau đó, mày biết cả rồi. Tao đâu có ngờ tất cả đều là âm mưu bài bản của hấn."

Nguyệt Bính kể liền một mạch rồi ngồi ủ rũ trên giường hút thuốc. Tuy nó kể rất ngắn gọn nhưng câu "tao muốn chữa cổ trùng cho mày, mày là bạn thân nhất của tao mà" khiến tôi nghe mà mũi cay sè.

"Nguyệt Bính."

"Gì?"

"Mày đúng là đồ đại ngốc! Hấn bịa đặt thế mà cũng tin! Mày ham cổ thuật quá nên bỏ cả bạn bè phải không?"

"Tao sai rồi, mày chữa rửa tao thế nào cũng được!"

Lời nói của nó khiến tôi tắc họng. Ngồi im một lát rồi lại sực nhớ ra: "Thế cái bệnh truyền nhiễm trong giảng đường hôm ấy cũng là do cổ thuật của Duang gây ra à?"

Nguyệt Bính khẽ cười, điệu cười ma mãnh khiến tôi sớn cả gai ốc. Nó móc từ ba lô ra một thứ, chìa cho tôi. Đó là một bao General đỏ, loại thuốc mà tôi thích hút nhất.

Tôi châm một điếu, rít một hơi thật sâu. Thái Lan là đất nước Phật giáo nên cũng hạn chế thuốc và rượu, ngoài thị trường chủ yếu bán các loại thuốc Tây hiệu L&M, Marlboro, 555 và Dunhill. Tôi vốn không thích hút thuốc ngoại nên thèm thường General đỏ từ lâu lắm rồi. Hút được vài hơi, cơn giận trong lòng tôi lại nguôi thêm đôi chút.

"Lúc ở làng Rấn, Duang có nói là cổ độc do hấn reo rắc. Nhưng nếu người gieo cổ độc chết đi thì cổ thuật tự dưng sẽ được phá giải. Còn lúc này, về đến trường, tao vẫn thấy có nhiều sinh viên trúng cổ trùng ra vào bệnh viện. Bí Ngô, mày nói xem thế là thế nào?"

"Thế thì lạ thật." Tôi nhú mày nói.

Nguyệt Bính mắt sáng rực: "Giờ tao sẽ lập công chuộc tội vậy. Mày có muốn đi trừ cổ độc ma cỏ với tao không?"

"Ma cỏ là cái gì?" Tôi thấy từ này quen quen, hình như đã nghe ở đâu rồi thì phải. Nghĩ một lúc mới nhớ, cái hôm cổ độc phát tác trong giảng đường, rất nhiều sinh viên trong lớp đều hét lên "ma cỏ, ma cỏ".

Nguyệt Bính ngẩng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: "Trong phòng kế bên phòng mình từng có người chết, đúng không?"

"Wongsa ấy à?"

"Đúng vậy! Thú thực là lâu nay ta vẫn ở trong trường để theo Duang học cổ thuật. Khi mẹ Wongsa rời khỏi trường, tao có nhìn thấy. Nếu tao đoán không nhầm thì mẹ Wongsa chính là bà ma cỏ. Loại cổ quái quỷ này chính là do bà ta gieo rắc để trả thù cho cậu con trai bị chết oan."

Bà ma cỏ? Tôi ngơ ngác trước thuật ngữ mới toanh này. Tôi thắc mắc: "Chiang Mai rộng lớn thế này, biết tìm bà... bà ma cỏ ở đâu?"

"Tất nhiên là tới những chỗ có bà ma cỏ."

"Thằng đàn, nói thế thì bằng thừa à! Tao muốn ăn bánh chẻo thì tất nhiên cũng biết là phải tới quán bánh chẻo chứ không phải tới quán mì."

Nguyệt Bính lại bắt đầu thu dọn hành trang: "Mày đến cũng lâu rồi, thế mày có biết con phố nào kỳ dị nhất Chiang Mai không?"

Vừa nghe nó nói vậy, tôi bỗng dựng tóc gáy: "Nguyệt Bính, mày đang nói đến phố ma đấy à? Mày định tới đó tìm lão ma cỏ?"

"Là bà ma cỏ, không phải lão." Nguyệt Bính sửa. "Với lại không phải tao đi mà là chúng ta."

Tay tôi run cầm cập, điều thuốc rơi toẹt xuống đất, tôi cũng chẳng còn hồn vía nào mà nhặt: "Tao không đi, tao khuyên mày cũng đừng có đi. Con phố đó rùng rợn kinh khủng, xảy ra bao nhiêu chuyện quái gở rồi đấy. Nghe đồn đó là con phố bị ma ám, bao nhiêu người đã chết bất đắc kỳ tử ở đó, mà không chết thì cũng hóa điên."

"Tao phải đi!"

"Mày chắc chứ? Mày có hùng không, tự dưng đâm đầu vào chỗ chết."

"Tao không chắc nhưng tao muốn làm gì đó để chuộc lỗi!" Nguyệt Bính bỗng gào toáng lên. "Tao cũng có lương tâm chứ. Tao đang hối hận muốn chết đây này. Tao không muốn cả quãng đời còn lại phải sống trong dằn vặt."

Tôi thừa nhận, câu nói này đã khiến tôi lung lay.

Có lẽ tôi cũng giống Nguyệt Bính, đang muốn tìm một việc gì đó để giảm bớt nỗi day dứt của chính mình.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (2)

2

Tôi và Nguyệt Bính đi lảng quăng trên phố. Nguyệt Bính lúc ở phòng thì hùng hổ thế, nhưng giờ thì trông rõ là thấp thỏm. Thắng rùng mớ này còn rảnh rang đi mua một bao gạo Thái, một chai giấm, vài mảnh khăn vàng, lại có cả một túi bột vôi. Chẳng lẽ nó định mang biểu bà ma cỏ để lôi kéo quan hệ.

Tôi hỏi Nguyệt Bính nhưng nó chẳng nói gì, chỉ bảo cứ đến đó khắc biết. Còn dặn được sờ mó linh tinh, phải bám sát nó. Người Thái nhìn chung vóc người rất đậm, hai thằng tôi lênh khênh hơn mét tám đi trên phố rất dễ khiến người ta chú ý.

Nguyệt Bính lôi hai quyển sách trong ba lô ra, dúm bùa vào tay tôi: "Chỗ Duang có rất nhiều sách. Hai cuốn này tao thấy viết chữ phồn thể, không biết của triều đại nào nên tiện tay thó luôn. Nhưng tao chẳng thích đọc, mày thích thì giữ lấy mà xem."

Tôi cầm hai quyển sách lên xem, thấy là hai cuốn ảnh sex Tokyo Hot và Sora Aoi thì ngẩn người trợn mắt không hiểu chuyện gì.

"Ấy chết... Hờ hờ, học cổ thuật khô khan quá, hôm đó tiện tay mua hai quyển này nhưng đã xem đâu. Mày nhìn này, gáy sách còn

chưa có vết gấp nhé. Tao đưa nhầm, là hai quyển này cơ." Nguyệt Bính giơ tay lên, trên tay nó là hai cuốn sách cổ đóng gáy chỉ.

(sách mà cũng nhầm được(^-^));

Chữ ngoài bìa chẳng biết là chữ Giáp cốt hay chữ Kim văn nhưng là chữ gì thì tôi cũng chả hiểu nên tiện tay giắt luôn vào cặp quần.

Hai thằng tôi vừa đi vừa tán gẫu, vòng vèo qua mấy con phố cho tới khi bỗng thấy trước mắt tối sầm, cứ như trời thỉnh linh sập tối.

Tôi ngẩng đầu nhìn trời, mặt trời chói chang nhưng ngõ phố phía trước lại tối om om, phả ra từng đợt khí lạnh lẽo rùng mình.

"Tới rồi đấy, coi chừng, mày bám sát lấy tao." Nguyệt Bính đan hai tay vào nhau vận vẹo các ngón tay, lúc này mới giải thích với tôi. "Truyền thuyết Thái Lan kể rằng, cổ trùng hay ma cỏ chuyên sống ký sinh trên cơ thể đàn bà rồi sau đó hãm hại người khác. Những người đàn bà mang cổ trùng trong mình bị gọi là bà ma cỏ. Sách cổ mô tả là bà ma cỏ mắt như châu sa; trên bụng, cánh tay và lưng có những đường sọc xanh đỏ đen vàng. Trong nhà của bà ma cỏ không bao giờ có mạng nhện hay tổ kiến. Ngày nào bà ma cỏ cũng để một chậu nước giữa gian nhà chính, rồi nhân lúc không có người, sẽ thả cổ trùng vào chậu cho uống nước. Nếu như bà ma cỏ thật bị giết chết, mổ bụng ra sẽ thấy có cổ trùng bên trong. Thường thì cổ thuật chỉ di truyền từ nữ sang nữ. Ví dụ một bà ma cỏ có ba người con gái, trong đó chắc chắn sẽ có một người học cổ thuật. Cũng có trường hợp truyền cho con gái nhà người khác như có cô gái đến nhà bà ma cỏ học nữ công, được bà ma cỏ ngấm trúng, thế là âm thầm làm phép, khiến cho cô gái học được cổ thuật lúc nào không biết. Và tất cả đều được tiến hành một cách âm thầm lặng lẽ

nên nghi thức và chú thuật như thế nào, người ngoài không ai biết được. Cỏ trùng có nhiều loại, khi xâm nhập vào cơ thể người sẽ sinh sôi nảy nở rất nhanh, nếu không tìm thấy đồ ăn, chúng sẽ tấn công chính người mang cỏ thuật (tức cỏ chủ). Cỏ chủ đau đớn khổ sở nên buộc phải gieo cỏ trùng làm hại người khác."

(Theo như mình biết thì cỏ trùng khi không tìm thấy thức ăn hay nó ăn đủ no đến một lượng nhất định sẽ đục khoét vật chủ chui ra ngoài)

Giải thích xong xuôi, Nguyệt Bính vẫy tay: "Đi thôi! Đi phá giải cỏ trùng!"

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (3)

3

Thành phố nào cũng có những con phố tối tăm khuất nẻo, ẩn tàng đủ loại mầm mống tội ác như ma túy, mại dâm, cướp giết hiếp... các nhà xã hội học gọi hiện tượng này là "hiệu ứng Samimos* ". Các nhà phong thủy học cho rằng, những con phố kiểu này thường nằm ở góc Tây Bắc, nơi âm khí nặng nhất trong thành phố. Nếu khi quy hoạch thành phố không có biện pháp bổ cứu phong thủy thích hợp, lâu dần sẽ khiến nơi này trở nên tối tăm u ám, là chốn tụ tập của tệ nạn, tội phạm cũng như tà ma âm khí. Người đi qua đây thường cảm thấy lạnh lẽo. Người sống ở đây chịu ảnh hưởng của trường khí, lâu dần cũng bị ma ám, sinh lòng tà ác, rất dễ trở thành tội phạm.

*hiệu ứng Samimos: vì trên mạng không có và mình cũng chưa nghe thấy bao giờ nên tạm thời chưa biết nó là gì.

Hiện chúng tôi đang đứng trong một khu phố như thế này. Tuy tôi đến Chiang Mai đã một thời gian nhưng rất ít khi ra khỏi trường. (Nếu ai trải qua những chuyện như tôi thì chắc cũng chẳng còn tâm trí nào mà ra ngoài đi dạo). Bởi vậy, tôi không bao giờ tưởng tượng được rằng Chiang Mai lại có một nơi như thế này. Trong không khí tôi cảm thấy thấp thoáng phát mùi xác động vật thối rữa, vĩa hè ngập

ngựa rác rưởi, hôi thối lợm giọng. Những con chuột cống to tướng chạy nhao nháy trên phố, những đứa trẻ gầy trơ xương bới rác kiếm đồ ăn, mở những cặp mắt tròn lơ lơ nhìn chúng tôi.

Mấy cô gái rất trẻ chỉ độ mười lăm, mười sáu, mặt bự phần, ăn mặc hở hang đứng tựa tường, cười lẳng lơ ngoắc tay khêu chúng tôi. Cách đó không xa, một đám thanh niên choai choai tóc nhuộm lòe loẹt như lông gà, cánh tay xăm trổ chi chít những vết kim tiêm cũng nhìn chúng tôi chòng chọc. Một thanh khoát tay rồi ngông nghênh tiến đến trước mặt chúng tôi, móc ra một con dao lò xo.

"Nhìn tao nhé!" Nguyệt Bính thì thầm với tôi rồi mặt vác lên trời tiến lên: "Sawatdee khap!" (Xin chào!)

Thằng nhóc ngẩn người, ngoái nhìn đồng bọn rồi phá lên cười sằng sặc.

Tôi loáng thoáng thấy phía sau thằng nhóc có một cái bóng lơ mờ nhô lên khỏi đỉnh đầu nó rồi thụt ngay vào. Chẳng lẽ nó cũng trúng cổ trùng?

Thoạt tiên, tôi hơi sợ hãi nhưng tôi biết Nguyệt Bính có tự tin đến mấy cũng không thể đùa giỡn với tính mạng. Có một người đồng hành kiên cường như vậy, tôi cũng thấy vững tâm ít nhiều.

Thế là tôi cũng bắt chước Nguyệt Bính, uốn ngực vênh váo nhưng vẫn đứng im sau lưng nó, cẩn tắc vô áy náy* mà.

*Có một thành ngữ Hán Việt "cẩn tắc vô ưu" thì từ trên cũng tương tự như vậy. Trước khi làm điều gì cần suy nghĩ thật kĩ càng mọi mặt, tránh cho sau này phải áy náy hối hận vì hành động đã làm của mình.

Thằng nhóc kia càng cười dữ hơn nữa, tưởng như cái miệng nó đã ngoác rộng đến tận mang tai, trên hàm răng đen sì còn dính một mẩu gì loe ngoe như cái dây. Tôi vừa nhìn đã ruột gan nhộn nhạo. Đó là nửa cái đuôi chuột.

Nguyệt Bính thì thảo với tôi: "Mồm miệng người thường không thể rộng thế được, chắc là nó trúng cổ ếch cổ nhái gì đó, chuyên ăn xác động vật và côn trùng. Mà nhớ kĩ đấy nhé."

Thật là một bài học trực quan sinh động, thằng nhóc kia cứ như tiêu bản cơ thể người để Nguyệt Bính dạy tôi. Thằng nhóc trợn mắt nhìn Nguyệt Bính, tôi thấy trong cái miệng há ngoác của nó đúng là có cái đầu cóc thập thò trong cổ họng.

Một con ruồi vo ve bay qua, con cóc thè lưỡi đánh tách, dính ngay lấy con ruồi. Thằng nhóc lại cười sằng sặc, hai mép đã kéo đến tận mang tai thật. Mặt nó bắt đầu biến dạng, đằng sau hàm răng cái mả của nó từ từ nhô lên một hàm răng nữa dày sít, khắp khềnh, da mặt cứ xanh mét đi, giữa trán có một đường nứt chạy loằng ngoằng. "Bụp" một tiếng, một con mắt bật ra khỏi trán, được dính với hốc mắt bởi một dải thịt, lông thõng xuống tận chóp mũi, đảo qua đảo lại như bi...

Tôi than thầm, lần này đúng là tự đưa đầu vào rọ! Thằng Nguyệt Bính kia hung hăng đòi đi bắt bà ma cỏ nhưng giờ mặt mũi bà ma cỏ như nào còn chưa thấy, hai cái mạng của chúng tôi đã khó bảo toàn.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (4)

4

Thấy lũ thanh niên choai trúng cỏ đang tiến sát lại gần, tôi chỉ chực đánh bài chuồn nhưng thấy Nguyệt Bính vẫn vênh váo như tướng quân lâm trận, tôi vội giục: "Nguyệt Bính, mày thì chỉ tài đánh võ mồm thôi, chạy mau!"

Nguyệt Bính quay lại nhìn tôi, sắc mặt đầy hỉ hả: "Tao đang lo không tìm được tên nào trúng cỏ để mày tận mắt chứng kiến, giờ chúng nó đông thế này, đúng là cầu được ước thấy! Thằng này trúng cỏ cóc, thằng kia trúng cỏ bọ cạp, thằng kia mọc mắt trên trán, đích xác là trúng cỏ nhện... "

Nó cứ xĩa tay năm ngón đọc oang oang, tôi cảm thấy mình cứ như thằng ngốc đang đứng xem thằng điên biểu diễn, thầm nghĩ, hay là sau sự việc ở làng Rắn nó kích động quá hóa tâm thần mất rồi?

Nguyệt Bính giới thiệu đủ một vòng mới vỗ tay vênh vang hỏi: "Bí Ngô, mày nhớ chưa?"

Tôi vô thức gật đầu túi bụi như gà mổ thóc. Thấy Nguyệt Bính vẫn còn tâm trạng để làm trò, tôi cũng vững tâm hơn ít nhiều.

"VẬY THÌ... " Nụ cười tắt phụt trên mặt Nguyệt Bính. " Mày mở mắt mà xem tuyệt chiêu trừ bỏ cổ trùng không hại đến mạng người của tao nhé!"

Đám trẻ choai đã quây lấy chúng tôi, thành thì ngoác miệng, thành thì vung tay chụp lấy Nguyệt Bính!

"Bốp!" Nguyệt Bính gầm lên một tiếng, tung ra một cú đấm thôi sơn.

Cú đấm giáng thẳng vào mõm gã choai trúng cổ cóc, từ cổ nó phụt ra một luồng khí xám xịt, một con cóc to bằng quả đấm văng ra ngoài. Lại một cú đấm giáng thẳng vào bụng một thằng khác, bụng nó lõm sâu như bị thủng, khi thu tay về, trong tay Nguyệt Bính loe ngoe thứ gì đó giống như con dòi. Lại hai cú đấm đồng thời giáng vào tai, từ trong tai bắn ra hai con nhện...

Nguyệt Bính gào lên liên hồi kỳ trận : "Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp! Bốp!"

Bảy tên trúng cổ trùng theo nhau ngã nhào. Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Nguyệt Bính cứ như thành linh hóa thành ma thần, tả xung hữu đột trước mắt tôi. Có lẽ do cảnh tượng quá hào hùng hoành tráng nên trong người tôi nhiệt huyết sôi trào, cả người bốc hỏa. Nguyệt Bính túm lấy thằng nhóc trúng cổ cóc, lại đấm bùm bụp hơn chục cú vào bụng nó.

Thằng nhóc cứ như vừa tỉnh ngủ, hàm răng lộn xộn trong miệng không thấy đâu nữa, đang ngơ ngác thì bị Nguyệt Bính tấn cho một trận, vật ra ngất xỉu.

"Nguyệt Bính, cổ cóc trong người nó vẫn chưa trừ hết à?" Tôi hỏi.

Nguyệt Bính lại bồi thêm vài đạp nữa mới từng tưng đắp: "Tất nhiên là không phải, tại tao nhìn nó ngứa mắt quá! Lại còn xỏ lố tai nữa chứ!"

(Nguyệt ca, anh thật ngầu a~)

Tôi đờ người ra nhìn, thăm nghĩ thần kinh thẳng này có vấn đề thật rồi, phải áp tải nó đi khám bác sĩ mới được...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (5)

5

Gái bán hoa, trẻ lang thang kêu ré lên bỏ chạy tán loạn, chỉ còn lại đám trẻ trâu nằm rên hừ hừ dưới đất.

Nguyệt Bính châm thuốc hút, vừa hút một hơi liền chau mày, ngẩng đầu lên khịt khịt mũi, hình như đã đánh hơi thấy thứ gì đó.

Tôi đang ngờ ngác, Nguyệt Bính bỗng quát tướng lên: "Lùi lại!"

Tôi đã nhìn thấy, phía cuối ngõ phố vừa bước ra ba người ăn mặc dị hợm, trang phục giống như của người Miêu, người Choang. Họ vừa lọt vào tầm mắt, khắp người tôi bỗng túa mồ hôi lạnh

Đi bên trái là một người béo phục phịch, quanh mình quấn một sợi dây thắt lưng sặc sỡ ngoe nguẩy, nơi khóa thắt lưng là cái đầu rắn thè lưỡi. Trên mình rắn vẩy xanh vẩy vàng đũa xen loang lổ, trên da có thứ gì đang nhúc nhích. Nhìn kỹ mới nhận ra đó là một đàn dòi nung núc đang chen chúc nhau tạo thành một hình đầu lâu.

Đi giữa họ là một bà già héo hắt. Người đàn bà đó, tôi đã từng gặp mặt.

Đó chính là bà mẹ của Wongsá, cậu bạn bị Chalerm giết chết.

Trên cổ bà ta có một vết chàm màu đỏ máu, trông giống như bị móc mất một mảng thịt, để lại một cái lỗ đâm máu liên tục co bóp như tim đập.

Tôi từ từ hít ngược một hơi. Nguyệt Bính đã đoán đúng, căn bệnh quái ác trong trường tôi chắc chắn là do bị họ reo rắc cổ trùng.

"Mày biết giải cổ?" Mẹ Wongsà hỏi.

Nguyệt Bính nhâng nháo đáp: "Phải!"

"Mày là người Hoa?" Mẹ Wongsà có vẻ ngạc nhiên. "Là người Miêu hay người Choang."

"Người Hoa!" Nguyệt Bính nhún vai. "Lạ lắm à?"

"Không phải phí lời với nó!" Người béo lắc hông một cái, con rắn rơi xuống đất, ngóc đầu thè lưỡi nhìn chúng tôi như sẵn sàng tấn công.

Nguyệt Bính chẳng thèm đếm xỉa đến con rắn, chau mày ngẫm nghĩ một lúc lâu rồi mới nói: "Wongsà là do Duang giết, không liên quan đến người khác. Duang đã chết rồi, bà đừng reo rắc cổ thuật trong trường nữa."

"Duang? Không thể nào!" Mẹ Wongsà hét lên, lỗ thủng hình trái tim trên cổ đập dồn dập. "Nếu không phải Wongsà hạ độc, ba người bạn cùng phòng của thằng người tộc Rắn Chalerm đã không chết, cũng không thể cô lập Chalerm khiến nó phải quay về làng. Tuy Chalerm không biết là ai hạ độc nhưng nó biết có điều mờ ám nên vẫn nhất quyết không chịu về làng, kiến tộc Cổ chúng ta không có cơ hội bám theo. May sao chúng ta đã tìm ra được kẻ mang con người đỏ. Wongsà đã hạ độc nó, buộc Chalerm phải đưa nó về làng

chữa trị. Chính Chalerm đã giết chết Wongsas. Mà mấy hôm trước, Duang còn nói với ta, chỉ vài hôm nữa sẽ quay lại, đem cho chúng ta bí mật về bắt tử."

Hai chúng tôi ù đặc. Sự việc tưởng chừng đã kết thúc, nào ai ngờ vẫn còn nhiều nội tình phức tạp thế này. Hẳn là Duang muốn một mình nắm giữ bí mật bắt tử nên đã giết chết Wongsas không còn giá trị lợi dụng khiến mẹ cậu ta gieo cổ cho cả trường, rồi lại dùng điều đó để lừa Nguyệt Bích giục tôi quay trở lại rừng Vạn Độc.

Thật đúng là một kẻ tàn độc nguy hiểm!

Tôi lại sực nghĩ đến một chuyện khủng khiếp hơn nữa. Một kẻ mưu ma chước quỷ thâm độc đa đoan thế này liệu có chết dễ dàng như thế được không? Tôi hoang mang nhìn sâu vào ngõ phố như sợ Duang sẽ thành linh xuất hiện.

"Huyết cổ mà ta đã gieo, chỉ có một cách phá giải! Wongsas có từng ấy kẻ tùy táng, cũng được an ủi rồi! Đợi khi Duang trở lại, ta sẽ hỏi rõ đầu đuôi." Mẹ Wongsas huýt lên một tiếng lạnh lạnh, con rắn bắn vọt lên như cái lò xo, lao thẳng về phía Nguyệt Bích, quần quanh cánh tay nó rồi há miệng đớp.

Máu tươi bỗng chốc đen đặc, nanh rắn có nọc độc cực mạnh.

Mẹ Wongsas cười nhạt: "Sao không đánh trả? Mà nghĩ rằng làm thế thì ta sẽ tha cho mày chắc?"

Bầy dòi trắng nhợ trên mình người gầy bỗng mọc ra những cánh tay dài hẹp, bay ủa cả lên, vo ve lao vào người Nguyệt Bích.

Cả người Nguyệt Bích run lên bần bật, nó nghiêng rằng không nói lấy một lời.

Tôi sợ hãi đến bủn rủn. Nguyệt Bính lúc này với Nguyệt Bính lúc này cứ như hai con người khác hẳn. Tôi giục rồi lên: "Nguyệt Bính, mày đánh trả đi chứ!"

"Hừm!" Mẹ Wongsà lạnh lùng nhìn tôi. "Đừng tưởng con mắt đỏ của mày bị cổ thuật che lấp thì ta không nhận ra. Đừng lo, rồi sẽ tới lượt mày!"

Con rắn đớp Nguyệt Bính liền mấy phát, nguyên một cánh tay đã châm đen. Bầy dòm bầu kín trước ngực nó, đang hùng hục gặm cắn da như muốn chui vào bên trong.

"Người học cổ thuật không bao giờ được phép đánh lại tiền bối." Câu nói của mẹ Wongsà đã giải thích cho tôi biết lý do tại sao Nguyệt Bính lại đứng im. "Nếu không, sẽ bị cổ trùng giết chết."

Tôi nghe mà hãi hùng trong dạ. Nguyệt Bính điên thật rồi, chắc chắn nó đã biết rõ quy định này, thế mà vẫn đòi đi bắt bà ma cổ, chẳng phải tự tìm đường chết? Tôi cuống lên, chẳng nghĩ được gì nữa, mặc kệ lũ dòm bọ gớm ghiếc, vội thò tay chụp lấy cổ con rắn. Nào ngờ con rắn lanh lẹ khác thường, thoát cái đã né được rồi ngoắt đầu cắn tôi! Cái răng nanh đầy nọc độc của nó đã sắp bập vào da tôi đến nơi rồi. Bỗng một tia sáng lướt qua, chém đứt phăng cái nanh của con rắn.

Người béo rú lên đau đớn, ngón trỏ và ngón giữa tay trái đứt phăng từ gốc móng...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (6)

6

Trong tay Nguyệt Bính đã lăm lăm một con dao đa năng Thụy Sĩ, mặc kệ bày cổ trùng cắn gặm thân mình, mỉm cười nói: "Bà nhầm rồi, nếu không để cổ trùng của bà cắn, sao tôi có thể một lần xử gọn?"

Rồi nó lừ tôi: "Tao đã bảo mày đừng có sờ mó linh tinh rồi cơ mà, mẹ kiếp, mày mà ngủm thì tao còn chuộc lỗi cái con mẹ gì nữa!"

Tuy bị nó chửi nhưng trong lòng tôi rất cảm động.

Nguyệt Bính vốc một nắm bột vôi, rắc ào lên người. Nghe lép bép một hồi, bọn dòi tròn nung núc lập tức cháy đen, rơi xuống lả tả.

Mẹ Wongsas cười phá lên, nghe mà rợn gáy: "Thế mày không sợ bị cổ trùng tấn công à?"

"Sợ chứ! Mẹ kiếp, tôi sợ chết lắm chứ!" Nguyệt Bính ném vào một cái chai vào mẹ Wongsas, con da Thụy Sĩ cũng bay vùn vụt theo chém vỡ cái chai ngay trên không. Một mùi chua loét nồng nặc xộc vào mũi khiến tôi chỉ muốn hắt hơi, cơn mưa giấm hắt thẳng vào mặt ba con người dị hợm.

Thật quái lạ, ba con người kia bỗng giãy nảy như bị bắt dầu sôi, trên da nổi lên từng vết đỏ loét rồi rộp lên những bóng nước trong suốt, phả khói trắng phèo phèo.

Ba kẻ kia còn chưa kịp rú lên, Nguyệt Bính đã quấn khăn vàng vào tay, vốc một vốc gạo Thái bỏ vào miệng rồi lao tới trước mặt mẹ Wongsá, há miệng phun vào cái vết bốt đỏ loét trên cổ bà ta. Gạo dính vào vết đỏ nhưng không rơi xuống mà lập tức tan chảy, ngấm vào người mất biến. Vết đỏ lập tức lan ra khắp cổ rồi nổi hẳn lên, gân xanh, mạch máu nổi lên chằng chịt trông tựa như một quả óc chó khổng lồ, sau đó lại vụt teo lại, màu sắc nhạt dần rồi biến mất hẳn.

Cơ thể teo tóp của mẹ Wongsá giãy giụa trên mặt đất, gào khóc liên hồi. Hai kẻ béo và gầy đã định thần lại, vội làm rằm tụng niệm, giơ hai tay vẩy rối rít, con rắn lại trườn về phía Nguyệt Bính. Từ trong cơ thể của người gầy nhưng nhúc nhô ra vô số con dòi trắng nhờn, dày đặc xúm xít, ngo ngoe uốn éo như một đám vùng trắng biết động đậy. Nguyệt Bính giữ tấm khăn vàng, trùm lên con rắn, chụp lấy đầu rồi vặn mạnh. "Rắc" một tiếng, đầu của người béo ngoẹo sang một bên, khoe miệng rỉ máu rồi ngã vật xuống đất.

Người gầy hú lên từng hồi thảm thiết, dòi trắng tiếp tục chui ra khỏi cơ thể, xòe cánh bay về về về phía Nguyệt Bính. Nguyệt Bính tung ra một nắm vôi bột mù mịt. Vừa chạm phải vôi, bầy dòi lập tức cháy khét, rụng xuống lả tả. Nó lại tung ra một nắm gạo nếp, những lỗ chân lông đang bành rộng trên người gã gầy còn chưa kịp khép lại, từng hạt gạo nếp đã chui tọt vào trong, khắp người sin sít những hạt gạo, trông ghê rợn vô cùng.

Từng hạt gạo nếp nhanh chóng nhào ra như cháo, chảy vào trong người gã. Gã rên lên một tiếng rồi ngã ngửa ra đất, co giật một

lúc rồi bất động.

"Giải cổ đi." Nguyệt Bính khẽ nói: "Việc này đáng lẽ phải làm từ lâu rồi, sao cứ nhất định phải đợi đến khi mọi người chết cả rồi mới chịu làm?"

Mẹ Wongsá đang co quắp như con tôm luộc, nằm run lập cập, nghe Nguyệt Bính nói vậy thì góc đầu dậy quất lên: "Muốn giải cổ chỉ có một cách, đó là ta phải chết. Nhưng... dù ta có chết cũng vô ích thôi." Nói đến đây, bà ta phá lên cười sằng sặc, rồi ngoái đầu nhìn về phía ngôi nhà lụp xụp phía cuối ngõ phố, ào khào một câu không đầu không cuối: "Bất đầu rồi. Pi... Pi... "

Giọng bà ta đứt đoạn, rồi cái đầu gục xuống bất động.

Chả nhẽ đã kết thúc rồi?

Cảnh tượng hãi hùng khiến tim tôi như ngừng đập. Nguyệt Bính giơ tay quệt mắt: "Bí Ngô này, tại sao nhất định cứ phải đến chết mới thôi? Tại sao lòng thù hận có thể khiến người ta trở nên điên khùng? Tại sao tham vọng lại khiến thế giới này trở nên xa lạ?"

Tôi lắc đầu...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 7: Ma Cỏ (7)

7

Người trên phố không biết đã chạy đi đâu cả. Đối mặt với cảnh tượng nguy hiểm, hình như không ai nghĩ đến chuyện báo cảnh sát mà đều nấp hết vào nhà cho yên thân. Có lẽ đây mới là bản tính của con người.

Nguyệt Bính buồn bực nói: "Đi xem đi!"

Tôi dẫn người: "Xem cái gì?"

"Câu nói của nà ma cỏ trước khi chết rất lạ." Nguyệt Bính chau mày, nhặt con dao đã năng lên, cứa vào đầu ngón tay, máu đen nhỏ xuống tong tong. "Tao muốn vào ngôi nhà kia xem thế nào."

"Nguyệt Bính, người học cổ thuật không được đánh lại tiền bối cơ mà?"

Nguyệt Bính băng bó vết thương: "Tao có dùng cổ thuật đâu. Từ lúc theo Duang học cổ thuật, tao đã sờ cảm thấy có gì đó không ổn. Trong nhà hắn có rất nhiều sách cổ, trong đó có nhiều sách phương thuật cổ xưa, tao đã ngốn ngấu được không ít. Cách tao vừa dùng chính là biện pháp trấn áp ác quỷ viết trong sách cổ, không ngờ cũng có tác dụng với cổ thuật."

Tôi nghe mà phục sát đất, Nguyệt Bính đúng là vừa gan vừa tài. Nhưng ngay sau đó, tôi bỗng rụng rời: "Nguyệt Bính, ý của mày là, từ đầu mày cũng chưa chắc mấy chiêu này có thể giải được cổ thuật phải không?"

"Mày thông minh đấy." Nguyệt Bính cười lúng túng.

Suýt nữa thì tôi cấm khẩu: "Mày khùng rồi phải không? Ngộ nhớ chúng vô ích thì tao với mày chẳng đi đời nhà ma à?"

"Kết quả thế nào?" Nguyệt Bính tưng tửng vặc lại.

Tôi cạn lời hoàn toàn, lắc đầu bất lực: "Mày thắng!"

Lúc này, hai chúng tôi đã đến trước ngôi nhà. Nguyệt Bính đẩy toang cánh cửa, một mùi tanh hôi xối thẳng vào mũi. Tôi thò cổ nhìn vào trong, thấy chình ình giữa nhà là một cái bể tắm bằng gỗ vuông vức mỗi chiều phải đến ba mét, ngoài ra không còn vật gì khác.

Mùi hôi lan lợm giọng bốc ra từ trong bể. Tôi bước lại gần, vừa nhìn đã nôn thốc nôn tháo. Trong bể ngập ngựa xác cóc, rắn, rết, đều đã thối rữa, trông nhầy nhụa như một bể thịt thối. Ruồi nhặng to bằng hạt đỗ bầu kín bên trên, dòi bọ nhung nhúc bên dưới, trông tởm lợm không tài nào chịu đựng nổi.

Tôi nôn đến mặt xanh mặt vàng. Thì ra, đây chính là cách để họ luyện cổ trùng?

Đúng lúc đó, từ trong nhà vọng ra tiếng rên rỉ.

Tôi giật nảy mình, nhìn vào bên trong, phát hiện ra ở góc Tây Bắc trong nhà treo một tấm rèm vải, lúc này đang rung rung.

"Help me... " Tôi nghe rõ có tiếng người đang kêu cứu bằng tiếng Anh.

Nguyệt Bính bước lại gần, giật phăng tấm rèm. Một anh chàng tóc vàng đang co rúm trong góc tường.

Anh ta gắng gượng ngẩng đầu lên, tôi đã nhìn rõ, bên dưới mái tóc dài màu vàng là sống mũi cao thẳng tắp, đôi mắt xanh nhạt sâu thẳm, cái cằm vuông vức cương nghị như một vị thần Hy Lạp nhưng trong ánh mắt lại toát lên vẻ ngây thơ ngơ ngác như trẻ nhỏ.

Đầu tôi như thể bị giáng một nhát búa!

Tôi loáng thoáng nghe thấy Nguyệt Bính hỏi: "Anh là ai? Sao lại ở đây?"

"Tôi là Jack." Anh chàng tóc vàng phều phào đáp. "Duang... Duang... "

Wtf? Cha nội Jack chết từ chương 1 cmn sống lại rồi? How?

Đậu mòe nó, truyện sắp hết rồi lại còn bày ra chuyện này nữa cho rắc rối. Tên Jack này đùa chứ 8, 9 phần là nhân vật phản diện rồi😁😁😁

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tăm Tối (1)

Huyện Fang ở Chiang Mai có một cái hang đôi rất lạ lùng, có tên là hang Khang Khao. Đó là hai cái hang nằm sát nhau, trong hang có hai pho tượng Phật không biết do ai đắp. Hai cái hang được nối với nhau bởi một vực sâu hun hút không nhìn thấy đáy, chỉ có một cây cầu nhỏ hẹp bắc qua. Đi qua cầu sẽ đến một cửa hang bé tẹo được gọi là "cánh cửa tội ác".

Sở dĩ có tên gọi này vì nếu là người từng gây tội lỗi, dù gầy đến mấy cũng không thể đi qua. Những người hiếm hoi đi qua cửa được chiêm ngưỡng tòa tháp Nanmu bên trong, khi trở ra trông rất bàng hoàng. Khi có người hỏi tháp Nanmu trông thế nào, họ gần như đều nói một câu: "Tôi không biết, tôi không nhìn thấy... nhưng rõ ràng có gì đấy ở trong đó..."

1

Khi chúng tôi đưa Jack tới bệnh viện nhưng không hề bị người trong ngõ phố ngăn cản, tôi lại một lần nữa cảm thấy con người thật lạ lùng.

Jack vẫn hôn mê. Điều kiện y tế ở Thái tốt hơn nhiều so với tưởng tượng, thái độ của y bác sĩ rất niềm nở và chu đáo. Khi nhìn

thấy Nguyệt Bính máu me đầm đìa vác Jack vào trong viện, lập tức một đám đông xúm lại, chẳng cần phải làm thủ tục nhập viện đã vội vàng đặt mỗi người lên một cái cáng rồi đẩy vào phòng cấp cứu. Nguyệt Bính giãy giụa rồi gào lên một câu tiếng Thái bập bẹ: "Tôi không sao!"

Kết quả, một nữ y tá to cao lực lưỡng tay cầm xi lanh bơm đầy thuốc an thần cắm phập vào cơ tam giác của nó. Một lát sau, Nguyệt Bính rũ luôn xuống.

Cảnh tượng này khiến tôi phải trợn cả mắt mũi, sau đó lủi ngay đi làm thủ tục nhập viện, tiện miệng bịa phứa ra là đi dạo phố gặp cướp. Nhân viên y tế cũng không nghi ngờ, du khách nước ngoài gặp cướp trên phố Chiang Mai không phải chuyện hiếm gặp.

Nguyệt Bính chẳng hề hấn gì, chỉ bị thương ngoài da, bôi thuốc sát trùng là xong. Sức khỏe của thằng này đúng là hàng voi vật, tôi túi bụi làm xong thủ tục nhập viện, lúc vào phòng cấp cứu đã thấy nó tỉnh rồi, đang ngồi đực mặt nhìn lọ thuốc kháng sinh đang nhỏ giọt.

Câu chuyện về bà ma cỏ đã kết thúc nhưng sự xuất hiện của Jack lại mang đến một làn sương mù.

Tại sao vừa nhìn thấy Jack, đầu tôi lại đau dữ dội? Tại sao tôi lại cảm thấy Jack rất quen, như đã gặp ở đâu rồi? Tôi nghĩ đến đoạn kí ức đã mất. Hay là Jack đã xuất hiện trong vụ tai nạn xe khách lần đó?

Jack đã được cấp cứu, tuy vẫn hôn mê nhưng đã qua cơn nguy hiểm. Tôi ngồi bên Nguyệt Bính, nói với nó về mối nghi hoặc của tôi.

Nguyệt Bính lấy thuốc ra nhưng sức nhớ đây là ở bệnh viện nên đành ngậm trên miệng cho đỡ thèm. Chúng tôi cố ngồi chờ truyền thuốc xong để rút ống tiêm rồi sang phòng Jack. Anh chàng ngoại quốc đẹp trai vẫn chưa tỉnh, mí mắt cứ giật liên hồi, chắc là đang nằm mơ gì đó. Chúng tôi muốn đợi Jack tỉnh lại để dò hỏi những chuyện liên quan đến Duang.

Phía cảnh sát tới lấy lời khai, chúng tôi nói đồ đạc đều chưa bị mất, lại thêm Jack đã qua cơn nguy cấp nên cảnh sát cũng thở phào, ghi chép xong rồi đi luôn.

Lúc này, dạ dày tôi bắt đầu biểu tình, Nguyệt Bính cũng vậy. Thế là chúng tôi kéo nhau ra ngoài, tìm bữa một quán cơm cà ri ăn đỡ.

Chúng tôi xem thực đơn cẩn thận, gọi mấy món xem chừng có thể ăn được là mực nướng, chuối chiên, canh củ đậu và phở xào. Đang đói ngấu, chúng tôi cắm cúi ăn như rồng cuốn. Bồi bàn mang rượu tới kèm với hai ly đá, cận thận rót rượu ra nắp chai rồi đổ vào ly. Cái cách dùng nắp chai để đóng rượu Tây rất phổ biến ở Thái Lan, nếu gọi rượu Tây, một ly đá được đổ vào nắp chai rượu được tính là một ly rượu, đúng là nước nhiều rượu ít, có uống đến khuya cũng chẳng say.

Ăn no rồi, đầu óc cũng thư giãn hơn nhiều, tôi liếc nhìn Nguyệt Bính, nói: "Nguyệt Bính, mày đừng tưởng tao là thằng ngốc, chỉ vài câu nói của mày là đánh lừa được tao. Mày tò mò thành thần, trông thấy những thứ mới lạ như cổ thuật chẳng mê tí, mặc kệ bạn bè sống chết thế nào, cắn ngay mỗi câu của lão Duang."

Nguyệt Bính cúi đầu rầu rĩ: "Lại trách tao nữa. Nhưng mày đã làm sao đâu?"

"Mày thì chỉ biết đến cái thân mày thôi." Tôi nghe mà điên ruột.
"Tao đã mấy lần suýt tèo rồi đấy mày biết không?"

"Thế mày đã tèo chưa?"

"Vấn đề không phải là đã tèo hay chưa."

"Thôi uống đi!"

"Uống thì uống!"

Tình bạn của đàn ông đôi khi kỳ lạ như vậy đấy, chỉ một ly rượu là xong, không phải giải thích gì nhiều.

"Không biết tay Jack kia ở đâu ra thế nhỉ? Chắc cũng bị Duang gài bẫy làm quân cờ cũng nên." Tôi lại quay về với mối băn khoăn to tát này.

"Tao thấy hơi khó hiểu." Nguyệt Bính nâng cao cái ly lên nhìn tôi, con mắt nó méo mó sau lớp thủy tinh. "Tại sao Duang lại dạy tao tử tế đến thế, chắc chắn là còn có âm mưu gì khác."

"Hay lão già ấy thấy mày xinh xẻo nên định biến mày thành người chuyển giới khờnh chừng. Đến khi xử xong tao và làng Rắn, biết được bí mật bắt tử rồi, sẽ tống mày vào hộp đêm để kiếm tiền cho hắn hoàn thành giấc mộng thống nhất giang hồ."

"Này cái thằng Bí Ngô kia!" Nguyệt Bính quát lên. "Tao lại yểm cho mày con cờ bọ hung bây giờ, cho mày hể mở miệng là thói khăm đến trời."

Tôi ngả phịch người xuống ghế, có cái gì cứng cứng chọc vào lưng, giờ mới sực nhớ ra là hai cuốn sách mà Nguyệt Bính đưa cho.

"Này Nguyệt công công, ngài thích thì cứ đi mà yếm, đừng có chùn tay. Rồi tao sẽ nói chuyện với mày cả ngày xem ai chịu được ai!"

"Đừng có cậy tao có lỗi mà mở miệng ra là hạ nhục tao!" Nguyệt Bính sầm mặt xuống.

Tôi chưa kịp vặc lại, chuông điện thoại bỗng réo lên âm ỉ. Tôi bắt máy, "vâng" vài tiếng rồi đứng dậy bước ra ngoài.

"Jack tỉnh rồi à?" Nguyệt Bính hấp tấp đứng lên, vẫn không quên xách theo nửa chai còn thừa.

"Phải!" Tôi bước vội ra khỏi cửa, nhìn chủ quán rồi hất hàm về phía Nguyệt Bính.

Chủ quán hớn hờ chạy lại: "Hai chục nghìn baht."

Nguyệt Bính móc ví ngay không cần nghĩ: "Không cần thôi!"

Sự rộng rãi của nó nhiều khi khiến tôi thấy hơi mất mặt, chỉ biết tự an ủi: nó là bạn mình.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (2)

2

Trở về phòng bệnh, đã là nửa đêm. Jack đã tỉnh, đang ngồi dựa trên giường nhìn chăm chăm lên trần nhà, sắc mặt nghiêm trang như đối diện trước Chúa trời.

Trong khi tôi thăm khám phục: "Bọn Tây trâu bò thật đấy, ăn nhiều thịt bò có khác", thì Nguyệt Bính giới thiệu sơ qua vài câu.

"Cảm ơn các cậu, tôi đã nghe bác sĩ kể lại rồi." Jack gượng cười. "Tôi là người Canada, theo học ngành tâm lý, được đại học Chiang Mai mời đến làm trợ giảng. Tôi rất mê văn hóa phương Đông, cũng muốn nhân cơ hội này để tìm hiểu sâu hơn nên đã nhận lời ngay. Duang tới đón tôi rồi đưa tôi tới con phố ấy, gặp mấy người trên người toàn là dòi bọ, trao đổi vài câu gì đó. Tôi thấy có con thiêu thân ghê ghê bay về phía tôi, vài giây sau thì bất tỉnh. Lúc tỉnh dậy, tôi đã thấy bị trói ở góc giường, cho đến khi các cậu cứu tôi. Các cậu có thể kể cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra không?"

Câu chuyện nghe thì cod vẻ suôn sẻ nhưng tôi gần đây trở nên đa nghi hơn nhiều nên lại nghĩ: Duang và mấy bà ma cỏ đã chết cả, không còn ai đối chứng, liệu Jack có ném lại vấn đề cho chúng tôi không?

Tôi nhìn vào đôi mắt xanh lam nhạt đến gần như ngả trắng của anh ta, ánh mắt trong trẻo, không giống như nói dối. Nhưng tôi không hiểu Duang dụ Jack sang Thái Lan làm gì? Chẳng lẽ cổ trùng cũng cần có máu thịt của người da trắng để bổ sung dưỡng chất?

Nguyệt Bính chống cằm chăm chú lắng nghe, bất thành linh vung tay chụp về phía Jack. Jack giật nảy mình thấy ngón tay của Nguyệt Bính sắp chọc vào mắt mình thì vội né người hét toáng lên: "Cậu làm gì thế?"

Nguyệt Bính rút tay lại, thản nhiên như không có chuyện gì: "Xin lỗi, có con ruồi."

Jack bực bội nhìn Nguyệt Bính: "Tuy các cậu đã cứu tôi nhưng xin đừng coi thường trí tuệ của tôi như thế."

Tôi nghĩ chắc Nguyệt Bính muốn kiểm soát để thử Jack gì đó nhưng chiêu này lộ liễu quá. Đang định giảng hòa thì có tiếng gõ cửa rất khẽ.

"Cộc... cộc... cộc... "

Chắc là y tá đi kiểm tra phòng. Tôi ra mở cửa. Tuy Thái Lan là quốc gia nhiệt đới nhưng vào khoảng khắc cửa phòng mở ra, có lẽ do hơi lạnh điều hòa từ hành lang ập vào khiến tôi lạnh buốt, máu trong người như đông cứng.

Nhưng lạ hơn nữa là ngoài cửa chẳng có ai cả. Tôi giật thột, thò đầu ra ngó nghiêng, ánh đèn vàng vọt chiếu ánh sáng lờ mờ khắp hành lang, quây trực của y tá ở đằng xa cũng trông trơn. Đừng nói là có người, đến cái bóng ma cũng chẳng có. Thế thì là ai gõ cửa?

Có những lúc thực sự không nên liên tưởng, đặc biệt là ở một nơi đáng sợ như bệnh viện. Càng liên tưởng nhiều thì càng sợ. Tôi vội đóng cửa, hoang mang ngoảnh nhìn Nguyệt Bính.

"Sao thế?" Nguyệt Bính trợn mắt nhìn tôi.

"Vừa nãy có người gõ cửa, mà không nghe thấy à?" Tôi thấp thỏm hỏi.

Nguyệt Bính nhướn mày: "Gõ cửa? Vừa nãy ấy à?"

Chắc chắn không phải Nguyệt Bính đang đùa tôi. Tôi bỗng thấy toàn thân ớn lạnh. Chẳng lẽ chỉ có mình tôi nghe thấy tiếng gõ cửa?

"Tao..." Vừa nói được một chữ, lại "cộc cộc cộc", tiếng gõ cửa lại vang lên, rõ hơn lần trước rất nhiều. Lần này thì Nguyệt Bính cũng nghe thấy rõ. Chưa đầy hai bước tôi đã lao tới bên cửa, giật mạnh cánh cửa phòng.

Không khí lạnh toát ập thẳng vào mặt, hai hàm răng tôi đập vào nhau cầm cập. Đó không phải là hơi lạnh của máy điều hòa mà là cái lạnh chết chóc của bãi tha ma nửa đêm, âm hàn, độc địa, như ám vào cơ thể.

Bên ngoài vẫn trống trơn.

"Ai ở ngoài đó thế?" Jack hỏi.

Tôi vừa định lên tiếng, Nguyệt Bính đã đưa mắt ra hiệu rồi bước ra khỏi phòng. Bầu không khí ma quái khiến tôi ngạt thở, cứ thế chân trong chân đứng ra ngoài canh chừng cho Nguyệt Bính thăm nghĩ nếu đúng là có gì ma quái, tôi sẽ phi về núp sau lưng Jack, coi như góp chút công sức cho sự nghiệp tiêu diệt chủ nghĩa tư bản.

"Đề ý sau lưng cho tao nhé." Nguyệt Bính dặn với một câu rồi bước về phía quầy trực y tá. Tôi ngoái lại nhìn, luôn cảm thấy sau gáy ớn lạnh giống như có ai đang hà hơi giá vào tôi.

"Cộp... cộp... cộp... "

Tiếng bước chân của Nguyệt Bính xa dần. Tôi vẫn thấy chồn chợn trong lòng nhưng không hiểu tại sao, cứ chốc chốc lại quay lại nhìn để chắc chắn không có vật gì đó thành linh chui ra. Thấy Nguyệt Bính đã sắp đi tới quầy trực y tá, tôi chợt nhận ra tại sao tôi lại có cảm giác chồn chợn đó.

"Cộp... cộp... cộp... "

"Cộp... cộp... cộp... "

Là tiếng bước chân!

Rõ ràng trong hành lang chỉ có mình Nguyệt Bính nhưng tôi nghe thấy rõ tiếng bước chân của hai người.

"Nguyệt... Nguyệt Bính... " Nỗi kinh hãi khiến chân tôi bủn rủn, tôi hét lên thất thanh.

Nguyệt Bính dừng lại trước quầy trực của ý tá, "ồ" lên một tiếng, rồi chẳng buồn nhìn tôi, ngoặt vào luôn không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Cộp... cộp... cộp... "

Tiếng bước chân vẫn văng vẳng bên tai tôi, giờ thì tôi nghe rất rõ, nó vọng lại từ sau lưng tôi. Người tôi cứng đờ như hóa đá, hầu hừng không dám ngoắt đầu lại ngay, sợ sẽ hiện ra những cảnh tượng

rùng rợn như trong phim kinh dị... Cuối cùng, tôi vẫn đứng bất động, nếu đúng là có ma mãnh gì đó thật thì tôi thà bị cắn chết chứ không muốn chết vì sợ.

Đang định thụt vào trong phòng thì trên cổ tôi bỗng thấy ngứa ngứa, giống như có cái đuôi mèo quét qua.

Tiếp đó, trên lưng, thắt lưng, mông cũng đều có cái cảm giác quái dị ấy. Có vật gì đó liên tục đụng vào tôi từ phía sau. Tôi nghiêng rằng, quay phắt người lại nhìn.

Sau lưng tôi trống trơn, chẳng có gì hết...

Tôi quay lại liên tiếp mấy lần, trong phạm vi có thể nhìn thấy, ngoài mấy bức tường và cửa sổ loang vết nước, chẳng có gì sất.

(Nhỡ "nó" ở trên lưng thì sao? Một loại cổ mới chăng😊😊)

Rõ ràng là có vật gì đó nhưng tôi lại không nhìn thấy. Lần này thì hồn vía tôi đã bay đâu mất cả.

"Bí Ngô..." Từ phía sau quầy trực của y tá vọng lại tiếng gọi khe khẽ của Nguyệt Bình.

Tại lối vào quầy trực lọt ra một cái bóng lơ mờ, hắt lên bức tường, tựa như bị chém đứt ngang hông. Nhưng tôi nhìn thấy rất rõ, bên hông của cái bóng mọc ra hai cái chân, buông lỏng thõng xuống hai bên.

Một người bước ra từ quầy trực, mặc bộ quần áo may trắng, lưng còng lom khom, tóc dài che kín cả mặt mũi, bước đi rất nặng nhọc. Nhìn từ chỗ tôi, người này không có tay, còn chân mọc ra từ hai bên hông.

Hắn mặc chiếc quần jean thùng rách te tua, là cái quần của Nguyệt Bính!

"Bí Ngô... "

Hắn chậm chạp ngẩng đầu lên

À thì bộ truyện này mình đăng cũng sắp hết rồi. Liệu có hay không các bạn có muốn nghe truyền thuyết về những tên sát nhân điên rồ và bí ẩn nhất mọi thời đại hay không?

Hãy cho mình biết câu trả lời bằng cách comment để cân nhắc có làm hay không!🙄🙄🙄

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (3)

3

Tôi kinh hoàng tới mức suýt nữa thì ngã bật ngựa. May sao đã kịp nhận ra, chính là Nguyệt Bính đang cõng cô y tá trên lưng, hai tay ngoắc vào khoeo chân của y tá.

"Quay vào phòng bệnh mau!" Nguyệt Bính rảo bước thật nhanh.

Tim tôi vẫn chưa kịp hồi phục sau cú kinh hoàng quá độ, đập thình thịch như sắp vỡ tung. Tôi vừa thụt vào phòng bệnh thì Nguyệt Bính cũng chạy tới nơi, một chân đạp cửa, bên ngoài có tiếng "bịch bịch" vọng lại.

Nguyệt Bính đặt y tá xuống ghế, tôi còn chưa kịp hỏi đầu của tai nghe, nó đã hỏi dồn: "Jack sao rồi?" Lúc này tôi mới sực nhớ ra, từ khi nó ra khỏi phòng, không thấy Jack nói năng gì nữa. Vội nhìn về phía Jack thì thấy anh ta đang nhìn trân trân ra cửa, một tay vươn thẳng, sắc mặt kinh hoàng tột độ, cả người bất động giống như kẻ bị điểm huyết trong phim kiếm hiệp.

Tôi nghĩ ngay rằng vừa lúc này tôi đứng ở cửa chắc có vật gì ghê rợn lắm chạm vào tôi, Jack đã trông thấy nên mới kinh hoàng như vậy. Nhưng chẳng lẽ sợ mà cũng hóa đá được à?

"Cởi đồ ra mau!" Nguyệt Bính vội chụp lấy quần áo tôi giật mạnh.

Tôi vẫn chưa kịp định thần, vội đưa tay giằng lại, "roạt" một tiếng, cái áo đang nguyên lành bị xé toang.

"Mày làm cái gì... " Vừa liếc vào bộ quần áo, câu nói của tôi tắc lại nửa chừng.

Bàn tay Nguyệt Bính đỏ lôm như máu, trên quần áo tôi cũng loang lổ những vết đỏ hình bầu dục, chính giữa mỗi hình bầu dục có hai lỗ tròn chưa dính máu, bên dưới có hai đường kẻ chỉ kéo dài sang hai bên, đỏ đến chói mắt.

"Máu?" Giọng tôi run lên bần bật.

"Ừ!" Nguyệt Bính vờ ngón tay đưa lên mũi ngửi.

"Máu người?"

"Động vật." Nguyệt Bính sờ vào động mạch của Jack rồi lại ghé sát mặt vào cổ anh ta quan sát. "Là huyết cổ!"

Vừa nghe đến cái tên, tôi đã suýt chết ngất: "Tao trúng rồi à?"

"Không! Mục tiêu không phải mày." Nguyệt Bính chỉ vào cô y tá.
"Là hai người họ."

"Cộc... cộc... cộc... "

Tiếng gõ cửa lại vang lên!

Chúng tôi nhìn nhau không nói, nín thở nghe ngóng.

Tiếng gõ cửa lúc nhẹ lúc mạnh, cứ mỗi lần tiếng gõ cửa vang lên, ngay sau đó lại kèm theo tiếng "khè khè" rất khẽ, giống như tiếng rên của người bị bóp cổ, muốn hét lên nhưng không đủ sức, sau đó là tiếng không khí rung lên uỳnh uỳnh.

Nguyệt Bính khẽ khàng nắm lấy chốt cửa hình tròn, hai bàn tay nó ướt đầm mồ hôi. Nó xoay nhẹ rồi đẩy cửa ra ngoài.

Một cái bóng xám xám thành hình lướt qua đầu tôi, vọt qua sát sạt bên mặt Nguyệt Bính rồi chui tọt ra ngoài như một tia chớp. Nguyệt Bính vung tay chụp, cái bóng lượn theo một đường vòng kỳ dị giữa không trung rồi bay vọt đi.

"Hiểu rồi!" Nguyệt Bính lách ra cửa sau. "Nhìn đi!"

Tôi bước ra theo nó. Trên cánh cửa có một vết màu đỏ to tướng hình con dơi, máu vẫn chưa khô, đang chảy ngoằn ngoèo, những giọt máu đọng rung rung như sắp sửa nhỏ xuống.

Đột nhiên, mấy cái bóng xám xám từ trên trần nhà sà xuống, dưới lớp da mỏng dính nổi vằn vện những vết máu xanh thẫm, dày đặc như mang nhện, hai bàn chân móng sắc quặp xuống mặt đất, cái đầu lông lá ngóc vế phía trước, máu thịt toi bời, loáng thoáng nhìn thấy xương trắng ớn trong mảng thịt rữa, đôi mắt tròn coe lập lòe thứ ánh sáng tối tăm chết chóc, hai cái tai to khác thường rủ xuống, cái mỏ há hốc lộ ra cái lưỡi đỏ máu giật giật, phát ra những tiếng kêu kỳ quái, cổ ngoẹo sang một bên, nằm bất động trên mặt đất.

Là dơi!

Vừa nãy không phải ai gõ cửa mà là tiếng dơi va vào cửa. Sau khi mở cửa, có một con dơi muốn chui vào phòng nên đã quẹt phải tôi mấy lần. Mục tiêu của con dơi, rất rõ ràng, là Jack.

"Vừa nãy tao thấy cô y tá ngồi bất động trên ghế, trên cổ có hai vết máu, tao cứ nghĩ là rết." Nguyệt Bính gãi mũi. "Có người dùng dơi để gieo huyết cổ vào vô ý và Jack. Nếu trước khi trời sáng mà không giải được, cổ trùng sẽ lan ra khắp người khiến đầu nổ tung mà chết."

Chuyện này chắc chắn do đám người tộc Cổ gây ra, nhưng tại sao mục tiêu lại là Jack và cô y tá chứ không phải là chúng tôi? Tôi vô cùng khó hiểu. Chẳng lẽ Jack có mang theo bí mật gì đó và có người không muốn anh ta nói ra? Là ai vẽ ra hình con dơi đổ máu trên cánh cửa?

Nhưng vẫn còn một chuyện quan trọng hơn cả: "Giải bằng cách nào?"

Nguyệt Bính tì tay lên bực cửa sổ. Bên ngoài, đêm đen như mực, những vì sao trên trời như những con mắt ma đang lập lòe phát ra thứ ánh sáng quái dị.

"Phải có tro cốt sâu trong hang Dơi mới giải được."

"Tro cốt?"

"Phải! Nghe nói đó là tro cốt của năm trăm vị Phật Đà để lại sau khi bị lửa thiêng thiêu cháy nhưng bao lâu nay chưa ai tận mắt nhìn thấy."

Tôi vừa nghe đã hết sức hoang mang: "Nguyệt Bính, nếu chúng ta đi thì hai người này sẽ thế nào? Liệu có ai quay lại... "

"Không đâu. Người gieo cổ độc hẳn sẽ tự tin rằng sẽ chẳng có ai dám vào hang Dơi nên chẳng rồi hơi mà quay lại làm gì. Chúng ta không đi, chẳng lẽ cứ ngồi đây giương mắt nhìn đầu họ nổ tung như quả dưa hấu? Đành phải liều thôi. Vớ lại, loại huyết cổ này là có người vẽ huyết chú lên cửa, sau đó dùng dơi để gieo cổ, đi tới đó, không chừng sẽ gặp người gieo cổ cũng nên."

"Bí Ngô, mày phải đi cùng tao." Nguyệt Bính đập mạnh vào vai tôi.

Tôi nghe mà ngao ngán. Tôi biết, với tính khí của nó thì dù tôi không chịu thì nó cũng công tác tư tưởng cho bằng được, tốt nhất là đồng ý luôn đỡ phải nghe nó lải nhải, bèn nói: "Thôi được, tao có phải cái dạng vừa ra trận đã đào ngũ đâu."

"Ý tao không phải vậy." Nguyệt Bính vừa nhanh nhẹn sắp đồ vừa nói. "Có lẽ mày sẽ qua được cánh cửa tội ác, còn tao thì không."

Tôi suýt nữa thì ngã nhào: "Sao lại đẩy tao lên tuyến đầu thế? Mày định ngồi mát ăn bát vàng đấy à?"

Nguyệt Bính cười: "Trên đường đi, tao sẽ nói."

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (4)

4

Khóa cửa phòng bệnh, nhìn đồng hồ, chỉ còn sáu tiếng nữa là trời sáng. Nguyệt Bính mở điện thoại tra tìm một lát, hang Dơi ở huyện Fang cách trung tâm thành phố Chiang Mai không xa, chạy xe một tiếng là đến chân núi, sau đó leo núi chừng nửa tiếng là lên được cửa hang. Như vậy tính ra chỉ riêng đi lại đã mất đứt ba tiếng. Còn hang Dơi hình thù ra sao, chỉ nhìn vào tám ảnh trên mạng thì chẳng thể nào tưởng tượng được. Thời gian dành cho chúng tôi chẳng phải là dư dật.

Không nói năng nhiều, hai thằng vội vàng rời khỏi bệnh viện vẫy taxi, nói địa điểm. Tài xế không hỏi han nhiều, chạy đi luôn. Thái Lan là đất nước du lịch nên phương tiện giao thông tuy lạc hậu nhưng phục vụ rất chuyên nghiệp. Tài xế taxi chắc cũng gặp không ít khách du lịch nửa đêm nổi hứng đi ngắm cảnh như chúng tôi. Chứ nếu là ở trong nước, nửa đêm vẫy taxi lên núi thì chẳng ai dám chạy, sợ bị cướp xe, cướp tiền, thậm chí chết mất xác không còn đường về. Đất nước Thái Lan tuy khá nhiều tệ nạn nhưng ít khi xảy ra chuyện giết người. Nguyên nhân cũng vì người Thái Lan tin theo Phật Giáo, sợ bị quả báo.

Dọc đường nghĩ vợ nghĩ vắn, chẳng mấy chốc đã tới chân núi. Ngẩng đầu nhìn lên, ngọn núi không cao nhưng cây cối rậm rạp, chẳng thấy cửa hang đâu cả. Mùi cỏ ngai ngái, mùi quả dại ngòn ngọt lan tỏa trong không khí.

Nguyệt Bính cầm cúi nghiên cứu tấm bản đồ vừa tải từ trên mạng xuống, tôi ngồi tránh sang một bên hút thuốc. Tôi thầm nghĩ, nếu đúng như Nguyệt Bính nói, chỉ có người khôn có tội lỗi mới đi qua được "cánh cửa tội ác" thì chắc gì tôi đã qua nổi? Nhưng không qua được thì còn may, ngộ nhỡ qua được, chui vào bên trong gặp chuyện quái quỷ gì, khéo tôi bị chôn vùi cùng đồng tro cốt của năm trăm vị Phật mất.

Ngồi im lặng suy nghĩ lan man, càng nghĩ lại càng thấy rét, ý định bỏ cuộc cứ lớn dần trong tôi: "Nguyệt Bính, mày xem cái gì mà xem kĩ thế?"

Nguyệt Bính gãi đầu: "Tao xem bản đồ nhưng không hiểu lắm. Theo vị trí hiển thị trên bản đồ thì hang Dơi phải nằm ở dưới chứ không phải trên núi."

Tôi ngạc nhiên, cầm lấy điện thoại nhìn, suýt nữa thì bắn con mắt ra ngoài: "Thằng đàn, mày xem ngược rồi!"

"Thế à?" Nguyệt Bính cười hề hề. " Thế thì lên thôi."

Thằng này lúc nào cũng thế!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (5)

5

Suốt chặng đường, chúng tôi không nói một lời nào. Không có giống trùng quái dị nào chặn đường, cũng không có yêu ma quỷ quái gì gây sự, chúng tôi thuận lợi đi đến trước cửa hang Dơi. Nhưng sự thuận lợi khác thường lại khiến tôi thấy hơi bất an. Nguyệt Bích chau tít đôi mày: "Mặt biển trước bão tố luôn yên lặng nhất."

Tôi gật đầu thừa nhận. Nhớ tới một tuyệt chiêu mà bà cô trong cô nhi viện đã dạy cho tôi khi còn nhỏ. Tôi thấm một ít nước bọt, bôi lên mí mắt, nghe nói như vậy có thể tăng thêm dương khí, khi đi đường đêm sẽ không nhìn thấy những thứ âm tà.

Tôi cứ nghĩ rằng hang Dơi phải rộng lớn lắm, không ngờ khi tận mắt nhìn thấy mới thấm thía sự chí lý của câu nói "trăm nghe không bằng một thấy". Miệng hang hình tròn, rộng khoảng hai mét vuông, nhìn vào tối đen hun hút. Nguyệt Bích bật đèn pin soi vào trong, chùm sáng chìm ngấm trong bóng tối, chẳng nhìn thấy bên trong thế nào.

Giờ thì tôi hối hận sâu sắc vì đã nhận lời Nguyệt Bích đến cái hang ma quái này. Tôi luôn có một nỗi sợ khó tả đối với những không gian tối om, đen đặc. Khi đứng trong đó, tôi luôn có cảm giác

ai đó đứng ngay trước mũi hoặc bám sát sau lưng, chỉ nháy mắt nữa thôi sẽ vươn tay kẹp chặt lấy cổ tôi.

Nguyệt Bính quay sang nhe răng cười với tôi rồi lấy ra mấy que huỳnh quang vút vào trong hang. Nhờ thứ ánh sáng lơ lơ xanh lét, có thể nhận ra trong hang chẳng có gì đặc biệt, có lẽ lâu ngày không có ai lui tới, nền hang phủ một bụi đất dày, vách hang chẳng chịt dây leo. Tôi bắt chước Nguyệt Bính như một cái máy, dùng dây giày buộc chặt ống quần để tránh bị trùng độc chui vào rồi thấp thỏm bước vào trong hang.

Cứ mỗi bước chân lại thốc lên một đám bụi dày, xộc vào mũi ngứa ngáy khó chịu. Tôi chỉ muốn hắt xì hơi nhưng lại cảm thấy trong hang tràn ngập một sức mạnh ma quái nên lại sợ sệt cố nhịn, chỉ dụi mũi liên hồi.

"Bí Ngô, tao quên chưa nói với mày," Nguyệt Bính chậm rãi nói, "trong hang này, người ta từng phát hiện ra hai xác chết bị hút kiệt máu mà không rõ nguyên nhân nên đã hai chục năm nay chẳng có ai dám mò vào."

"Sao mày không nói sớm?" Tôi chỉ muốn cho Nguyệt Bính một vủ. "Nguyệt Bính! Mày có còn là con người nữa không?" Còn chưa dứt câu, chân tôi đã thụt vào trong một đám bụi dày, lòng bàn chân giẫm trúng một thứ gì cứng cứng.

Trên vách hang bỗng vang lên một tràng kéo kẹt nặng nề giống như một chiếc xe bỏ không rất lâu giờ mới được khởi động, có tiếng ma sát khô rít khi bánh răng nghiền vào nhau. Đám dây leo rung lên ào ào, hình như có thứ gì đó bay vọt ra.

Nguyệt Bính lập tức ấn cổ tôi ngã ụp mặt xuống nền hang. Tôi trở tay không kịp, cạp một miếng đất bụi. Chỉ nghe thấy những tiếng rít gió vèo vèo sát sạt trên đầu. Ghé mắt nhìn lên, thấy vô số bóng đen dài khoảng ba tấc bay qua bay lại chằng chéo vào nhau, cắm phập vào vách hang đối diện.

Có mấy bóng đen lao trúng nhau giữa không trung, tóe ra ánh lửa sáng lòe, rơi rụng xuống đất.

Là tên nỏ!

Tôi nhìn mà rùn hết chân tay, trừng mắt nhìn Nguyệt Bính. Nguyệt Bính lắc đầu nhăn nhó, tỏ vẻ nó cũng có biết đâu. Cứ nằm bẹp tại chỗ chừng hơn một phút, dàn cung nỏ hai bên coi như đã bắn sạch tên.

Nguyệt Bính đứng dậy, phủi bụi trên người, nhặt lấy một mũi tên lên xem. Lúc này tôi mới thở hắt ra: "Cái thằng chết toi kia, mày liều lĩnh vừa thôi. Bỏ mày suýt nữa thì thành con nhím rồi đấy. Ít nhất mày cũng phải nói vài câu hỏi lỗi với tao chứ."

Nguyệt Bính chẳng nói gì, nhét mũi tên vào tay tôi, lại rút một mũi tên trên vách hang, thủng thẳng: "Cẩn thận chỗ mũi đấy, có độc!"

Tôi giật bắn mình, nhìn đầu mũi tên, thấy lấp lóe màu lam sẫm. Thân tên cứng rắn như kim loại, đen kịt, còn chạm khắc hoa văn hoa cỏ uốn éo phức tạp, chế tác khá là tinh xảo. Hoa văn kéo dài đến giữa thân tên, rất tự nhiên kết thành hai con chữ "Hồng Vũ".

Niên hiệu của Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương*

*Chu Nguyên Chương là vị hoàng đế khai quốc của vương triều Nhà Minh trong lịch sử Trung Quốc, cai trị từ năm 1368 đến 1398.

Các sử gia gọi thời kỳ cai trị của ông là Hồng Vũ chi trị (洪武之治). Ông được xem như là một trong các hoàng đế vĩ đại nhất của Trung Quốc nhờ các công trạng to lớn của mình với đất nước.

"Cái hang Dơi này chắc chắn không đơn giản như chúng ta tưởng tượng đâu." Nguyệt Bính búng vào thân tên, phát ra tiếng lanh canh vang vọng.

"Huyết cổ, dơi, cánh cửa tội ác, xác chết bị hút máu, bây giờ lại lộ ra cam bẫy tận thời Hồng Vũ, còn đơn giản thế nào được nữa?" Trí tò mò của tôi bắt đầu bị kích thích.

Có lẽ do lượng pin đã hao hụt quá nhiều trong rình Vạn Độc, quay về Chiang Mai lại chưa kịp sạc nên ánh đèn pin trong tay Nguyệt Bính yếu dần đi, từ sáng trắng ngả sang vàng nhạt, quãng sáng cũng thu nhỏ lại, cuối cùng thì từ từ tắt lịm. Trong hang chỉ còn lại mấy cái que huỳnh quang xanh lét, trông như từng đốm lửa ma trời.

"Soạt!" Đám dây leo bên cạnh đột nhiên rung động. Tim tôi thót lại, chưa kịp phản ứng đã có thứ gì rơi phịch xuống vai. Tôi hét lên một tiếng rùng rợn, bật ngửa về phía sau. Gáy tôi va phải một đám gì mềm mềm nhũn nhũn, mùi hôi thối phụt ra nồng nặc, một dòng chất lỏng dính nhem nhép chảy dài xuống cổ.

Ngay sau đó là một tràng tiếng kim loại cọ sát vào nhau nghe mà ghê buốt cả răng, bên trên miệng hang bỗng "uỳnh uỳnh" như sấm động, rồi một khối đá to tướng rơi ầm xuống, bít kín miệng hang, cú chấn động khủng khiếp khiến tôi suýt rách màng nhĩ.

Tôi chết lặng trong cơn khiếp đảm cùng cực. Còn Nguyệt Bính chỉ đờ ra một lát rồi trấn tĩnh ngay lại: "Mày đứng im."

Lúc này, tôi mới nhận ra cái gáy tôi vẫn dính chặt với cái đồng nhũn nhoét kia, tuy rất ghê sợ nhưng không dám cựa cựa nữa. Nguyệt Bính trông rất căng thẳng, thận trọng bước lại gần, túm lấy tóc tôi, xuống tấn kéo tôi ra cứ như nhổ củ cải. Tôi sờ gáy, trong lòng bàn tay nhộp nháp thứ chất lỏng vàng nhờ nhợt, hơi thổi khùng khiếp.

"Mày đừng quay lại nhìn!" Nguyệt Bính vốc một nắm đất vội vãi chà sát hai tay.

Câu này đúng là thừa thãi, một thằng tò mò như tôi làm gì có chuyện không nhìn? Kết quả vừa quay đầu lại, tôi đã hối hận nặng nề vì đã không nghe lời Nguyệt Bính.

Ngay sau lưng tôi là một xác chết thối rữa.

Đằng sau vài cọng dây leo, cái xác bị vô số mũi tên sắt đóng đâm lên vách đá, không biết đã chết bao lâu rồi. Thịt da đã khô quắt, dính bết vào xương, dịch phân hủy chảy nhễ nhại khắp cơ thể. Thứ vừa rơi xuống vai tôi lúc nãy là một bàn tay. Cái đầu của cái xác chết lồm vào thành một hốc lớn, bên trong da thịt bầy nhầy nhưng nhúc nhúc những con dòi trắng ớn.

Vừa nhìn thấy vậy, tôi đã "ọe" một tiếng, nhảy căng lên rồi rít phui khắp người, vồ bồm bộp vào đầu, có tiếng dòi bị đập lép bép làm tôi sờn cả tóc gáy.

"Hang Dơi có lẽ là một ngôi mộ cổ." Nguyệt Bính nhặt lấy một mũi tên mang hoa văn đơn giản, là mộ tùy táng, thiết lập rất nhiều cạm bẫy để ngăn chặn dân trộm mộ. Tầng thứ hai chính là hang thứ hai, mới là mộ chính, không biết là chôn ai trong đó. Không hiểu tại

sao lại xuất hiện ám khí của triều Minh nhỉ? Liệu có phải là mộ của người Hán không?

Tôi cố gắng kìm nén cơn buồn nôn: "Nhưng làm gì người Hán nào lại xây mộ ở tận Thái Lan? Với lại mày đã bảo trong hang Dơi thờ tượng Phật, trước khi có người bị hút máu trong hang, du khách ra vào nhiều lắm cơ mà, có nghe nói ai chạm vào cạm bẫy nào đâu? Tại sao đến lượt chúng ta lại toàn bẫy là bẫy thế? Làm gì có chuyện bao nhiêu xui xẻo chỉ nhằm nhằm đổ lên đầu chúng ta?"

"Không chừng hai người đó phát hiện ra bí mật của hang nên mới chết. Sau đó, kẻ canh mộ liền tung tin đồn thất thiệt để khiến người ta sợ hãi không dám bén mảng, còn khởi động cả cạm bẫy để phòng ngự.

Tôi trợn mắt: "Này, mày đọc nhiều tiểu thuyết trộm mộ với phim Conan quá nên bị ngáo phải không?"

Từ sâu thẳm trong lòng hang bỗng thốc ra một luồng gió lạnh. Trước ánh sáng yếu ớt từ những que huỳnh quang, chúng tôi nhìn thấy vô số đốm sáng xanh lét lóe lên từ sâu trong bóng tối, rào rào bay tới.

Dơi!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (6)

6

Tóc gáy tôi dựng lên rào rào. Chúng tôi đã không còn đường lui, chẳng lẽ lại đứng trơ mắt để bầy Dơi xơi sống?

"Đừng im! Dơi nhìn đường bằng sóng siêu âm nên sẽ không lao vào những vật bất động." Nguyệt Bích quát lên với tôi.

Lúc này, bầy dơi đã bay sát lại gần, những cái cánh dài vỗ đập phành phạch. Tôi nhìn mà kinh hãi, mấy lần định ngồi thụp xuống hoặc chui vào trong đám dây leo nhưng thấy Nguyệt Bích vẫn đứng trơ trơ như tượng đá nên tôi cũng đành nghiến chặt hàm răng, đánh liều đứng yên như nó.

Bầy dơi to tướng đã bay đến trước mắt, rào rào né qua chúng tôi, bay thẳng ra cửa hang. Có mấy con còn bay sát sát trước mặt tôi. Tôi còn nhìn rõ dưới đôi mắt ti hí là cái mõm râu ria tua tủa, lởm chồm răng nhọn trông vô cùng ghê tởm.

Lũ dơi đông hơn so với tưởng tượng của tôi rất nhiều, chốc lát sau đã đặc nghet cả trong hang. Do cửa hang đã bị bít kín, không bay ra ngoài được nên chúng chỉ biết vỗ cánh phành phạch bay loạn xạ xung quanh.

Chúng tôi cứ đứng như trời chồng giữ một biển dơi sóng vỗ lút đầu, trơ mắt nhìn chúng bay loạn xạ quang mình. Cảnh tượng ghê rợn này, cả đời tôi cũng không muốn trải qua lần nữa. Tôi chỉ biết âm thầm cầu nguyện, hy vọng hệ thống định vị sóng siêu âm của bọn chúng đừng có mà trục trặc, chứ cả con dơi lớn thế kia mà húc vào mặt tôi thì chỉ có đi đời.

Buồn nôn hơn nữa là còn có con vừa bay qua vừa phóng uế, rơi toẹt và bào người tôi. Nhìn qua màn dơi, tôi thấy Nguyệt Bính cũng chẳng khá khẩm hơn là bao, mặt nham nhở phân dơi, trông như thằng hề khiến tôi chỉ muốn bật cười.

"Giờ phải làm thế nào đây?" Nhìn lũ dơi bay cuồng loạn như không có ý định quay về, tôi lo lắng hỏi.

Nguyệt Bính ngẫm nghĩ rồi nói: "Đi vào trong đi."

Tôi thầm nghĩ, trước cửa dày đặc những dơi, làm gì còn cách nào khác, bèn nghiêng rặng cùng với Nguyệt Bính lẳng lặng bước đi ngược hướng với bầy dơi. Đi mãi, đi mãi, hơi lạnh trong hang mỗi lúc một giá buốt, hai hàm răng tôi bắt đầu va vào nhau lập cập. Cuối cùng chúng tôi cũng dừng lại trước một vách núi thẳng băng như dao gọt.

Hơi lạnh từ đáy vực bốc lên ngùn ngụt, gặp không khí ở tầng trên, ngưng đọng thành từng giọt sương dày đặc. Tôi lơ mơ nhìn thấy hai dơi dây thừng to bằng cổ tay chạy song song một trên một dưới, nổi tới vách đá đối diện.

Trên vách đá bên kia có một cửa hang nhỏ vuông vức, tôi ánh chừng vừa với khổ người của tôi phải cúi lom khom mới chui vào được.

"Đã tới cánh cửa tội ác rồi." Nguyệt Bính đưa tay nắm lấy sợi dây thừng, rung thử xem có chắc chắn không rồi dẫm lên sợi dây bên dưới, bám vào dây bên trên, bắt đầu dịch chuyển về phía đối diện.

Tôi cũng đi theo. Sợi dây phải chịu sức nặng của hai người, chao lắc đung đưa, tôi hoảng loạn dậm mạnh chân, biên độ dao động lại càng lớn, sợi dây chao đảo dữ dội khiến tôi suýt nữa vọt tay rơi xuống vực sâu hun hút.

"Mày có đầu óc một tý được không?" Mặt Nguyệt Bính tái mét. "Cầu dây phải đi từng người một, mày trèo lên thế này sẽ mất cân bằng ngã chết đấy!"

Tôi chẳng còn tâm trí đâu mà cãi. Sợi dây lắc qua lắc lại như đánh đu lên xuống bập bênh chẳng có quy luật gì cả, tôi sắp không bám nổi nữa rồi.

Nguyệt Bính cứ như con khỉ, hai tay tóm chặt sợi dây phía trên rồi đu mình lên, giờ hai chân quắp lấy: "Bí Ngô, bám lấy sợi dây phía dưới, chúng ta cùng leo qua."

Nguyệt Bính luôn tìm được phương pháp giải quyết vấn đề đơn giản nhất trong thời khắc nguy hiểm nhất. Tôi vội vàng ôm cứng lấy sợi dây bên dưới, rồi hai thằng cứ như con khỉ trong gành xiếc, mỗi thằng đu một sợi dây, bò từng tí một về phía vách núi đối diện.

Sợi thừng thô ráp, cứng ngắt, tôi vừa bám thật chặt vừa bò đi. Lòng bàn tay đau rát, chắc đã trầy trụa cả rồi. Vách đối diện đã gần ngay trước mắt. Bỗng nhiên đằng sau nghe đánh "phụt" một tiếng, chỉ cảm thấy lực căng của sợi dây bỗng buông chùng rồi cả người rơi hẫ xuống vực.

Sợi thừng đã đứt!

Thôi xong! Tôi vùn vụt rơi xuống, tay chân vẫn bám cứng lấy sợi dây, chỉ còn nuôi hy vọng không bị văng đi. Nhưng trong lực của cú rơi quá mạnh, vượt xa sức nắm của tôi. Tay tôi trượt đi trên sợi dây thừng thô ráp, nóng rát như lửa thiêu, đau như cắt cứa. Tôi không chịu đựng nổi nữa, bàn tay tuột ra, tôi rơi thẳng xuống dưới.

"Thế là xong!" Đây là suy nghĩ cuối cùng của tôi.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tăm Tối (7)

7

Nhưng suy nghĩ này vừa lóe lên, lưng tôi đã giáng đánh huych xuống đất, đau vô cùng. Cú rơi kết thúc quá đột ngột khiến tôi ngỡ ngác, không dám tin là mình chưa chết. Đúng lúc đó, tôi nghe thấy tiếng gào thét như điên của Nguyệt Bính: "Bí Ngô! Bí Ngô!"

Xung quanh tôi đen nhánh như sơn, hoàn toàn không thấy gì khiến tôi vô cùng sợ hãi. Nhưng ngẩng đầu nhìn lên, tôi vẫn thấy ánh sáng le lói trên vách núi. Trong màn sương mù mịt, tôi thấy Nguyệt Bính thò cổ xuống gào thét, cách tôi chừng năm, sáu mét. Tôi thầm nghĩ, cái vực nông choẹt thế này mà cũng phải buộc hai sợi dây treo leo gì cho mịt. Cứ bám đà leo xuống rồi leo lên có phải đỡ nhọc công không, đúng là ăn no rồi việc. Tôi liền bực dọc quát lên trả lời: "Mẹ kiếp, tao vẫn sống nhăn răng đây, mày gào khóc cái quái gì thế?"

"Mày chưa chết à?" Giọng Nguyệt Bính đầy kinh ngạc.

Câu nói của nó khiến tôi nổi đóa: "Chỉ sâu có năm, sáu mét thôi, chết thế quái nào được! Không tin mày cứ xuống mà xem."

Tôi vừa nói vừa đứng dậy, lúc này mới phát hiện ra không biết mình đã rơi vào đồng gì lớn nhồn. Nhắc chân giẫm lên thấy lạo xạo

như mảnh sành, vừa quờ tay ra thì chạm phải măng đá, ngay sau đó là những tiếng "rào rào" dội ra từ phía xa. Tuy không nhìn thấy nhưng cũng đoán được những cái măng đá dưới vực này đã bị phong hóa mục nát cả rồi, chỉ khế va là vỡ vụn.

Ánh sáng trên vách núi bị ngăn cách bởi sương mờ, không lọt xuống được. Tôi sợ cứ loạng quạng đi bừa, nhớ có cái măng đá nằm ngang dọc chọc vào mắt thì tôi nên hét tướng lên: "Nguyệt Bính, vớt một que huỳnh quang xuống đây cho tao!"

Nào ngờ tư tưởng lớn gặp nhau tôi còn chưa kịp dứt lời đã thấy vài cái que huỳnh quang rơi xuống lả tả. Những dải sáng xanh len lét bay qua sương mù trông ảo diệu vô cùng. Trên đường chúng rơi xuống, tôi nhìn thấy những hoa văn màu đỏ trông rất ma quái trên vách đá. Nhưng chưa kịp nhìn kĩ, chúng đã băng qua, rơi xuống đất, chiếu sáng khoảng không gian dưới đáy vực.

Tôi đưa mắt nhìn, lập tức thẩm thía mức độ chí lí của một câu danh ngôn: "Đôi khi, nhìn thấy còn đáng sợ hơn là không nhìn thấy."

Bóng tối khiến tôi sợ hãi nhưng nỗi sợ hãi mà ánh sáng mang lại còn khủng khiếp hơn nhiều.

Dưới đáy vực, xương người chồng chất.

Cú rơi lúc nãy đã khiến tôi đè nát vụn mấy bộ xương người. Trước mặt tôi, có một bộ xương vừa đổ xuống gay ra cú đổ vỡ dây chuyền mà lúc nãy tôi cứ ngỡ là măng đá bị phong hóa. Hai bên trái phải tôi là hai bộ xương, lập lòe ánh lân tinh yếu ớt, bộ hàm không còn gân cơ há ngoác, những chiếc răng đen xỉn bám dày bụi đất, hốc mắt trống rỗng sâu hoắm như hang không đáy đang chòng chọc nhìn tôi.

Tất cả những gì nhìn thấy đã vượt quá giới hạn chịu đựng của thị giác khiến đầu óc tôi tê liệt vì ghê sợ, quả tim muốn vọt ra khỏi lồng ngực (ủa? Đoạn này nghe quen quen). Nhưng kinh hoàng hơn nữa là phía sau đồng hải cốt còn có một cái hang phải to bằng nửa cái sân bóng, bên trong thù lù một khối đen ngòm như một tòa kiến trúc hình tam giác. Ngược mắt nhìn lên, thấy đỉnh của kiến trúc này có một cái ghế. Trên ghế có một người đang ngồi chính chện, mình mặc tăng bào, khuôn mặt phương phi, một tay chống cằm đang nhìn xoáy vào tôi.

Vừa nhìn, tôi đã như bị điện giật, toàn thân chết cứng. Ở đây... sao lại có người?

Nguyệt Bính cắn một que huỳnh quang trong miệng, bám lấy sợi dây đứt tụt xuống cũng đã nhìn thấy. Nó ngậy ra một chốc rồi ánh mắt bỗng bừng lên một vẻ mừng rỡ rất quái lạ.

Sau đó, nó không nói không rằng, cứ thế tiến về tòa kiến trúc, bộ dạng mê mẩn như khi nhìn thấy thần rắn hai đầu.

Cử chỉ cổ quái của nó đã khơi dậy cho tôi một ý nghĩ khủng khiếp nhất thẳm sâu trong tiềm thức.

Thực ra, tôi chưa hề tin tưởng hoàn toàn vào Nguyệt Bính. Tuy nó đã giải thích với tôi, nhưng tất cả những gì nó thể hiện ra với tôi lại không đơn giản mới theo Duang học cổ thuật được một, hai tháng. (bây giờ mới nhận ra à?:))

Những bí thuật mà nó dùng để trừ khử bà ma cô, phải chăng cũng học từ chỗ Duang? Tại sao tiếng Thái của nó lại thành thạo hơn tôi? Tại sao nó lại biết được truyền thuyết về hang Dơi? Tại sao

vừa mới bước vào hang, nó đã đoán ra được đây là một ngôi mộ cổ?

Và phản ứng của nó bây giờ còn khiến tôi sợ hãi hơn cả ông sư ngồi thù lù trước mặt kia.

"Bí Ngô!" Nguyệt Bính hào hứng vẫy tay với tôi, va phải mấy bộ xương người đổ lóc cọc mà chẳng hề để tâm. "Tao đã hiểu ra rồi!"

Tôi lạnh lùng "ừm" một tiếng, trong lòng vô cùng bực bội.

"Đây đúng là một ngôi mộ cổ, bố cục thật quá kì diệu! Quá bất ngờ!" Nguyệt Bính khen nức nở. "Hóa ra cái hang thứ hai chỉ là để ngụ trang mà thôi. Khi mọi người đến bên mép vực nhìn thấy sợi dây dẫn đến cái cửa, tự nhiên sẽ đi theo lối đó. Vừa nãy tao đã nhìn rồi, bên trong có một tháp Phật nhỏ, được chạm khắc nương theo các gờ đá trên vách núi, còn có hiệu ứng không gian ba chiều nữa. Nếu không nhìn kĩ thì sẽ không thể nhận ra trong đó có tòa tháp Phật. Thảo nào những người đã bước vào đều nói "không biết có tháp Phật hay không nhưng cảm giác hình như là có". Còn cánh cửa tội ác chỉ là một trò tự kỷ ám thị thôi. Người từng gây ra tội lỗi sẽ có tật giết mình, nhìn thấy hai sợi dây đu đưa thế này thì càng hốt, càng không dám trèo sang. Tất cả những điều đó đều nhằm phân tán sức chú ý để ngụ trang, bảo vệ cho ngôi mộ cổ dưới này. Đây gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!"

"Thế không phải mày đến đây để tìm tro cốt của Phật Đà để cứu Jack và cô y tá à?" Tôi hỏi.

"Thì Phật Đà ở đây chứ đâu!" Nguyệt Bính chỉ đồng xương cốt xung quanh. "Mày vẫn chưa nhìn thấy à?"

"Mẹ kiếp, giờ tao nhìn rõ lắm rồi!". Tôi không nhin nổi nữa.
"Thằng chó, mày vẫn giấu tao phải không?"

Nguyệt Bính vội vàng giật mình, giờ mới đổi mặt nghiêm chỉnh, nói: "Bí Ngô, khi theo học Duang, tao nghe nói trong hang Dơi ẩn giấu bí mật nghìn năm. Ai phá giải được bí mật này sẽ có được thu hoạch không ngờ, nên nhìn thấy cảnh tượng dưới này, tao mừng quá."

"Mày cút đi!" Tôi gầm lên như muốn trút hết những bất mãn trong lòng. "Sao mày không nói với tao từ đầu?"

"Thì đầu tiên tao cứ nghĩ đây chỉ là truyền thuyết vớ vẩn, đến lúc vào hang rồi mới từ từ nhận ra đây là sự thực." Nguyệt Bính sờ mũi, trả lời một cách khiên cưỡng.

Cơn bức tức khiến những bộ xương ngổn ngang bên cạnh không còn đáng sợ nữa, tôi sải bước giẫm lên xương vụn, đi thẳng đến trước mặt Nguyệt Bính: "Tao cần một lời giải thích hợp lý."

Nguyệt Bính nhìn tôi, lại nhìn lên nhà sư bên trên tòa kiến trúc: "Câu trả lời ở chỗ ông ta. Mày hãy nhìn cánh tay phải của ông ta xem, ông ta đang cầm một cuốn sách."

Lúc này, tôi mới nhận ra, từ nãy đến giờ nhà sư không hề động đậy. Dưới ánh sáng yếu ớt của các que huỳnh quang, tôi căng mắt nhìn và lờ mờ trông thấy trong tay nhà sư đúng là có thứ gì vuông vắn như cuốn sách.

"Chắc là ông ta đã chết từ lâu rồi nhưng hình hài vẫn nguyên vẹn không bị thối rữa, riêng việc này đã là một kỳ tích." Nguyệt Bính lại bước về phía vật kiến trúc kia.

Tôi đành ôm một bụng hậm hực đi theo.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Cúc Cúc Cu

À thì do ta đang quan ngại với việc nick wattpad này có thể bốc hơi một ngày nào đó vì lý do gì đó bởi một ai đó....:))

Thế nên hôm nay sẽ không có chap mới của Những miền linh dị!

Tiện thể nói luôn, toàn bộ những gì ta đăng lên đây đã được lưu trữ trong gmail và USB (vừa lưu xong) nên cũng dell sợ hihihi.

Mà những ai đã hoặc đang đăng truyện như ta cũng nên áp dụng cách này đi không khéo đến lúc mất ngồi mỗ lại bàn phím chắc chết mất.

Thân!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Gru Gru Gru <3

Hôm nay ta tham gia hội thao nên hiện tại chân tay bủn rủn không chịu nghe theo sự điều khiển của bộ não nữa nên.... mấy cưng cũng biết rồi đấy

À thì Những miền linh dị cũng sắp hết rồi. Nếu ai vẫn thích các câu chuyện kinh dị thì hãy vào Something Scary ta mới đăng nhé!

Thật sự hay lắm luôn á bởi các câu chuyện đều có thật hoặc là truyền thuyết đô thị của các nước nên hấp dẫn vc 😊😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tăm Tối (8)

8

Chúng tôi leo lên bậc tam cấp. Tòa tháp không cao, vèo cái đã lên tới đỉnh. Đứng đây nhìn xuống thấy xương trắng phủ đầy đất gọi lên một cảm giác hết sức rùng rợn.

Trên đỉnh tháp là một khoảng sân bằng phẳng rộng khoảng năm mét vuông, nhà sư đang ngồi xếp bằng tại đó, đầu hơi cúi, mắt nhắm nghiền. Tướng mạo của nhà sư xấu xí lạ thường, cằm chìa ra phía trước, mũi tẹt dí nhưng lỗ mũi héch ngược trông như mũi khỉ. Cặp lông mày rậm rì xéch ngược như hình chữ bát. Tuy đã chết nhưng trên sắc mặt vẫn lộ vẻ đau buồn bi thiết, cả thân người toát lên một khí thế hùng hực. Vạt tăng bào màu xám khoác trên người thêu chín con rồng bằng tơ vàng tăng thêm vẻ nghiêm trang.

Tôi cảm thấy rất quen mắt, dường như đã từng nhìn thấy trên ti vi hay sách báo nào rồi.

Hòa thượng tuy diện mạo xấu xí nhưng tầm vóc to cao, màu da cũng không đen giống như người Thái mà khá giống người Hán. Nhìn vào thi thể, chắc ông ta cũng chết khá lâu rồi nhưng vẫn bảo quản được nguyên vẹn thì đúng là hết sức kỳ lạ.

Trên tay phải của ông ta nắm chặt một cuốn sách đã ố vàng, mục nát. Bìa sách trống trơn, không có lấy một chữ. Nguyệt Bính nhíu mày, đưa mũi chân điểm nhẹ xuống mặt đất thăm dò, xác nhận không có cạm bẫy mới yên tâm bước qua, vòng ra sau lưng nhà sư rồi bỗng kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Đúng lúc đó, nhà sư bỗng ngẩng phắt đầu, mở choàng hai mắt.

Tôi giật nảy mình, tim bắn ra ngoài, suýt nữa ngã ngửa, trong đầu chỉ bùng nhùng mấy chữ: "Xác chết sống dậy!"

Chạm vào đôi mắt của ông ta, tôi như chạm phải một luồng khí lạnh.

Trong hốc mắt ông ta là hai đám lửa đỏ cháy rực nhảy nhót.

Một đôi con ngươi màu đỏ!

Vì thương tình các người đợi lâu nên dù rất mệt, ta vẫn đăng vài chương nhé!!😁😁😁

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (9)

9

"Không phải xác chết sống dậy mà là cảm ứng giữa trùng độc với trùng độc." Nguyệt Bính ném cho tôi một điều thuốc lá. "Bí Ngô này, tao đã nghĩ ra một cách để giải trừ màu mắt đỏ cho mày rồi đấy! Tao biết là mày nghi ngờ tao, giờ tao sẽ nói rõ cho mày biết. Nhưng trước tên, mày hãy xem thứ này đã."

Nghe nó nói vậy, tôi lấy làm kinh ngạc. Tôi vô thức đi vòng qua sau lưng hoà thượng và cảnh tượng nhìn thấy khiến tôi rợn tóc gáy.

Toàn bộ phần lưng của hòa thượng máu thịt nát như như tương, đỏ loét, sùi lên chi chít những cái bong bóng to bằng hạt đậu tương, trong mỗi bong bóng máu là những con giun màu đỏ sẫm néo núc ních đang ngoe nguẩy muốn phá rách bong bóng chui ra khỏi đồng máu thịt bầy nhầy. Nhưng dù chúng có cố gắng đến mấy, phần đuôi vẫn bị mắc lại nên đành rúc đầu vào trong. Khi con giun đã chìm lút vào trong thịt, lài sùi ra một cái bong bóng.

Cứ thế, toàn bộ phần lưng chi chít những cái mầm thịt biết động đậy.

"Thực ra là mắt của mày bị trúng cổ đấy." Nguyệt Bính nói khẽ.
"Chứ mày không phải là người Thái Lan, cũng chẳng có liên quan gì

đến làng Rán hết. Tao chưa nói ra vì sợ mày không chịu đựng nổi thôi. Giờ thì tao đã hiểu về cổ trùng, tao nói được rồi. Mày có biết không, giữ bí mật với thằng bạn tốt nhất là cực kì khổ sở."

"Tộc Cổ luôn săn lùng những người mất đồ được đưa ra khỏi rừng Vạn Độc đã bí mật gửi tới khắp mọi nơi trên thế giới. Nhưng biến người mệnh mông, biết đâu mà tìm? Thế là tộc Cổ đã chọn những người có bát tự sinh ra đều là âm, sau đó gieo cổ trùng để biến người đó thành người mất đồ. Kiểu người này tuy rất ít nhưng dựa vào thuật cổ độc kỳ khôi, kiểu gì họ cũng tìm thấy được. Và mày chính là một trong những mục tiêu mà họ tìm kiếm. Tộc Cổ không bao giờ chịu tiết lộ nguồn gốc thực sự của người mất đồ, nếu không sẽ đánh mất toàn bộ cổ thuật. Còn tại sao lại như vậy, tao cũng không biết. Duang không nói với tao về bí mật của mày."

"Còn tại sao tao lại biết được nhiều thứ kỳ khôi cổ quái, rất đơn giản. Sau khi đứa trẻ bị gieo cổ độc biến thành người mất đồ, tất nhiên sẽ bị kỳ thị đủ điều nên trong cuộc đời kiểu gì cũng gặp nguy hiểm. Vì thế, cần phải bố trí một người bạn cùng trang lứa âm thầm bảo vệ nó. Cũng không biết là do may mắn hay bất hạnh, tao chính là người đó. Khi tao còn học tiểu học, Duang đã tìm đến tao, dạy tao đủ thứ, những thứ đó, mày thấy cả rồi đấy. Mày nhớ lại đi, mỗi khi mày gặp nguy hiểm, đều là tao giúp mày cả. Đến khi mày vào đại học, mày và tao cùng ở một trường, ở chung một phòng, đều là được người ta sắp xếp hết."

"Tao biết là mày không chịu tin đâu nhưng tao nói thật đấy. Ở Thái Lan có một truyền thuyết nói rằng, người mất đồ là người bị nguyên rửa, cũng chỉ có người mất đồ mới mở ra được bí mật lớn nhất của tộc Cổ. Bí mật này không chỉ là những việc mày đã biết đâu mà còn bao gồm cả nguồn gốc của cổ độc nữa. Nghe nói Cổ

thuật thực sự không phải bắt nguồn từ Thái Lan mà là từ Trung Quốc truyền sang đấy!"

"Nghe nói việc này có liên quan đến việc Trịnh Hòa đi Tây Dương năm xưa. Minh Thành Tổ Chu Đệ phái Trịnh Hòa sang Tây Dương, ngoài việc tăng cường quan hệ giao bang còn có một nhiệm vụ bí mật nữa, đó là tìm kiếm Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn. Nhưng vẫn còn một nguyên nhân sâu xa hơn thế, đó là tìm kiếm một cuốn cổ thư đã bị thất lạc."

"Năm xưa, khi hoàng đế khai triều Minh Chu Nguyên Chương tranh đoạt thiên hạ, luôn có một cánh quân thần bí trợ giúp, đó chính là tộc người Nam Cương rất giỏi cổ thuật. Nhìn thấy ngón nghề cổ thuật ly kỳ của họ, Chu Nguyên Chương cảm thấy bị uy hiếp. Sau khi lên ngôi, cánh quân này đã bị tàn sát hàng loạt, những người còn sống sót bèn chạy trốn sang Thái Lan, nghe nói đã tìm được cuốn sách cổ thuật, học được cổ thuật ghê gớm hơn nữa. Đến khi Chu Nguyên Chương qua đời, Chu Đệ cướp ngôi Chu Doãn Văn, đoạt được thiên hạ, truy lùng Chu Doãn Văn khắp nơi. Có tin đồn rằng có người nhìn thấy Kiến Văn Đế tại Thái Lan, hẳn là ông ta muốn đi tìm cuốn sách cổ thuật, liên kết với tộc Cổ để phục quốc. Chu Đệ liền phái Trịnh Hòa đi Tây Dương nhưng sự thật là dẫn theo một đoàn kỳ nhân dị sĩ Trung Nguyên sang Thái Lan giao đấu với tộc Cổ. Kết quả không biết ra sao, chỉ biết hai bên thương vong trầm trọng. Đây chính là nguyên nhân khiến Trịnh Hòa được Chu Đệ cực kỳ vọng trọng, sẵn sàng chu cấp nguồn tài lực khổng lồ để đóng thuyền ra biển."

"Nhưng có một truyền thuyết khác, nói rằng Trịnh Hòa không hài lòng với việc Chu Đệ cướp ngôi nên đã ngầm ngầm giúp đỡ Kiến

Văn Đế. Nhưng đây chỉ là tin đồn, thực hư ra sao vẫn chưa biết được."

"Chắc là mày không tưởng tượng được đâu, vì tao tò mò nên đã học cổ thuật nên cũng gián tiếp bị người ta gieo cổ, buộc phải tiếp nhận sứ mệnh bảo vệ mày. Nhưng thân với mày từng ấy năm, tao đã coi mày như anh em nên tao đã khẩn cầu Duang giải trừ màu mắt đỏ cho mày. Duang đã nhận lời tao, nhưng đến tận khi vào rừng Vạn Độc, tao mới biết là mình bị lừa. Tao có lỗi với Chalerm, với người dân làng Rắn và cả bà Suchin nữa."

"Sau khi Duang chết rồi, tao đã thề thề với lòng sẽ giải thoát cho mày khỏi đôi mắt đỏ bị nguyên rủa. Theo như manh mối mà tao biết được, đầu tiên phải tìm được ông ta."

"Thực sự là tao không biết ai đã gieo cổ trùng cho Jack và cô y tá nhưng đúng là số phận run rủi đã cho tao tìm được cái xác chết vạn cổ bất kiến này. Ông ta chính là người mất đỏ đầu tiên, thứ ông ta cầm trong tay, nghe nói là sách cổ thuật chân chính."

"Đến bây giờ tao mới nói với mày, bởi vì nếu chân tướng được phơi bày, không những toàn bộ cổ thuật sẽ tiêu biến mà lũ cổ trùng trong người sẽ phản chủ khiến tao mất mạng. Lũ cổ trùng trên cái xác vạn cổ bất kiến này có thể chữa khỏi tất cả mọi loại cổ độc. Thời gian gấp lắm rồi, mày đừng có lằng nhằng nữa, cứ làm theo lời tao."

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (10)

10

Nói đến đây, Nguyệt Bính bỗng ho sặc sụa rồi phun ra một bùm máu đen ngòm. Tôi chưa hết bàng hoàng trước câu chuyện mà nó vừa kể, vẫn đứng đực ra không biết phản ứng gì. Máu đen bắn loang lổ trước ngực áo Nguyệt Bính, trông vô cùng ghê rợn. Nó hít sáu một hơi rồi mím môi thọc tay vào sau lưng hòa thượng, khi rút ra, trên tay đã có thêm mấy con giun béo mẫm đang giãy giụa.

"Ăn đi!" Nguyệt Bính đưa cho tôi một con.

"Á!" Tôi trợn trừng mắt nhìn con giun sống nhả đồ bầm như thịt đang goe nguẩy, trên mình bám đầy máu thịt thối rữa của hòa thượng, nghĩ thầm thứ này mà giải độc cái gì, có mà làm tôi ngộ độc chết thì có. Mà dù không ngộ độc chết thì chắc tôi cũng ghê tởm đến chết.

Nguyệt Bính ngửa cổ há miệng mặt nó nhả như bị, đầy khổ sở, kinh tởm, ghê khiếp nhưng vẫn ném con giun vào miệng. "Ực" một tiếng, yết hầu trời thụt, con giun bị nuốt chửng vào trong bụng.

Ngay sau đó, bụng nó sôi lên ồ ồ như sấm, rồi nó há miệng, phun ra một con bọ cánh cứng xanh lét, "soạt" một tiếng phóng lên người hòa thượng, chui tọt vào trong thịt.

"Mẹ kiếp, mày ăn đi chứ còn chờ đợi gì nữa!" Nguyệt Bính thấy tôi vẫn đang dờ dẫm cầm con giun trên tay đấu tranh tư tưởng thì quát âm lên, rồi không kịp để tôi nói gì, đưa tay bóp má tôi, giật lấy con giun đang oằn oại vút vào miệng tôi.

Một thứ mùi thối hoắc, tanh lờm lập tức sặc sụa trong thực quản. Tôi cảm thấy con giun trơn nhầy trôi xuống cổ, thật ghê tởm và buồn nôn không thể tả.

Tôi há miệng muốn nôn thì Nguyệt Bính đã sập ngay hàm tôi lại, ghì chặt lấy đầu tôi: "Chưa xuống đến dạ dày, dứt khoát không được nôn ra, mày chỉ có một cơ hội để giải cổ độc thôi! Phải giải thoát cho mày khỏi đôi mắt đỏ, tộc Cổ mới không phát hiện ra mày được! "

Tôi chỉ còn biết cố nuốt nước bọt ừng ực, cầu trời cho con giun trôi nhanh một chút. Nhưng con giun này không nhanh chân như con Nguyệt Bính đã nuốt, một lát sau vẫn lừng khừng ở thực quản. Rồi bỗng dưng, tôi thấy nó dừng lại, từ đó dội lên một cơn đau thấu tim.

"Đến đâu rồi?" Nguyệt Bính thấy mặt tôi méo xẹo, vội vàng hỏi.

Tôi chỉ vào ngực, đau đến không nói lên lời.

Nguyệt Bính thoi ngay một đấm vào đó, tôi thấy lồng ngực tức nghẹn nhưng vẫn cảm thấy có một thứ gì đó trơn tuột trôi đánh vèo vào thực quản, tọt xuống dạ dày. Sau đó, một nguồn hơi nóng từ trong bụng dâng lên ngùn ngụt, theo mạch máu lan tỏa khắp toàn thân, sáng khoái vô cùng.

Tôi vừa kịp thở hắt ra một hơi, bụng đã đau đớn như dao cắt. Cảm tưởng như lòng ruột bị cắt rời thành từng đoạn, hình như có

một vật sống đang giãy giụa khỏi niêm mạc ruột, luồn lách theo đường ruột chui vào dạ dày, sau đó lại nhanh chóng trôi ngược lên thực quản đến họng. Mùi hôi thối bốc sặc sụa trong miệng, tôi há miệng ọe ngay ra thứ đó.

Một cục đồ lờm giầy đành đập trên mặt đất. Tôi tròn mắt nhìn, té ra là một con cá vàng mất đồ! Đây chính là cổ độc mà tôi trúng phải?

"Bí Ngô, cuối cùng thì mày cũng giải trừ được cổ độc rồi." Nguyệt Bính lau mồ hôi lạnh trên trán, sắc mặt thoáng qua một vẻ tiếc nuối: "Còn cổ thuật của tao cũng mất hết sạch."

Tôi không biết phải nói gì nữa. Nếu đổi là tôi, liệu tôi có sẵn sàng từ bỏ cổ thuật đã khổ công nhọc luyệt suốt bao nhiêu năm để cứu thằng bạn hay không?

Nhưng Nguyệt Bính đã quyết định làm vậy!

"Cảm ơn! Tao cảm ơn mày lắm!" Trái tim tôi ấm sục, sống mũi cay sè.

Nguyệt Bính vuốt mũi, nhún vai, từng từng bật ra một câu: "Cảm ơn cái quái gì, về chuyện!"

Tôi xoa bụng, vẫn thấy buồn nôn khủng khiếp: "Cửa hang bị bít rồi, giờ chúng ta ra ngoài kiểu gì đây?"

Vừa nói xong, mặt đất dưới chân bỗng rung rung. Từ trên vòm hang, đá vụn rơi xuống ào ào như mưa.

Nguyệt Bính nhét mớ giun còn lại trong tay vào ống tre, ngẩng đầu nhìn vách núi phẳng lì như dao cắt: "Lúc vào hang, chúng ta đã

chạm phải cạm bẫy. Khéo đây là thủ đoạn phòng trộm cuối cùng, cả hang đổ sập!"

"Ầm... Ầm... "

Trên vách núi dội lên những tiếng nứt vỡ ghê rợn, từ dưới chân lan nhanh lên trên, mặt đất nứt ra mấy khe rộng bằng cả thân người, đá rơi mỗi lúc một to hơn. Tôi và Nguyệt Bính cố gắng né tránh. Trong cơn hoảng loạn, tôi nhìn thấy những bộ xương bị đập nát vụn và thi thể của hòa thượng cũng bị chôn vùi tầng tầng lớp lớp.

Chúng tôi chạy nép vào trong góc để tránh đá rơi nhưng cơn mưa đá mỗi lúc một dày đặc, không còn nơi nào để tránh nữa. Nguyệt Bính kéo cánh tay tôi: "Chạy vào trong khe đá!"

"Điên à, nó mà khép lại thì chết bẹp đấy!" Tôi trù trù không dám vào.

"Còn hơn là bị chôn sống!" Nguyệt Bính vụt lách cái ngay vai trong. "Quả núi nứt ra rồi, khéo thoát ra ngoài được cũng nên!"

"Rầm!" Một tảng đá lớn rơi xuống, lăn lông lốc về phía tôi. Tôi không chần chừ được nữa, nhảy tót vào trong khe hở.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (11)

11

Bóng tối, bóng tối bất tận!

Đi trong khe nứt, mắt như bị bịt kín. Tai bùng nhùng bởi tiếng nứt vỡ vang rền trong lòng núi và tiếng đá rơi ầm ầm sau lưng. Tôi mò mẫm chạt về phía trước. Đá nhọn lởm chởm nhô ra rạch chẳng chịt khắp người đau đớn, mồ hôi trộn lẫn với bùn đất ngấm vào vết thương bỏng rát như thiêu. Còn có việc gì khiến người ta khủng hoảng và vô vọng hơn lúc này?

Một hòn đá giáng trúng vai tôi, đau đớn tê dại. Tôi buột kêu lên, ngã sụp xuống, thở hổn hển. Có lẽ cơn tuyệt vọng đã khiến tôi buông xuôi, tôi không muốn đứng dậy nữa. Bụi bay sặc sụa khiến tôi ho rũ rượi, nước mắt ứa ra giàn giụa. Tự nhiên tôi cảm thấy nực cười. Lúc tôi chưa biết gì thì chẳng làm sao, vừa hiểu rõ chân tướng đã phải đối mặt với cái chết.

"Bí Ngô, đi thẳng, chạy nhanh lên!" Nguyệt Bính lên tiếng ở phis trước không xa.

"Nguyệt Bính, tao không chạy nổi nữa rồi, mày chạy đi." Tôi đau đớn gào lên, ngồi phịch mông xuống đất.

Tiếng bước chân huỳnh hực lộn ngược trở lại, Nguyệt Bính chạy đến sát trước mặt tôi, thẳng tay túm tóc tôi bật dậy. Tuy không nhìn thấy nó nhưng tôi có thể tưởng tượng ra sắc mặt nó lúc này.

"Bí Ngô, mau lên, tao đã nhìn thấy ánh sáng phía trước. Cố lên!"

Ánh sáng? Câu nói này có sức cổ vũ mạnh mẽ hơn bất cứ lời nào khác. Không biết sức mạnh từ đâu ra, tôi lập tức co giò chạy ào về phía trước.

Tiếng rền rĩ trong núi mỗi lúc một vang vọng, tôi cảm giác mặt đất đang cuộn trào như sóng dậy, những kẽ nứt chằng chịt trên mặt đá khiến tôi thụt chân mấy lần. Chốc sau, lại hẫng một cái, chân tôi thọt sâu xuống khe nứt, gót chân đau dữ dội. Tôi cố gắng rút chân ra nhưng không tài nào rút nổi!

"Nguyệt Bính!" Tôi gào tướng lên, tiếng gọi chìm hút trong tiếng sạt lở ù ùng.

Tôi quỳ thụp xuống, cảm giác khe đá hai bên đang từ từ ép lại, khe núi đang thu hẹp, mấy mỗm đá đã tì lên cánh tay tôi. Ngực tôi căng tức vì cảm giác chèn ép, thở rất khó khăn. Tôi sắp bị kẹp nát trong ngọn núi này? Còn Nguyệt Bính, nó đã thoát chưa? Nó chạy nhanh thế chắc là không sao!

Một cánh tay thọc ra từ trong bóng tối, túm chặt lấy tay tôi kéo mạnh.

Nguyệt Bính đã quay lại!

"Tao bị kẹt chân rồi, mày chạy đi." Tôi hất tay nó ra.

"Tháo dây giày, cởi giày ra mau!"

Tôi thấy mình đúng là thằng đại ngốc, bèn cuống quýt tháo dây giày, tuột chân ra ngoài.

"Chắc chỉ tầm năm ba mét nữa thôi, mau lên!" Nguyệt Bính hét lớn. "Mày đừng bỏ cuộc!"

Đây có lẽ là năm, ba mét dang dặc nhất, tuyệt vọng nhất trong đời. Khe đá ép lại khiến tôi chỉ có thể nghiêng người lách đi nhưng tôi đã ngửi thấy không khí trong mát xen lẫn mùi cỏ dại. Cách đó không xa, cuối khe hở dài đã lấp lánh những ánh sao...

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 8: Hang Dơi Tắm Tối (12)

12

"Nguyệt Bính, tao nợ mày hai cái mạng." Tôi châm một điếu thuốc, giẫm chân trần lên cỏ xanh mềm mại ngựa ngựa dưới chân.

"Tao nợ mày nhiều hơn thế." Nguyệt Bính xé toạc vạt áo T-shirt, cầm trong tay, lấy ra chai rượu trắng đổ vào, lau lên những vết thương đá cứa của tôi để khử trùng.

Tôi đau đến nghiến răng trèo trẹo: "Mày nợ tao một đôi giày!"

"Giày cái gì mà giày!" Nguyệt Bính ngồi phờ phạc trên bãi cỏ, đổ chai rượu vào miệng.

Tôi chỉ chiếc giày còn lại, nói: "Phiên bản kỷ niệm limited của Timberland đấy!"

"Lúc nào rồi mà mày còn nghĩ đến chuyện đó? Đầu óc mày có sao không thế?" Nguyệt Bính rũ rượi cúi gục đầu. "Giải được cổ độc, mệt quá đi mất!"

Tôi cũng ngồi phịch xuống bên cạnh: "Tiếc cuốn sách cổ thuật quá."

Nguyệt Bính chỉ "ừm" một tiếng, không nói thêm gì.

"Mày bảo hòa thượng kia là ai?" Tôi tò mò hỏi.

"Mày nghĩ đi, năm xưa tại sao Chu Đệ mãi vẫn không tìm ra hành tung của Kiến Văn Đế. Trước khi khởi nghĩa, thân phận của Chu Nguyên Chương là gì? Nghe nói Chu Nguyên Chương sớm đã nhận ra dã tâm của Chu Đệ nên đã sắp xếp chu toàn mọi việc, tất nhiên cũng bao gồm cả việc Kiến Văn Đế sẽ trốn thoát kiểu gì nếu bị cướp ngôi. Nghe nói đại sư phong thủy lăng mộ nổi tiếng đầu đời Minh là Ông Tàng Hải đã đột ngột mất tích ngay sau khi Chu Nguyên Chương băng hà, có người nhìn thấy ông ta đi thuyền xuống Nam Dương, cũng có người nói ông ta tự xây dựng con thuyền môk cho mình. Và ở đây, trên cung nỏ khắc hai chữ "Hồng Vũ", lấy núi làm mộ, bố trí bao nhiêu cạm bẫy tinh xảo khó ngờ. Từng ấy thông tin mà mày cũng không đoán ra hòa thượng là ai à?"

Tôi ngẩn người kinh ngạc. Chẳng kể vị hoàng đế mất ngôi hành tung bí hiểm lại được mai táng ở Thái Lan sao?

"Thôi, nghĩ nhiều làm gì. Chuyện của người xưa đã trôi qua rồi. Giờ đã giải được huyết cổ nhưng người gieo cổ vẫn còn là một câu đố." Nguyệt Bính nhặt một hòn đá ném đi, đập vào vách núi vừa khép lại, văng vào trong cỏ.

Miệng hang Dơi đã sạt lở hoàn toàn, chôn vùi một quãng lịch sử không ai biết đến, cũng chôn vùi vô vàn câu đố mà chúng tôi chưa giải được.

Nguyệt Bính vươn vai: "Thời đại đen tối của tao đã kết thúc rồi!"

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (1)

Nếu nói truyền thuyết ma quỷ nào phổ biến nhất ở Thái Lan, có lẽ chính là câu chuyện người vợ ma Mae Nak. Hầu như tất cả người Thái Lan đều tin rằng câu chuyện này có thực.

Truyền thuyết kể rằng, vào đầu thế kỉ XIX, tại Phra Khanong có một đôi vợ chồng, người vợ tên là Nak, người chồng tên là Mak. Nak vừa mang thai thì chồng bị bắt đi lính. Sau đó, trong lúc sinh người con, Nak đã chết vì sinh khó. Bà đỡ đã lấy trộm chiếc nhẫn cưới của Nak, sau đó gọi người làng đến chôn hai mẹ con. Đến tối, khi bà ta cầm chiếc nhẫn soi trên đèn dầu, bỗng thấy Nak từ trên trần nhà thò tay ra: "Trả nhẫn cho tôi... "

Vì rất yêu chồng nên cho dù đã chết, linh hồn Nak vẫn quanh quẩn ở nhà chờ chồng về. Khi Mak về, gặp lại vợ con thì vui mừng khôn xiết. Mak rất yêu vợ, bỏ ngoài tai mọi lời khuyên của người dân làng là anh ta đang sống với người vợ ma. Tất cả những người nói ra sự thật đều bị chết một cách bất đắc kỳ tử.

Một hôm, trong lúc Nak làm món nộm đu đủ, quả chanh rơi xuống đất, Nak liền vươn cánh tay xuống dưới sàn nhặt lên. Người Thái Lan ở sàn nhà nên sàn nhà cách mặt đất phải đến hai mét. Lúc này, Mak mới tin vợ mình là ma bèn cúi người xuống nhìn qua háng, thấy vợ con mình là hai cái xác chết thối rữa.

Mak sợ hãi chạy đến chùa Wat Mahabut. Nak đuổi theo, nhưng vì không thể vào được chùa nên đứng bên ngoài cần xin chồng quay về. Nak bị Phật quang đánh đến chết đi sống lại, cô rất căm giận tăng lữ và tàn sát những người tăng lữ ngăn cản cô tìm chồng.

Mọi người liền mời đến một vị pháp sư rất cao tay để thu phục Nak. Để chế ngự hồn ma của Nak, nhà sư đã cắt một mảnh xương trán của cô để khảm vào thất lưng rồi đeo cho đến hết đời. Làm vậy, tức là gắn linh hồn của Nak vào đó, đeo trên người vị đại sư có tấm lòng từ bi nhất sẽ chế ngự được hồn ma. Còn nếu chẳng may chiếc thất lưng rơi vào tay kẻ xấu, Nak sẽ được phóng thích.

Truyền thuyết nói rằng, không biết chiếc thất lưng đang lưu lạc ở đâu.

1

Hai thằng tôi vãi quay về bệnh viện, nhem nhuốc như ma chôn ma vui, tóc tai phờ phạc khiến bác sĩ trau đêm hết hồn. Còn may là trên đường về, chúng tôi đã khoắng được hai bộ quần áo phơi trong sân của một gia đình nông dân, bằng không chứ cứ trần trùng trục quay về, nếu không bị tổng vào đồn cảnh sát thì cũng bị chích roi điện, tiêm thuốc mê rồi đưa thẳng đến khoa tâm thần.

Về đến nơi, Nguyệt Bính nhét cho Jack và cô y tá mỗi người một con giun. Họ nôn ra hau cục gì đen sì như phân chuột. Tôi nghĩ đến con cá vàng sống trong bụng mình bao nhiêu năm nay, ruột gan lại nhộn nhạo mất một hồi.

Hai người vẫn hôn mê. Nguyệt Bính đưa cô y tá về phòng trực rồi quay vào ngồi thần thờ trên ghế. Tôi cũng không dám quấy nhiễu nó. Bao lâu nay nó đã dồn nén quá nhiều bí mật trong lòng, giờ đã được giải thoát, hẳn là cảm xúc đang rất phức tạp.

Một lát sau, Nguyệt Bính tháo giày, ngã người xuống ghế ngủ tít.

Bây trời chuyển sang màu trắng bạc. Tôi không ngủ được bèn lôi cuốn sách cổ mà Nguyệt Bính đưa cho ra đọc để giết thời gian. Mép sách cong queo, cứng ngắc, chắc cũng cổ lắm rồi. Giở trang đầu tiên, thấy lù lù tám chữ con chữ lớn: "Muốn luyện thần công, trước phải tự cung."

"Quỳnh Hoa bảo điển?"

Lật trang tiếp theo, thấy một hàng chữ mới tinh: "Bí Ngô, tao đùa đấy. Nguyệt Bính."

Tôi dở khóc dở cười. Cái thằng Nguyệt Bính này đúng là ranh thật đấy.

Tôi tiện tay giở tiếp, thấy la liệt những kiến thức phong thủy, ngũ hành, Đông y, đều là những thứ tôi chưa biết đến bao giờ, rất nhiều chỗ đọc cứ ù ù cạc cạc. Còn có đủ thứ hình vẽ trận pháp. Tôi đọc rất hào hứng.

Càng đọc, càng thấy thú vị.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (2)

2

Một tia nắng sớm mai lọt qua khe cửa sổ, rọi xuống nền nhà ẩm ướt. Hơi nước bốc lên, uốn cong tia sáng.

Nguyệt Bính vươn vai ngồi dậy. Tôi cố giữ vẻ mặt thản nhiên ngồi im. Nó giờ tay vươn lấy đôi giày nhưng lại chụp phải không khí.

"Ờ?" Nó lại với thêm vài cái nữa, rõ ràng đôi giày lù lù ngay trước mắt nhưng không thể chạm vào được.

Mặt tôi tỉnh queo: "Sao thế?"

Nguyệt Bính ngẫm nghĩ một lát, mặt hơi tái đi: "Bí Ngô, cẩn thận, có vấn đề! Khéo tối qua trên đường về đã dính phải ma ngỗ rồi!"

Ma ngỗ là ma mãnh thường nấp trong vách ngõ chật hẹp, bẩn thỉu, ô ứ, hôi hám, không có người ở, thích đi lại lúc nửa đêm. Một số người say rượu về nhà lại khóc lóc om sòm, nói năng lảm nhảm toàn chuyện ma quỷ tức là bị ma ngỗ ám vào người. Cách giải rất đơn giản, cho tắm nước nóng rồi bôi dầu bạc hà lên bốn huyệt Nê Hoàn, Chiên Trung, Thiên Đột, Nghênh Hương. Mùi hương này khiến lũ ma quỷ thích hôi thối bẩn thỉu không chịu được, sẽ phải tháo chạy.

Điều này, tôi cũng chỉ vừa mới đọc trong sách.

Nguyệt Bính chân trần nhảy xuống đất, hết sờ cái này lại lật cái kia, mặt mũi vô cùng căng thẳng. Tôi cũng ra cái điều kinh ngạc: "Có chuyện gì thế này?"

Nguyệt Bính nhăn nhó: "Không có âm khí, cũng không thấy có vật lạ... "

Tôi đá văng đôi giày đến trước mặt nó: "Chỉ là đôi giày thôi mà, cứ chuyện bé xé ra to!"

Thằng Nguyệt Bính này đúng là thông minh không ngờ: "Bí Ngô, sao mày làm được thế?"

"Tao đã sắp xếp một trận pháp mê hình đơn giản." Tôi giờ hai cuốn sách lên.

"Trận pháp mê hình?" Nguyệt Bính đi giày vào chân, "tao có đọc nhưng sao lại không hiểu được nhỉ?"

Tôi ngờ ngác: "Sách viết rõ thế còn gì? Phương vị, số quẻ, thiên can địa chi, ngũ hành, ghi chú rõ ràng rành, sao lại không hiểu?"

"Duang nói rằng hai cuốn sách này ít người đọc nổi, sao mày hiểu được?" Nguyệt Bính hết sức hiếu kỳ.

"Sách gì thế?" Không biết Jack đã thức dậy lúc nào.

Nguyệt Bính đưa mắt ra hiệu cho tôi: "Không có gì, anh sao rồi?"

Jack cười mệt mỏi: "Cảm giác khỏe hơn rất nhiều nhưng đêm qua tôi mơ thấy tôi đã ăn một con giun sống! Ôi thật là tởm."

Tôi và Nguyệt Bính đưa mắt nhìn nhau...

Hai ngày tiếp theo, Jack đã gần như bình phục, làm thủ tục ra viện, cùng chúng tôi quay trở về trường báo cáo, trở thành thầy phụ đạo tâm lý, chuyên giải đáp các thắc mắc tâm lý cho sinh viên.

Trong khoảng thời gian này, tôi và Nguyệt Bính nhiều lần hỏi thẳng hoặc hỏi bóng gió để moi tin của Jack. Jack tỏ ra rất thật thà, hỏi gì nói đấy, anh chàng rất hoạt ngôn, đã nói thao thao bất tuyệt, đông dài đủ chuyện trên trời dưới biển.

Còn về việc bị gieo cổ, Jack cũng không biết đầu cua tai nheo ra sao, cứ vặn hỏi chúng tôi. Nguyệt Bính chẳng buồn trả lời, tôi đành phải bịa tạc: "Duang biết cổ thuật, năm nào cũng lừa bắt mấy người ngoại quốc để gieo cổ, muốn luyện cổ thuật mới. Toii và Nguyệt Bính phát hiện ra nên phá ông ta."

Tất nhiên, tôi cũng nhân tiện tô vẽ hình tượng của mình oai phong một chút, trở thành người hùng cứu Jack khỏi cơn nước lửa. :))

Cuối cùng thì tôi thì thảo căn dặn: "Đừng có nói lộ chuyện này ra ngoài nhé, nói ra cũng chả ai tin đâu."

Jack nghe xong, trợn trừng mắt, dùng biểu cảm khoa trương kiểu phương Tây rú lên: "Oh my God!" Thế là anh chàng báỉ phục tôi sát đất, thề thốt sẽ giữ bí mật.

Tại sao Jack lại bị Duang gieo cổ, điều này vẫn là một câu đố chưa có lời giải. Người gieo cổ độc trong bệnh viện hôm đó cũng không còn thấy xuất hiện khiến tôi thấp thỏm bất an.

Nhưng Nguyệt Bính vẫn dửng dưng như không: "Điều cần đến sẽ phải đến, nghĩ nhiều làm gì?"

Thế lag tôi cũng cho qua luôn. Tôi thực sự đã mệt mỏi quá rồi, thôi thì cứ cầu mong đừng xảy ra chuyện gì nữa, yên ổn hết khóa học rồi về nước là xong.

Tiếp theo, tôi và Nguyệt Bính phải thực hiện một nhiệm vụ vô cùng quan trọng!

Đó chính là - học!

"Không được làm mất mặt tổ quốc đâu nhé!" Nguyệt Bính trịnh trọng vỗ vai tôi. "Cả nhà họ Sái trông cả vào mày đấy!"

"Mày có đầu óc để học cổ thuật từng ấy năm, thế mà lại không chịu học hành cho tử tế à?" Tôi thở dài bất lực. "Trong nước đã chép bài tao từng ấy năm rồi, giờ còn chép sang tận Thái Lan nữa hả?"

"Một sách ời, chúng ta là bạn mà!" Nguyệt Bính xỏ chân vào đôi giày Converse, quần Jeans, T-shirt đen, buộc túm mớ tóc dài, chuẩn bị cùng tôi lên lớp.

Tôi nhìn nó chòng chọc, kêu lên: "Mày vẫn chưa có đồng phục à?"

"Đồng phục? Ha ha, Bí Ngô, sao mày ăn mặc cứ như thằng giả gái vậy?"

Trong các trường đại học của Thái Lan, sinh viên vô cùng tôn trọng giáo viên, khi lên lớp nhất loạt mặc đồng phục, thông thường là quần đen áo trắng. Hai năm trở lại đây, nghe nói là muốn theo

"quỹ đạo quốc tế", áo sơ mi trắng của nữ sinh được sửa thành áo ngắn bó sát người, váy đen từ chỗ rộng dài quá gối được đổi thành Minijupe trễ eo, ngắn đến giữa đùi, còn xẻ tà rất mát mẻ.

Đồng phục của sinh viên nam lại càng quá thể, sơ mi trắng bó sát kết hợp với quần Jeans cạp trễ, chỉ tưởng tượng thôi đã biết người mặc có hiệu quả thị giác ra sao, khế cúi một cái là thò nửa cái mông ra ngoài.

Nhưng rất nhiều nam sinh nam tỏ ra rất hớn hờ, còn cố tình mua quần sịp bắt mắt để phối kết hợp với quần cạp trễ khiến tôi nhiều phen oán thán chắc cơ sở may đồng phục có cấu kết gì đó với hãng nội y.

Tôi còn một bộ đồng phục sơ cua, liền đưa cho Nguyệt Bính nhưng thằng này thà chết không chịu mặc loại trang phục body này. Tôi nhìn lại mình cũng thấy dị, thế là cũng thay luôn quần áo khác, cùng nó lên lớp. Mấy hôm sau cũng thấy thầy giáo nói năng gì mà tỉ lệ được các bạn nữ ngoảnh lại nhìn tăng vọt khiến chúng tôi không khỏi hãnh diện.

Cho đến khi một cô nàng xinh như mộng đổ bưng mặt dúm cho tôi một bức thư tình, tôi ngất ngây sung sướng, hồi hộp mở ra xem, té ra là nhờ tôi chuyển cho Nguyệt Bính, trong lòng tôi tràn đầy công phần.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (3)

3

Cuộc sống cứ thế trôi qua êm đềm được nửa tháng. Tôi và Nguyệt Bích rảnh rỗi bèn rủ nhau đến phòng phụ đạo tâm lý của Jack chơi. Thứ nhất là vì anh chàng này rất hoạt ngôn, kiến thức lại rộng, nói chuyện với anh ta nghe rất thú vị. Thứ hai là anh chàng này có vẻ rất rùng rĩnh, đến đây lúc nào cũng được uống rượu Tây xịn, thi thoảng còn được hút chùa điều xì gà Cuba thượng hảo hạng. Thứ balaf chúng tôi vẫn không thấy yên tâm. Sự việc đã xảy ra, muốn coi như không cũng khó.

Hôm đó ăn trưa xong, buổi chiều không có tiết học, hai thằng tôi đang định kéo nhau đến chỗ Jack thì gặp mầy anh ta giữa đường. Hỏi ra mới có một lưu học sinh thời gian trước chẳng hiểu sao lại hăm hăm chập chập, vào bệnh viện tâm thần điều trị một thời gian đã có chuyển biến, trường học bảo Jack đến gặp đánh giá thử xem có học tiếp được hay không. Jack bảo nếu chúng tôi thích thì cứ đến phòng phụ đạo tâm lý chơi.

Chúng tôi gạt đầu cái rụp, vì đều tò mò không biết đánh giá tâm lý là đánh giá như thế nào. Chúng tôi đi theo Jack, mà Jack lại mắc bệnh nói nhiều, cứ thao thao bất tuyệt suốt dọc đường đi, bao nhiêu chuyện về gia đình, xuất thân dốc ra bằng hết. Tôi thầm nghĩ thằng

cha này đúng là phổi bò ruột ngựa, chắc chẳng thể giữ được bí mật gì. Vậy thì anh ta nói không hiể vì sao bị Duang lừa bắt thì chắc đúng như vậy rồi.

Phòng phụ đạo tâm lý của Jack ở phía Tây trường đại học Chiang Mai. Tới nơi, chúng tôi nhìn thấy một anh chàng đầu tóc bù xù đang ngồi hút thuốc phì phèo trên bạc thềm, mặt đất xung quanh tung tóe đầu mẩu thuốc.

Đây là một việc rất hiếm thấy ở Thái Lan vì người Thái Lan rất ưa sạch sẽ, tôi chưa thấy ai vứt đầu mẩu thuốc lung tung cả, khác hẳn với nước chúng tôi.

Jack nhú mày. Anh kia ngẩng đầu nhìn lên, tôi giật mình đánh thót!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (4)

4

Trên đường tới đây, tôi đã biết tên anh ta là Thái Sâm, từng là một nhà biên kịch nhỏ kiêm đạo diễn hạng bét, không biết chấp mạch ở đâu mà tự dưng muốn quay phim ma nên mới chạy sang Thái Lan học biên kịch. Kết quả vừa sang đây đã bỏ rơi người vợ trong nước, sống chung với một nữ sinh người Thái Lan. Nửa năm trước, cô nữ sinh bỗng dưng nổi tiếng, vụt cái thành minh tinh, thế là bỏ rơi anh ta. Thần kinh bị kích động, anh ta liền mắc bệnh hoang tưởng.

Bởi vậy, trên đường đến đây, tôi cứ lầm bầm chửi rủa con người bội bạc. Cho đến khi nhìn thấy bộ dạng của anh ta, tôi lại cảm thấy sự việc có vẻ không đơn giản.

Tôi chưa bao giờ nhìn thấy một người nào có bộ dạng như vậy! Không phải là anh ta xấu xí, trông còn ưa nhìn nữa là khác nhưng tướng mạo lại trông đầy sát khí!

Theo như những gì tôi đọc được trong hai cuốn sách kia, tướng mạo cũng có ngũ hành, nếu kết hợp hài hòa, ngũ hành tương sinh, đời người sẽ thuận buồm xuôi gió. Nếu kết hợp lờm chớm, ngũ hành tương khắc, cuộc đời sẽ trùng trùng tai họa.

Nói một cách đơn giản thì người cao gầy thuộc Mộc, người nhỏ nhon thuộc Hỏa, người vũng chãi thuộc Thổ, người vuông vức thuộc Kim, người béo tròn thuộc Thủy. Thể hình hòa hợp với mệnh lý ngũ hành sẽ cát lợi. Bởi vậy người ta béo muốn giảm béo, người gầy gò muốn tăng cân, trước hết phải xem có hòa hợp với mệnh lý không đã, kéo lại càng thay đổi càng xui xẻo.

Thái Sâm gầy đét, tóc và lông mày đều tỉa thưa thớt, sống mũi dài thẳng, yết hầu lồi hẳn lên, tai vĩnh và nhon, ngón ta gầy dài, trắng xanh, đều đặc trưng là của người Mộc điển hình.

Mệnh cách của loại người này cũng tạm được, thành công khá muộn, tính cách nghiêm túc, không a dua, không thích khoe khoang như khá cố chấp. Nhưng da anh ra lại vàng quạch, ánh mắt lơ đãng, ngòì mà cứ liên tục vận vẹo, rõ ràng là đại kỵ của người hình Mộc nên khiến con người thành háo sắc, hám danh, rất dễ bị ma ám.

Thái Sâm hơi ngạc nhiên khi thấy Jack không đến một mình. Jack cười giải thích: "Xin lỗi, hai anh bạn này rất quan tâm đến chuyện của anh nên muốn gặp xem anh có cần giúp đỡ gì không."

Giọng nói của Jack pha lẫn ngữ điệu khả khàn, uyển chuyển, khác hẳn khi nói chuyện bình thường, đôi mắt màu lam nhạt đến gần như trắng cũng trở nên mơ màng, toát lên một vẻ thu hút rất khó tả. Thái Sâm gật đầu một cách cứng nhắc, cũng không từ chối. Jack mở cửa, cùng Thái Sâm bước vào trước.

"Bí Ngô, mày có nhận ra điều gì không?" Nguyệt Bính thì thầm hỏi tôi.

"Tướng mạo rất dễ bị ma ám."

"Tao không nói cái này. Mà có nhìn thấy cái móc khóa thất lưng của anh ta không?"

Ban này tôi chỉ chăm chăm nhìn mặt nên không để ý đến thất lưng.

"Vào mà xem, trên móc khóa thất lưng của anh ta chạm một bông hoa hồng, ở giữa là một chiếc nhẫn, làm tao liên tưởng đến truyền thuyết vợ ma Mae Nak." Nguyệt Bích nói rồi lách vào trong cửa.

Tôi đứng ngoài cửa, ánh nắng chói chang thiêu đốt da thịt nhưng tôi lại thấy xung quanh mình lạnh toát. Tất nhiên là tôi biết truyền thuyết người vợ ma Mae Nak. Chẳng lẽ cái móc khóa thất lưng trên người Sâm Thái lại chính là cái thất lưng trong truyền thuyết?

Tôi bước vào phòng, Thái Sâm đã nhả người trên chiếc ghế sofa mềm mại, nhắm mắt lại, đang lả nhả gì đó như mê sảng.

Jack ngồi bên cạnh anh ta, thu lại chiếc đồng hồ cát vào túi, lấy bút thu ra ghi âm. Nguyệt Bích cầm lấy bút, viết vài chữ vào tay, chìa cho tôi xem.

"Thôi miên!"

Jack biết thôi miên?

Tôi còn chưa hết ngỡ ngàng đã nghe Thái Sâm kể lại câu chuyện của anh ta...

Khoan đã, hình như có cái gì đó không đúng...

Nếu giả thiết của ta đúng thì Jack ở chương 1 và chương 8 trở đi là một người.

Jack biết thôi miên đúng không? Vậy có phải sự kiện sông nuôi xác mà Khương Nam đã trải qua là thuật thôi miên? Nếu thế thật thì hoàn toàn phù hợp với việc tại sao Jack còn sống.

Mà em trai Suchin là ai nhỉ? Tóc nó màu...??

Bối rối vc

Có ai nghĩ giống ta không?

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (5)

5

Dưới đây là lời kể của Thái Sâm trong lúc bị thôi miên. Do đầu óc không tỉnh táo nên logic lộn xộn, lời nói cũng hỗn loạn, tôi phải mượn bút ghi âm của Jack về nghe đi nghe lại mấy lần mới thùng ra để chỉnh biên lại.

Tôi rất thích phim kinh dị Thái Lan nên đã quyết định đi du học tự túc sang Thái Lan học nghề biên kịch. Nửa năm sau, tôi thuê một gian phòng tầm tầm ở ngoài trường. Nửa năm sau nữa, cô bạn gái có cùng chí hướng với tôi Nanthana cũng chuyển đến ở cùng.

Nanthana học chuyên ngành đạo diễn, lúc nào cũng mơ mộng giành được giải thưởng đạo diễn xuất sắc nhất tại Oscar. Có ước vọng là cái tốt, dẫu rằng ước này, theo tôi, không được thực tế cho lắm. Vì thế, tôi thường xuyên khuyên cô ấy hãy thực tế hơn nhưng cô ấy luôn bấu đôi môi quển rữ rồi bảo tôi nhất định phải giúp cô ấy. Tôi cũng đành bó tay, ai bảo tôi học biên kịch điện ảnh, lại là đạo diễn nổi tiếng cơ chứ?

(Đúng là đồ trơ trẽn. Nghe đến đây, Nguyệt Bính chìa cho tôi mẫu giấy viết như vậy. Tôi gật đầu thật lực.)

Mấy hôm đó, Nathana nói đi thực tế rồi lặn mất tăm. Tôi cũng đã quen với cái kiểu chọt đến rồi chọt đi của cô ấy nên vẫn tiếp tục viết kịch bản như thường lệ.

Đêm nào cũng vậy, cứ mười hai giờ là tôi ra ngồi lì ở một quán cà phê suy nghĩ cấu tứ. Không chỉ bởi chủ quán là Sakda, bạn học của tôi mà còn bởi vì quán cà phê này có cái tên rất hợp với tôi : U Linh.

Quán cà phê rất yên tĩnh. Tôi thường nghi ngờ nếu tôi không đi, liệu quán cà phê có việc để làm không?

Tôi thích ngồi lọt thỏm trong chiếc ghế sofa mềm mại, gọi một ly Royal Copeenhagen thơm nồng, mở máy tính xách tay ra gõ, hoặc chậm rãi, hoặc nhăm nháp.

Màn mưa xuân dày đặc và dịu dàng. Tôi giữ những giọt nước đọng trên quần áo, đi vào trong quán và nhìn thấy một cô gái đang ngồi đúng chỗ tôi thích nhất. Dưới ánh đèn mờ mờ, không nhìn rõ mặt, mọi đường nét đều nhạt nhòa đem lại một cảm giác ma quái khó tả.

Tôi nhú mày nhìn cậu phục vụ. Cậu ta biết rõ mối quan hệ giữa tôi và ông chủ nên tôi cũng không cần rào đón và hỏi luôn: "Sakda đâu?"

Cậu ta vội vàng chạy lại, nói nhỏ với tôi: "Anh chủ nói mấy hôm nay có việc bận phải đi xa. Cô kia vào đây cứ khẳng khẳng đòi ngồi chỗ đó. Chà... anh biết mà, quán tôi buôn bán vốn đã ế ẩm..."

Tôi chỉ biết thở dài. Sakda là người số khổ. Vừa vào đại học, bố mẹ đã gặp tai nạn xe cộ chết cả, để lại cho cậu ta một căn nhà nát và một món tiền bảo hiểm. Anh chàng mơ ước trở thành nhà biên

kịch nổi tiếng thế giới. (Sao mơ ước của ai cũng giống nhau thế nhỉ?) Nhưng ước mơ và hiện thực giống như hai bên đường ray chạy song song chẳng bao giờ gặp nhau. Thấy gia sản chẳng còn là bao, kịch bản viết ra chẳng ma nào nhìn đến đành mở quán cà phê để sống qua ngày.

Tôi xách theo máy tính tìm một chỗ ngồi, quay lưng về phía cô kia. Cậu phục vụ thở phào, vội mang đến ly Royal Copenhagen đã chuẩn bị sẵn, còn đưa cho tôi một cái hộp: "Anh chủ dặn lúc nào anh tới thì đưa cái hộp này cho anh. Anh chủ mua được ở một chợ đồ cũ, bảo là chắc chắn anh sẽ thích."

Tôi mở ra xem, là một móc khóa thắt lưng bằng đồng. Nhìn vào màu sắc và độ mài mòn, chắc cũng đã khác cổ. Trên móc khóa chạm một đóa hoa hồng rực rỡ, giữa bông hoa là một chiếc nhẫn tinh xảo. Bình thường tôi rất thích sưu tập những thứ đồ thú vị, thấy thứ này thì thích mê nên thay ngay móc khóa vào dây thắt lưng trên người.

Rồi tôi mở máy tính ra. Tôi đang viết kịch bản có tên là "Nữ nghệ sĩ chuột gặm" nhưng món quà bất ngờ khiến tâm trạng tôi xáo trộn. Tôi cứ nhìn chăm chăm vào file word mà không viết nổi lấy một chữ.

Màn hình tỏa ra thứ ánh sáng trắng bệch, tôi nhìn khuôn mặt người phản chiếu trên màn hình bị bao trùm trong một luồng sáng trắng toát gần như ngả xanh, lơ mơ và méo mó rất lạ. Tôi vô thức đưa tay sờ lên mặt, cái bóng cũng giơ tay sờ lên mặt cho thấy nó đúng là cái bóng của tôi.

Ngoài quán mưa phùn mù mịt, gõ khe khẽ vào cửa kính, phát ra những tiếng ràn rạt dịu dàng. Những giọt nước tụ lại thành đủ mọi thứ hình thù kỳ dị, sau đó lại bị những giọt nước mưa xóa nhòa,

chảy nhòe nhoẹt trên cửa kính, hòa trộn vào nhau giống như những hồn ma bị trói gô trong địa ngục đang giãy giụa muốn đào thoát.

Trong quán đang mở bài hát Uncbained Melody nổi tiếng từ thập niên 90 của thế kỉ XX The Righteous Brothers rền rĩ hát về mối tình giữa người và ma trong nền nhạc đẽm réo rất.

Khi không viết được, tôi thường châm một điếu thuốc lá, phóng ánh nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng đèn phản chiếu mờ mờ một cảnh tượng trong quán trên cửa kính đen khiến cảnh đường phố bên ngoài càng thêm tăm tối. Ánh sáng và bóng tối tụ lại thành khoảng không gian ba chiều kỳ ảo, nuốt chửng lẫn nhau.

Cứ nhìn mãi một thứ, ánh mắt rất dễ lờn nhòe khiến tôi bất giác sinh ra một suy nghĩ kỳ quặc.

Tôi bây giờ là chân thực? Hay tôi trong kính mới là chân thực? Khi tôi nhìn mình trong gương, người trong gương cũng nhìn tôi. Suy nghĩ của anh ta có giống tôi không? Khi tôi bỏ đi, anh ta có ngồi nguyên trong không gian tối đó tiếp tục lạnh lùng quan sát tôi hay không?

Tôi sực nhớ đến một cuốn tiểu thuyết kinh dị viết về một người con gái trong lúc chải đầu phát hiện ra mình hiện thực và mình trong gương không hề giống nhau. Khi cô rút lên kính hắt, người con gái trong gương vén mái tóc đen dài, lộ ra khuôn mặt tái mét, nhìn cô mỉm cười một nụ cười đầy ma quái.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (6)

6

Tôi rùng mình, một cơn ớn lạnh chạy dọc sống lưng lên tận đỉnh đầu, cảm giác như có một bầy kiến đang bò lăm râm dưới chân tóc. Từng sợi tóc bỗng như dựng ngược, chọc vào những dây thần kinh yếu ớt.

Đêm mưa lạnh lẽo. Tôi duỗi các ngón tay đưa lên miệng hà hơi. Ca khúc Uncbained Melody đã đến câu cuối phải phát ngân nga trong quán cà phê, dội vào mỗi góc tường như những u linh ai oán đang chậm rãi kể về tình yêu và sự giày vò của cái chết.

Dư âm kết thúc, quán nhỏ lặng phắc như tờ, trống trải vô cùng vô tận. Những người cô đơn đã về từ lâu, chỉ còn lại một mình tôi và người con gái sau lưng tôi nữa. Và tôi nghe thấy tiếng khóc thút thít.

Cô ta đang khóc!

Tiếng khóc rời rạc đứt quãng như từng sợi tơ xuyên vào tai tôi, phá vỡ linh cảm vừa hiện hữu. Tôi bực bội ngẩng đầu, nghiêng người đi, như vậy, tôi có thể nhìn thấy cô gái qua ô cửa kính. Đập vào mắt tôi là một cảnh tượng khiến tôi run rẩy.

Trên ô cửa kính, tôi thấy người con gái kia đứng thù lù sau lưng mình, đang cúi nhìn tôi, tóc dài rũ rượi kín mặt, thống xuống vai tôi.

Người tôi bỗng cứng đờ, chân ta lạnh ngắt. Trên gáy tôi hình như đã cảm nhận được cái nhột nhột khi ngọn tóc sượt qua còn thấy phả vào từng hơi nóng hổi.

Một giây, hai giây, ba giây.

Cả hai chúng tôi đề bất động trong câm lặng. Nhưng dường như tôi đã nghe thấy tiếng gào rú khiếp đảm của linh hồn mình.

Bàn tay tôi bám chặt vào cạnh bàn, chắc vì mạnh quá nên bàn rung nhẹ khiến màn hình máy tính cũng run lên bần bật. Ánh huỳnh quang trắng bột cũng lắc lư theo. Trên lớp cửa kính, hình bóng hai chúng tôi thoát sáng thoát tối trông như đang không ngừng chao lắc.

Tôi gắng gượng đè nén cơn kinh hãi, trong nhịp tim thùm thùm như trống, tôi cố nhúc nhắc cần cổ cứng đờ, từ từ quay đầu lại, khớp sống cổ kêu lên lục khục.

Sau lưng tôi, trống trơn!

Tôi lại nhìn về chỗ ngồi kia. Chẳng có ai cả!

Tôi vội vàng quay sang nhìn vào ô cửa kính và trông thấy người con gái tóc dài rũ rượi đã ngồi xuống bên tôi, sát sạt, mặt chìm dưới tóc nhưng ánh mắt xanh âm u vẫn xuyên qua màn tóc, chiếu thẳng vào khuôn mặt méo mó của tôi. Tôi như thể hóa đá. Thậm chí tầm nhìn cũng bị co rút lại, đóng đinh trên khuôn mặt rùng rợn đó.

Khuôn mặt trắng bệch như giấy, hốc mắt tối sầm như hai lỗ thùng đen ngòm đục trên mặt giấy, không thấy con người đâu nhưng trong

khoảnh khắc đó, tôi vẫn cảm nhận thấy ánh mắt cô ta đang nhìn tôi chằm chằm. Hai luồng sáng trắng bệch rọi ra từ trong hốc mắt, từ từ xuyên qua bóng đen, chiếu thẳng vào trong mắt tôi. Hai bên hốc mắt ngoằn ngoèo hai vết máu đỏ sậm, giống như một thứ dây leo gớm ghiếc, kéo dài lên gò má phẳng lì. Những vết tóc dài ướt đầm dính sát vào má. Sau mớ tóc rong rêu, đôi môi xanh lét khe khẽ nhếch lên, dường như đang mỉm cười với tôi. Trong miệng cô ta từ từ lộ ra những cái răng xanh thẫm, tỏa ánh sáng âm u dưới ánh đèn...

"Anh không sao chứ?"

Tôi từ từ ngẩng đầu lên khỏi bàn phím, lơ mơ nhìn thấy khuôn mặt đầy quan tâm của cậu phục vụ. Âm nhạc đã chuyển sang ca khúc "My heart will go on" trong bộ phim Titanic. Cà phê trên bàn đã lạnh ngắt. Đưa mắt nhìn quanh, trong quán cà phê chỉ còn lại mình tôi và cậu ta.

"Tôi vừa ngủ quên phải không?"

"Vâng, anh vừa ngồi một lát đã ngủ. Giờ bốn giờ rồi, quán tôi phải đóng cửa."

"Cái gì? Đã bốn giờ rồi sao?" Tôi nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường cũ kỹ, quả cầu vẫn lắc lư không biết mệt mỏi, kim phút đang nhích dần đến số 12.

"Keng! Keng! Keng! Keng!"

Hay nói cách khác, tôi đã ngủ thiếp đi những ba tiếng đồng hồ! Tôi đứng bật dậy, cảm giác người ra rời sau giấc ngủ quá lâu trong tư thế ngồi. Cơn xây xẩm đến khiến tôi suýt ngã.

Cậu phục vụ vội vàng đỡ lấy tôi: "Anh có bị ốm không thế?"

Tôi lắc đầu nhưng vừa lắc, đầu đã đau như muốn vỡ tung. Tôi đưa tay ấn mạnh huyệt Thái Dương. Một tấm áo từ trên vai tuột xuống, rơi trên ghế sofa.

Tấm áo khoác ngoài của phụ nữ! Chính là chiếc áo khoác mà người con gái kia đã mặc!

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (7)

7

Tôi vô cùng kinh ngạc, những cảnh tượng rời rạc trong đầu bỗng được chắp nối với nhau. Tôi vội quay ngoắt lại nhìn, cái ghế đó trống trơn. Nhấc tấm áo lên cảm giác trơn tuột, lạnh lẽo từ bàn tay luồn vào trong máu, tôi bỗng như tỉnh hẳn.

"À, là áo của cô ấy. Lúc cô ấy về, thấy anh ngủ gục nên khoác lên người anh. Chắc là có ý gì đây!" Cậu phục vụ cười đầy ẩn ý.

Tôi cầm chiếc áo trên tay, im lặng không nói gì. Lẽ nào chỉ là một cơn ác mộng? Tại sao lại chân thực đến vậy? Chân thực đến mức tựa hồ như không có thực. Liệu có phải tôi đã gặp ma quỷ gì không?

Một lúc lâu sau, cậu phục vụ lại lên tiếng: "Quán tôi phải đóng cửa rồi!"

"Ồ!" Tôi gạt đầu xin lỗi, đóng lại file word, một hộp thoại nhảy ra trên màn hình, hỏi tôi có lưu thay đổi vào file không? Tôi kick vào "yes" theo thói quen.

Mưa, đã nặng hạt hơn nhiều. Dưới ánh đèn đường những sợi mưa dày đặc mờ mịt trên đường cái, trộn lẫn với bùn đất thành từng dòng ngầu đục.

Tôi bước hời hả trong màn mưa nhưng cơn ác mộng vừa này vẫn cứ bám riết trong tâm trí, không tài nào xua đi được. Con người kỳ quặc như vậy đấy, càng không muốn nghĩ đến việc gì, thì trí não lại cứ mãi luẩn quẩn với nó.

Giấc mơ kỳ lạ. Cô gái lỳ lạ. Một đêm kỳ lạ.

Tôi vô thức nhìn chiếc áo khoác trắng trên tay, cơn sợ hãi lại xâm chiếm cơ thể. Hình như trên chiếc áo loáng thoáng mấy con chữ, mấy con chữ màu đỏ máu, ngoằn ngoèo như như bò.

Tôi hít vào một hơi thật sâu, kéo căng chiếc áo khoác trên tay. Chiếc áo bay phất phơ như một cơ thể không có đầu và tứ chi.

Năm con chữ đỏ máu đập thẳng vào mắt: "Nửa đêm chờ anh tới."

Tôi đưa ngón tay lên sờ mặt chữ. Ướt nhầy nhựa. Giơ ngón tay lên trước mũi, một mùi máu tanh nồng xộc thẳng vào mũi. Lẽ nào đây là phước chiêu hồn gọi tôi đến địa ngục gặp gỡ hồn ma? Đúng lúc này, màn hình điện thoại đột nhiên sáng lên.

Tôi có hai cái điện thoại di động, một chiếc mang số Trung Quốc, mỗi ngày lễ tết lại gửi cho tôi một tin nhắn màu thay thế màn hình điện thoại cũ.

Tin nhắn đơn giản lạ lùng. Màu nền xám xịt, màn mưa mờ mịt, trên đường núi quanh co có một người cầm giỏ tre, đứng một mình bên trên hòn đá to thô kệch, mắt dõi về phía xa xăm. Nơi đó, lơ mờ một tấm mộ đơn cô.

Bên phải màn hình nền là ba con chữ bay bướm nói cho tôi hôm nay là ngày lễ gì: "Tết Thanh minh."

Tôi mới sực nghĩ ra hôm nay là ngày tết Thanh minh theo lịch truyền thống.

Quỷ môn mở ra, ma quỷ đi lại trong đêm.

Theo một truyền thuyết mà tôi biết, cô hồn dã quỷ chết oan không thể đầu thai nên vất vưởng trong bóng tối. Chỉ đến đêm Thanh minh, họ mới hiện hình thành người, chuyển một đồ vật mà mình lưu luyến nhất cho người dương gian, hút lấy dương khí, đoạt lấy hồn phách để được đầu thai. Người bị lựa chọn sẽ thay họ biến thành cô hồn dã quỷ vất vưởng trên dương thế, đợi tết Thanh minh năm sau mới có cơ hội tìm người thế mạng.

Tôi đứng chết trân trên đường, để mặc nước mưa quất rào rào vào mặt.

Đột nhiên, ánh nhìn của tôi vấp phải một bóng người trắng toát đứng cô độc ở giữa đường. Tôi dụi mắt muốn nhìn rõ nhưng cái bóng đã biến mất.

Tôi dựng tóc gáy, vội vã quay trở về nhà. Bước vào phòng, tôi bật tắt cả đèn điện, mở ti vi to hết cỡ, rồi rót một cốc nước uống ừng ực.

Nước lạnh buốt chảy qua thực quản xuống dạ dày khiến tôi tỉnh táo hơn nhiều. Tôi mở vò hoa sen, định đợi ủ ấm sẽ tắm một cái cho tỉnh người.

Chiếc áo khoác bị vứt trên đường về nhà, tôi ép mình tin rằng tất cả là ảo giác. Tôi ném mớ quần áo ướt vào trong máy giặt, hút một điếu thuốc lá rồi bước vào phòng tắm. Hơi nước mù mịt trước mắt tôi. Tắm xong, tôi lau tóc trước gương, tôi bỗng phát ra trên mặt gương mờ mịt hơi nước từ từ nổi lên một nửa khuôn mặt con gái.

Nửa mặt còn lại chìm khuất sau mớ tóc dài rũ rượi. Tuy sợ hãi cực điểm nhưng tôi vẫn nhận ra đây là cô gái ma quái đã gặp trong quán!

Màn hơi nước phủ đầy mặt gương lại chảy thành năm chữ: "Nửa đêm chờ anh tới."

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (8)

8

Đột nhiên , tôi thấy cảm giác dưới chân là lạ. Cúi đầu nhìn xuống, thấy sàn nhà tắm đã lênh láng máu đỏ. Thứ chất lỏng đặc quánh, đỏ thẫm loang từng mảng lớn dưới sàn, mùi tanh nồng nặc. Từ ống thoát nước của máy giặt, dòng bọt xà bông sủi đầy máu đỏ đang ồ ạt tuôn ra.

Tôi vội mở nắp máy giặt. Máy bộ quần áo đang nhào lộn trong dòng nước đỏ máu. Cả chiếc áo khoác màu trắng mà tôi đã ném đi.

Lẽ nào tôi đã gặp phải một hồn ma oan khuất nên nó mới dùng đủ cách thức để đánh tiếng cho tôi, muốn tôi giải oan cho cô ta? Vừa nghĩ đến đây, nước trong máy giặt dần trong suốt trở lại. Lẽ nào cô ta cảm ứng được ý thức của tôi?

Tôi chạy ra ngoài, ngần ngừ một lát rồi mở máy tính. Giao diện QQ* nhảy ra trước mặt tôi. Avatar đều xám xịt một màu, phía sau là đủ các tên loại dài ngắn, trông như những bia mộ nhấp nhô trước những nấm mộ.

*QQ: một dạng trang mạng xã hội của Trung Quốc (chắc thế:))

Tôi rợn người, đang định tắt QQ, bỗng nhìn thấy một avatar có màu đang nhấp nháy, trông hình ảnh có lẽ là một cô gái. Tôi tò mò click chuột vào đó, khung thoại màu trắng xám nhảy vụt ra khiến tim tôi giật nảy.

Tử Y (cái tên nghe rất quen): Chào anh!

Tôi: Chào!

Tử Y: Anh đang ở nhà?

Tôi: Phải!

Tử Y: Anh không mặc quần áo? :))

Tôi: Sao cô biết? (Tôi nhìn ra cửa sổ, rèm đã kéo kín)

Tử Y: Vì tôi nhìn thấy anh.

Tôi: Tôi không phải người có khiếu hài hước.

Tử Y: Nhưng tôi nhìn thấy anh thật đấy.

Tôi: Cô là ai?

Rất lâu sau đó...

Tử Y: Tôi là một người đã chết. Hay nói chính xác, tôi là một người chưa từng sống bao giờ.

Tôi rùng mình ớn lạnh.

Tử Y: Dương gian có QQ thì âm gian cũng có. Âm gian là thế giới ngược của dương gian. Các người là thực thể, chúng tôi là linh thể

nhưng mọi thứ đều như nhau.

Tôi nhìn chết trân vào màn hình.

Tử Y: Anh không nhớ tôi sao?

Tôi: Không. Nếu là bạn của tôi, hy vọng cô sẽ dừng trò đùa vô vị này lại. Cá tháng tư đã qua rồi. Nếu cô không phải người quen của tôi, tôi sẽ block cô.

Tử Y: Từ từ đã, đúng là anh không nhớ tôi thật sao? Anh thử nghĩ lại xem nào!

Tôi: Xin lỗi, hoàn toàn không có ấn tượng gì. Tạm biệt! (Tôi bắt đầu bực bội)

Tử Y: Tử Y, Tử Sam, hai năm về trước. Nhớ ra chưa?

Câu nói như một lưỡi rìu sắc lạnh chém thẳng vào đoạn ký ức mà tôi đã vùi sâu chôn chặt.

Hồi tôi học đại học năm thứ nhất, trong số những sinh viên mới nhập trường có một cặp chị em sinh đôi cực kỳ nổi tiếng. Điểm thi vào trường đứng nhất nhì, ngoại hình giống hệt nhau, xinh đẹp đến khó tin.

Hai chị em có cái họ rất kỳ lạ chưa ai có, họ Tử. Chị tên Tử Sam, em tên Tử Y.

Trong tháng đầu tiên, đến trưa thứ bảy. Sinh viên hoặc là về nhà, hoặc lag tụ tập đánh bài. Trong trường chỉ còn lèo tèo vài sinh viên đến lấy cơm trước cổng căn tin thứ 3.

Tôi cũng là một trong số đó.

Nhìn thấy cái đùi gà nhào lộn trong nồi mỡ to tướng tỏa ra mùi thơm quyến rũ, bụng tôi sôi lên òng ọc. Đám sinh viên xếp hàng bắt đầu sốt ruột gõ bát.

"Xong rồi!" Ông đầu bếp hô lên bằng giọng Trùng Khánh đặc sệt, lùa cái vớt inox yo tướng xuống đáy nồi vớt đùi hà.

Bỗng nhiên, ông ta rú lên kinh hoàng, ngã phịch xuống đất. Đám sinh viên đang xếp hàng không hiểu chuyện gì, chạy ùa lại xem. Ngay sau đó, tiếng tú vang lên hỗn loạn, thậm chí vài nữ sinh còn lăn ra chết ngất.

Rất nhiều đùi gà được vớt ra văng tung tóe dưới đất, lẫn với một thứ hình tròn lăn lông lốc. Là một cái đầu người đã bị chiên vàng

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (9)

9

Cái đầu người đã không còn nhìn rõ hình hài, ngả màu nâu sẫm, chỉ còn mấy lọn tóc dài lơ thơ chứng tỏ đó là con gái. Tôi thực sự không dám mô tả lại cảnh tượng lúc đó vì nó quá ghê sợ, quá thảm khốc. Kể từ đó về sau, tôi không dám ăn thịt gà, không dám ăn cả những thứ nấu trong nồi không trong suốt.

Chốc sau, xe cảnh sát đã tới nơi, phong tỏa hiện trường, chúng tôi run rẩy quay về ký túc xá.

Nhưng sự việc vẫn chưa kết thúc. Tối hôm đó, những nữ sinh cùng phòng với Tử Y, Tử Sam vừa quay về phòng ký túc xá đã chết ngất tại trận. Vừa mới mở cửa phòng đã nhìn thấy một xác chết treo lủng lẳng.

Tử Y bị chết treo trong phòng, cái lưỡi thè dài khô toác, nứt nẻ. Nửa bên trái chỉ còn xương sọ trắng hếu, đến lợi cũng bị tuột hết, chỉ còn trơ lại những cái răng to cộ khảm trên xương hàm. Mắt trái, tai trái, lỗ mũi trái chỉ còn lại là ba cái lỗ đen sì nhưng nửa mặt bên phải vẫn hoàn hảo nguyên vẹn, nhãn cầu bên phải như lòi ra, vằn vện tia máu, lách qua mái tóc bết máu như tấm rẻ rách, kinh hoàng nhìn thẳng về phía trước.

Sau khi giám định pháp y, cái đầu chính là của cô chị Tử Sam. Họ còn vớt được thêm hai cái tay trong nỗi nhưng thân thể thì không thấy đâu cả. Có thể phân biệt được họ bởi vì bên đuôi mắt phải của Tử Y có một nốt ruồi đỏ son*

*Nốt ruồi đỏ son: Có trong Những miền linh dị- Tập 2

Vụ án về sau mãi không phá được, trở thành một trong mười nghi án lớn xảy ra tại trường chúng tôi. Thậm chí tôi còn dựa vào sự việc này để viết một bộ tiểu thuyết kinh dị, nhưng vì trí tưởng tượng không đủ phong phú nên phải bỏ dở nửa chừng.

Tử Y: Nhớ ra chưa?

Tôi: Nhớ rồi! (Lòng bàn tay tôi đã ẩm mồ hôi lạnh)

Tử Y: Tôi cảm thấy anh đang sợ hãi. Đừng sợ, tôi không hại anh đâu nhưng chị tôi thì tôi không biết.

Tôi: Tử Sam?

Tử Y: Là người trong quán cà phê hồi nãy.

Tôi: Tại sao lại tìm tôi?

Tử Y: Tại vì anh là cha đẻ của chúng tôi.

Tôi: Cha đẻ? (Lúc nàt tôi khóc dở mếu dở. Tôi ngờ rằng một người bạn học năm xưa đã đổi tên đổi ảnh để trêu chọc tôi. Nhưng thế thì sai cậu ta biết được tôi đang cời trần trong phòng?)

Tôi: Thôi đừng đùa nữa! Nói thật đi, cô là ai?

Im lặng hồi lâu...

Đúng lúc tôi không nhìn nổi nữa, sắp sửa nổi khùng, bên kia lại bật lên một câu.

Tử Y: Chuyện này rất phức tạp, tôi muốn nói chuyện trực tiếp với anh, được không?

Tôi: Tất nhiên. Thời gian? Địa điểm?

Tử Y: Tôi đã nói với anh rồi. Anh không nhớ sao?

"Nửa đêm chờ anh tới!" Tôi bỗng sực nhớ tới câu này.

Tôi: Nửa đêm, trong quán U Linh?

Tử Y: Phải. Hy vọng tối nay anh sẽ đến. À phải, việc này không được nói với bất cứ ai. Thời gian không còn nhiều nữa!

Tôi: Tại sao lại không thể nói với người khác? Thời gian không còn nhiều nữa là sao?

Tử Y: Anh đã trúng huyết chú của chị tôi rồi. Trong vòng ba ngày, nếu anh không kết thúc được oán niệm của chị ấy, anh sẽ trở thành cô hồn dã quỷ giống như chúng tôi. Nếu anh nói với ai khác, kẻ đó cũng sẽ bị huyết chú khống chế, cùng chung kết cục.

Tôi: Tối nay nhất định tôi sẽ tới. Tôi muốn biết kẻ rảnh nhảm nào đang đùa cợt tôi!

Tử Y: Tôi biết anh không tin, anh cứ đến sẽ biết ngay thôi.

Tám ảnh avatar duy nhất còn sáng đã tắt đi, toàn bộ cửa sổ QQ xám xịt như nghĩa địa.

Tôi thầm nghĩ, nửa năm nữa mới đến sinh nhật tôi, chắc chắn không thể có người ăn no ngồi rồi muốn sắp xếp cho tôi một niềm vui bất ngờ.

Tôi cố nhớ tới một lượt xem hôm nay có phải là ngày kỷ niệm đáng nhớ nào của mình không nhưng không có. Cuối cùng, tôi mỉm cười.

Hắn là cô ấy!

Nanthana, hành hạ người yêu như vậy, em có vui không? Anh mà chết vì sợ thì em phải đền mạng đấy! Tôi lắc đầu bất lực. Nanthana là một cô gái tinh nghịch sôi nổi, lại có cùng đam mê với tôi, muốn tái ra những chuyện như này quá đơn giản. Tôi cũng đã từng kể cho cô ấy nghe về vụ án mạng, nghe xong cô ấy còn hào hứng đòi làm một bộ phim kinh dị ngắn về đề tài này.

Tối nay, chắc chắn tôi sẽ phải trải qua một loạt sự việc rùng rợn đến cực điểm. Sau đó, cô nàng sẽ cười khanh khách nháy ra, hí hửng trước bộ dạng chết khiếp của tôi. Thế thì tôi cứ giả như không biết cho cô ấy vui lòng vậy. Chứ ngộ nhỡ để cô ấy thất vọng, không biết còn nghĩ ra quái chiêu gì để giày vò tôi nữa.

Nghĩ đến đây, những câu đố đều sáng rõ. Tôi nhẹ cả người, sau khi thả lỏng, bỗng thấy toàn thân rờn rã. Mắt díp lại, tôi lăn ra ngủ mê mệt.

Ngủ dậy, tôi thấy khỏe hơn nhiều, thậm chí còn hào hứng mong đêm mau tới. Tôi hối hả đến quán và phê U Linh trong bộ dạng lo sợ bất an giả tạo, ngồi vào chỗ tôi vẫn thường ngồi, giả vờ thấp thỏm nhìn chằm chằm ra ngoài quán. Cậu phục vụ mang đến một ly Royal Copenhagen sau đó ngồi sau quầy nghịch điện thoại. Quả lắc đồng

hồ đung đưa đều đều. Cuối cùng, kim giờ và kim phút đen sì gặp nhau tại số 12. Đã nửa đêm.

"Keng..."

Trong lòng tôi tràn đầy phấn chấn, khắp khởi không biết sẽ xảy ra chuyện gì? Nhưng nhìn quanh, lại chẳng hề thấy gì cả, quán cà phê U Linh vẫn lặng lẽ như thường. Ánh mắt tôi lại quay về phía trước và giật nảy mình khi nhìn thấy một người con gái ngồi ngay trước mặt!

Cô ta đã đến lúc nào vậy?

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (10)

10

Tuy nghĩ rằng đây là trò đùa nhưng tôi vẫn cứ hết cả hồn. Tôi thăm nghĩ, trời ạ, họ tìm đâu ra một cô gái đẹp như thế này? Chẳng lẽ là để dụ dỗ tôi xem tôi có chung thủy với Nanthana hay không? (Nghe đến đây, trong lòng tôi lại tràn đầy phẫn nộ. Anh ta thẳng tay phụ bạc người vợ trong nước, còn dám nói đến hai chữ chung thủy?)

Tôi vội vàng ngồi ngay ngắn lại, mắt nhìn thẳng, trong ánh mắt pha lẫn vẻ kinh sợ.

"Anh đúng giờ đấy." Giọng cô ta thật êm tai.

"Tử Y?" Tôi cố gắng nhớ lại hình dáng của Tử Y, Tử Sam năm xưa, thấy cô gái này đúng là rất giống họ, bên khóe mắt còn có một nốt ruồi son đỏ xiu.

"Đúng, là tôi đây. Bao nhiêu năm tháng trôi qua, không ngờ anh vẫn còn nhớ đến tôi." Cô gái khẽ cười, mái tóc phủ lấp khuôn mặt trái.

Tôi phá lên cười, chỉ vào cô gái: "Này Nathana, Sakda đã cho em bao nhiêu tiền để em diễn kịch thế?"

Tử Y ngơ ngác nhìn tôi.

Tôi không nhin nổi nữa, đứng bật dậy, vừa cười vừa sục sạo toàn bộ các góc vách trong quán. Tôi tin, đừng nói là người, đến một con ruồi tôi cũng lòi ra được. Tôi hét ầm lên: "Em ra đi, đừng có phá nữa."

Nhưng tôi chẳng tìm được gì cả. Thậm chí tôi còn ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, ngoài mấy ngọn đèn u ám không còn bất kì thứ gì khác. Khi giọng nói của tôi đã biến mất, quán cà phê im lặng khác thường. Đột nhiên, tôi cảm thấy sự việc không đơn giản như mình tưởng tượng bởi vì tôi nhìn thấy ánh mắt cậu phục vụ nhìn tôi như nhìn một thằng điên, điều này tuyệt đối không phải là từ đóng kịch.

Tôi đứng đờ ra tại chỗ, mồ hôi túa ra ròng ròng.

"Anh nghĩ đây là một trò đùa à?" Tử Y nửa cười nửa không.
"Thời gian không còn nhiều nữa,hy vọng anh có thể ngồi yên lặng nghe tôi nói."

Chẳng lẽ không phải là Nanthana trêu tôi sao? Tôi chụp lấy cậu phục vụ, hỏi dồn: "Nói thật cho tôi biết đi, đừng đóng kịch nữa."

"Nói thật gì cơ?" Cậu ta giật khỏi tay tôi, sợ hãi lùi lại.

"Chỉ có anh mới nhìn thấy tôi, họ không nhìn thấy gì đâu." Tử Y cất giọng chán nản.

Tôi chỉ vào Tử Y, hỏi cậu phục vụ: "Cậu có nhìn thấy cô gái kia không?"

Cậu ta nhìn tôi đầy khó hiểu, liếc về phía tôi chỉ rồi lập tức sợ hãi lùi về phía sau quầy rượu, lưng dán sát vào tường, trông cứ như

nhìn thấy ma: "Anh... anh... anh nói... nói cái gì thế? Ở đây... chỉ có tôi với anh thôi."

Tôi hít một hơi sâu, cố gắng khiến mình trở nên bình tĩnh: "Không sao. Tôi đang mừng tượng một trường đoạn kinh dị trong kịch bản, tôi mô phỏng một chút thôi. Tôi làm cậu sợ phải không?"

Cậu phục vụ ngơ vực nhìn tôi: "Khéo tôi chết vì sợ đấy!"

Tôi cười hồi lỗi, rũ rượi quay về chỗ ngồi.

Tử Y buồn bã nhìn tôi: "Bố ời, giờ thì bố đã tin chưa?"

Tôi bỗng nhiên nổi quạu: "Đừng gọi tôi là bố! Tôi chẳng tin đâu!"

Cậu phục vụ cảnh giác hỏi: "Anh có cần tìm bác sĩ không?"

Tử Y đặt ngón trỏ lên môi: "Nói nhỏ thôi hoặc đừng nói gì cả. Anh ta không nhìn thấy tôi, cũng không nghe thấy tôi nói. Anh cứ nói một mình thế người ta lại tưởng anh bị tâm thần thật đấy."

Tôi trợn trừng mắt. Tuy đã chấp nhận sự thật cô gái trước mắt mình là ma nhưng lòng tôi vẫn không muốn tin nó.

Tử Y khẽ lắc đầu: "Chìa tay ra trước mặt tôi: "Anh thử xem có chạm được vào tôi không?"

Hồn ma chỉ có hư hình chứ không có thực thể. Tôi lấy bảy giờ tay ra, vươn về phía bàn tay trắng muốt như ngọc tạc của cô. Tay tôi xuyên qua tay cô, không chút trở ngại. Hai cánh tay đập vào nhau trông quái dị không thể tả. Tôi tiếp tục vươn tay ra về phía trước, bàn tay tôi xuyên thấu qua mặt cô, thọc ra sau đầu cô. Trên tay tôi

có cảm giác thật khó tả, lạnh buốt, tê tê như chạm phải luồng điện yếu.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 9: Chiếc Thắt Lưng Xương Người (11)

11

Tôi rút tay về, hỏi nhỏ: "Soa cô lại gọi tôi là bố?" Đây là việc đầu tiên tôi muốn biết.

"Vì cuốn tiểu thuyết."

"Cuốn nào?"

"Chính là cuốn tiểu thuyết mà anh viết dở, có tên 'Nửa khuôn mặt nát', kể về cái chết của hai chị em tôi. Chính anh đã sáng tạo ra chúng tôi."

"Tôi không biết."

"Sau khi bị giết, chị em tôi vô cùng oán hận, oán niệm dữ dội không có nơi phát tiết thì lúc đó anh viết cuốn 'Nửa khuôn mặt nát' khiến oán niệm của chúng tôi có nơi nương tựa. Thời gian càng lâu, oán niệm càng sâu sắc, cuối cùng mới biến thành hình thực."

"Ma sách?"

"Núi có sơn thần, nước có thủy tinh, hoa có yêu hoa, cây có ma cây, tại sao sách lại không có ma sách?"

"Thế... sao các cô lại chết?"

Tử Y sửng người, ngờ ngác lắc đầu:" Tôi không biết. Khi chúng tôi có được nhận thức thì chúng tôi đã sống trong cuốn tiểu thuyết này rồi. Việc xảy ra trước đây, tôi hoàn toàn không biết. Tôi chỉ biết về thân thể của mình qua cuốn tiểu thuyết của anh. Có lẽ chúng tôi không phải linh hồn của hai chị em đó mà là ác linh hình thành bởi oán niệm của họ. Anh còn nhớ các tình tiết không? Những việc xảy ra tới hôm qua, anh không cảm thấy quen sao?"

Trí nhớ của tôi vốn không tốt nên tôi có thói quen ghi chép lại những việc đã trải qua. Tình tiết cụ thể cuốn "Nửa khuôn mặt nát", thực sự tôi đã gần như quên sạch.

Tôi lắc đầu.

"Keng... " Đã 12 rưỡi.

Giọng Tử Y bỗng trở nên gấp gáp: "Trong cuốn tiểu thuyết viết dở kia anh đã xây dựng cho hai chị em tôi hai tính cách cực đoan. Mỗi người đều có những ưu điểm và khuyết điểm mà đối phương không có. Chị gái âm trầm, độc ác, em gái hiền lành, thánh thiện. Đây vốn là hiện tượng thường gặp ở các cặp song sinh. Nhưng anh viết rằng 13 năm sau, cuối cùng chúng tôi cũng tìm được hung thủ giết người. Chị gái muốn giết chết hung thủ nhưng em gái muốn đầu thai nên đòi tha cho hung thủ. Đến đây, anh không viết tiếp nữa, chúng tôi sinh ra từ trong tiểu thuyết, tất cả mọi việc đều theo tình tiết trong truyện. Do cuốn tiểu thuyết còn dang dở nên những năm qua, chúng tôi bị giam cầm trong câu truyện và chưa được đầu thai. Cuối cùng, kì hạn 13 năm trong cuốn tiểu thuyết đã đến rồi, oán niệm mạnh mẽ khiến chị gái tôi đã coi anh chính là hung thủ giết người bèn trút mọi oán hận lên người anh. Và lại trở thành người

bảo vệ cho anh. Nếu chị tôi giết anh, chúng tôi sẽ bị giam cầm vĩnh viễn trong cuốn tiểu thuyết bỏ dở. Đáng lẽ chị tôi muốn giết anh từ hôm qua nhưng may sao đúng lúc lúc đấy tôi lại hoán đổi cơ thể cho chị ấy. Hôm nay chị ấy đã gieo huyết chú vào người anh, nếu anh có thể viết xong cuốn tiểu thuyết này, đem lại một kết cục viên mãn, vậy thì tôi và chị đều sẽ được đầu thai. Cho dù đầu thai thành gì hay làm gì cũng tốt hơn nhiều so với hiện tại. Nếu anh không viết xong cuốn tiểu thuyết này, vậy thì anh sẽ phải biến thành oán linh giống như chúng tôi. Chỉ có anh mới giúp được chúng tôi! Bây giờ đã quá 12 giờ rồi, anh chỉ còn hai ngày nữa. Trong cuốn tiểu thuyết anh đã viết đến ngày 8 tháng 4, đó là kì hạn cuối cùng của anh và của chúng tôi."

Nói đến đây, giọng Tử Y bỗng nhiên đổi khác. Nửa khuôn mặt bên phải bắt đầu rung giật, mớ tóc dài che nửa mặt bên trái tự động bay dạt ra sau gáy để lộ ra khuôn mặt nát như tro xương. Sắc mặt cô trở nên hung tợn giống như khuôn mặt in trên cửa kính tôi đã nhìn thấy hôm qua.

Tử Y vội vàng nói: "Tôi và chị tôi sống chung một linh thể, cứ một tiếng lại hoán đổi một lần. Kỳ hạn sắp đến rồi, oán niệm và linh lực của chị tôi ngày càng dữ dội, tôi sắp không kìm chế được chị ấy nữa. Tôi chỉ còn có thể xuất hiện vào 12 giờ trưa và 12 giờ đêm mỗi ngày, anh phải nhanh lên mới được. Chốc nữa chị tôi xuất hiện, dù chị ấy có làm gì đi nữa thì anh cứ nói thời gian chưa đến, chị ấy sẽ biến mất. Còn nữa... "

Giọng Tử Y cứ nhỏ dần đến khi không còn nghe thấy gì nữa. Người trước mặt tôi đã biến thành Tử Sam, bên trong quần áo trống rỗng, hoàn toàn không có cơ thể, chỉ có khuôn mặt nát như lơ lửng trên vai không còn nhìn thấy rõ mắt mũi mồm miệng. Từ trong áo thò

ra hai cánh tay từ từ vươn về phía tôi. Tôi cứ như bị yểm bùa, không thể nhúc nhích.

Bỗng nhiên, tôi nghe thấy hình như cô ta nói với tôi: "Đã sáng tạo ra chúng tôi, tại sao không làm cho trót? Mười ba năm rồi, anh biết chúng tôi sống khổ sở như thế nào không? Ngày nào cũng lặp đi lặp lại một quỹ đạo không có kết cục, hết năm này qua năm khác. Hãy chia sẻ nỗi thống khổ với chúng tôi đi. Bố ời!"

Những ngón tay trắng bệch lóe lên ánh sáng xanh lét ma quái chĩa về phía họng tôi.

Tôi vô thức gào lên điên dại: "Thời gian chưa đến..."

Những ngón tay khựng lại cách cổ tôi chưa đầy mười phân. Ở vị trí đôi mắt trên khuôn mặt nát, tôi loáng thoáng nhìn thấy hai cục tròn tròn đang chuyển động, dường như đang nhìn tôi đầy oán hận. Vụ cái, cơ thể chỉ còn cổ tay, cổ và đầu đó xuyên qua ghế sofa, xuyên qua cửa kính, biến mất trong màn đêm vô tận bên ngoài.

Tim tôi đập thùm thùm như muốn văng ra khỏi lồng ngực, toàn thân rã rời đổ vật trên ghế sofa. Một giọng nói lạnh lẽo bỗng vọng vào tai tôi: "Này bố, hai ngày sau, bố sẽ được ở bên con gái mãi mãi. Tôi rất nhớ bố đấy!"

Tôi rũ rượi đứng dậy, không nhận ra cậu phục vụ đã sợ đến nỗi mặt cắt không còn hột máu, đi thẳng về nhà, lao vào nhà tắm xối nước lạnh một hồi rồi quay ra mở máy tính, tìm kiếm các thông tin về ma sách.

Càng đọc, tôi lại càng hãi hùng.

Đọc xong, đủ loại tư liệu, trời đã sáng bảnh. Tôi không thấy mệt mỏi mà rơi vài trăm tư. Thì ra chuyện oán linh ký thác vào văn tự, từ xưa đã có, không chỉ có mình tôi.

Thảo nào mỗi khi đọc truyện kinh dị cứ cảm thấy có người đứng lù lù sau lưng, thậm chí còn mơ thấy những nhân vật trong tiểu thuyết.

Đột nhiên, tôi nghĩ, chúng ta là người hiện thực hay chỉ là linh hồn trong thế giới của một cuốn sách do ai đó viết ra? Tại sao trong cuộc sống, chúng ta thường cảm nhận được sự tồn tại của định mệnh? Liệu cuộc đời của chúng ta có phải cũng do ai đó viết ra không? Và từ lúc sinh ra chớ đến lúc chết đi, tất cả đều đã được an bài, như kết cục của một cuốn tiểu thuyết ngay từ đầu đã được định đoạt?

Liệu có phải chúng ta đang sống mông lung trong một kịch bản có sẵn, bị trói chặt vào từng hàng chữ?

Tự dưng ta thấy có lỗi với mấy bộ truyện tranh đang vẽ dở quá!!

Cũng may là vẽ đam mêo chứ dell vẽ kinh dị😊😊😊

12

Đầu óc tôi bùng bùng hỗn loạn, tràn đầy tuyệt vọng. Nếu đúng là vậy, thì ra người ta cố gắng đến mấy cũng không thể giãy thoát khỏi kết cục đã được viết sẵn. Tôi cũng chỉ là một nhân vật trong cuốn tiểu thuyết nào đó. Còn Tử Y, Tử Sam là nhân vật trong tiểu thuyết của tôi. Vậy thì chúng tôi có khác gì nhau?

Nghĩ là vậy, tôi bỗng thấy thấu hiểu hơn nỗi oán hận mà Tử Sma dành cho tôi. Vì cuộc đời của chúng tôi đều là do một tác giả nào đó nhào nặn ra, chúng tôi không được quyền quyết định, chúng tôi bị động hứng chịu mọi bi kịch. Vậy thì, điều tôi cần làm bây giờ là phải viết cho trọn vẹn cuốn tiểu thuyết, đem lại một kết cục viên mãn cho hai chị em họ, kết thúc mối oán hận dằng dặc suốt mười ba năm qua.

Tôi liền lục bới trong đồng hành lý lộn xộn, tìm kiếm một cuốn nhật ký. May sao tôi có thói quen lưu giữ tất cả những thứ đồ vật từng dùng bởi tôi cảm thấy những thứ đồ này đều có sinh mệnh, không nên tùy tiện vứt bỏ.

Cuốn nhật ký đó cũng chính là bản thảo tiểu thuyết "Nửa khuôn mặt nát". Chạm vào cuốn nhật ký, tôi tưởng như đang chạm vào linh hồn của Tử Y và Tử Sam. Mở cuốn nhật ký ra, nhìn vào những dòng chữ non nớt, tôi như thấy Tử Y và Tử Sam đứng trước mặt tôi, một người nhìn tôi thù hận, một người mỉm cười.

Thời gian quá gấp, tôi vội vàng đọc lại một lượt, nhanh chóng cấu tứ nên kết cục câu chuyện. Những chuyện xảy ra trong hai hôm nay chẳng phải là những gợi ý rất tốt hay sao? Tôi cầm bút viết lia lịa. Có lẽ bởi đã tự thân trải nghiệm nên tôi viết rất nhanh, rất nhập tâm, cứ như ma nhập.

Ngòi bút chạy sồn sột trên giấy. Đồng hồ điểm 12 giờ trưa.

Một luồng hơi lạnh âm thầm thấm qua vai tôi vào trong máu, tôi chẳng buồn quay đầu lại: "Tử Y, cô đến rồi sao?"

"Ồ, cảm ơn bố nhé!" Giọng nói êm đềm của Tử Y vang lên sau lưng tôi. Ngay lúc đó, cô thoát cái đã đứng bên cạnh tôi, im lặng

nhìn tôi viết.

Vào thời khắc đó, bỗng dưng tôi cảm thấy rất ấm áp những cũng rất đớn đau.

"Đừng cảm ơn, đây không phải vì các cô mà là vì chính tôi." Tôi vẫn viết không ngừng.

"Vì chúng ta đều không thể sắp đặt vận mệnh của chính mình, chỉ có thể trông đợi vào sự ban phát của tác giả, đúng không?" Tử Y là nhân vật do tôi sáng tạo ra nên rất thấu hiểu tôi.

Ngòi bút khựng lại, mực đen thấm vào giấy thành một mảng: "Trước khi biết cô, tôi chưa bao giờ nghĩ mình chỉ là một nhân vật dưới ngòi bút của người khác."

Tử Y khẽ thở dài, không nói gì nữa.

Tôi ngoái đầu nhìn, mái tóc dài của Tử Y đã được vén ra sau gáy, khuôn mặt hoàn toàn nguyên vẹn thoáng buồn. Trường đoạn này tôi đã viết xong, dung mạo của hai chị em đã được hồi phục nguyên như cũ. Tôi cười hài lòng: "Xin lỗi, không ngờ đã bắt hai chị em cô sống suốt mười ba năm trong hình thù đáng sợ như vậy."

Tử Y cười dịu dàng: "Không sao, giờ cũng chưa muộn."

Tôi day huyết Thái Dương: "Tử Y, chiều nay tôi sẽ viết xong, cô và chị cô sẽ có một kết cục viên mãn. 12 giờ đêm nay, các cô sẽ đồng thời xuất hiện trong quán cà phê U Linh, tôi cũng tới đó. Đó là kết cục mà chúng ta sẽ cùng hoàn thành."

Hai người con gái ngồi song song trên ghế sofa, tóc dài phủ mặt. Đây cũng là tình tiết mà tôi đã viết. Tôi sẽ ngồi đối diện với họ, khẽ khàng vén mái tóc họ lên, trên hai khuôn mặt cùng nở nụ cười như thiên thần. Rồi quanh người họ tỏa ra vàng hào quang huyền ảo, từ từ biến mất, đầu thai trở lại nhân gian, sống cuộc đời hạnh phúc.

Tôi làm y như vậy. Tôi vươn bàn tay về phía mái tóc dài buông rủ, bàn tay hơi run rẩy vì xúc động.

Tử Y, Tử Sam, các cô sẽ được giải thoát!

Hai mái tóc đã được vén lên. Hai người cùng ngẩng đầu. Tôi nhìn thẳng vào họ, đầy tự tin.

Nhưng những gì nhìn thấy khiến tôi không thể nào chấp nhận.

Đó là hai khuôn mặt giống nhau như đúc, trên sương sọ trắng ớn lạnh lẫn những mảnh thịt nát bầy như giẻ rách, chẳng chịt mạch máu đỏ thẫm trông như những con đĩa đã hút no máu người, căng lên bóng mỡ. Tròng mắt chỉ còn là hai hốc mắt đen ngòm, óc rỉ ra trắng sền sệt như đậu phụ.

"Bố ơi, chúng tôi đợi bố lâu lắm rồi! Hãy đến đây với chúng tôi." Giữa những hàm răng trần trụi bật ra những lời kêu gọi từ địa ngục.

Hoàn toàn khác với những tình tiết mà tôi đã sắp đặt. Vào thời khắc đó, thần kinh tôi đã tê liệt hoàn toàn, trái tim như thể bóp nghẹt bởi cảm giác sợ hãi khủng khiếp!

Kể đến đây, Thái Sâm chìm vào giấc ngủ sâu. Jack hai tay chống cằm, sắc mặt nghiêm túc. Rất lâu sau, anh ta mới ngẩng đầu lên nhìn chúng tôi.

Câu chuyện khiến đầu óc tôi bùng bùng, không biết Thái Sâm đang nói thực hay bị thần kinh. Hay đây là vở kịch do cô bạn gái Nanthana và người bạn Sakda bắt tay nhau dàn dựng?

Nguyệt Bính đi đến trước mặt Thái Sâm: "Cái móc khóa thất lạng?"

"Gì cơ?" Jack đặt bút xuống, ngỡ ngác.

Tôi bèn nhìn xuống cái móc khóa thất lạng. Dưới ánh đèn u tối, cái móc khóa tỏa sáng như sóng gợn. Tôi chăm chú quan sát, thấy ánh sáng lưu chuyển theo một quy luật cố định. Có hai luồng hào quang xuất phát từ cánh hoa hồng ở hai đầu móc khóa lan trên những cánh hoa rồi hội tụ vào giữa chiếc nhẫn, sau đó lại tỏa rộng ra, lặp đi lặp lại.

Nguyệt Bính khẽ nhàng tháo dây lạng của Thái Sâm ra, đặt xuống đất rồi đưa ngón trỏ vào miệng cắn một cái, máu tươi liền ứa ra.

Tôi nhìn mà ớn lạnh, cảm giác mình cũng đau đớn theo. Jack rút lên một cách phô trương: "Oh, my God!"

Nguyệt Bính rỏ vài giọt máu xuống móc khóa thất lạng rồi vội vàng lùi lại vài bước.

Bỗng có tiếng xèo xèo như thứ gì bị đốt cháy, cái móc khóa nhanh chóng chảy nhũn ra như cái chocolate. Tiếp theo là một tiếng rú lạnh lẽo hẫi hùng, hình hoa hồng cũng tan chảy, đường nét lẫn lộn nhau, từ từ biến thành bộ mặt đàn bà to bằng hạt óc chó. Một luồng khí màu xám bốc lên khỏi thất lưng, đẩy cái đầu bay lên, thoát ra khỏi cái móc khóa, giật dữ lao về phía Nguyệt Bính.

Nguyệt Bính không tránh né, búng ngón giữa đánh tách vào trán nó, hét lên với tôi: "Bí Ngô, lột giày!"

"Cái gì?"

"Lột giày, hai cái!"

Cái đầu đã bị nó búng văng đi hai, ba mét, nảy tung tung trên nền nhà như quả bóng bàn, vừa đứng yên đã bật ngay về phía Nguyệt Bính. Nguyệt Bính vừa tránh vừa đưa tay búng nó đi, cứ như chơi trò bắn bi.

Cảnh tượng trông rất hoạt kê nhưng tôi chẳng dám cười, cuống quýt rút hai miếng lột giày ra, trong lúc chờ người ra nhìn.

Nguyệt Bính cầm lấy hai miếng lột giày, đợi cái đầu người lao đến, hai tay hai bên vỗ lại. Một tiếng rú vang lên chói tai, hai tay Nguyệt Bính như thể bị một sợi dây vô hình kéo bật đi làm nó phải lật đật chạy theo, trông khôi hài hết sức.

Nguyệt Bính hai tay ép chặt, quạt mạnh một cái, một ngọn lửa xanh lam phụt ra, hai miếng lột giày kéo theo ngọn lửa rơi xuống sàn. Ngọn lửa đã hóa thành hình người, giãy giụa kịch liệt, sau đi teo dần cho đến khi không còn nhìn thấy nữa.

Trong phòng sặc sụa mùi đất tanh nồng và mùi chân hôi rình.

"Quá thần kỳ!" Jack bật mũi khen. "Dạy cho tôi nhé!"

Nguyệt Bính quát lên: "Bí Ngô, đi múc chậu nước vài đây!"

Tôi ít khi thấy nó căng thẳng như thế, không dám nhiều lời, vội quơ ngay lấy cái chậu nhựa chát tọt vào nhà vệ sinh hứng nước rồi huỳnh hực chạy về. Vừa bước vào phòng, Nguyệt Bính đã xông ra như tên bắn: "Đứng im!"

Tôi chẳng hiểu mô tê gì, chỉ biết khựng lại cứng đờ không nhúc nhích. Nguyệt Bính thọc tay vào chậu kỳ vọ đến hai phút, kỹ lưỡng đến từng kẽ móng tay, sau đó chùi vào áo T-shirt của tôi, thở phào: "Mày có biết rửa chân không thế? Lót giày dính nhầy nhầy những như cháo, phát tởm lên được."

Tôi chỉ muốn té ngay chậu nước vào mặt nó.

"Có thể nói với tôi đã xảy ra chuyện gì không? Thái Sâm không sao chứ?" Jack quét sạch tàn tro vào một tờ giấy, cẩn thận gói lại.

Nguyệt Bính rút một điều thuốc, châm lửa: "Chắc không sao đâu nhưng mấy ngày tới vẫn sẽ bị ký ức đau khổ dần vật. Việc này có giải thích anh cũng không hiểu được đâu, thôi cứ coi như chưa từng xảy ra ra đi, không thì sẽ giống như anh ta đấy."

Jack sợ hãi nhìn Thái Sâm, tiện tay cất bọc giấy vào trong túi: "Tôi có thể dùng thôi miên để che lấp đoạn ký ức này của anh ta, khiến anh ta quên đi."

Che lấp ký ức? Tôi giật nảy, sức nghĩ đến đoạn ký ức tôi đã đánh mất: "Vậy Jack, anh có thể đánh mất đoạn ký ức đã bị mất hay không?"

Jacj nhún vai: "Ký ức mất đi do ám thị tâm lý có thể tìm lại được nhưng nếu ký ức bị mất đi do tổn thương vật lý thì không được đâu!"

Tôi hơi thất vọng vì tôi mất trí một phần là do tai nạn xe cộ.

"Đôi khi, trí nhớ quá tốt lại khiến con người ta trở nên bi kịch đấy. Nhue Thái Sâm chẳng hạn... Quên cũng không phải là việc xấu đâu." Nguyệt Bích an ủi.

Tôi thừa nhận Nguyệt Bích nói có lý nhưng tôi vẫn hết sức bất an khi nghĩ đến đoạn ký ức đã mất đi.

Nguyệt Bích rút điện thoại di động ra, hí hoáy một lúc rồi đưa cho tôi, nói với Jacj: "Yên tâm đi, việc này đã giải quyết xong rồi."

Tôi nhận lấy điện thoại, trên màn hình là một mẫu tin từ nửa năm về trước.

"Vốn đầu tư thấp, hiện trường chân thực, vận dụng thành thạo kỹ xảo điện ảnh, bộ phim kinh dị "Nửa khuôn mặt nát" đã nhận được nhiều hạng mục giải thưởng của điện ảnh Thái Lan. Biên kịch Sakda; đạo diễn Nanthana một bước thành danh. Nanthana hóa trang thành nữ chính Tử Y! Nam diễn viên chính chìm đắm trong tình tiết phim, không dứt ra được, sau đó mất tích.

Dưới mẫu tin là một tấm ảnh chụp trong phim. Khuôn mặt Thái Sâm và Tử Y chồng khít lên nhau, bối cảnh là một quán cà phê u tối, trông vô cùng ma mị. Tôi bàng hoàng không thốt lên lời.

Sự việc này khiến tôi vô cùng khó chịu. Tôi tạm biệt Jack bởi vì anh còn phải tiến hành thôi miên sâu cho Thái Sâm, rồi cùng Nguyệt Bính trở về phòng.

Tôi rút thuốc hết điếu này đến điếu khác, lặng lẽ nhìn chăm chăm lên trần nhà.

"Bí Ngô, quên cái đoạn ký ỨC của mày đi!" Nguyệt Bính nằm dài trên giường nói.

Tôi hít vào một hơi thật sâu: "Không phải là tao suy nghĩ đến chuyện này. Tao chỉ không hiểu, tại sao người ta có thể vì tham vọng của mình mà sẵn sàng hủy diệt người khác. Sao Sakda và Nanthana nở lòng nào dùng cái móc khóa thất lực mang oán linh để gieo cỏ độc cho Thái Sâm? Chỉ vì muốn có một bộ phim như thật? Con người có thể độc ác đến thế sao?"

"Thì dục vọng chính là ma quỷ mà." Nguyệt Bính ném ra một câu tổng kết rồi quay người vào tường. "Ma quỷ trong lòng Thái Sâm cũng tà ác có kém gì nên mới bị cái thất lực xương người làm mê lú."

Việc này, chắc kết thúc thật rồi.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (1)

Công nghệ làm đẹp của Thái Lan cực kỳ phát triển. Có người nói đùa, còn biến được cả con trai thành cô gái xinh đẹp hơn cả cô gái xịn kia mà? Chưa nói đến những thứ to tát, chỉ riêng nghề làm móng đã phát triển sôi động. Người Thái rất coi trọng móng tay, nhiều người cắt móng tay xong liền cắt kín vào lọ sành vì móng tay tượng trưng cho trường thọ.

Gốc móng tay thường có một vòng màu trắng hình bán nguyệt, gọi là dương bạch. Vòng bán nguyệt dày hay mỏng cho thấy dương khí trong cơ thể nhiều hay ít. Nếu vòng bán nguyệt quá ít, cho thấy âm khí trong cơ thể rất thịnh, dễ bị mệt mỏi, bệnh tật, nhiễm lạnh. Nếu mười ngón tay không có lấy một vòng bán nguyệt, đó là cơ thể thuần âm.

Đến Thái Lan, đừng nên đi làm móng ở cửa hiệu xa lạ do có người chuyên ngụy trang thành thợ sửa móng để sưu tầm dương bạch.

Thời gian trôi vùn vụt, thoáng cái đã tới mùa thu. Mùa thu ở Thái Lan cũng chẳng khác mùa hè là mấy, cây cối vẫn xanh mơn mớn,

chỉ khi xem lịch, tôi mới ngỡ ra mình đến Thái Lan đã gần nửa năm rồi! Khoảng thời gian này bình yên vô sự, cuộc đời sinh viên đơn giản và những điều thú vị mới mẻ ở đây có vẻ như đã giúp tôi quên đi nhiều thứ.

Tôi rất tò mò về vốn liếng hiểu biết của thằng cha Nguyệt Bính nên cứ kéo nhèo nằn nì mãi. Nó không thể chịu đựng được nữa, cuối cùng cũng đồng ý dạy tôi vài chiêu. Ví dụ như dẫn tôi lên núi để nhận biết các loại thảo dược, loại nào có độc, loại nào có thể giải độc. Sau đó kiểm tra tôi bằng cách cho tôi ăn lá độc để tôi tự tìm thuốc giải. Hay cách nữa là đập vào tổ ong cho ong chạy túa ra đuổi để bắt tôi tập chạy cho nhanh. Thật là những cách rèn luyện vô nhân đạo;))

2

Ngoài những khóa "huấn luyện đặc biệt", những khi rảnh rỗi, chúng tôi thường đến chỗ Jack uống rượu, tán dóc. Nghe kể về cách huấn luyện của Nguyệt Bính, thằng cha hào hứng lắm, cứ nằng nặc đòi đi thử. Tôi thầm nghĩ, đúng là cái đồ rồi hơi, sượng quá hóa rồ.

Uống rượu tán dóc mãi cũng nhàm, Nguyệt Bính liền dạy Jack chơi bài đấu địa chủ, ngày nào cũng thắng gã Tây này vài chục, một trăm. Nhưng Jack rất hào phóng, cười sảng khoái nhìn chúng tôi đếm tiền.

Chúng tôi dùng số tiền đó đi xem quyền Thái. Quyền Thái là môn võ thuật quốc gia của Thái Lan. Hiện nay, quyền thủ mạnh nhất là Akkarat, tôi là fan trung thành của anh ta. Hơn nữa không biết tại

sao, ba tháng trước, Akkarat tuyên bố di chuyển đấu trường chính từ Bangkok đến Chiang Mai càng khiến tôi vui mừng khôn xiết. Tôi liền hí hửng kéo Nguyệt Bính và Jack đi xem.

Nhưng sau khi xem thi đấu về, Nguyệt Bính nói sở dĩ Akkarat mạnh như vậy là vì anh ta là người tộc Cổ. Thế nên sau cuộc đấu, cơ thể anh ta lại hồi phục thần tốc, hầu như không nhìn thấy vết thương nào.

Tôi chẳng buồn đếm xỉa đến nó, cứ theo nó nói thì cả nước Thái Lan chẳng có ai bình thường cả.

(Ta nghĩ thấy mùi giấm đâu đây^^)

Ngày cuối tuần, tôi ngủ nướng cả buổi sáng. Ngủ dậy rảnh rồi, tôi giờ tờ báo mới mua ra xem, đập vào mắt là một dòng tít lớn: "Bangkok xuất hiện cương thi chuyển giới." Thứ báo lá cải này chuyên giật tít khuếch trương để tăng lượng tiêu thụ nên tôi cũng chẳng buồn liếc mắt. Sau đó, tôi cùng Nguyệt Bính đến chỗ Jack, thấy cửa nẻo đóng chặt bèn bỏ đi dạo phố.

Người Thái Lan làm gì cũng chậm rãi thong thả, trên mặt lúc nào cũng thường trực nụ cười. Đôi khi điều này khá đáng sợ bởi vì chẳng thể biết ai thật ai giả.

"Nguyệt Bính này, Jack đi đâu được nhỉ?" Tôi tay đút túi quần, băng quơ hỏi.

"Tao có phải thầy bói đâu mà biết!" Nguyệt Bính dừng dừng đáp, tay cầm máy ảnh kỹ thuật số bấm tanh tách. Một lúc, nó dừng lại để xem lại ảnh, nó ngẩn người, kêu khẽ: "Bí Ngô, nhìn này, ai kia?"

Tôi thò cổ lại nhìn, trong tấm ảnh là một cửa hàng không lớn. Bên trong có một anh chàng tóc vàng đang ngồi, tướng tá cao lớn, trông có vẻ rất căng thẳng.

"Jack!"

Ngoài cửa hàng đề biển "tiệm nail nghệ thuật". Ông mãnh này đến cửa hiệu làm móng để làm gì thế không biết?

"Đến đó xem sao!" Nguyệt Bính cất máy ảnh đi, chạy ngược trở lại.

Tôi băn khoăn: "Nguyệt Bính, từ từ đã. Lỡ Jack muốn làm... làm gì đó thì sao?"

"Đàn ông đàn ông ai lại đi làm móng bao giờ!" Hiển nhiên là Nguyệt Bính không có cùng quan điểm với tôi.

Ngành công nghiệp sex ở Thái Lan phát triển rất mạnh nên rất nhiều du khách đến Thái Lan tìm lạc thú. Nếu Jack có sở thích, chúng tôi xông vào đấy chẳng phải vô duyên lắm sao. Nghĩ là vậy, tôi vẫn chần chừ. Nguyệt Bính chừng như đã hiểu ra, quát ầm lên: "Bí Ngô, mày nghĩ cái gì thế? Tiệm nail kiêm cái nghề đó bao giờ vậy. Quay lại mau lên!"

May mà tiệm móng tay nghệ thuật cách chỗ chúng tôi đứng không xa, chỉ vài phút đã chạy tới nơi. Dừng lại trước cửa tiệm, tôi bỗng thấy lạnh toát.

Tôi cứ cảm giác thấy cửa tiệm này có vấn đề.

Theo như hai cuốn sách mà tôi đã đọc. Trong vũ trụ có hai khí âm dương, nơi âm khí nặng dễ có tà ma lớn vờn nhưng dương khí

mạnh quá thì dễ thành hung sát gây hỏa hoạn hoặc đổ máu.

Tiệm nail này không thấy có âm khí nặng nề mà ngược lại là dương khí quá thịnh. Tôi có thể cảm nhận được từng luồng sóng nóng rục phả lên da.

Nguyệt Bính đang định đẩy cửa bước và thì Jack quay mặt ra, vừa nhìn thấy chúng tôi thì biến sắc ngay lại, lập tức đứn phất dậy chạy vào trong. Như thể nhận ra đó là đường cụt, anh ta lại lộn lại xô cửa chạy ra ngoài thì bị Nguyệt Bính tóm tay giữ lại: "Jack, anh làm gì thế?"

"Đâu... đây có làm gì đâu!" Jack luống cuống chống chế. "Về đánh bài đi!"

Tôi tò mò thò cổ nhìn vào, thấy một tấm rèm vải hoa che khuất tầm mắt, bên trong thấp thoáng hai cái bóng...

"Không nói rõ ràng thì khỏi về." Nguyệt Bính hiếm khi nghiêm khắc đến vậy.

Jack trợn ngược mắt, lì ra không nói.

"Jack, anh xem, móng tay em đẹp chưa?"

Đúng lúc hai bên đang căng thẳng, từ sau tấm rèm bỗng có một cô gái bước ra. Vóc người dong dỏng, da màu đồng, đôi mắt nâu khi cười títt lại như vàng trắng khuyết, khuôn miệng hơi rộng một chút nhưng lại rất hợp với vẻ hoang dã của cô ta.

"Pattra!"

Tôi vẫn nhớ cái lần mẹ Wongsá bày thuật ma cỏ trong trường học, người đầu tiên trúng cổ độc chính là cô bạn Pattra. Các sinh viên trúng ma cỏ đều được đưa đến bệnh viện để điều trị "sốt virus", tất nhiên là chẳng sinh viên nào tin mình bị cảm sốt. Sau chuyện đó, tâm lý Pattra trở nên bất thường nên đã tìm đến chỗ Jack xin trợ giúp. Jack đã thôi miên cho cô ta rồi Nguyệt Bính lén cho cô ta ăn con giun cuối cùng để giải cổ độc.

Chắc là sau đó hai anh chị kia đã đầu mảy cuối mắt với nhau rồi. Hôm nay Jack dẫn Pattra tới đây làm móng.

Tôi thờ phào nhẹ nhõm. Có chuyện gì to tát đâu mà Jack phải căng thẳng thế.

Đang chìa ra bộ móng rực rỡ thì thấy hai chúng tôi, Pattra đỏ bừng mặt: "Ơ, sao hai cậu cũng ở đây?"

Sắc mặt Jack tái xám, kéo cổ chúng tôi lại, anh ta thì thào: "Xin các cậu đấy, đừng có nói cho ai biết nhé. Nhà trường không cho phép thầy trò yêu nhau đâu."

Hóa ra là anh chàng lo lắng điều này, thảo nào căng thẳng thế.

"Ơ, Bí Ngô, mảy bảo đi mua sách cơ mà?" Nguyệt Bính chỉ về phía trước. "Hiệu sách ở đằng kia kìa!"

Tôi gật đầu như giả vờ: "Thì đến nơi rồi, phải mua mấy cuốn sách tham khảo mới được."

"Gần đây làm gì có hiệu sách?" Không biết Pattra quá ngây thơ hay là đã biết tổng. "Sắp thi ấy à? Sao tớ không biết nhỉ?"

Cuối cùng thì tôi và Nguyệt Bính cũng đã tẩu thoát được. Trong lúc bối rối, chúng tôi cũng quên bằng tại sao dương khí trong tiệm nail lại bạo liệt đến vậy...

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (2)

3

Cứ thế mấy hôm nữa trôi qua. Sáng sớm hôm sau đó, tôi và Nguyệt Bính đang ngủ thì choàng tỉnh bởi những tiếng gõ cửa gấp gáp.

Tôi uể oải không muốn động dậy, Nguyệt Bính cầu nhàu: "Mày đúng là thằng chảy thây!" Nhưng cũng dậy mở cửa. Cửa vừa mở, Jack lao ào vào.

Vừa nhìn thấy Jack, tôi giật nảy cả mình!

Một đêm không gặp mà anh ta đã già đi cả chục tuổi. Mái tóc vàng rối bù như tổ quạ, mắt vẫn vện tia máu, cằm lõm chồm chân râu.

"Chuyện gì... "

Nguyệt Bính chưa kịp hỏi hết câu đã bị Jack chụp lấy: "Không kịp nói nữa, đi theo tôi ngay!"

Trông anh ta cực kỳ thống khổ.

Chúng tôi vội vàng mặc quần áo, chạy theo Jack đến phòng anh ta. Căn phòng này chúng tôi đã đến mấy lần nhưng phần lớn là gặp

n nhau trong phòng phụ đạo tâm lý nên ấn tượng không sâu sắc lắm. Jack ngồi phịch xuống ghế sofa, hai tay ôm đầu nắc nhen: "Các cậu xem đi!"

Căn phòng được ngăn đôi bởi tấm rèm vải, Nguyệt Bính kéo "soạt" một cái, đập vào mắt chúng tôi là một thân người nằm bất động trên giường.

"Pattra!"

Chúng tôi kêu lên kinh ngạc.

"Đừng hỏi tôi... " Jack lắc đầu, mặt đầm đìa nước mắt.

Khuôn mặt Pattra méo xệch, mắt mở trừng, hình như trước khi chết, cô đã nhìn thấy thứ gì khủng khiếp lắm. Hai má cô căng phồng, miệng mở he hé giống như bị nhồi đầy thứ gì đó vào trong miệng.

Nguyệt Bính vớ lấy con dao Thụy Sĩ, dùng cán cạy miệng Pattra ra. Vừa nhìn thấy những thứ bên trong miệng cô, tôi chỉ muốn nôn ọe.

Đầy một miệng móng tay!

Nguyệt Bính chau mày, nhẹ nhàng vén mảnh vải trắng che trên người Pattra. Mười đầu ngón tay Pattra loang lổ máu me như bị con gì nhai cắn...

Tôi không nhịn nổi nữa, lao vào nhà vệ sinh nôn thốc nôn tháo, kỳ cọ thật mạnh mười đầu ngón tay. Đến khi trấn tĩnh lại đôi chút, tôi xiêu vẹo đi về phòng.

Jack hai tay nắm chặt, nước mắt vẫn chảy ròng ròng: "Cô ấy thích làm móng lắm. Mấy hôm nay, tôi thấy móng tay của cô ấy khang khác, rất cứng, óng ánh trong suốt như thủy tinh. Tôi sờ thử, thấy nó lạnh lạnh, trơn bóng thì hỏi thử xem cô ấy đã làm móng tay ở đâu nhưng cô ấy chỉ cười bí hiểm, không chịu nói với tôi.

Mấy hôm sau, buổi sáng ngủ dậy, tôi thấy móng tay mình cụt ngắn, nhám nhở cứ như bị chuột gặm. Tôi lấy làm lạ nhưng do về sau không lặp lại nữa nên tôi cũng quên bẵng đi mất.

Tối hôm qua, tôi đang ngủ thì mơ thấy Pattrra trợn trừng mắt nhìn tôi rồi há miệng ra, trong miệng đầy nghẹt móng tay đủ màu đủ kiểu.

Tôi hãi hùng choàng tỉnh!

Dưới ánh trăng, tôi thấy Pattrra nằm sấp bên mép giường, cầm tay tôi gặm nhấm móng giống như chuột gặm. Tôi giật bản mình, giật tay lại. Cô ấy ngẩng đầu trợn mắt nhìn tôi, miệng từ từ há ra, trong miệng đầy nghẹt móng tay. Cô ấy cười với tôi, móng tay rơi lả tả. Đột nhiên, cô ấy nhét ngón tay mình vào miệng cắn như điên như dại! Tôi kinh hoàng giật tay cô ấy lại thì cô ấy ngã vật xuống giường bất động. Tôi thấy cô ấy đã tắt thở thì kinh hoàng quá, không biết phải làm gì, cũng không dám báo cảnh sát nên đành gọi các cậu tới. Tôi sợ chết mất!"

Căn phòng im bật. Câu chuyện của Jack kể khiến tôi toàn thân lạnh toát, ghê sợ muốn ngất còn Nguyệt Bính chau mày dăm chiêu rồi vén mảnh vải phủ xác lên, cầm bàn tay Pattrra lên nhìn kỹ rồi nói: "Bí Ngô, lại đây nhìn này!"

Tôi thực sự không muốn nhìn nhưng Nguyệt Bính đã gọi, tôi đành nghiêng rằng bước tới. Tất cả các đầu ngón tay của Pattrra đều bị cắn

nát, tôi vừa nhìn đã quay đi thờ dốc.

"Móng tay không còn dương bạch." Câu nói của Nguyệt Bính đã nhắc nhở tôi.

"Mày đã nhớ ra chưa?" Nguyệt Bính hỏi.

Tôi sực nhớ tới cái tiệm nail nghệ thuật dương khí bạo liệt kia. Nguyệt Bính lại nhìn sang Jack: "Jack, chẳng lẽ anh không nghĩ ra sao?"

Jack dờ dẫm ngẩng đầu lên: "Nghĩ ra cái gì cơ?"

Nguyệt Bính lắc đầu: "Không sao. Chúng tôi sẽ xử lý việc này!"

"Cậu đã biết tại sao rồi à?" Jack đứng phắt dậy, hai mắt như lửa.

"Anh cứ ở nguyên đây." Nguyệt Bính nói rồi bước thẳng ra ngoài.

"Jack đang giả ngây đấy." Trên đường đi đến tiệm nail, Nguyệt Bính lạnh lùng bật ra một câu.

Tôi hồi tưởng lại khoảng thời gian quen biết Jack, luôn cảm thấy Jack hồn nhiên như trẻ thơ, lúc nào cũng thẳng băng ruột ngựa, làm sao có thể đóng kịch giỏi được. Tôi ngần ngừ: "Nguyệt Bính, mày đừng đoán bừa. Chắc tại hoảng loạn quá đấy."

"Cũng có thể." Nguyệt Bính dừng lại. Chúng tôi đã đến trước tiệm nail. Trời mới tờ mờ sáng, xung quanh đèn đường sáng trưng nhưng tiệm nail lại tối om om. Hình bóng hai thằng tôi phản chiếu lên cửa kính đen ngòm, chẳng nhìn thấy thứ gì bên trong...

Nguyệt Bính đẩy cửa, cửa khoá trái. Nó lấy ra một cây kim hình xoắn ốc, chọc vào ổ khoá vặn mấy cái. "Cách" một tiếng, cửa từ từ

mở ra.

Một luồng hơi lạnh toát phả ra quá khe cửa...

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (3)

4

"Nguyệt Bính, chắc chúng ta phải chuẩn bị mới được." To lâu mồ hôi lạnh. Sau khi trở về từ Hang Dơi, tôi đã mắc chứng sợ bóng tối.

Nguyệt Bính nhắc chân bước vào: "Chuẩn bị ấy à? Tao chuẩn bị lâu rồi."

Tôi đành bước theo. Tôi nhớ là tầm hai, ba mét, có một cái ghế sofa.

Nguyệt Bính đã khuất vào trong bóng tối. Căn nhà tối một cách bất thường, tối ngái nhìn lại, chẳng thấy cửa đâu nữa. Tôi mới bước vào có hai bước mà thôi, sao lại không nhìn thấy cửa đâu? Tóc gáy tôi bỗng dựng ngược. Tôi giơ tay ra phía trước, chẳng sờ thấy thứ gì.

"Nguyệt Bính?" Tôi khẽ gọi.

"Tao đây." Nguyệt Bính trả lời. "Đi thẳng ba bước rẽ phải, chỗ cái ghế sofa."

Tôi mò mẫm đi theo lời nó, mắt ít nhiều thích ứng với bóng tối. Tôi loáng thoáng nhìn thấy một bóng người trên ghế sofa, đang định

tiến lên thì sực nhớ ra: "Sao Nguyệt Bính lại ngồi xuống ghế sofa làm gì nhỉ?"

"Mau lại đây." Người ngồi trên ghế sofa lại nói khẽ, giọng nói rì rầm như tiếng khóc nghẹn.

Tôi đã nhận ra đó không phải là giọng Nguyệt Bính. Ngồi trên ghế là một người khác, hoặc là một thứ khác!

Người tôi sờ ra, mồ hôi lạnh túa ra rùng rùng. Lúc này, thị giác đã hoàn toàn thích ứng với bóng tối. Tôi nhận thấy người ngồi trên ghế sofa mặc áo trắng, cơ thể trông như con gái, đầu cúi gục, tóc dài phủ che kín mặt. Hai tay người đó đặt trước ngực, hai vai rung bần bật khiến đầu tóc cũng rung lên theo. Cái đầu từ từ ngẩng lên rồi giọng nói lại vang lên nghèn nghẹt: "Mau lại đây!"

Tôi đã nhận ra, đó là giọng Pattra! Và cả vóc dáng...

Không, Pattra đã chết và đang nằm trong nhà Jack cơ mà!

Hai chân tôi mềm nhũn như muốn khụy xuống. Pattra từ từ đứng dậy, đi về phía tôi. Cơ thể cứng đờ nghiêng ngả, hai bàn tay giơ về phía tôi cất giọng rên rỉ: "Móng tay tôi có đẹp không?"

Tôi rút lên kính hải, bật lùi lại phía sau. Lưng tôi va phải tường. Trên tường hình như cắm mảnh thủy tinh, đâm vào lưng tôi đau điếng.

"Nguyệt Bính!" Tôi lại gào lên lạc giọng, nhìn thấy có ánh sáng trắng loé lên bên trong rèm.

(Như mọi khi, Tiểu Nam gặp nguy hiểm đều gào lên với Nguyệt ca: "Nguyệt Bính! Cứu em!":))

"Ném điện thoại xuống đất mà soi!" Nguyệt Bính kêu lên đáp trả nhưng sau đó bỗng kêu lên ú ớ như bị thứ gì chặn họng.

Tôi vội vàng rút điện thoại ra, mở khoá rồi vứt xuống sàn. Ánh sáng trắng bệch rọi lên toàn bộ căn phòng. Vừa nhìn thấy rõ mọi thứ khiến tôi vô cùng ân hận vì đã bật điện thoại lên.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 10: Móng Tay Dương Bạch (4)

5

Trên vách tường chẳng chịt những nếp gấp ngang dọc đang nhúc nhích chuyển động như bầy dòi, chẳng khác nào những lớp vảy cá bong tróc. Tất cả đều là những cái móng tay đã bị cắt rời, dày đặc.

Những cái móng tay chạm vào nhau lạo xạo rồi rơi lả tả xuống nền nhà. Pattra lao bổ đến, nhặt lấy nhồi vào miệng.

Tôi chỉ muốn nôn oẹ, vội vàng phúi lưng túi bụi chạy vào trong phòng. Vào đến nơi, tôi mới hiểu tại sao Nguyệt Bích phải ú ớ.

Bốn người đàn bà đang quây lấy nó:)), giữ chặt tay chân. Tôi vội vàng xông lại xô bật họ ra (vì em đang ghen ghen ghen ghen mà 😊😊). Có vẻ như họ không có nhu cầu tấn công quyết liệt, họ chỉ muốn ăn móng tay mà thôi. Ma quỷ lúc nào cũng biến thái và cực đoan như vậy.

Tôi bị xô ngã, bốn người họ lăn bò trên mặt đất nhặt móng tay nhét vào mồm.

"Mày đang làm gì vậy?" Tôi tuy buồn nôn nhưng không sợ hãi, ước tính những móng tay dày tường này đủ để họ ăn mấy đời, một lúc sau không còn nhớ tới tay chúng tôi nữa.

Nguyệt Bính trông rất hoảng loạn, vừa vịn vẹo cổ tay, vừa nói: "Chúng ta bị lừa rồi."

Tôi kêu lên: "Jack?"

Nguyệt Bính nhìn những cô gái trườn bò dưới đất, mắt rực lửa: "Tiệm nail này là nơi thu thập dương khí! Họ ha gieo cổ trùng vào những cô gái đến đây sửa móng để hút lấy dương khí. Khi dương khí cạn kiệt, trong khi ngủ, vì tiềm thức muốn bổ sung dương khí nên họ vô thức gặm móng tay, lúc nào cũng chỉ khao khát ăn được móng tay. Hẳn lừa chúng ta tới đây, chắc chắn không có chuyện gì hay ho."

"Jack cần dương khí để làm gì?" Tôi bàng hoàng không hiểu.

"Không biết." Nguyệt Bính lắc đầu. "Nhưng đáp án sẽ có nhanh thôi."

"VẬY... Những người này phải làm thế nào?"

Tôi cúi nhặt điện thoại, thấy mấy cô gái kia vẫn đang bò trườn trên mặt đất, nhặt nhanh móng tay như muốn đòi lại phần dương bạch đã mất. Trong lòng tôi bỗng tràn đầy thương xót.

Nguyệt Bính im lặng lắc đầu.

"RẦM!" Ngoài cửa vọng vào một tiếng nổ lớn khiến màng nhĩ tôi súyt thủng. Ánh lửa bùng lên chói mắt, một luồng lửa ép dữ dội đẩy ra vào tường.

"Các anh đã bị báo vây rồi! Hãy từ bỏ việc kháng cự! Hai tay ôm đầu, đi ra khỏi cửa!" Một giọng nói ồm ồm vang lên trong loa, lặp đi lặp lại trong tiếng hú còi xe của cảnh sát.

Chúng tôi đã bị cánh sát bao vây.

"Chạy!" Nguyệt Bính nhảy vọt lên, đập vỡ toang cửa sổ trên bức tường phía sau, lao ra ngoài.

Tôi cũng nhảy theo, bị mảnh thủy tinh rạch cho mấy nhát đau thấu ruột nhưng trong lòng tôi còn đau đớn hơn thế.

Tiếng còi cảnh sát như vọng khắp Chiang Mai. Trên phố phường mờ sáng, chúng tôi thấy giọng người nhộn nhạo chạy quanh, có người đang gọi lớn tên chúng tôi. Tôi khựng lại trong tuyệt vọng, sợ hãi. Nguyệt Bính kéo tay tôi giục: "Lên nóc nhà!"

"Chúng ta còn trốn đi đâu được?" Mặt tôi méo xệch.

"Nhà Jack." Nguyệt Bính bám tường trèo lên thoăn thoắt. "Giờ thì đó là chỗ an toàn nhất."

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 11: Kuma Thong (1)

Nước Thái Lan có một thứ rất đặc biệt: BÙA! Bùa có hai loại gọi là bùa âm và bùa chính. Bùa âm gọi là Kuman. Bùa chính là bùa do các chùa chiền làm ra, gio tặng nhân đích thân gia công, sau đó thì mang đi bán để quyên tiền xây chùa và chúng thường mang hình các vị thần thường gặp. Bùa Phật có thể tăng cường vận thế, cầu tài, cầu thế, cầu bình an và không có tác dụng tiêu cực.

Còn bùa âm lại được làm từ Kuman Thong - xác trẻ sơ sinh bị yểm bùa. Do linh lực lớn mạnh nên hiệu lực của bùa âm lớn hơn bùa chính rất nhiều nhưng đồng thời cũng rất dễ cắn ngược lại người mang. Bùa âm càng bá đạo, khi cắn ngược lại càng ghê gớm. Tương truyền tám bùa âm đầu tiên là do một achan áo đen sở hữu cuốn sách cổ thuật tạo ra...

1

Nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất.

Tôi chẳng bao giờ tin vào câu nói này nhưng khi cùng Nguyệt Bính trèo leo qua các mái nhà để tránh sự truy đuổi gắt gao của hàng đồng xe cảnh sát, quay về đến nhà Jack, tôi mới tin câu nói này quả không sai!

Căn nhà hai tầng sơ sài vẫn tối om om trông như không có người ở nhưng chúng tôi vẫn phải cẩn thận bằng cách đột nhập từ lầu hai.

"Nguyệt Bính, sao mày lại nghĩ đến nơi này?" Tôi lau mồ hôi, thở hồng hộc.

"Xác của Patra nằm trong tiệm nail, chứng tỏ Jack đã đến đó trước chúng ta một bước, bố trí xong xuôi." Mặt Nguyệt Bính hầm hầm, rùng rùng mồ hôi.

Tôi biết tại sao nó lại tức giận vì chính bản thân tôi cũng vậy.

Chính Jack đã bày ra thiên la địa võng lừa chúng tôi vào tròng. Giờ nghĩ lại cái vẽ bực bực tộc toạc, ngây thơ ngơ ngác của hắn, tôi thấy thật đáng sợ. Huống hồ Jack còn giết cả Patra, tôi không thể tha thứ cho hắn.

"Đi vào trong xem thử có gì không." Nguyệt Bính mở khóa cửa ban công.

Hành lang lạng ngắt như tờ, tôi biết Nguyệt Bính đã đúng khi quyết định lần trốn ở đây.

Bình thường khi đến đây chơi, chúng tôi chỉ ở tầng một, chưa lên tầng hai bao giờ. Bởi vì đó là phòng riêng của Jack, Jack không mời thì chúng tôi cũng không dám tự tiện xông bừa lên. Bây giờ nghĩ lại, khéo tầng hai có thứ gì đó hắn không muốn cho chúng tôi biết cũng nên.

"Bí Ngô, mày có người thấy không?" Nguyệt Bính khựng lại trước hai gian phòng, nghi hoặc nhìn vào cánh cửa bên trái.

Trong hành lang tanh tanh mùi máu, còn xen lẫn mùi thảo dược hăng hắc, tất cả đều tỏa ra từ sau cánh cửa.

Nguyệt Bính ghé mũi vào bên khe cửa hít ngửi một lát: "Tao không biết là cái gì, vào trong xem sao."

"Từ từ đã." Tôi cảm thấy nó hơi hấp tấp.

Nhưng Nguyệt Bính đã lôi ra cái ghim kẹp giấy chọc vào lỗ khóa. Cửa mở ra, tôi bất ngờ khi thấy trong phòng sáng trưng. Lăn lội trong bóng tối suốt một thời gian dài, giờ gặp phải ánh sáng khiến tôi đột ngột chói mắt, phải nhắm tịt mắt mấy giây mới cố hé hé mở ra nhìn.

Vừa nhìn, tôi giật nảy mình suýt ngã, cảm tưởng như mình vừa lạc vào địa ngục.

2

Giữa phòng là một cái bể chừng nửa thước vuông đựng lưng lửng thứ chất lỏng gì đó nhờ nhờ như máu. Máu đỏ lem lên thành bể, loang đỏ đầy nền nhà. Nhưng kinh khủng hơn nữa là bên trái bể máu có một hình người... nếu như vẫn có thể gọi nó là người đang treo đung đưa trong không trung, cơ thể khô kiệt. Nhìn thấy cái cầm nhọn, vóc dáng gầy yếu già nua và đôi mắt chết vẫn chưa chịu nhắm, toàn thân tôi bỗng run lên bần bật.

Đây là một người quen mà tôi nghĩ rằng không bao giờ còn gặp lại nữa.

Bố của Chalerm.

Tôi thực sự không chịu đựng nổi nữa, ôm bụng ngồi thụp xuống nô thốc nôn tháo. Nguyệt Bính vẫn đứng trơ trơ phía trước tôi, nhìn trừng trừng vào mọi thứ.

Đang định chửi nó máu lạnh thì Nguyệt Bính quay đầu lại, trước mặt tôi là một khuôn mặt đã biến dạng vì giận dữ: "Cả đời tao chưa bao giờ cảm hận thế này!"

Tôi hiểu suy nghĩ của Nguyệt Bính, trên đời này khiến người ta khó lòng chịu đựng nhất chính là sự phản bội, không phải trong tình yêu mà là trong tình bạn.

Dưới lớp vỏ vô tư, ngây ngô của Jack là những thứ đáng sợ gì? Ngoài tài thôi miên, chúng tôi không biết thêm gì khác.

Thôi miên? Trong đầu tôi lóe lên một tia sáng. Liệu đoạn ký ức của tôi có phải đã bị Jack dùng thuật thôi miên xóa sâu đi hay không? Thảo nào lần đầu gặp Jack, đầu tôi đã đau muốn vỡ, cứ cảm thấy hần rất quen.

"Jack đang luyện Kuman Thong đấy." Nguyệt Bính buông ra một câu.

"Gì cơ?"

Nguyệt Bính bước thẳng về phía xác chết treo của ông cụ, lom khom quan sát một lúc rồi nhặt lên từ sàn nhà nhem nhuốc lộn xộn bên dưới lên một thứ gì đó cũng đỏ quạch như máu khô: "Tao đã hiểu rồi!"

(Ta xin trình bày một chút về Kuman Thong cho những ai không biết: đây là một loại bùa được làm từ xác trẻ sơ sinh chết yểu - chết từ lúc mới sinh. Sau đó được làm thành bùa để bán cho những

người cần. Tác dụng của Kuman Thong chính là hoàn thành những ước muốn của người nuôi nó. Nuôi Kuman Thong có hai cách, một cách là nuôi chúng bằng bánh kẹo, sữa, hoa quả, mua quần áo và đồ chơi cho chúng và lưu ý phải đổi sữa với chúng bằng tình cảm giống như đang nuôi con ruột ấy! Cách thứ hai đó chính là nuôi bằng máu của mình. Cách này có hiệu quả rất cao để biến tất cả các mong muốn của bản thân thành hiện thực cho dù thực tế có khó như thế nào đi chăng nữa.

Tất nhiên là việc này rất nguy hiểm bởi càng cầu xin nhiều thứ vượt ngoài tầm kiểm soát bằng cách cho chúng máu của bản thân thì Kuman Thong càng trở nên tàn nhẫn, độc ác và đến một lúc nào đó sẽ quay lại cắn ngược lại chính người nuôi chúng, hút sạch máu và trở thành ác linh.

Thật ra thì ta cũng không biết cách làm loại bùa này là do ai và ở đất nước nào nghĩ ra vì bên Trung Quốc cũng có loại bùa này là tên gọi của nó là Tiểu Quỷ thì phải.

Ta cũng biết một số cách làm Tiểu Quỷ rất mơ hồ và chủ yếu chắc là do dân mạng viết ra. Cách làm như sau:

Nửa đêm ra nghĩa địa đào xác trẻ con chết yểu hoặc có thể lấy từ bệnh viện hoặc đâu đó về sấy khô. Có thể đốt trên bếp lửa hoặc dưới trời nắng cho quắt lại mới ngâm tẩm với thảo dược. Nhưng mà trước khi sấy phải bỏ nội tạng ra bằng cách sai khiến cổ trùng cắn nuốt trừ bỏ tim và não phải giữ nguyên rồi mới sấy và tẩm thảo mộc và yểm bùa.

Sau khi làm xong có thể bọc xác trong một hòn đá, tượng sáp... nhưng đó là cách làm xưa. Bây giờ chủ yếu người ta bỏ vào trong búp bê cho đẹp:))

Và dù nó có linh nghiệm đến nào đi chăng nữa thì theo ta đây là việc làm mất hết nhân tính, dell phải người nữa rồi và dù có nuôi bằng cách nào đi chăng nữa thì cũng sẽ gây ra oán niệm cho chúng mà thôi. Đã không may mắn vừa sinh ra đã chết mà còn bị người ta moi nội tạng và sấy khô... không oán hận mới lạ:))

3

Trong tay nó cầm một ngón nến cháy dở.

Nguyệt Bính lại ngồi thụp xuống, rập người ghé mắt nhìn lòng bàn chân của xác chết: "Bí Ngô, mày lại đây mà xen, dưới gan bàn chân có dấu vết bị đốt."

Tôi cố nén cơn khiếp đảm run rẩy lại gần, ngồi xuống nghiêng đầu nhìn, quả nhiên dưới bàn chân phải của ông ta có một vết đen thui do bị lửa đốt. Giữa vết đốt có một lỗ tròn, quanh lỗ có một vết mờ vàng vàng.

Vừa nhìn thấy rõ, tôi đã buồn nôn không chịu nổi, vội đứng bật lùi ra xa. Nguyệt Bính đưa mắt nhìn quanh phòng, bỗng tái mặt hét lên: "Tránh xa cái bể ra!"

Tôi lập tức lao về phía trước nhưng đã muộn rồi!

Cả người tôi đã chúi về phía trước nhưng hai chân vẫn cắm nguyên tại chỗ như bị trói chặt, tôi chơi vơi đổ nhào về phía bể máu nhưng một sức mạnh vô hình đã kéo tôi bật ngược trở lại.

Khi cơ thể tôi đổ nghiêng đi, Nguyệt Bính đã nhìn thấy cái bể vốn bị tôi che khuất sau lưng. Tôi thấy nó hít ngược một hơi, mắt tái dại.

Tôi biết ngay là sau lưng mình đã xuất hiện thứ gì đó khủng khiếp lắm.

Nhưng sức mạnh vô hình kia cứ trói chặt lấy chân tôi khiến tôi không thể quay người lại được. Hình như còn có một bàn tay nắm lấy gáy tôi khiến cổ tôi cũng không nhúc nhích được nốt.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy từ trong bể vọng ra tiếng "oe oe" như trẻ con khóc. Thứ bám vào vai tôi giống như một đôi bàn tay bé nhỏ, và tiếp đó, hình như còn có một đôi chân nhỏ giẫm lên thắt lưng tôi muốn trèo lên, hơi thở ẩm ướt nóng rực bên tai tôi.

Tôi cảm nhận rõ ràng hình như có một cục thịt dính dính đang bám sát trên cổ. Chắc chắn là có thứ gì đó vừa chui ra từ bể máu, leo lên người tôi.

Không thể nào mô tả cảm giác kinh sợ của tôi lúc đó. Cả người lạnh toát, đến da gà cũng không nổi lên được, người cứng đờ, răng va vào nhau lập cập.

"Nguyệt Bính... cái... gì... vậy?" Giọng tôi méo xệch.

Nguyệt Bính nhìn tôi, giọng cũng méo xệch: "Mày cứ đứng im, đừng nhìn, để tao."

Thấy nó nói vậy, tôi càng thêm mất vía. Đúng lúc đó, tôi nghe ào phải như có người thổi vào tai. Tóc tôi dựng đứng, chân nhũn ra muốn xỉu. Nó lại thổi lần nữa, lần này nghe lí nhí như tiếng gọi khẽ. Không nghe thấy còn đỡ, vừa nghe thấy, tôi suýt ngã ngửa. Nguyệt Bính cũng đã nghe thấy, nó giật nảy mình, mắt tròn trũng, mép giật giật như muốn cười.

Đúng vậy, cái thứ sau lưng tôi vừa gọi: "Mae!"

Trong tiếng Thái, từ đó có nghĩa là mẹ!

(Nhớ gọi bố nữa nha con, bố con đang ở trước mặt mẹ ấy!:))

4

Tôi và Nguyệt Bính bước ra khỏi căn phòng địa ngục.

Hai thằng tôi đều mặt mũi hoang mang. Theo sau tôi, có thêm một đứa trẻ tầm hai tuổi, bám chặt lấy chân tôi, khuôn mặt bé xía ngửa lên, đôi mắt sáng to lấp lánh, cứ liên miện gọi tôi là "mẹ".

Sau đó nó tụt khỏi người tôi, tôi đã nhìn rõ, nó là một đứa trẻ, tuy toàn thân dính máu nhưng trông rất đáng yêu khiến tôi tuy hãi hùng nhưng cũng thấy thương, liền tắm rửa sạch sẽ cho nó. Đứa bé mập mạp trắng trẻo, y như cái ngó sen, khuôn mặt hồng hào bụ bẫm có hai má lúm đồng tiền trông cứ như tranh vẽ.

Hai thằng tôi lóng ngóng xé áo làm một cái tã quần tạm cho nó. Nó lại ôm lấy chân tôi: "Mẹ..."

Nguyệt Bính lau vết máu còn dính bên miệng nó nói: "Bí Ngô, nó không phải là trẻ con bình thường đâu, nó là Kuman Thong đấy!"

Tôi đến Thái Lan đã lâu, tất nhiên biết Kuman Thong là gì. Đó là một loại bùa cực kỳ linh nghiệm. Tuy linh nghiệm nhưng Kuman Thong là bùa âm, cách thức tạo ra nó vô cùng rùng rợn, được luyện chế từ bào thai trẻ sơ sinh đã chết nên mang đầy sát khí.

Tôi nhìn đứa trẻ. Nó mở to mắt nhìn tôi, miệng bập bẹ "mẹ, mẹ". Một đứa trẻ đáng yêu và sống động như vậy, làm sao có thể là

Kuman Thong được!

Mắt Nguyệt Bính tràn đầy thương xót. "Jack đã nhặt nó về để luyện thành một loại Kuman Thong đặc biệt, nuôi bằng máu người để chế tạo ra loại bùa mạnh nhất. Tao nghĩ hấn không phải là người bình thường đâu. Chắc chắn có biết Duang và tất cả những trải nghiệm của chúng ta. Trong sự kiện ma cỏ, hấn không phải bị bà ma cỏ bắt và gieo cỏ trùng mà là hấn tự luyện độc, hai thằng mình lại ngó ngàng đi giải độc cho hấn. Giờ thì hấn lại luyện tiếp, luyện Kuman Thong."

Tôi nhìn đứa bé: "Phải làm thế nào với nó đây?"

"Còn phải hỏi." Nguyệt Bính siết chặt nắm tay. "Chỉ có một cách duy nhất, đó là xử lý Jack, sau đó đứa trẻ bị luyện sẽ chết đi, kéo âm khí ra khỏi cơ thể đứa trẻ này, nó mới có thể trở thành người bình thường. Nhưng ai sẽ chăm sóc đứa trẻ này trong lúc chúng ta đi tìm Jack? Hơn nữa, trước khi được giải thoát, thức ăn của nó vẫn là máu."

Tôi nghe mà sờn gai ốc. Đột nhiên, tôi nghĩ đến một người, có lẽ cô ấy sẽ giúp được.

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 11: Kuman Thong (2)

5

Còn nhớ sau khi tai nạn, tôi đã nằm ở bệnh viện Chiang Mai một thời gian. Cô y tá chăm sóc tôi rất tận tình, đã giúp tôi tránh được rất nhiều ớn lạnh báo chí.

Cô ấy tên là Aree. Sau này tôi lại đến bệnh viện khám bệnh mấy lần, cô đều sắp xếp cho tôi chu đáo, lâu dần chúng tôi khá thân nhau. Aree đòi tôi dạy chữ Hán cho cô ấy, hẹn tôi lúc nào về nước nhớ dẫn cho ấy đi tham quan. Chúng tôi còn đi ăn mấy lần với nhau, nói chuyện rất hợp.

Bây giờ, cả Chiang Mai đều truy nã chúng tôi, nghĩ đi nghĩ lại, chỉ còn cô ấy có khả năng giúp tôi.

Tôi và Nguyệt Bính bàn bạc một chốc. Giờ thì bị ép lên Lương Sơn Bạc thật rồi, vương vís đứa trẻ này, chúng tôi trèo leo thế nào được nữa đây.

Đứa bé nghiêng đầu mút ngón tay, nhìn vào mắt nó, tôi lại thấy nhói lòng. Nguyệt Bính đứng đực ra nhăn nhó nhìn nó: "Nhà cô Aree cách đây bao xa?"

"Ba con phôi." Tôi ước chừng.

Nguyệt Bính gật đầu: "Tao ra ngoài đánh lạc hướng cảnh sát, mày mang nó đến nhà Aree."

Tôi giật nảy mình: "Nguyệt Bính, mày xem phim cổ trang nhiều quá nên bị ảo tưởng rồi phải không? Mày mà thò cổ ra phố là bị tóm ngay chứ ở đây mà đánh với lạc."

Nguyệt Bính dụi mũi: "Tóm tao thì cũng đánh lạc hướng được chứ sao?"

Tôi ngẩn người, chắc thằng này quyết chí thật rồi. Tôi bèn ưỡn ngực nó cứng: "Thôi, để tao, mày mang đứa bé đến nhà Aree đi. Mày mà làm mỗi nhữ thì lấy ai xử lý Jack? Tao không có bản lĩnh đó đâu."

Đứa bé tò mò nhìn chúng tôi, cứ như đang hiểu chúng tôi đang nói gì. Bỗng dưng, nó giật ống quần tôi, chỉ vào cánh cửa bên cạnh: "Mẹ, mẹ."

Đó là căn phòng bên cạnh phòng luyện Kuman Thong. Nãy giờ quá chấn động với căn phòng địa ngục khiến chúng tôi quên băng mắt nó.

Nguyệt Bính nhanh chóng phá cửa. Gian phòng này không sáng sủa như gian kia, tôi lơ mơ trông thấy bên tường kê một cái giường đắp kín vải trắng. Bên dưới tấm vải thấy có hình người đang nằm rên hừ hừ.

Nguyệt Bính vừa lật một góc vải trắng lên, tôi nhìn thấy người mà trong mơ tôi cũng nghĩ đến - Duang!

Duang - kẻ đã chết ở làn Rắn trong rừng Vạn Độc

Chân tay ông ta bị trói chặt vào giường.

Sắc mặt Duang tái mét, môi khô nứt nẻ, miệng vẫn không ngừng rên rỉ: "Cứu tôi... "

Dây trói siết rất chặt, chúng tôi phải vất vả lắm mới cắt xong được mớ dây. Chân tay Duang chằng chịt những vết thương còn mới. Duang he hé mắt, ánh nhìn đờ đẫn, thỉnh thoảng lại rên lên đau đớn. Xong xuôi, tôi và Nguyệt Bính nhìn nhau, không biết nên nói gì. Một người đã chết rồi bỗng nhiên xuất hiện trước mặt, tâm trạng này thật khó có thể hình dung.

"Bên kia, cửa... " Duang khó nhọc đưa tay chỉ về phía vách tường, thều thào. Nguyệt Bính gỡ bức tranh xuống, lộ ra một cửa sắt khoảng hai thước vuông. Từ trong đó phả ra luồng không khí ẩm ướt lạnh lẽo.

Nguyệt Bính do dự một lát rồi cũng Duang lên: "Bí Ngô, cậu bế đứa bé, mau đi thôi."

Tôi liền xốc con bé lên, chạy vào trong cánh cửa. Nguyệt Bính đóng cửa lại như cũ. Chúng tôi chạy theo con đường dốc thoải, không biết dẫn đi đâu.

Đường hầm tối om om. Nguyệt Bính phải bật đèn điện thoại lên để chiếu. Cứ thế đi khoảng mười phút thì thấy con đường dưới chân đã bằng phẳng lại. Vách tường ẩm ướt phủ đầy rêu xanh, dưới chân nước đọng từng vũng, thỉnh thoảng lại thấy chuột chạy rúc rích.

Đứa bé đã nằm ngủ gục trên vai tôi. Đi chưa được bao lâu thì thấy một ngã ba, tôi rẽ đại sang trái.

Bỗng nhiên, tôi khựng lại. Nguyệt Bính cũng Duang đâm sầm vào tôi.

"Sao thế?"

Tôi nhìn về phía sau. Chẳng có ai cả nhưng trong lòng tôi cứ thấy nhồn nhột: "Tao có cảm giác ai đó đang bám theo chúng ta."

Nguyệt Bính "suyt" một tiếng, cầm điện thoại chiếu kỹ lưỡng khắp trước sau. Đừng nói là người, đến một bóng ma cũng không thấy.

Có lẽ do thần kinh quá căng thẳng nên thần hồn nát thần tính, tôi lắc đầu, tiếp tục đi. Đi thêm một chốc nữa, một khoảng không gian rộng bằng sân bóng rổ dưới lòng đất hiện ra trước mắt tôi.

Vách tường và mặt đất đều trái xi măng nhưng lạ một cái là ở đây rất khô ráo, bên chân tường chõng chát nhiều hộp to nhỏ, bên trên có viết chữ Thái: thức ăn, nước, thuốc, đồ dùng ...

Tôi cẩn thận đặt đứa bé xuống, mở cái hộp viết chữ "thuốc" ra. Bên trong quả nhiên có thứ tôi cần, trên vỏ hộp thuốc kháng sinh có ghi rõ ngày sản xuất, đã hết hạn từ đời nào. Đổ ra ngửi thấy thuốc vẫn chưa biến chất, tôi bèn tìm thêm cồn y tế và cuộn băng gạc đem ra băng bó cho Duang. Nguyệt Bính không phản đối, để yên cho tôi làm.

Cồn y tế khiến vết thương trở nên đau đớn, Duang mím chặt môi, mặt tái mét. "Cảm ơn!" Duang thều thào. "Không ngờ hai người lại cứu tôi."

"Chúng tôi không cứu ông", Nguyệt Bích lạnh lùng đáp, "tuy ông đã dạy tôi rất nhiều thứ."

Duang rầu rĩ nói: "Đúng là tôi đã lợi dụng cậu nhưng mục tiêu của những người học cổ thuật như chúng tôi, các cậu không hiểu được đâu. Không ngờ là tôi lại bị Jack lợi dụng. Hắn chính là em trai của Suchin."

Đầu tôi đau như muốn vỡ, hình như tôi đã nhớ ra chút ấn tượng mơ hồ nhưng vừa vụt qua đã biến mất, tôi không tài nào nắm bắt được.

Những gì Duang kể sau đó đã hoàn toàn vượt ra khỏi dự liệu của tôi và Nguyệt Bích.

7

"Tộc cổ chúng tôi đời đời tìm kiếm bí mật trường sinh. Nếu thành công, thế giới này sẽ là của chúng tôi. Tôi nghĩ nếu dựa vào biện pháp trường sinh của Suchin, một năm chỉ tỉnh lại một ngày, vậy thì việc cần thiết nhất không phải là thống trị thế giới mà là tìm một cái giường an toàn. Các cậu có biết Puengthong không?"

"Peng cái gì cơ!" Tôi ngơ ngác.

Có lẽ là Duang quá yếu ớt, cũng có lẽ là cái hầm này quá rộng nên tôi cứ cảm thấy giọng nói của ông ta khang khác. Mặt ông ta rất cứng nhắc, cứ trơ trơ như gỗ.

(Nghĩ án Duang này là do Jack đóng giả bởi vì theo như cách giết của cánh điều da người thì nó sẽ úp chụp lên cơ thể người và nuốt

trộn họ, sống lại như này là điều không thể. Với cả sau khi Duang chết, Suchin mới nói sự thật về sự sống trường sinh của mình=> chỉ có em trai Suchin mới có thể biết. Ta chỉ đoán thế thôi bởi ta cũng chưa đọc hết nên không chắc chắn.)

Nhìn sang Nguyệt Bính, nó vẫn chăm chú lắng nghe.

"Tám trăm năm trước, nước Thái có một đô thành, người thống trị là quốc vương Selená. Con gái ông là công chúa Puengthong xinh đẹp tuyệt trần, mái tóc đen tuyền của nàng luôn tỏa hương thơm ngát. Một hôm, công chúa ra ngoài thành chơi, thấy một con chim ưng đang ăn xác chó. Công chúa vốn tin thờ Phật pháp nên rất tức giận, trách mắng con chim ưng thậm tệ. Nào ngờ đây lại là vua ưng, con chim nổi giận biến công chúa Puengthong thành một con khỉ tay dài xấu xí và còn tập hợp bầy đàn chim ưng chuẩn bị tấn công đô thành.

Khi công chúa trở về, không còn ai nhận ra con khỉ đã từng là một công chúa xinh đẹp, bởi vậy nàng không thể báo tin được cho ai. Con khỉ tay dài đành đợi lúc vua cha ngủ say để lén trèo vào cung vua, dùng hương thơm từ mái tóc báo mộng cho vua cha biết.

Quốc vương bèn triệu tập tất cả các tầng lớp nổi tiếng trong nước chuẩn bị sẵn sàng. Sau trận quyết chiến, vua chim ưng thất bại, công chúa Puengthong lại xinh đẹp như xưa nhưng hương thơm trên mái tóc đã biến mất.

Về sau, con cái của công chúa Puengthong đều kế thừa được năng lực của mẹ, thông qua giấc mộng để điều khiển người khác. Dần dần, năng lực đó ngày càng mất kiểm soát, bị lợi dụng để thực hiện những dục vọng tà ác và tham lam. Người dân bị bóc lột đến tận xương tủy, sống cuộc đời nghèo đói và hỗn loạn. Gia tộc

Puengthong trở thành một gia tộc đáng sợ nhất của đất nước Thái Lan. Các achan áo trắng trên toàn đất nước Thái Lan phải liên kết với nhau, hiệp lực tiêu diệt gia tộc Puengthong.

Nhưng thuyết còn nói rằng, có một đứa bé trong gia tộc Puengthong đã trốn thoát được, sống mai danh ẩn tích.

"Ông muốn nói... thuật thôi miên?" Nguyệt Bích nhướn mày hỏi lại. Thằng này đúng là thông minh thật.

"Chính xác! Đúng là thôi miên." Duang ho khùng khục. "Đứa bé trốn thoát chạy vào rừng sâu Vạn Độc, tìm đến làng Nhân Yêu, dùng bản lĩnh thôi miên mạnh mẽ để thôi miên ý thức của cả làng, điều khiển họ vận hết tài nghệ để dụ dỗ những tăng lữ đức cao vọng trọng nhất chuẩn bị nhận chức trụ trì. Hắn âm thầm tích lũy lực lượng, liên kết với các bộ tộc bị xua đuổi khác sống ẩn dật trong rừng Vạn Độc, khơi dậy một cuộc phản loạn, suýt nữa chiếm đoạt cả vương quốc Thái Lan. Khởi thủy là do người dân nghèo không chịu nổi áp bức bóc lột nặng nề nên đã đua nhau theo tín ngưỡng thờ thần Mộng và phát động khởi nghĩa vào đúng ngày mừng thọ quốc vương.

Quân nông dân đến đâu, cướp bóc tàn phá đến đấy, đặc biệt là điên cuồng tàn sát tăng lữ, hủy diệt chùa miếu đến mức táng tận lương tâm.

Quân nông dân thanh thế lớn mạnh không gì cản nổi. Nhưng bỗng một hôm, chỉ sau một đêm, thủ lĩnh của tất cả các cánh quân đều biến mất một cách bí hiểm. Như rắn mất đầu, toàn quân nhanh chóng bị đánh tan.

Sự biến mất của họ là do lực lượng của Suchin gây ra. Suchin từng hứa với một cao tăng rằng sẽ dốc sức tận lực để chấn hưng Phật giáo tại Thái Lan. Còn tại sao Jack lại là em trai của Suchin, chuyện này có chút nực cười. Mỗi lần Suchin tái sinh đều phải thay da. Sau cuộc nổi loạn của tộc Puengthong, toàn bộ các thành viên còn sống sót của gia tộc Puengthong đều bị giam giữ trong làng Rắn, không được phép kết hôn, sinh con đẻ cái, đề phòng di họa về sau. Nhưng trong làng Rắn vẫn có một cô gái đem lòng yêu người gia tộc Puengthong. Có lẽ do bố mẹ mang hai dòng máu nên khi sinh con, cô con gái giống người Thái Lan còn cậu con trai lại có tóc vàng mắt xanh giống người châu Âu. Sợ hai đứa trẻ bị sát hại, người mẹ đã mang chúng bỏ trốn vào rừng Vạn Độc nhưng bị người làng phát hiện và truy đuổi, vây bắt. Lúc đó gặp đúng khi Suchin đang thay da, đứa bé gái ngẫu nhiên trở thành đối tượng thay da của bà. Sau đó, bà bảo vệ che chở cho đứa bé trai đến tuổi trưởng thành nhưng khi đến tuổi thành niên, hấn lại mất tích. Hấn chính là Jack."

"Duang, ông đã bịa xong chưa?" Nguyệt Bích chau mày hỏi. "Chuyện từ đời thuở nào, sao ông biết được?"

Duang thều thào: "Chính Jack đã nói với tôi. Tất cả mọi chuyện đều do hấn trù tính hết. Hấn muốn khôi phục lại vinh quang của gia tộc Puengthong nên muốn hợp tác với tôi. Và vì hấn biết bí mật của làng Rắn nên tôi cũng muốn lợi dụng hấn để tìm hiểu bí mật trường sinh."

"Hôm đó hai cậu tìm đến làng Rắn, Jack cũng bám theo. Nhưng hấn ở trong tối, còn tôi ở ngoài sáng. Sau khi tôi bị Suchin trảm da lên người giết chết, các cậu đã chôn tôi còn Jack lại chính là người đào lên, dùng cổ thuật cứu tôi sống lại. Thực ra thì cũng chẳng phải

là cứu sống vì tôi chưa chết hẳn. Từ đó trở đi, sinh mạng của tôi phải nhờ vào cổ trùng để duy trì. Jack cứu tôi vì tôi vẫn còn giá trị lợi dụng, hắn ép tôi phải nói cho hắn biết phương pháp luyện Kuman Thong. Hắn muốn luyện một loại Kuman Thong mạnh nhất để tăng cường vận thể của mình."

"Hơn nữa, hắn còn đang tìm kiếm một cuốn sách cổ thuật thất truyền đã lâu."

Lại là một tầng chân tướng!

Tôi càng nghe lại càng mù mẫm. Mọi chuyện dường như không giống như chúng tôi phán đoán. Duang đã lừa chúng tôi quá nhiều, liệu ông ta có nói thật không?

"Cái cổng này có dẫn đến nhà Aree được không?" Nguyệt Bính chẳng quan tâm, đổi chủ đề rồi đi đến bên vách tường sờ một lúc. Tôi nghĩ thằng này loạn rồi, chỉ sờ làm sao biết được cái cổng này chạy đi đâu?

"Thôi đi thôi, dù sao ông cũng đã dạy tôi nhiều thứ, giờ chưa phải lúc để bỏ mặc ông. Hơn nữa, mục tiêu của chúng tôi là Jack." Nguyệt Bính nói rồi bước lại cổng Duang lên. "Bí Ngô, mày đến kiểm tra bức tường kia mà xem, tao thấy hình như đằng sau nó rỗng thì phải."

Tôi thì thâm, thằng này xem nhiều truyện đạo mộ quá rồi nhưng vẫn tò mò lại gần, gõ thử, nghe "thịch thịch" rất đầm, làm gì có chỗ nào rỗng.

Nguyệt Bính nhắc: "Mày quan sát kĩ xem nào!"

Giọng nó nghe là lạ. Tôi cúi mũi nhìn lý mặt tường lần nữa mới thấy lò mờ mấy con chữ nguệch ngoạc còn mới, trông như vừa vạch đại ra: "Không giống Duang!"

(Nguyệt ca thông minh ha!)

Tim tôi nảy lên như điện giật. Đúng lúc ấy, Nguyệt Bính giục: "Không có thật à? Vậy thì đi thôi!"

Nó cũng Duang đi luôn. Tôi ngẩn ra, rồi cũng quay sang đứa bé. Vừa xóc nó lên, tôi bỗng "ơ" một tiếng.

Đứa bé vẫn đang ngủ say nhưng chỉ vừa mới một chốc nó đã nặng hơn nhiều. Tôi trợn mắt nhìn, không chỉ nặng mà nó bỗng lớn phồng lên như một đứa trẻ sáu, bảy tuổi.

Tôi kinh ngạc, nhìn ra đã thấy Nguyệt Bính đi tít về phía trước thì vội bế nó lên đuổi theo. Hai chuyện bất ngờ cùng đến một lúc khiến đầu óc tôi tê dại, mồ hôi lạnh lặn trên lưng ướt đẫm.

(Để cảm ơn ta đã gộp nhiều đoạn vào một chương thì hãy thả cho ta một dấu sao bồi bổ tinh thần nhé! Yêu yêu😊😊😊)

NHỮNG MIỀN LINH ĐỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 12: Quyền Thủ Ma (1)

Vào thời cổ đại, Thái Lan đã từng xảy ra chiến tranh với Miến Điện. Thái Lan bại trận, quốc vương bị bắt làm tù binh. Quốc vương Miến Điện nghe nói quốc vương Thái Lan là cao thủ quyền thuật liền bắt ông thi đấu với quyền sư, hứa rằng nếu cao thủ Miến Điện chiến bại sẽ thả quốc vương. Kết quả, quốc vương Thái Lan đã chiến thắng, vua Miến Điện đành thả ông về nước. Về sau, vua Thái Lan đã truyền lại quyền thuật cho các tướng sĩ. Quyền thuật vẫn lưu truyền đến ngày nay được gọi là Quyền Thái hay Muay Thái.

Nhưng theo ghi chép trong dật sử, thực ra không phải vua Thái Lan trực tiếp đấu quyền mà cả hai bên đều phái cao thủ quyền thuật ra tỉ thí. Cao thủ quyền thuật Miến Điện là một gã cao to vạm vỡ trong khi quyền thủ Thái Lan lại là một thanh niên gầy gò đen đúa. Trước khi thi đấu, người thanh niên múa lên một vũ đạo kỳ quái, miệng lầm rầm như tụng niệm gì đó.

Cuộc đấu bắt đầu và thật quái lạ, quyền thủ Miến Điện bỗng trở nên lờ mờ như mất hồn, mặc cho quyền thủ Thái Lan đánh gục, sau đó toàn thân tái xanh, bất tỉnh nhân sự, hôn mê hơn một tháng mới tỉnh nhưng điên điên dại dại, không còn biết mình là ai.

Quyền thuật của người thanh niên đen gầy kia chính là Muay Thái. Vũ đạo trước khi thi đấu chính là vũ điệu ma quỷ để triệu hồi

hồn ma trợ chiến. Cho đến nay, trước khi thi đấu, các võ sĩ Muay Thái vẫn có thói quen nhảy múa một vòng quanh võ đài theo tiếng nhạc. Nhiều cao thủ còn có thể thông qua màn vũ đạo của hai bên để nhanh chóng phán đoán ra ai thắng, ai thua.

1

Tôi càng nghĩ càng thấy kinh sợ với câu nói của Nguyệt Bính. Nghĩ đến việc thành linh gặp lại Duang ở đúng chỗ này, quả là khó tưởng tượng! Hơn nữa, nhớ kỹ lại, giọng nói và diện mạo của Duang đúng là có gì đó khang khác. Hơn nữa, vẻ điềm tĩnh của ông ta lúc này khác hẳn vẻ ngông cuồng biến thái trước đây.

Nếu không phải Duang, vậy ông ta là ai?

Hoặc có thể ông ta là Duang thật nhưng đã bị Jack dùng tà pháp gì đó không chế? Thôi miên chẳng hạn?

Và chúng tôi đang bị cuốn vào trong đó?

Vừa đi vừa nghĩ, đã đến khu phố mà Aree sống.

Tôi ngẩng đầu nhìn lên nắp cống, ánh trăng dịu dịu chiếu xuống qua những khe sắt. Tôi nơm nớp lo sợ, chỉ lo vừa thò đầu lên đã bị cảnh sát gí súng vào đầu.

Trên đường đi, Nguyệt Bính tranh thủ những lúc Duang tỉnh để hỏi chuyện ông ta nhưng có hỏi gì, ông ta cũng trả lời được khiến phán đoán của hai chúng tôi dao động.

Tôi buộc đứa bé vào lưng để trèo lên bậc thang, ghé mắt nhìn qua khe nắp cống, trong phạm vi tôi nhìn thấy không có một bóng người. Tôi cẩn thận nhấc nắp cống lên, đường phố đúng là vắng tanh vắng ngắt.

Tôi và Nguyệt Bính mỗi người cõng một người, từ dưới cống chui lên. Tôi nhìn quanh xác định phương hướng, thấy nhà của Aree cách đó không xa bèn lom khom chạy lại gần. Vừa định gõ cửa thì Nguyệt Bính ngăn tôi lại.

Duang đã chìm vào hôn mê. Đứa bé trên lưng tôi có vẻ càng nặng và càng cao hơn nữa. Khi tôi đặt đứa bé xuống, phát hiện nó đã lớn hơn rất nhiều, ngang ngửa với một đứa trẻ mười tuổi, rất trắng trẻo dễ thương.

Nguyệt Bính hạ Duang xuống, cho ông ta dựa người vào trước cửa rồi nheo nheo mắt nhìn.

Đúng lúc này, một vầng mây đen bay qua che lấp mặt trăng, trời đất đột nhiên tối sầm. Một tia chớp sáng lóe rạch đôi bầu trời, ánh đỏ đong mãi trong mắt. Tiếng sấm rền lên ùng ùng, gió bỗng thốc lên giữa đất trời vùn vù, nồng nồng hơi ẩm. "Rào" một tiếng, mưa ập xuống.

Chúng tôi đứng ở trước cửa có mái hiên chìa ra che mưa. Trong tiếng mưa quất ồ ồ, Nguyệt Bính chột lên tiếng: "Đến rồi!" Sau đó dẫn lên phía trước.

Tôi ngờ ngác không hiểu chuyện gì nhưng đúng lúc đấy, một cơn giá lạnh thấu xương cuộn lên từ đầu phố, luồn lách qua làn mưa, ập thẳng tới trước mặt.

Từ xa có ba người tiến lại. Người ở giữa đúng là một soái ca siêu hạng, đủ làm điên đảo mọi trái tim thiếu nữ, khóe miệng khẽ nhếch lên để lộ một nụ cười kiêu ngạo. Lại một tia chớp rạch qua, dưới mái tóc vàng kim là đôi mắt màu lam nhạt gần như ngả trắng.

"Jack!"

Hai người đi bên cạnh hắn, quần áo ướt sũng nước mưa để lộ những đường cong mềm mại, mái tóc dài dính bết trên vai.

Có điều đáng đi của hai cô nàng này khá là kỳ quặc, khớp gối cứ như bị đờ không gấp lại được nên thân người cứ ngả nghiêng theo từng bước chân, trông cứ như người máy.

Jack vẫy tay về phía chúng tôi, hơi lạnh ập theo như sóng khiến màn mưa sắp sửa bị đóng băng: "Hi! Cảm giác chuột bị mèo vờn thế nào nhỉ?"

"Khá tuyệt nhưng chúng tôi là mèo chứ không phải chuột." Nguyệt Bích mỉm cười đáp, thân mật cứ như chào hỏi bạn cũ.

"Ha ha ha... " Jack phá lên cười, cười rất sảng khoái, cười đã rồi mới khinh khỉnh hỏi. "Có biết giữa mặt nhỏ nước bọt lên trời sẽ có hậu quả như thế nào không? Chẳng khác gì mưa rơi trên mặt đâu!"

"Thế nên mặt anh mới đầy nước mưa?" Tôi từng hững hờ.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 12: Quyền Thủ Ma (2)

2

Mặt Jack sầm lại: "Chỉ cần giao cuốn sách đó ra, tôi sẽ nể tình bạn trước đây mà cân nhắc xem có nên thả hai người ra không."

"Nhà tôi đầy sách ra đây, anh thích cuốn nào tôi cho!" Tôi ngập dài.

Nguyệt Bính gãi mũi: "Chỗ mình thì làm gì có thứ sách anh ta thích. Phải ra phố đèn đỏ đằng kia mới có."

"Câm ngay!" Jack thấy chúng tôi vẫn nhơn nhơn thì nổi khùng, huych toẹt: "Cuốn sách chúng mày tìm thấy trong hang Dơi đâu?"

Tôi không nói không rằng, lôi từ trong túi ra một cuốn sách, hào phóng ném đi.

Jack vội vàng bắt lấy, vừa nhìn thấy bìa, hăn liền xé tan tành: "Đừng khiêu khích tao, sự kiên nhẫn của tao có giới hạn thôi!"

"Bí Ngô, Sora Aoi* hay là Tokyo Hot thế?" Nguyệt Bính ra cái vẻ tiếc đứt ruột.

*Aoi Sora: thánh nữ Jav Nhật Bản:))

Tôi nhăn nhó: "Tao đâu có lãng phí thế, đưa hẳn cuốn sách giáo trình nhé!"

Jack cười gằn, lè lưỡi liếm nước mưa bên khóe mép, từ từ ngửa đầu ra phía sau, hú lên một tiếng như sói tru.

"Ba ngày." Jack xòe ba ngón tay lên. "Tao cho chúng mày ba ngày."

Nguyệt Bính xòe ba ngón tay lên: "Tao chỉ cần ba phút là xử xong mày đấy!"

"Ha ha, tao muốn xem xem mày làm cách nào để hạ gục hậu duệ vĩ đại nhất của gia tộc Puengthong." Jack cười nhạt, hai mắt nheo lại mơ màng, con ngươi thoát to thoát nhỏ như ngọn sóng. Hai con người bên cạnh hắn cứ như hai con rối giật dây, thành linh đứng thẳng dậy ngẩng cao đầu, lộ ra khuôn mặt bị che lấp dưới mái tóc ướt.

Một tia chớp lóe lên, tướng mạo của hai người hiện rõ mồn một trước mắt tôi. Tôi rú lên một tiếng, run rẩy lùi lại mấy bước.

Hai khuôn mặt gần như giống nhau y hệt, mặt mũi tróc lở nham nhở, mũi chỉ còn là hai cái lỗ đen ngòm, hai cánh môi rữa nát, máu thịt lẫn lộn. Trên làn da bủng beo rộp đầy những mụn nước vàng rộp như hạt vừng khiến người ta vừa nhìn đã phải ghê sợ.

"Tao phải mất bao nhiêu công sức mới đưa được hai cái xác sống này từ Bangkok về đây đấy." Jack mỉm cười khoát tay nói.

Hai cái xác sống tuy cứng nhắc nhưng nhanh khó tưởng tượng. Jack vừa khoát tay, cả hai lập tức lao đánh vèo về phía chúng tôi

như ánh chớp. Nguyệt Bính cuống quá, chỉ kịp vung con dao Thụy Sĩ đâm thẳng vào bụng của cái xác sống.

"Két!" Đang đà đâm, mũi dao bỗng chạm phải một lớp bình phong vô hình, phát ra âm thanh ghê tai như lưỡi dao cạo trên mặt kính khiến người ta phải ghê răng. Hai cái xác sống đầm đìa nước mưa đồng thời giơ tay chụp về phía Nguyệt Bính. Nguyệt Bính vội đưa tay đỡ lập tức bị đẩy lùi về phía sau.

Tôi vội vàng xông lại định giúp Nguyệt Bính một tay. Jack nhìn tôi, lúc lắc một ngón tay giễu cợt. Tôi nhìn mà bốc hỏa, lao đến đâm đá túi bụi cái xác sống. Nguyệt Bính hét lên một tiếng, lại đâm tiếp một nhát dao, trúng ngay bụng. Nghe đánh "bụp" một tiếng như đâm vào túi nước, cái xác ngã nghiêng. Cơ thể gập làm đôi như cây gậy bị bẻ ngang, máu phun ra đen đặc, lênh láng trên mặt đường đầy nước mưa. "Bụp" một tiếng nữa, cái xác sống còn lại cũng chung một số phận.

Nguyệt Bính đã đứng ngay trước mặt Jack. Lại một tia chớp lóe qua, hai khóm miệng cùng nhếch lên hai nụ cười ngạo nghễ. Con dao sắc lẹm lẹm trong tay Nguyệt Bính như sẵn sàng tấn công.

Jack chẳng hề sợ hãi, hát hàm: "Nhìn về phía sau mà xem."

3

Tôi quay ngoắt đầu lại, buột kêu lên: "Đồ khốn!"

Chỉ quan tâm đến cuộc chiến, chúng tôi đã quên băng mắt hậu phương. Sau lưng tôi, cánh cửa nhà Aree đã mở, Aree đứng đó, ánh mắt vô hồn, hai tay hai dao chĩa vào cổ Duang và đứa bé.

"Cứu tinh cuối cùng của chúng mày đây, đã bị thôi miên mất rồi." Jack liếm môi. "Giờ thì cô ta chỉ biết bảo vệ tao thôi. Tao mà chết thì cô ta sẽ ở trong trạng thái thôi miên vĩnh viễn. Và trong lúc bị thôi miên, cô ta sẽ làm gì, chúng mày đoán đi..."

Chưa nói dứt câu, Jack đã chụp ngay lấy cổ Nguyệt Bính đâm cho một đâm. Nguyệt Bính không trả đòn, tiếp theo là đâm thứ hai, thứ ba, thứ tư...

Mặt Nguyệt Bính méo xệch, máu mũi chảy ra ròng ròng. Tuy nó không đánh lại nhưng đôi mắt đỏ vẫn vẫn mở trừng nhìn thẳng vào Jack.

"Tao đánh chết mày!" Tôi xông lại vung nắm đấm lên nhắm thẳng vào tên biến thái nhưng cuối cùng vẫn phải kìm lại không dám động thủ.

Jack khinh mạn xòe tay vỗ lên khuôn mặt sưng vù của Nguyệt Bính: "Yên tâm, hôm nay chưa phải lúc để giết chúng mày. Tao đã nói là cho chúng mày ba ngày, ba ngày sau sẽ thông báo điểm hẹn cho chúng mày biết. Giờ chúng ta đang ở Thái Lan, chúng mày cũng phải nhập gia tùy tục mới được. Chơi quyền Thái nhé. Tao sẽ dẫn hai người kia đi, nếu mày thắng tao, tao sẽ trả lại cho mày, cả cô y tá xinh đẹp kia nữa. Còn nếu mày thua, chỉ cần đưa tao cuốn sách thôi."

Nguyệt Bính liếc nhìn Jack cười: "Hôm nay mày không giết tao, mày sẽ phải hối hận đấy. Mày đâm tao mấy cái, tao đã đếm cả rồi."

Jack bật tay đánh tách. Aree liền cúi mình xuống. Thật không ngờ, cô ta bé nhỏ mảnh mai thế mà vác cả Duang và đưa bé lên

nhẹ tênh, tiến về phía Jack. Jack vít cổ Aree, hôn đánh chụt lên môi cô. Tôi nhìn mà tưởng như học máu đến nơi vì không làm gì được.

"Nghỉ ngơi cho khỏe, ba ngày sau giao đấu!" Jack nhún vai, búng tay đánh tách một cái. Một thứ gì đó giống như vỏ sò lăn lông lốc trên mặt đất, từ bên trong thò ra đầu và cẳng chân của một giống côn trùng nào đó tôi chưa nhìn thấy bao giờ.

"Đây là cổ thề, mày có gan thi đấu thì nuốt đi. Mày mà bỏ trốn không dám đến thi đấu thì con trùng sẽ cắn tim gan mày. Mày dám nuốt không?" Jack thách thức.

Tôi đưa mắt nhìn con trùng kỳ dị rồi bước tới định nhặt nhưng Nguyệt Bính còn nhanh hơn tôi, tôi vừa dậm bước thì nó đã quăng luôn con trùng vào miệng. Jack cười nhặt rồi cùng với Aree quay người tiến vào trong màn mưa mù mịt cứ như chưa hề có gì xảy ra.

Tôi giật tay nó kêu lên: "Nguyệt Bính, sao mày không để tao?"

Nguyệt Bính trợn trừng mắt, đỏ mặt tía tai gắng nuốt con trùng xuống bụng: "Công phu mèo què của mày thì được cái tích sự gì."

"Mày có biết quyền Thái không?" Tôi quát lên.

"Không!" Nguyệt Bính trả lời tức khắc.

"Thế mà mày dám nuốt nó?" Tôi càng điên ruột.

Nguyệt Bính sờ mặt: "Vì hấn đã đánh tao chứ không phải đánh mày!"

(Hấn mà dám đánh mày tao tiễn hấn về với quê hương luôn chứ không cần đợi ba ngày sau:))

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 12: Quyền Thủ Ma (3)

4

Tôi đã đến nhà Aree mấy lần. Jack đã bảo cho chúng tôi ba ngày nên chúng tôi tạm thời sử dụng nhà cô ấy làm nơi lánh nạn.

Tôi và Nguyệt Bính lăm lăm nhìn nhau. Duang sống chết thế nào thì kệ ông ta nhưng Aree và đứa trẻ vô tội kia thì chúng tôi không thể bỏ mặc được.

Thế nhưng khổ cái là Nguyệt Bính chẳng biết gì về quyền Thái cả. Giờ nó nuốt con cỏ thề kia rồi, kiểu gì cũng phải đấu với Jack. Vụ giao đấu này, chỉ tưởng tượng thôi đã thấy vô vọng.

Nếu Jack là cái chìa khóa mở ra tất cả câu đố, vậy thì chúng tôi không thể vì cửa ải quyền Thái mà biến nó thành cái ổ khóa vĩnh viễn không mở được.

"Bí Ngô, tao muốn nhờ mày một việc." Nguyệt Bính mở điện thoại. "Lúc nãy tao lên mạng tìm hiểu sơ sơ về quyền Thái rồi, ba ngày chỉ biết được vài ngón là cùng, nếu bắt chiêu nào cũng phải dùng quyền Thái thì chịu. Cho nên..."

Tôi không hiểu ý Nguyệt Bính, ngơ ngác nhìn nó. Nguyệt Bính gãi mũi: "Cho nên tao muốn mày dùng cách đây."

"Không được." Tôi đã hiểu ra liền từ chối thẳng thừng.

"Không được cũng phải làm!" Nguyệt Bính đứng dậy tiến lại gần tôi. "Chẳng còn con đường sống nào khác nữa đâu."

Tôi dứt khoát từ chối: "Chiêu đó quá nguy hiểm, nhớ có gì sơ sẩy thì mày sẽ biến thành thằng thần kinh đấy!"

"Tao thà thần kinh cũng không làm thằng chết nhất!" Nguyệt Bính nghiến răng. "Vớ lại tao đã ăn cỗ thề rồi, nếu tao không học được quyền Thái thì cuộc đời tao chỉ còn ba ngày nữa thôi."

Tất nhiên là tôi hiểu nhưng bảo tôi sử dụng cách này với thằng bạn thân nhất, tôi không làm được!

Trong hai cuốn sách nó đưa cho tôi có một chương tên là "Thời khắc quá âm", giới thiệu rất nhiều pháp môn kỳ lạ. Chương này nói rằng, trong cơ thể luôn tồn tại hai khí âm dương, khí dương là "sinh mệnh", khí âm là "linh hồn". Và cuốn sách giới thiệu cách dùng kim bạc để lần lượt phong kín các dương mạch trên cơ thể, đưa dương khí tụ về Đan điền, sau đó lại dẫn âm khí ra khỏi cung Nê hoàn. Linh hồn rời khỏi cơ thể, sống trong thế giới âm. Do sự chênh lệch về thời gian của hai cõi âm dương, linh hồn trên thế gian một khắc ngang với sinh mệnh trên dương gian một giờ. Nói cách khác, linh hồn đó có thể làm những việc mà người bình thường không thể làm trong một khoảng thời gian ngắn. Nó tương tự như các pháp môn Năm hồn di chuyển, Thần du nghìn dặm trong truyền thuyết.

Thế nhưng hậu quả cũng rất nghiêm trọng, linh hồn thoát xác rất khó điều khiển. Nếu có chút sai sót, linh hồn sẽ không thể nào quay về thể xác được, thế là chỉ còn lại trên thế gian một cái xác trống không...

Vì thế, ngay đầu chương "Thời khắc quá âm", người ta đã dùng chu sa viết một dòng chữ: "Cẩn thận chớ dùng bừa."

Hôm ấy tôi và Nguyệt Bính đọc đến chương này còn nói đùa rằng, lúc ôn thi mà học được chiêu này thì tốt quá, chỉ trong một đêm mà ôn được toàn bộ đề ôn.

Không ngờ đến hôm nay, nó lại muốn dùng vào việc này.

Nhưng chiêu này tôi mới chỉ đọc lý thuyết chứ đã thực hành bao giờ đâu, lỡ sơ sẩy để Nguyệt Bính có chuyện gì, tôi chết không hết ân hận...

"Mày nhanh lên được không?" Nguyệt Bính ngồi xuống ghế. "Chùng chình cứ như đàn bà."

Trán tôi mướt mồ hôi: "Nguyệt Bính, với tổ chất của mày thì ba ngày cũng học được kha khá món quyền Thái rồi..."

"Mày nghĩ giống như truyện võ hiệp đấy à?" Nguyệt Bính dụi tắt điều thuốc. "Thời gian có hạn, Bí đại hiệp nhanh tay lên cho tôi nhờ."

Trong đời tôi chưa bao giờ thấy tay mình nặng nề đến vậy, cầm cây kim bạc mà ngỡ như nhắc cây xà beng vài chục cân.

"Còn nữa!" Trong lúc tôi đang nghiêm ngẫm lại lý thuyết, Nguyệt Bính nói tiếp: "Bí Ngô, nếu chẳng may có sơ sẩy gì mà tao tâm thần thật thì mày cũng chẳng phải mang theo cái của nợ này làm gì cho mất công. Đằng nào tao cũng chả biết gì nữa, mày cứ chạy về nước rồi quên hết mọi chuyện trên đất nước này."

Mũi tôi cay sè: "Tao mà là cái loại bạc tình bạc nghĩa ấy à?"

Tôi cầm kim lên, lần dò huyết đạo để đâm xuống. Đây là lần đầu tiên tôi sử dụng chiêu này nhưng lại phải lòi tính mạng của bằng hữu ra cá cược...

Khi đâm đến mũi kim cuối cùng, tay tôi run lên bần bật, ướt đẫm mồ hôi, không còn sai khiến được nữa. Nguyệt Bính đã chìm vào hôn mê, mặt mũi trắng bệch như sáp, người lạnh như băng. Tim tôi đập thùm thụp như muốn vỡ.

Một luồng sáng mờ mờ từ từ tỏa ra từ trên đỉnh đầu Nguyệt Bính.

Trắng tinh khiết như những đám mây trôi trên bầu trời, lấp lánh những đốm sáng li ti. Lần đầu tiên tôi nhìn thấy linh thức của con người. Trong sách nói, sau khi thoát ra khỏi cơ thể, dòng linh thức sẽ có nhiều màu từ trắng đến đen tượng trưng cho thiện ác. Linh thức của Nguyệt Bính vẫn mang màu trắng tinh khiết.

Luồng ánh sáng từ từ tụ lại thành hình người, dựa vào ý thức thoát ly ra khỏi cơ thể, âm khí của Nguyệt Bính chỉ nhìn chăm chăm vào những hình ảnh về quyền Thái trên màn hình điện thoại.

Ngồi chờ đợi trong phòng, cảm lạnh đối diện với một linh hồn câm lặng. Tôi bỗng trầm tư hỏi, không biết linh thức của tôi có màu gì?

(Màu hoa cúc😊😊)

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 12: Quyền Thủ Ma (4)

5

Ba ngày sau...

Nguyệt Bính ngồi bên cái lồng sắt khổng lồ, hát hàm giục tôi:
"Quay lên khán đài đi."

(Xem tướng công thể hiện:))

Tôi ngoảnh đầu lại nhìn, trong lòng bỗng gợn lên một dự cảm chẳng lành. Cảm giác này khiến tôi rất khó chịu. Lại nhìn sang Jack đang nhếch mép cười khinh mạn, tôi vẫn cảm thấy cảm giác của tôi không phải là đến từ hấn.

Đối diện với tôi là Aree đỡ đỡ ngồi trong trạng thái thôi miên, là Duang tay chân băng bó chằng chịt như đòn bánh tét. Đứa bé đã lớn phồng lên thành một thiếu nữ mười bảy, mười tám (thánh giống??) nhưng khiến tôi chịu đựng không nổi là trên cổ cô bé quàng một vòng xích sắt, bị khóa chặt trên ghế.

"Công bằng chứ?" Dưới sân bóng rổ bỏ hoang rộng thênh thang vọng lên giọng nói của Jack. "Chỉ có chúng ta, ai thắng thì cứ việc mang theo chiến lợi phẩm về."

Nguyệt Bính lừ lừ đứng trước mặt hắn. Bỗng nhiên, tôi cảm thấy hai người họ giống như những chiến binh nô lệ trong đấu trường La Mã cổ đại, chuẩn bị chém giết nhau đến chết để biểu diễn cho ai đó xem.

Jack chậm rãi vặn vẹo cổ tay, mắt gườm gườm nhìn xuống như con mèo nhìn xuống con chuột nhép chuẩn bị xâu xé.

Nguyệt Bính không nhìn Jack mà giơ tay vẫy tôi. (Hít hà)

Dự cảm chẳng lành mỗi lúc một thêm dữ dội. Cả người tôi chìm trong nỗi sợ hãi nặng nề. Có một luồng âm khí mạnh mẽ và tàn nhẫn đang úp chụp lấy cái đấu trường cũ nát này khiến tôi ngộp thở.

Tôi đưa ánh mắt bất an nhìn khắp bốn phía. Ngoài ba người ngồi đối diện, Nguyệt Bính và Jack trên võ đài, không còn một người nào khác.

Vậy tại sao tôi lại có cảm giác này?

"Bắt đầu thôi!" Nguyệt Bính lùi đến một góc võ đài.

Jack không nói gì, hai tay chấp lại cúi người làm lễ, bắt đầu nhào múa màn vũ đạo quen thuộc trước mỗi trận đấu quyền. Tôi lầm rầm cầu khẩn, gửi hết niềm tin vào Nguyệt Bính. Sau khi trải qua quãng thời gian ôn luyện thuận lợi, chắc chắn cái thằng thông minh sáng láng này đã học được kha khá quyền Thái rồi.

Nhưng lỡ Jack có âm mưu gì thì sao? Tự dưng lại đòi đấu quyền làm gì, cứ xử luôn chúng tôi từ ba hôm trước có phải nhanh gọn hơn không?

Nguyệt Bính quay về phía vị trí thần Muay Thái ở một góc võ đài, khom người chào theo đúng quy tắc. Jack thành linh ngừng múa, tung một cú đá thần tốc về phía Nguyệt Bính.

"Chết, hấn đánh lén!" Tôi gào lên. "Cẩn thận!"

Nguyệt Bính phản ứng nhanh như chớp, lập tức né người qua một bên, cú đá sấm sét của Jack chỉ lướt qua người Nguyệt Bính, không động đến da nó. Nhưng Nguyệt Bính đã không phản đòn thì chớ mà còn quay sang phía tôi, chỉ về phía sau lưng tôi, trong mắt đầy kinh hãi.

Tôi vội vàng quay ngoắt lại, chẳng có gì hết. Cơn phản uất vẫn còn nguyên, tôi đứng dậy quát lên: "Jack, mày đã phạm quy, mày đánh lén, mày không sợ bị cổ thề cắn tim gan sao?"

"Ha ha ha!" Jack cười sằng sặc. "Chúng mày ngốc nghếch đến đáng yêu đấy! Tao nói gì làm gì cũng tin, y như lúc chơi đấu bài địa chủ tao giả vờ thua cho chúng mày hơn hờ. Cổ thề ấy à, chỉ có Nguyệt Bính ăn chứ tao đâu có ăn."

Tôi chết lặng tại chỗ, nhận ra kinh nghiệm của chúng tôi thật quá non nớt. Đúng là tự chui đầu vào thòng lọng.

Nguyệt Bính lại càng lạ đời hơn. Jack đã vung chân lên chuẩn bị đá cú nữa, nó không tránh thì chớ mà lại vung tay lên hét với tôi: "Cẩn thận! Sau lưng... "

Cú đá ghê ghớm của Jack đã trúng cánh tay trái của Nguyệt Bính, tiếng gãy xương rắc rắc vang lên bên tai tôi. Cơn đau đớn dữ dội khiến Nguyệt Bính mặt tái nhợt, tay trái buông thõng, cơ thể đổ xuống sợi dây thừng chằng ngang bên rìa.

Jack lao theo, đánh một cùi chỏ trúng bụng Nguyệt Bính. Nguyệt Bính "hự" một tiếng, cơ thể gấp làm đôi, máu phun ra khỏi miệng, loạng choạng như sắp ngã đến nơi. Tôi chẳng còn đầu óc đâu mà để ý sau lưng có gì, đứng trên khán đài hét toáng lên: "Nguyệt Bính!"

Nguyệt Bính gắng gượng hết sức để giữ cho mình khỏi ngã. Rồi thình lình, nó ngẩng đầu hú lên một tiếng thật dài, xương cốt toàn thân kêu lên răng rắc rồi "phụt" một tiếng, một luồng khí xanh trắng đan xen bùng lên khỏi cơ thể, bao trùm quanh người nó. Áo nó tốc lên, trên cơ thể thấp thoáng một hình xăm phượng hoàng.

"Đấu khí!" Trong ánh mắt Jack bùng lên một cái nhìn tham lam. "Phượng hoàng? Chẳng lẽ...?"

(Gần hết truyện rồi mà còn làm hại não người đọc 😊😊)

Làn khói xanh trắng và hình xăm phượng hoàng chỉ vừa lóe lên đã biến mất. Tôi dụi mắt, không chắc những gì vừa nhìn thấy là sự thực hay ảo ảnh.

Bỗng nhiên, một luồng khí lạnh ngắt như băng xuyên suốt từ sau vai cho đến trước ngực tôi, cái sắc lạnh ghê người dội lên một cảm giác đau đoen kịch liệt. Tôi cúi người, kinh hoàng nhìn thấy một mũi dao nhọn hoắt lòi ra trước vai, nhỏ máu tong tỏng, rung lên bần bật.

Tôi gắng gượng quay đầu lại, cử động đơn giản này cũng khiến tôi suýt ngất vì đau. Jack đứng ngay sau lưng tôi, nhếch mép cười ngạo nghễ: "Sẽ không đau bao lâu nữa đâu."

Mắt tôi nhòe đi nhưng rõ ràng tôi vẫn nhìn thấy Jack trên võ đài đang thủ thế trước Nguyệt Bính.

Tại sao lại có những hai Jack?

Cơ thể tôi tê liệt vì cơn đau. Tôi loạng choạng chạy vội sang một bên. Đúng lúc đó, hình bóng Jack dưới võ đài chuyển động. Tôi chỉ còn một hy vọng, tôi sẽ cố cầm cự cho đến khi Nguyệt Bính hạ gục Jack trên võ đài.

6

Nguyệt Bính xuống tấn thủ thế, đưa ánh mắt lạnh lẽo nhìn Jack. Năm nắm của Jack có vẻ ngập ngừng, cơ bắp căng thẳng nổi khắp toàn thân như một pho tượng Phục Hưng làm bằng xương thịt.

Rồi chân trái làm trụ, Jack tung chân phải đá một cú thật lực vào mặt Nguyệt Bính.

Nhanh như cắt, Nguyệt Bính thụp xuống, chân đạp mạnh xuống đất, lao thẳng về phía trước, húc đầu vào bụng Jack nhanh không thể tưởng tượng. Jack kêu lên một tiếng, ngã bật ngửa xuống đất, hai chân như cùm thép kẹp chặt lấy cổ Nguyệt Bính, hai nắm đấm như búa tạ đâm huỳnh huych xuống người nó.

Nguyệt Bính nghiêng chặt răng, cố gắng chịu đựng cú siết cổ, cố gắng rút tay phải đâm thật mạnh vào mắt Jack.

Jack lại rú lên tiếng nữa, hai chân thả lỏng. Nguyệt Bính vội vàng ấn vào mắt hấn lấy đà đứng dậy nhưng lập tức thấy bàn tay đau xé. Thì ra Jack đã há miệng cắn vào tay nó. Nó vội vàng giật tay ra, hàm răng Jack xé toạc da thịt trên tay nó, máu tươi túa ra ròng ròng.

Nguyệt Bính gầm lên, đau đớn đã khiến nó điên máu. Nó ngòl đè lên người Jack, một tay chet lấy cổ Jack, tay kia đấm thòm thup xuống mặt hần. Jack vùng vấy kịch liệt đánh trả nhưng sức cứ yếu dần.

Nguyệt Bính sờ lên khuôn mặt dập nát của hần, "roạt" một tiếng, nó lột cả mảng da.

Cảnh tượng kinh hoàng khiến tôi sốc thật sự. Tôi không nhìn thấy cái gì bên dưới lớp da nữa vì mắt tôi đã tối sầm...

Tôi tỉnh lại bởi một trăn lay lắc túi bụi. Hé mắt nhìn, thấy Nguyệt Bính đang gào ầm lên: "Bí Ngô, mau tỉnh lại đi!"

Tôi nhận ra mình vẫn còn sống, chỉ có điều đầu óc choáng váng xây xẩm, chắc tại mất máu nhiều quá. Tôi thề thào: "Mày không đưa tao đi viện mau lên còn gào cái gì nữa! Tao sắp chảy kiệt máu rồi!"

Nguyệt Bính lập cập kéo tôi dậy. Tôi thấy mặt nó lem nhem từng vệt nước, rõ ràng là nó vừa khóc!

(Ta muốn quay lại chương 1 và vả vào mặt mình quá!)

"Nguyệt Bính, mày nói xem, nếu hôm đó cả hai thằng mình đều tèo thì thế nào nhỉ?" Tôi nhìn những giọt nước nhỏ tí tách trong bình truyền, tay cầm chai rượu, hồn vía như vẫn chưa trở về hoàn toàn.

Nguyệt Bính cầm lấy chai rượu từ tay tôi, điều chỉnh tốc độ truyền nước đến mức lớn nhất: "Vậy thì đợi kiếp sau làm anh em."

(Kiếp sau làm phu thê đi, à mà luôn kiếp này cũng được vì hai cưng đã tèo đầu😊😊)

Đúng lúc này, khóa cửa mở ra đánh tạch. Hai thằng tôi cuống quá không kịp trở tay, Nguyệt Bính phi luôn chai rượu qua cửa sổ.

Cửa mở, Duang dẫn cô bé bước vào, phía sau là Aree sắc mặt nghiêm nghị: "Thôi đừng giả bộ nữa! Lại lén uống rượu rồi phải không?" Cô dẫn mạnh túi thuốc lên bàn. "Thế thì đời nào mới khỏi được?"

Đã ba ngày sau trận quyết chiến với kẻ mạo danh Jack, khi Nguyệt Bính lột đi bộ da mặt của Jack - thực chất là một tấm mặt nạ da người. Người nằm trên mặt đất lại là một võ sĩ quyền Thái lừng danh Akkarat.

Duang có vẻ đã thực sự hối hận, không chỉ giúp tôi chữa trị vết thương mà còn nhiệt tình chăm sóc cô bé. Tôi và Nguyệt Bính lặng lẽ tiếp nhận ý tốt có phần bất thường của Duang. Sự thực là chúng tôi đang chờ cơ hội.

Duang cho rằng Akkrat cũng đã bị Jack thôi miên để phục vụ cho hắn. Còn tại sao Jack lại làm như vậy chắc phải tìm hắn mới biết được. Vai tôi bị xỏ một cái lỗ xuyên thấu, may sao không động chạm gì đến nội tạng còn Nguyệt Bính thì thương tích đầy mình, chỗ này bó bột chỗ kia khâu vá, phải nằm liệt giường trong bệnh viện tĩnh dưỡng

Đứa bé kia đã ở yên trong hình hài của một cô bé mười tám, mười chín tuổi, rất trắng trẻo và xinh đẹp. Mừng nhất là không phải sống bằng máu người mà chỉ cần ăn cơm uống nước bình thường. Duang nói cổ độc của cô bé đã được giải trừ, từ nay sẽ là người bình thường. Tuy ngoại hình phổng phao nhưng linh hồn vẫn chỉ là đứa trẻ ba tuổi. Aree rất thích cô bé, nhận làm em gái.

Nguyệt Bính trệu trạo nhai cơm, tôi ngửa tay cầm thuốc lá đưa lên mũi ngửi. Trong bệnh viện không được phép hút thuốc, nếu có tình vi phạm, cô Aree nghiêm khắc kia sẽ không nương tay đâu.

Tôi đưa mắt ra hiệu cho Nguyệt Bính: "Duang, tôi có chuyện muốn hỏi ông."

Duang thần thờ một lát rồi gật đầu.

Tôi chỉ ra vạt cây xanh tươi rậm rạp ngoài cửa sổ: "Chúng ta ra ngoài kia nói chuyện."

NHỮNG MIỀN LINH DI - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Chương 12: Quyền Thủ Ma (5)

8

Chúng tôi bước đến bên ghế đá. Tôi cầm khăn lau qua lớp bụi trên mặt ghế rồi chúng tôi cùng ngồi xuống.

"Muốn nghe một câu chuyện của chúng tôi không?" Tôi ngẩng đầu nhìn trời.

Duang cúi đầu vờn điệu thuốc trên tay thay cho lời đồng ý.

Tôi nói: "Tôi không biết nỗi thù hận của con người ta có thể sâu đậm đến mức độ nào. Tôi chỉ biết rằng, với một người vừa mới sinh ra đã phải đối mặt với cuộc sống giam cầm và chị gái mình bị biến thành đạo cụ nổi mạng cho kẻ khác thì không ai có thể không nuôi thù hận. Hơn nữa, bản thân người đó lại sở hữu năng lực thôi miên gia truyền nên nỗi thù hận lại càng có cơ sở để âm thầm lớn mạnh. Hắn thoát khỏi rừng Vạn Độc, lợi dụng các cơ hội để quen biết những người am hiểu cổ thuật của Thái Lan, mục đích rất đơn giản. Không chỉ lợi dụng họ để đạt được dã tâm mà còn muốn tận diệt làng Rắn và các cao tăng Phật giáo đã tiêu diệt gia tộc hắn. Ông nói có đúng không?"

Tàn thuốc lá trên tay Duang dài cả đốt mà không thêm gạt, ánh mắt ông ta sắc lại: "Làm sao mà tôi biết được?"

Tôi mỉm cười: "Ồ, có lẽ ông biết nhưng ông không muốn nói cho tôi thôi nhưng tôi đã biết cả rồi. Khi tôi lên máy bay, tôi có gặp một cô gái tên là Suchin. Cô ấy kể cho tôi nghe câu chuyện "cánh điều da người" vô cùng rùng rợn. Sau đó khi đến Thái, tôi mới biết được thân thế thật sự của Suchin. Thực ra thì tôi nghĩ rằng hôm đó trên máy bay, tôi đã gặp phải hồn ma của Suchin. Đến tận khi chứng kiến cảnh Jack thôi miên Thái Sâm, tôi mới lờ mờ nhận ra có điều gì đó không ổn. Nhưng lúc đó, chúng tôi tin tưởng Jack, coi hấn là bạn nên cũng không nghi ngờ gì. Cho đến mấy hôm nay, tôi suy nghĩ lại mới cho là Jack đã thực hiện âm mưu sớm hơn thế. Thông qua ông để biết được tôi sẽ đến Thái Lan nên đã ngồi cùng một chuyến bay với tôi. Hấn sử dụng một cái tên rất Thái Lan: Thokai. Tôi đã bị hấn thôi miên trên máy bay. Đồng thời, hấn còn thôi miên tất cả mọi người xung quanh khiến họ mất đi ý thức rằng hấn đã từng lên máy bay."

"Và nguyên nhân rất đơn giản, hấn muốn để người trong tộc Cổ thấy hấn vẫn hợp tác với họ, để tôi yên ổn đến Thái Lan, tham gia cuộc chiến Phật - Cổ tiếp theo."

"Chuyện ma cỏ và làng Rắn thì ông đã kể với tôi rồi, tôi cũng không nói nhiều nữa. Còn sau đó trong bệnh viện, Jack đã gieo huyết cỏ vào cô y tá vì muốn dụ chúng tôi vài hang Dơi đi tìm tro xác giải độc, nhân thể thăm dò cuốn sách cổ thuật mà hấn đã mong muốn từ lâu."

"Nhưng Nguyệt Bính đã không lấy cuốn sách cổ thuật mà mang những con giun về giải cổ độc cho Jack. Thế là xong, bao nhiêu cổ thuật của hấn mất sạch, chỉ còn lại thuật thôi miên thiên phú. Hấn chỉ còn cách làm thân với chúng tôi, đóng vai một người bạn tốt vô tư hồn nhiên. Tôi đã từng tự hỏi nhiều lần những người mắt đỏ có

tác dụng gì với hắn, giờ thì tôi có một giả thiết rằng, đó chính là nguyên liệu tốt nhất để luyện Kuman Thong. Ông nói có đúng không?"

"Cho đến khi tôi và Nguyệt Bính ngẫu nhiên phát giác ra hắn có liên quan đến sự việc đáng sợ trong tiệm nail, Jack mới nhận ra hắn đã bị chúng tôi nghi ngờ. Hắn liền cài bẫy chúng tôi, định vu chi chúng tôi tội giết người rồi gọi cảnh sát đến hốt đi. Ai ngờ chúng tôi lại liều mạng chạy thoát được, còn phát hiện ra bí mật về Kuman Thong nữa. Thế nhưng Duang, việc ông bắt ngờ có mặt ở đó lại là một điều rất thú vị."

"Tôi nói có đúng không hả Jack? Là người cuối cùng còn sót lại của gia tộc Puengthong, anh đã sử dụng rất tốt trí thông minh của mình. Vì không còn cổ thuật nữa, anh chỉ có thể dùng khổ nhục kế để đóng giả Duang nhằm tiếp cận chúng tôi, tìm cách moi tin về cuốn sách cổ thuật. Thậm chí còn thôi miên một người xa lạ nào khác mang mặt nạ giống hệt anh thọc cho tôi một dao. Anh nguy trang rất tốt nhưng anh đã quên mất một điểm, chính nhát dao đó đã giúp tôi hiểu ra. Kẻ dân tôi bằng tay phải trong khi Jack thuận tay trái, Duang thì hiển nhiên là thuận tay phải. Còn lúc này người ngồi trước mặt tôi đây lại thuận tay trái."

Người ngồi trước mặt tôi đang kẹp điều thuốc trong tay trái. Giờ thì tôi đã khẳng định được hắn là ai.

"Jack!"

Jack bật cười rồi đưa tay lột bỏ tấm mặt nạ da người: "Được lắm, cậu chỉ nhìn vào tấm mặt nạ da người của tay võ sĩ quyền Thái mà đã đoán được tôi đóng giả Duang?"

"Tôi không thể không thừa nhận mặt nạ da người giống y như thật! Nhưng khuôn mặt có thể thay đổi được còn trái tim thì không thể! Ánh mắt tham tàn của Duang khác hẳn với ánh mắt đầy thù hận của anh."

Jack lắc đầu, lấy cặp kính áp tròng màu đen ra khỏi mắt để lộ ra đôi mắt màu lam nhạt gần như trắng: "Đeo cái kính áp tròng này nhìn thế giới u ám quá, thế này dễ chịu hơn nhiều."

"Tầm tầm tối thì nhìn cái gì chả u ám." Tôi đáp.

"B Ngô, đôi khi, người thông minh không sống lâu bằng một kẻ ngốc nghếch đâu." Da trên mu bàn tay Jack bỗng nứt toác ra, từ bên trong túa ra đủ các loại trùng kỳ dị và ghê sợ.

Tôi từ từ đứng dậy: "Jack, anh không cảm thấy toàn thân bắt đầu tê dại, tay chân không còn điều khiển được nữa hay sao?"

Một tia sợ hãi chạy qua đôi mắt bạc phéch của Jack. Hắn sửng người nhìn vào những nhón tay ngậy đuồn rồi chực đứng dậy nhưng chân cũng không điều khiển được nữa. Hắn nặng nề ngã phịch xuống.

Tôi tiến lại gần, từ từ ngồi xuống trước mặt hắn: "Jack, tuy tôi chẳng là gì cả nhưng tôi luôn tin rằng, trong rất nhiều trường hợp, trí tuệ sẽ phát huy một cách mạnh mẽ nhất."

"Tôi... tôi làm sao thế?" Giọng Jack khàn đi.

Tôi nhặt lên một chiếc gai nhọn nhỏ xíu trên mặt ghế đá nơi Jack vừa ngồi: "Cỏ tê liệt, vừa nãy tôi đã giấu nó vào trong khăn."

Mặt Jack nhem nhuốc bùn đất, nước dãi chảy ra ròn ròn: "Cậu thông minh lắm nhưng cậu đã phán đoán sai một việc. Vết xăm phượng hoàng trên người Nguyệt Bính... chính là... "

"Là cái gì?" Tôi giật thót, mỗi nghi hoặc lập tức bùng lên. Tôi vội nhào tới hỏi dồn nhưng Jack đã nhắm nghiền mắt, đầu vẹo sang một bên, nằm nhũn trên mặt đất...

Nhìn từ góc độ này, tôi bỗng thấy bên cạnh tai hắn có nếp da gợn lên. Tôi đưa tay sờ, cảm nhận thấy một mép lằn dưới ngón tay. Tôi miết vào đó kéo mạnh. Một mảng da người dễ dàng trượt đi.

Mặt nạ da người!

Tôi lột hẳn tấm mặt nạ ra.

Không phải Jack mà lại là một người lạ lắm tôi hoàn toàn không quen biết.

9

Quay về phòng bệnh ngồi xuống, tôi hồi lâu không nói năng gì. Aree không biết đã dẫn cô bé đi đâu, chỉ có Nguyệt Bính đang chờ dẫn nhìn huyết thanh nhỏ trong lọ truyền.

"Giải quyết xong rồi à?" Nguyệt Bính nhúc nhích người hỏi.

Tôi lặng lẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu, thật sự không muốn nói gì.

Nguyệt Bính lại sốt ruột tăng tốc độ truyền nước: "Bí Ngô, tuy thường ngày mày nhát chết nhưng tao vẫn cứ phải khâm phục mày.

Cánh đến thời khắc then chốt, đầu óc mảy càng tỉnh táo, càng dễ vượt qua sợ hãi."

Tôi sờ một dãy các vết kim đâm dày đặc trên cánh tay, gương cười: "Thuật tìm lại ký ức quá đau đớn, đầu óc cứ như bị dao băm bổ, tao thật sự không muốn có lần thứ hai nữa."

"Nhưng nếu không dùng nó, mảy sẽ không thể nhớ lại sự xuất hiện của Jack trên xe bus, cũng không thể nhớ lại dòng sông nuôi xác, thế thì chúng ta rất khó phát hiện ra đầu mối để suy đoán sự việc." Nguyệt Bính nói khẽ. "Nếu đổi lại là tao, tao chưa chắc đã lấy chính mình ra làm chuột bạch thử nghiệm cái thuật tìm lại ký ức mình còn chưa nắm vững. Đau đớn thế này mà mảy còn đủ bình tĩnh để đâm kim bạc vào huyết đạo, đúng là chỉ có mảy mới làm được."

Hồi ức lại cái hôm hạ quyết tâm dùng bí thuật hồi phục lại ký ức cho mình, nỗi đau đớn vẫn khiến tôi rùng mình. Tôi liền chuyển chủ đề: "Người vừa bị tao dùng cỏ tê liệt đánh ngất không phải Jack, tao không quen người đó, không chừng cũng là bị Jack thôi miên nên tao mặc kệ hần rồi. Hần còn lấp bấp gì đó về vết xăm phượng hoàng trên người mảy, chưa nói hết câu đã lăn đùng ra chết ngất."

"Hả?" Nguyệt Bính nhướng mày, vẻ mặt ngạc nhiên xen lẫn bối rối.

"Đừng có nói mảy không biết trên người mảy có hình xăm phượng hoàng đấy nhé!" Tôi lại cảm thấy Nguyệt Bính còn đang giấu tôi điều gì đó.

Nguyệt Bính gãi mũi, giọng thiếu tự nhiên hần đi: "Thế thì không biết Jack thực sự đang ở đâu nhỉ?"

Một loạt những trải nghiệm vừa qua khiến tính tôi nóng nảy hơn hẳn. Tôi quát tướng lên: "Mày đừng có đánh trống lảng!"

Nguyệt Bính nhìn ra ngoài cửa sổ, không nói gì thêm...

Mỗi người đều có một bí mật không muốn tiết lộ cho người khác, kể cả với người bạn thân thiết nhất...

"Dấu hiệu của gia tộc Puengthong, chính là vào lúc nguy cấp nhất, nội lực phát huy dữ dội nhất sẽ xuất hiện hình phượng hoàng trên cơ thể!" Giọng nói của Nguyệt Bính lạnh băng: "Vì thế nên tao mới được chọn làm người bảo vệ cho mày. Có lẽ, số mệnh của chúng ta đều bị nguyên rửa."

Tôi trợn trừng mắt nhìn Nguyệt Bính. Nó đúng là hậu duệ của gia tộc Puengthong? Vậy bố mẹ ruột giàu có của nó từ đâu ra? Chuyện gì thế này?

"Đừng hỏi tao nữa, tao không biết gì hết. Nhưng tao tin rằng, nếu là người có lương tâm, gia tộc hay xuất thân như thế nào cũng đều vứt mẹ nó đi đừng có quan tâm! Anh hùng không hỏi xuất thân mà! Bí Ngô, tao muốn làm một người tốt!"

Câu nói này của Nguyệt Bính tuy không giải đáp được thêm cho tôi một thắc mắc nào nhưng tôi thấy mọi thứ đã đủ rõ ràng. Sự nghi hoặc trong lòng tôi đã được giải tỏa triệt để.

Đúng vậy!

Anh hùng không hỏi xuất thân.

Tại sao chúng ta luôn tin tưởng rằng có thể đảo ngược vận mệnh, bởi vì chúng ta không ai biết được rằng tương lai của mình

sẽ xán lạn ra sao.

The End

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Lạy Chúa!

Thật không tin được sau hai tháng cọc cạch ta cũng gõ xong được quyển truyện này!

Tuy không phải do bản thân viết ra nhưng đối với một người như ta mà cũng kiên nhẫn chép lại thật đáng tự hào vc *chấm nước mắt*

.....

Nhưng mà khoan đã, ta còn đăng thêm truyện tranh kinh dị và cả các mẫu chuyện creepy nên đừng vội rời bỏ ta mà hãy tiếp tục ủng hộ nhé!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Kết Mở

1

Huyện Kanakawa, Nhật Bản.

Kaneko quỳ trước cửa để giúp anh chồng Araki đi giày rồi tiễn chồng ra cửa: "Hôm nay vất vả cho anh quá!"

Akira gật đầu chào vợ, vui vẻ xách cặp ra khỏi cửa.

Từ sau khi sinh đứa con thứ hai, Kaneko chẳng còn hứng thú với sinh hoạt vợ chồng, tuy không từ chối nhưng lần nào cũng miễn cưỡng cho xong. Và đáng buồn hơn là thân hình mảnh mai cân đối của Kaneko đã phát phì biến dạng làm cho Akira cũng mất hứng. Mỗi lần đi qua khu đèn đỏ, nhìn những cô nàng tươi non mơn mơn mời gọi, Akira chỉ biết sờ ví tiền lép kẹp mà thở dài.

Cho tới một tháng trước, phố bên cạnh mở một trung tâm làm đẹp, giảm béo. Nhờ sự động viên của chị hàng xóm Aso, Kaneko đã tham gia. Chỉ trong một thời gian ngắn đã gầy hơn hai chục ký, đúng là cú thay đổi lột xác, cô giờ đây còn quyến rũ hơn cả thời con gái.

Nhưng nghe nói trung tâm thẩm mỹ này là do một anh chàng ngoại quốc tóc vàng cực kỳ điển trai mở ra. Cách giảm béo cũng rất

đặc biệt: giảm béo bằng liệu pháp thôi miên. Rất nhẹ nhàng nhưng lại mang đến hiệu quả hết sức thần kỳ.

Cô vợ bỗng trở nên hấp dẫn khiến Akira lao lực quá độ, chắc tại chinh chiến liên miên nên mấy hôm nay thấy người cứ nhẹ bẫng, tuy nhiên chẳng thấy gầy đi là mấy nhưng khi cân thử đã phát hiện ra mình sụt mất gần mười kí lô.

"Chắc phải đình chiến mấy hôm thôi." Akira bước vào thang máy, tự nhủ.

Cùng lúc đó, Kaneko và Aso cười cười nói nói bước vào trung tâm thẩm mỹ. Những tấm rèm tím nhạt buông phủ sát nền khiến cho ánh sáng trong phòng mờ mờ ảo ảo. Trong phòng, một người đàn ông ngoại quốc trẻ trung ngồi bên tách cà phê hảo hạng, vóc dáng to cao, mái tóc vàng kim để dài rất phong cách.

"Xin chào anh, anh Jack!" Hai người phụ nữ rất lịch sự cúi đầu chào. Hôm nay Aso cố tình mặc chiếc áo cổ khoét chữ V, động tác cúi người quá thấp để lộ khe ngực thoát ẩn thoát hiện.

Nhưng cặp mắt màu lam nhạt của Jack không dừng lại trên người Aso. Anh ta quay sang uống nốt ly cà phê rồi vui vẻ nói: "Bắt đầu thôi nhỉ!" Rồi đứng dậy đi vào phòng trong. "Hôm nay, xin được phục vụ hai quý bà một kỹ thuật khác."

Hai người phụ nữ nhìn nhau cười. Giọng nói của Jack thật quyến rũ.

.....

"Ôi trời cái công thức chết tiệt, thế này thì bằng đánh đố người ta." Tôi xúc một thìa muối, càu nhàu.

Nguyệt Bính chăm chú thái dưa củ cải: "Sao nữa?"

(Gia đình thật hạnh phúc, như đôi vợ chồng mới cưới ấy😊😊)

Tôi nhìn sang nồi hầm đang sôi sùng sục với những miếng thịt vịt đang nhào lộn: "Công thức nói là cho một chút muối. Một chút là bao nhiêu? Sao không nói là mấy gram cho đỡ nhức đầu?"

"Hồi xưa làm gì có cân tiểu li mà đòi chính xác đến từng gram." Anh Ngô đẩy cửa bước vào, trong tay cầm một xấp giấy A4 đưa cho tôi. "Thôi! Mấy việc vặt này cứ để cho tôi! Đọc đi này! Nhóm săn tìm Linh dị bên Nhật Bản gửi sang đây!"

Hơn một tháng trước, anh Ngô đã đứng ra thành lập nhóm "Săn tìm Linh dị Thái Lan", thành viên tuyển chọn cực kỳ nghiêm ngặt, đảm bảo không cho những thể loại như Jack và Duang lọt vào. Trong thời gian đó, anh Ngô tổ chức huấn luyện chúng tôi khá bài bản. Aree cũng thường xuyên qua lại thăm chúng tôi, hình như có ý tứ đặc biệt gì với tôi thì phải.

(Ngưng ảo tưởng:))

Nguyệt Bính nhìn trang đầu tiên, chau mày gọi: "Bí Ngô, mau lại đây xem này!"

Tôi vừa ghé mắt vào nhìn, người đã lạnh toát.

Trên trang giấy là một tấm ảnh chụp hai chiếc giường massage. Mỗi giường là một xác chết, da nhăn nhúm như cỏ cây sấy khô, hai

mắt khô quắt trong tròng, cả người quắt queo chỉ còn da bọc xương bên dưới lớp quần áo.

Bên dưới là dòng chữ giới thiệu chi tiết: " Người chết là Kaneko và Aso, tuổi ngoài ba mươi, nguyên nhân tử vong chưa rõ, tử vong tại trung tâm thẩm mỹ Kami huyện Kanagawa. Chủ trung tâm thẩm mỹ này là một người Canada tên là Jack."

Phía dưới là một tấm ảnh của Jack: tóc dài vàng kim, mắt xanh nhạt gần như ngả trắng, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, khuôn mặt sắc nét như tượng.

Nguyệt Bính nheo mắt, bắn ra một tia sắc nhọn.

Mùi canh vịt bay khắp gian phòng như cũng tanh tanh mùi máu.

"Ăn xong, chúng ta lập tức lên đường sang Nhật Bản!" Anh Ngô giục: "Anh đã thông báo với nhóm Săn tìm Linh dị Thái Lan rồi."

Nguyệt Bính nghe vậy thì mắt sáng rực, hai tay hô vang: "Rukawa Kaede*, tôi đến đây!"

Tôi: "Thủy thủ Mặt Trăng, tôi đến đây!"

Anh Ngô: "Aoi Sora, anh đến đây!"

*Hình như là cái bà Khẩu liệt nữ mồm rộng đến mang tai thì phải.

Những miền linh dị Tập 2: Nhật Bản hiện đã có người đăng nên mình sẽ không đăng.

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Hóng

Ta có quen một người bạn có trọn bộ ba tập của Những Miền Linh Dị!

Ta cũng không chắc là có mượn được của bạn ấy không nhưng cứ báo trước một tiếng!

Thế nhé😊😊

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

[♡💎♡]

Thì xong có thể mị sẽ đăng tập 2 hoặc 3 của truyện Những miền linh dị (nếu mượn được 😊😊)

À mà mị mới lập kênh Channel trên Youtube, ai thích thể loại hoạt họa creepypasta thì lên xem ủng hộ mị với nhé!

Hiện tại mị đang tập trung dịch các mẫu chuyện ngắn của kênh Strawberry Nightmare, đợi quân số người xem nhiều lên một chút thì sẽ dịch của kênh Snarled sau 😊😊😊

Tên kênh: Cúc Cúc Cu

Ở trên đầu tìm kiếm không có đâu, kéo xuống một tý mới thấy do kênh mới lập mà 😊😊😊

Thế nhé!

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Thông Báo Cuối

T sẽ dừng đăng tập 2, 3 do có người đăng rồi.

Với lại bây giờ t cũng tập trung trans các video creepypasta animations. Ai hứng thú thì vào xem ủng hộ nhé!

Tạm biệt🙄🙄🙄

NHỮNG MIỀN LINH DỊ - THÁI LAN

Dương Hành Triệt
dtv-ebook.com

Thông Báo Khẩn

[https://m.facebook.com/story.php?
story_fbid=498923577353726&id=215197949059625](https://m.facebook.com/story.php?story_fbid=498923577353726&id=215197949059625)

Các bạn ơi, các bạn có thể vào like bài dự thi Lam Trạng-Nguyễn Vô Tiễn của tớ được không?